

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAMELA CLARE

"Dolu dolu bir aşk
hikayesi... Gerçekçi
karakterler, yakıcı
kimyası ve olağanüstü
olay örgüsüyle
kaçırılmaması gereken
bir kitap."

Publishers Weekly

Teslimiyet Sister Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

Roman

KORİDOR YAYINCILIK - 159

ISBN: 978-605-4188-72-7

TESLİMİYET

Pamela Clare

Özgün Adı: ***Surrender***

© 2006 Pamela White

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Melike Uzun

Kapak ve sayfa tasarımı: İlknur Muştı

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2011

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

Teslimiyet

PAMELA CLARE

Çeviren: Melike Uzun

BİR CENTİLMENİN ÖZELLİKLERİ

Akşamın erken saatlerinden görüntüler aklına üşüştü. Lord William'ın çalışma odasına doğru fırtına gibi koşan solgun ve öfkeli Iain. Onu öpücükleriyle cezalandırmaya çalışan Iain. Ağzını göğüslerine götürerek titremesine sebep olan Iain.

Ama aklına başka görüntüler de geldi. Kırbaçlanacağı yere doğru zincirlenmiş şekilde ilerlerken adamlarına sırtan Iain. Gözlerindeki güven veren güç. Her kırbaç darbesiyle acıdan gerginleşen vücudu.

Onu tanımasa da onun hayatı için seve seve bu cezaya katlanıyordu.

Başta Iain'ın bir barbar olduğunu düşünmüştü ve haklıydı da. Ama Iain'da ruhunun derinliklerine işlemiş olan dağlar kadar güçlü bir onur ve cesaret vardı. Onur ve cesaret; bunlar bir centilmenin özellikleri değilse neydiler?

GİRİŞ

28 Temmuz 1755
Hudson Nehri, Albany
New-York Kolonisi

Lord William Wentworth'un uygarlığın sınırına geldiğine likna olmak için penceresinden dışarıya bakması yeterliydi. Aşağıdaki tozlu sokakta hayatında hiç yıkanmamış gibi görünen bir adam, kendisinden daha pis olan bir fahişeyi arkadan beceriyordu. Birkaç adım ötelerinde bir köpek belirdi. İki boyalı Kızılderili sevişen çifti görmemiş gibi yaparak yanlarından geçtiler.

William aşağıdaki görüntüyü mide bulandırıcı bulması gerektiğini düşündü. Ama aslında biraz eğleniyordu. Dört aydır kolonilerdeydi ve o zamana kadar yerliler – ya da ülkenin büyüklüğü ve güzelliği – kanını kaynatmak için ona eğlence yaratmayı bırakmamışlardı.

Arkadan genç subay Teğmen Cooke yaklaşarak, Braddock'un son yıkıcı yenilgisini mazur göstermeye çalıştı. "General daha önce böyle sık bir ormanda o kadar insafsız düşmana karşı savaşmadı, Lordum. Fransızlar ile müttefiklerinin eşkıyalar gibi karanlıkta ateş açmak yerine onurlarıyla mücadele etmesini bekliyordu."

"Yanında ona tavsiye verecek yerli keşifçi ve köylü bulundurmuyor muydu?" William gözlerini aşağıdaki hareketlilikten ayırmadan konuşuyordu. Adam orgazma ulaşmıştı ve pantolonunu düzeltiyordu.

“Evet lordum.” Teğmen Cooke rahatsız bir suskunluğa gömüldü.

Sevimsiz gerçeği konuşmaya gelmişti sıra.

“Braddock neden kaybetti?”

Fahişe eteğini düzeltti, adama dönüp ücret için pis elini uzattı.

“Lütfen efendim, General haftalardır yasta. Onu böyle...”

“Sizi buraya General Braddock’u övmeniz için değil yenilgiyi incelemeniz için çağırdım. Yükselmek ve bir gün savaşta önderlik yapmak istiyorsanız diğerlerinin stratejik hatalarından ders çıkarmalısınız. Anlaşıldı mı, Teğmen?”

“Evet efendim.”

“Söyle o zaman. Braddock neden kaybetti?”

“Köylülerin tavsiyelerine uymamayı tercih etti ve Kızılderili savaşçıları kızdırınca çoğu onu terk etti.”

Ağrısını dindirmiş olan adam ücreti ödemek istemiyor gibi gözüküyordu. Fahişenin yüzüne vurup yere düşmesine sebep oldu.

“Kısaca general kendi sınırlarının farkına varamadı.” Bu William’in yapmamakta kararlı olduğu bir hataydı. “Braddock, kibrinin bedelini kendisinin ve adamlarının hayatıyla ödeyen küstahın biri.”

“Evet efendim.”

Sarkan göğsü gevşek korsesinden çıkmaya çalışan kadın ayağa kalkmaya çalıştı. Dişlerini ve tırnaklarını göstererek adamın üzerine atladı.

“Majesteleri’nin galip gelmesi için ne yapılması gerekiyor, Teğmen?”

Adam fahişeye tekrar vurdu ve elinde bir bıçak gözükte.

“Bi-biz vahşi savaşçılar gibi savaşmayı öğrenmeliyiz, efendim.”

“Ya da böyle savaşanları Majesteleri’nin hizmetine katmalıyız.” William aşağıdaki tatsız küçük dramaya öyle dalmıştı ki kendi konuştuğunu bile zor duyuyordu.

Teslimiyet

Adam kolunu havada savurdu. Fahiş geriye doğru sıçradı, ayağı eteğine takıldı ve bir çılgınlıkla geriye doğru düştü. William muhtemel bir cinayeti önlemek için pencereden bağırmak üzereydi ki uzun boylu bir adam – muhtemelen bir avcı ya da sınırda oturan biri – ortaya çıktı. William gözünü kapayıp açana kadar avcı görünümlü adam, diğerini kontrol edip yere yatırmış ve elindeki bıçağı almıştı.

William daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir adam görmemişti. Avcıda Kızılderili kanı mı vardı acaba? Koyu saçları omuzlarına dökülüyordu. Teni güneşten bronzlaşmıştı ve kollarında Kızılderili işaretleri vardı ama bir Avrupalı gibi deri pantolon ve evde dokunmuş bir gömlek giymişti; sırtında da pala gibi bir şey vardı. Kabzasına İskoç tartanı dolanmıştı. Sürülmüş bir İskoç.

Bir elinde tüfek vardı. Sol kalçasında kınında duran bir bıçak, sağında ise bir tabanca. Sol omzundan sarkan bir barutluk, belinde çakmaktaşları ve av saçmaları için deri bir kese.

William İskoçun anlaşmazlığa son verip adamı ücreti ödemeye zorlarken izledi. Adamın yanına onunla anı kıyafetlerden giymiş iki adam gelmişti. Ona o kadar benziyorlardı ki kardeşleri olmalıydılar. Öfkeli adam yere para attı.

Fahişe parayı kaptı ve oradan uzaklaştı.

Teğmen Cooke William'ın yanına geldi. “Bir sorun mu var, efendim? Dilerseniz o gaddarları getirebilirim.”

William kafasını salladı, Cooke'nin yüzündeki gençlere özgü bıkkın ifadeye güldü. Komando Birliği'nden haberiniz var mı, Teğmen?”

“Kesinsurette, efendim. Vali Shirley Savaşı'nda Majesteleri'ne hizmet ettiler. Geçenlerde de General Johnson bu savaş için daha fazla böyle birliklere ihtiyacımız olduğundan bahsetti.”

Sokakta, İskoç, adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve bı-

çağını ona geri verdi. Ama öfkeli adam bıçağını İskoçun kalbine saplamak istermiş gibi adamın üzerine atladı. İskoç sırtarak yana doğru kaçtı ve bacaklarıyla adama tekme atarak yere yığılmasına sebep oldu.

“Johnson’la anlaştım ve Elizabeth Kalesi’nde emrimde çalışacak bir Komando birliği oluşturmakla görevlendirildim. Başarmak için bu tarz adamları ikna etmem gerekiyor.”

Teğmen Cooke kaşlarını çatı. “Belalı, İngiliz askeri disiplinine uymayan bir gruba benziyorlar. Yüce Tanrım onlar klan renkleri mi?”

William güldü. “Kim olduklarını ve burada, Albany’de ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum. Her hareketlerini takip edin, Teğmen, ama dikkat edin de sizi fark etmesinler. Gerekirse birini kiralayın. Şafağa kadar bu üç İskoç hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Emredersiniz, efendim.” Teğmen başını saygılı bir şekilde eğdi.

“Çıkabilirsiniz.” William pencereden uzaklaşıp satranç tahtasının yanına gitti.

Taşlar dizilmişti. Yeni bir oyun zamanıydı.

Iain MacKinnon öfkesini dizginlemeye çalışarak, el ve ayak bileklerindeki ağır zincirler yüzünden garip hareketlerle yukarı çıkan İngiliz subayı takip etti. Onun peşinde zincirleri şıkırdayan Morgan ve Connor, arkalarından da süngülü askerler geliyordu.

“Biz yapmadık.”

Connor’ın sesi babasının kemerini yiyecek bir çocuk gibi çıkmıştı. Ama ceza bu kez ölümdü. Masumiyetlerini kanıtlayamazlarsa başlarına gelecek olan şey dayaktan fazlası olacaktı.

Bir düzine İngiliz askeri önlerine atlayıp onları tutukladığında Iain ve kardeşleri kasabadan çıkmak üzereydiler. Morgan ve

Connor mücadele için bıçaklarını çekmişlerdi ama Iain onların ellerinde kalmıştı.

İngilizler bileklerini zincirlerken genç kardeşlerine “Apaçık bir hata yüzünden kimse ölmez, çocuklar,” dedi.

Aval aval bakan kasaba halkının önünde tutuklanıp tepedeki kaleye alınmışlardı. Rutubetli bir hücrede cezayı tartışıp hiçbirinin bir cinayet işlemediğinden emin olacak vakti bulmuşlardı. Yine de bir-iki kadeh viski içmişlerdi ve gece neler olduğundan pek emin değillerdi.

Connor gece Kally Vandall adında güzel bir kadının bacakları arasında kocasının kaybı için onu teselli ettiğini söylemişti. Iain ve Morgan Oldiah Cooper’ın hanında vakit geçirmişlerdi. Morgan dama oynamıştı ve meyhanecinin etine dolgun kızını okşamış, arzusunun esiri olunca onunla yukarı çıkmıştı. Iain meyhaneciyle oturmuş, uzun bal rengi saçları ve büyük kahverengi gözleriyle Jeannie’yi düşünüyordu.

Eve döndüklerinde Iain yıkanacak, tıraş olacak, temiz bir gömlek giyecek ve kızıyla evlenmesine izin vermesi için Jeannie’nin babasının çiftliğine gidecekti. Usta ressam Grant’ın, Jeannie’nin diğer taliplerinin arasında en çok onu beğendiğini biliyordu. MacKinnon çiftliği bereketliydi; ambarda bolca mısır vardı, hindi ve geyik eti kokuyordu ki bunlar Iain’ın saban ve av tüfeği kullanmakta yetenekli olduğunu gösteriyordu. Jeannie’yi eşi olarak alması için önlerinde sadece formaliteler vardı. Şansı yaver giderse yaz sonunda gerdek yatağına gireceklerdi.

O ve kardeşleri bu yüzden Albany’e gelmişlerdi. Iain, demircinin annesinin altın yüzüğünü Jeannie’nin ince parmağına uydurabileceği umuduyla ustaya uğramıştı. Tüfek ustası severek kabul etmişti ve karşılığında yüzükten keseceği altının bir kısmını almıştı.

İngiliz askerler onları almaya geldiklerinde Iain’ın mücadele etmemesi, Jeannie’yi düşünmesindendi. Grant’ın kızı için iste-

yeceği en son koca lanet İngilizlerle başı belada bir adam olurdu. Iain bu yanlış anlaşılmayı düzeltecek ve sonra kardeşlerini Albany'den alıp çiftliğe geri götürecekti.

İngiliz subay merdivenleri çıktı ve onları kısa bir koridordan götürdü. Iain neden bir tür mahkeme yerine oraya getirildiklerini bilmiyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Subay durdu ve kapıya tıkladı.

İçeriden buyurgan ve İngiliz olduğu belli olan birinin sesi geldi.

Gösterişli sandalyeler, gümüş şamdan ve oldukça büyük, koyu renk ahşap bir yazı masası bulunan kocaman bir odaya getirilmişlerdi. Duvarlarda altın çerçeveli resimler vardı. Odanın ortasında genç; peruklu bir İngiliz parmak uçlarını birleştirmiş, çatılmış kaşlarıyla mermer satranç tahtasına bakıyordu. Parmağındaki parlayan yüzük soyluluğunu gösterirken boynundaki bronz gerdanlık subay olduğunu belli ediyordu.

Iain içindeki içgüdüsel iğrenme hissini bastırdı ve kardeşlerine uyarıcı bakışlar attı. İngilizlere içlerini dökmenin sırası değildi.

Onları odaya getiren genç subay saygılı bir şekilde reverans verdi. "Buradalar efendim."

Yani efendi oydu. Ve kibirli olan da. Sessizlik için parmağını kaldırdı ve satranç tahtasına bakmaya geri döndü. Uzun bir süre sonra siyah bir piyonu aldı ve bir kare öne koydu. Sonra ayağa kalktı.

Onun kadar iri olmasa da neredeyse Iain kadar uzun boyluydu. Teni güneş görmemiş biri gibi solgundu ve yüz hatları erkekse, güçlüydü. Kaşları beyaz peruğuna tezat şekilde koyuydu. Soğuk gri gözleriyle önce Connor'a, sonra Morgan'a baktı. Sonra, sonunda ruhunu okuyormuş gibi dikkatle Iain'a baktı.

Iain sabırsızlandı. "Ben Iain MacKinnon. Bunlar benim..."

Midesine bir tüfek darbesi yedi ve ciğerlerindeki hava boşaldı.

Daha genç olan subay Iain'ın yüzüne doğru "Seninle konuşulduğunda konuşacaksın!"

"Yeterli, Teğmen." Küçük Lord bileğini önem vermez şekilde salladı, yazı masasına dönüp kendine konyak aldı. "Hakkınızda çok şey biliyorum, Iain MacKinnon. Yanınızdaki iki adam, kardeşleriniz Morgan ve Connor. New York'a çocukken geldiniz ve sınırda büyüyüp vaktinizi barbarlar arasında geçirdiniz, bu arada birçok yerli dilini öğrendiniz. Babanız Lachlan MacKinnon üç kış önce, anneniz Elasaide Cameron da ondan birkaç yıl önce öldü. Dedeniz MacKinnon klanının barbar lordu ve amcamın Culloden'deki zaferinden sonra Genç Veliaht'ın kaçmasına yardımcı olan Katolik bir hain, Iain Og MacKinnon'dı.

Amcamın Culloden'deki zaferi.

Bu son sözler Iain'ın midesine yumruk gibi inmişti. O lanet ilkbahar günü MacKinnon kanı dökülmüştü ve bu sadece haftalarca sürecektir olan bir katliamın habercisiydi.

Iain, Jeannie'nin yüzünü aklına getirmeye çalıştı, sesindeki nefrete engel olmaya çalıştı. "O zaman siz..."

Küçük Lord elinde konyağı, yüzünde kibirli bir gülümseme ile tekrar ona döndü. "Robert Wentworth'un üçüncü oğlu, Prenses Amelia Sophia'nın kocası, Rockingham Markisi Lord William Wentworth'um. Dedem – pekala, dedemin kim olduğunu söylememe gerek yok."

Iain anlamıştı.

Kanlı Kral George.

Aklından bir sürü küfür ve soru geçti. Ama sadece bir tanesi önemliydi. "Bizi buraya neden getirdiniz?"

Wentworth konyağını çalkaladı, bir yudum aldı ve yutkundu. "Anladığım kadarıyla yakında cinayet suçuyla mahkum edilip asılacaksınız."

Iain kardeşlerine baktı, yüzlerindeki inanmaz ifadeyi gördü. “Mahkum edilmedik ve mahkeme de olmadı. Yanlış bir suçlama. Bir hata var.”

Connor’ın sesi kibirli bir hal aldı. “Kanıtınız var mı?”

Wentworth içkisini bırakıp Connor’a baktı. “Geceden bir kanıt; üçünüz buluşup Henry Walsh’u – o gün öğleden sonra pence-rem’in dışında boğuştuğunuz adamı – öldürdünüz.”

“Bu lanet bir yalan! Biz onu...” Connor tekrar kaburgasına bir tüfek darbesi yiyince kelimeler ağzından homurtu şeklinde çıktı.

Yumruklarını sıkarak Iain, Wentworth’a doğru bir adım attı. “Adamlarınız ona tekrar vururlarsa size damarlarımda nasıl bir *barbar* kanının dolaştığını gösteririm.”

Wentworth, Connor’dan uzaklaşan İngiliz askerine bakıp başını salladı. “Dövüştüğünüzü gördüm. Aslında sizin deyiminizle *barbar* kanınız yüzünden size bir... anlaşma önereceğim.”

Iain ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Ne tür bir anlaşma?”

“Suçlamalarla bizzat ilgileneceğim. Karşılığında benim emrim altındaki bir Komando birliğinin lideri olacaksın ve Fransızlara ve Kızılderili müttefiklerine karşı kralımız için savaşacaksınız.”

Bu fikir o kadar saçmaydı ki Iain neredeyse gülecekti. “Sen bir aptalsın!”

“Öyle miyim? Majesteleri’nin bu ülkedeki çıkarları için ülke topraklarını ve Kızılderilileri tanıyan adamlara ihtiyacı var. Ve benim yardımım olmadan sen ve kardeşlerin kesinlikle asılacaksınız.”

Iain dişlerinin gıcırdadığını hissetti. “Deliliniz var mı?”

Wentworth omuz silkti. “Ölü bedeni var ya! Tabii ben ortaya çıkarırsam.”

Iain anlamıştı. Fransızlara, Katolik kardeşlerine ve İskoç klanlarının müttefiklerine karşı İngiltere için savaşmayı kabul etmezlerse üçü işlemedikleri bir suç yüzünden öleceklerdi. Hiçbir İngiltere mahkemesi hain İskoçyalı bir Katoliğin sözünü krallarının kanlı torununun sözünün üzerinde tutmazdı.

Iain'ın beynine kan sıçradı. “Bu kölecilik!”

Wentworth kış kadar soğuk bir sesle cevap verdi. “Özgür olmanız da olmanız da kralınıza hizmet etmek göreviniz.”

Oda Iain'ın üzerine üzerine geliyor gibiydi. Sesini düzgün tutmaya çalıştı. “Kabul edersem kardeşlerime ne olacak?”

“Sen dövüş emirleri ve komandoluğa uygun yüz elli adamı bir araya getirip eğitmeye yetecek kadar destek alacaksın ve kardeşlerin gitmekte özgür olacaklar. Yirmi bir Ağustos'ta Elizabeth Kalesi'nde beni haberdar edeceksiniz ve ölene ya da bu savaş bitene kadar bana hizmet edeceksiniz. Görevinizi yerine getirmezseniz ya da bırakırsanız firar suçuyla vurulacaksınız ve kardeşleriniz de cinayet suçuyla asılacaklar.”

“Yapma, Iain! Bırak onun cezasını Tanrı versin!” Morgan bunu dedikten sonra şeytanın kendisini bile şaşırtan bir şekilde İskoçça birkaç küfürle bu dediğini kendisi de yaptı.

“Ölmekten korkmuyorum.” Connor'ın sesinde biraz boyun eğme de vardı. “Bırakın da bizi assınlar! İngiliz yalanlarıyla öldürülen ilk ya da son İskoçlar biz olmayacağız.”

Zor nefes alan Iain ona sunulan katlanılmaz seçenekleri düşündü – can düşmanı İngilizler için Fransızları öldürmek ya da utanç ve acı içinde kardeşleriyle ölmek.

Ama tehlikede olan daha fazla şey vardı.

Jeannie. Tatlı Jeannie.

Grant kızının bir askerle evlenmesine asla izin vermezdi. Onu, aklını savaşmaya değil toprak ekmeye ve yuva kurmaya odaklamış olan bir çiftçiyle evlendirmek istiyordu. Iain tüfeğini ve kılıcını alırsa Jeannie onu kesinlikle kaybederdi.

Ayrıca çiftlik de vardı. Çiftliğin gelişip Amerika'da yenilenmiş bir MacKinnon klanının temeli olduğunu görmek babasının hayaliydi. Bu ter ve ruh gerektiren, bitmek bilmeyen, yorucu bir işti. İngilizler için savaşırsa kardeşleri onun yardımı olmadan toprak ekip ekinleri toplayacaklardı.

Bir de onur meselesi vardı. İngiltere kralına, akrabalarının katiline hizmet ederse bunların hiçbirine sahip olamayacaktı. Onursuz bir adam ne işe yarardı?

“Ne diyorsun?” Wenworth o keskin bakışıyla Iain'a baktı.

“Ver şu alçağa cevabını, Iain!”

“Yapma! Bırak assınlar!”

Iain Morgan'a ve Connor'a baktı, kardeşlerinin hayatının kendi ellerinde olduğunu hissetti.

Sonra gözlerini kapadı ve sessizce dua etti.

Tanrım, beni affet.

BİRİNCİ BÖLÜM

Inveraray, İskoçya

14 Eylül 1757

Leydi Anne Burness Campbell titreyerek nemli cezaevi hücresinin köşesinde yumulmuştu. Fark etmese de gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına daha fazla yaş düştü. Rastgele karanlığa bakıyor ve samanların üzerinde gezinen farelere dikkat etmiyordu. Farelerin şimdi ne önemi vardı ki!

Her an şerifin adamları onun için gelebilirlerdi. Onu kent meydanına sürükleyeceklerdi. Başparmağını kızgın demirle işaretleyip onu hayatının geri kalanı boyunca bir hırsız olarak işaretlemiş olacaklardı. Sonra da onu utanç içinde yurtdışına yollayacaklardı.

Ama o hiçbir şey çalmamıştı. Hiçbir şey.

“O, Mamaidh!” Anneciğim!

Annesi şimdi ona yardım edemezdi. Üç hafta önce ölmüş, nefesi kesilmiş, ruhu vücudunu terk etmişti. Bain Amcası bunun bir kaza, korkunç bir trajedi olduğunu iddia etmişti ama Annie daha iyi biliyordu. Hizmetçilerin fısıltılarına kulak misafiri olmuş; amcasının tuhaf zevkleri olduğunu, başkalarının acı çekmesinden hoşlandığını duymuştu. Çoğu genç hizmetçiler olmak üzere birkaç kişinin öldüğünü hatırladı. Ve annesi de onu uyarmıştı.

Bana bir şey olursa burada kalma, sahip olduğum mücevherleri ve paraları alıp buradan uzaklaş. Glasgow’a git ve babanın eski avukatı Argus Seton’u ara. Bain Amcan’a güvenme! Onu sevdiğini biliyorum ama ona güvenemezsin! Anlıyor musun, Annie?

Annie o zaman anlamamıştı.

Keşke bilseydi. Keşke annesi ona anlatsaydı. İkisini de bir şekilde ondan uzaklaştırırdı ama annesi Annie'nin bilmesinin sebep olacağı utanca dayanamazdı ve şimdi çok geçti. Annesi ölmüştü.

Annie'nin kalbi üzüntüsünün ağırlığı altında parçalanıyor gibiydi ve hıçkırıklarını engellemeye çalışıyordu. Annesinin sesini duymayı, annesinin elini saçında hissetmeyi, tatlı gülümsemesini – bir annenin basit hediyeleri – görmeyi nasıl özlemişti. Bu özelliklerin, bir daha ulaşılamaz olduğu için ne kadar değerli olduğunu anlamamıştı. Onlar olmadan nasıl yaşayabilirdi?

Yalnızdı.

Artık hırsız damgası yiyip bir gemiyle yabancı bir ülkeye – sevdiği ve bir baba olarak saygı duyduğu adam tarafından – gönderilecekti.

Kabus gibiydi.

Korku içini zehirliyordu adeta. Kızgın demir canını ne kadar yakardı? Hayatta kalır mıydı? Ne tür insanlara hizmet etmek zorunda kalacaktı?

Cesur ol! Korkularının seni ele geçirmesine izin verme.

Babasının sesi, çok önceden söyledikleri birden aklına geldi. O beş yaşındaydı ve babası ona midilliye binmesini öğretiyordu. Ama midilli yerden yüksek görünüyor ve Annie korkuyordu. Sadece babasının sesi ve onun gülüşünün verdiği güvenle uzun saatler boyunca eyerin üzerinde duruyordu. Yetenekli ve kendine güvenli bir şekilde ata binmeyi öğrendiğinde babasının övgüleri onu çok mutlu ediyordu. Hayatının en güzel yazıydı.

O yıl babası Prestonpans'da Kral George için savaşırken bir Jakobit kılıcıyla ölmüştü. Erkek kardeşleri de acımasızca öldürülmüşlerdi – Robert, William ve Charles. Bain Amcası onların yanında savaşmıştı ve yaralarına rağmen onları kılıcıyla korumuş, kendi kanı dökülse de onları koruyarak onur kazanmıştı.

Annie altı yaşındaydı.

Bir süreliğine annesiyle evlerinde kaldılar. Ama babası bir kont olsa da zengin değildi. Alacaklıların baskısı altında olan ve yastaki annesi evi satıp kayınbiraderi Bain ile yaşamak zorunda kalmıştı. Vaktini Londra’da harcayan, bir çocuk sahibi dul bir marki olan Bain Amca onları evine seve seve kabul etmişti.

Keşke babası ve kardeşleri yaşasaydı. Her şey farklı olurdu. Babası hâlâ hayatta olsaydı...

Ayak sesleri.

Geliyorlardı.

Annie yutkunmaya çalıştı ama ağzı kurumuştı. Kalbi göğsünde acı verici bir şekilde çarpıyordu. Midesinde bir şey olsaydı kusardı.

Cesur ol!

Titreyen bacakları üzerinde durmaya çalıştı, eteğini düzeltti. Sonra yüzünden gözyaşlarını sildi. Ona ne yaparlarsa yapsınlar o hâlâ Leydi Anne Burness Campbell’dı.

Demir anahtarların sesi. Kilidin dönmesi. Menteşelerin gıcırdayışı.

Hücreye ışık süzüldü, kapı açılırken fareler kaçıştı ve iki işken-ceci gözüktüler. Üç haftadır onların kötü bakışlarına maruz kalmış ve kendisine dokunmamaları için elinden geleni yapmıştı.

“Beni özledin mi?” Uzun olanı, Fergus, ona iğrenç bir şekilde gülümsedi ve sonra kahkaha attı. “Şimdi bizimle geliyorsun.”

Kısa olanı, Wat, Annie’yi kolundan sertçe tuttu. “Burada seni görmek isteyen bir adam var.”

“Bir adam mı?” Annie bir an umutlandı. Belki de şerif mektubunu Argus Seton’a göndermişti. Belki babasının eski arkadaşı amcasının onun iddia ettiği gibi hırsızlık yapan bir hizmetçi değil, Leydi Anne Campbell olduğunu kanıtlamaya gelmişti. “Beni ona götürün.”

“Beni ona götürün.” Ferguson Annie’yi taklit edip zinciri uzattı. “Bizimle onun ricasını yerine getirmeye gelmiş uşaklarımız gibi konuşuyor.”

“Onu samanlara atamaz mıyız? Onu arkadan düzdükten sonra bizimle böyle konuşmaz.”

Annie hem onların cesaretini kırmak hem de kendi iyiliği için söyledikleri onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Korkmuş bir bakire gibi davranmanın onları daha kötü yaptığını öğrenmişti. Bileklerini uzattı, Fergus kelepçeyi takarken soğuk demirin tenine değişini hissetti.

“Şimdi bunun için vaktimiz yok, Wat.” Fergus Annie’nin göğüslerine bakıp sırttı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

İki adam onu hücreden dışarı ve şamdanlardaki kandillerin gri taş duvarlara yansıdığı koridora doğru çektiler. Onlarca küçük kapının ardından acı çeken insan sesleri – inilti, mırıltılar, bir kadının feryadı, küfürler, delice gülmeler – geliyordu ve Annie bu yerden, bu kötü kokudan ve buranın yalnızlığından ve korkunçluğundan uzaklaşmak istiyordu.

Ama belki de *gidiyordu*. Bütün kalbiyle öyle olması için dua etti. Adamın kim olabileceğini düşünmeye çalışırken kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Bay Seton olmalıydı. Başka kimseye yazmamıştı. Başka kimse yoktu.

Yıllar boyu çalışmaktan kamburlaşmış babacan bir adam, onun serbest bırakıldığını ve amcasında bıraktığı bütün mal varlığıyla mücevherlerinin ona geri verilmesini sağlayacaktı. Sonra güvenli bir şekilde Inveraray’dan uzaklaştıklarında isteyeceği ilk şey sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak olurdu. Üç uzun hafta boyunca ikisini de görmemişti.

Bir başka koridora geldiler ama jürinin önüne alındığında yaptıkları için merdivenden çıkmak yerine başka bir koridora çıkıp merdivenlerin soluna, karanlığa döndüler.

Endişelenen Annie durup karanlık, taş merdiven boşluğuna baktı. “Be-beni nereye götürüyorsunuz?”

Fergus onu öyle bir itti ki Annie neredeyse düşecekti. “Yakında göreceksin.”

Annie’nin endişesi ve korkusu her adımında artıyordu. Görüşme odaları yukarıdaydı, aşağıda değil. Babasının avukatı gelmiş olsaydı onu yukarı çıkarırlardı.

Cesur ol!

Ama cesur hissetmiyordu. Merdivenlerin altındaki kapı boşluğuna vardıklarında Annie tekrar titremeye başladı.

Fergus demir kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

Bain Amca.

Annie kanının çekildiğini, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve son umudu da tükendi.

Bir zamanlar babası gibi sevdiği adam sadece vahşet için kullanılması amaçlanan araçlarla dolu bir odanın ortasındaki ateşin önünde duruyordu. Peruk takmamış ve sadece gömlek giymiş olan adam darmadağınık haldeydi ve uyuyamadığı için yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı. Gözleri Annie’nin üzerindeydi ama gardiyanlarla konuşuyordu. “Bırakın bizi.”

Fergus ve Wat gülerek Annie’yi içeri sokup kapıyı arkasından kapattılar.

“Umarım sana el sürmemişlerdir canım. Yoksa bunu onlara ödetirim.” Tıpkı babasına benziyordu – aynı mavi gözler, aynı gülüş, aynı kare çene. Onu sevmek, ona güvenmek kolaydı. Babası gibi değildi çünkü. “O küçük aptal adamlar. Sana tecavüz etmeye geldiğini sandılar. Sen de böyle mi düşünüyorsun? Evet, ben bunu görebiliyorum. Bunu kendi kardeşimin sevgili çocuğuna, kendi kanımdan birine yapar mıyım?”

Annie çenesini kaldırdı. “Ne-neden buraya geldin?”

“Tabii ki sana bir şans daha vermek için. İstedğin an araba-

mı çağıracağım. Öğlen kendi odanda bir fincan sıcak çikolatayla ateşin önünde ılık bir banyo yapıyor olacaksın. Aşçıya en sevdiğin yemekleri yaptıracağım – keklik, cam gibi parlayan armutlar, kekler – ve bu gece kendi yatağında uyuyacaksın.”

Eşyalı, rahat bir oda düşüncesi, Annie’nin gözlerine yaşarttı. Kitapları. Babasının Noel’de verdiği porselen bebeği. Büyükanesinden kalan gümüş saplı tarak. Anne babasının evlilik fotoğrafı. Tüy kadar yumuşak yatağı. Banyo suyunun sıcaklığını neredeyse hissedebiliyor, gül kokulu sabunun kokusunu alabiliyor ve kekliğin tadı ağzına geliyordu. Evi özlemişti, oradan bir an önce gitmeliydi; bu kabusun artık bitmesini istiyordu.

Belki onunla gidebilirdi. Cezasını kaldırır ve Annie kaçmak için bir başka fırsat bulanana kadar pişman ve sevecen yeğen gibi davranabilirdi. Evet, bunu yapabilirdi. Farelerden, hırsız damgasından ve başka bir ülkeye götürülmekten kurtulurdu.

Bir yanı daha önceden de yaptığı gibi kendisini onun kollarına atıp affetmesi için yalvarmak istedi. Ona inanmak, annesinin söylediklerini unutmak ve alıştığı hayatına dönmek istiyordu.

Bain Amcan’a güvenme! Onu sevdiğini biliyorum ama ona güvenemezsin!

Annie kendisini ona bakmaya zorladı. “Bana bir zarar vermeyeceğine ya da yatağıma girmek istemeyeceğine nasıl emin olabilirim?”

Adamın yüzüne iğrenen bir ifade geldi. “Bu tarz düşünceleri aklına kim sokuyor, Annie? Seni sevdim, sana öz kızım gibi davranarak seni büyüttüm. Sana hiç zarar verdim mi?”

Mutlu anları gözünün önüne geldi. Dizinde onu zıplatıp eski İskoç tarihinden hikayeler anlatan Bain Amcası. Doğum gününde ona safkan kısrak alan Bain Amcası. Ona kadril dansını öğretten Bain Amcası.

Ona doğru bir adım atmıştı ki gözünün önüne bu kez de ölü

gibi yatan, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, boynunda derin mor yaralar olan annesi geldi.

Annie amcasının bir zamanlar o çok değer verdiği yüzüne baktı ve derisinin altında yatan hayvanı gördü. Sonra kahkaha attı. “Bana hiç zarar vermedin mi? Buradayım ben, değil mi? Senin yalanların yüzünden fareler, pislik ve onursuz şekilde ellerini kullanıp uygunsuz konuşan adamlar arasında değil miyim?”

“Ah Annie, beni affet! Kızgındım. Senin için yaptığım onca şeyden sonra evimi bir hırsız gibi sessizce terk edeceğin gerçeğini kaldıramadım. Bu asla tekrarlanmayacak. Glasgow’a gitmek istersen beraber gideriz.”

Annie şimdi daha iyi anlıyordu. Ondan kaçmak için başka şansı olmayacaktı. Onun her adımını gece gündüz izleyecekti. Nereye giderse oraya gidecekti. Onun çatısının altında da orada olduğu kadar mahkum olacaktı. Annesinin kaderini paylaşıp kadar çok uzun bir süre geçmeyecekti.

Yapması gereken seçimden korkan Annie zor konuşuyordu. “Ah amca!”

Zafer kazanmış bir şekilde güldü. “İşte bu benim Annie’m. dersini aldın; hadi eve gidelim.”

Annie başını hayır anlamında sallayarak kendini geri çekti. “Hayır, seninle gelmiyorum.”

Bir an için adam şaşkınlıkla ona baktı. Sonra yüzündeki ifade sertleşti. “Burada kalıp seni bekleyenle yüzleşmeyi mi tercih ediyorsun?”

Sonra Annie kaderini çizeceğini bildiği, onu korkutan, üç uzun hafta boyunca ona söylemek istediklerini söyledi. “Be-ben annemin öldüğü gece seni onunla gördüm. Kendi sapkın zevklerin için diğerlerini öldürdüğün gibi onu da öldürdün!”

Burun delikleri büyüdü ve yüzünde daha önce hiç görmediği türden bir öfke ifadesi vardı. Yavaşça, tehdit eder bir şekilde

Annie'ye doğru yürüdü. Uzandı, saçından tuttu, donuk mavi gözleriyle saçını okşadı. Sonra güldü. “Küçük bir bakire zevke dair ne bilebilir ki?”

Sonra Annie'den uzaklaştı, Fergus ve Wat'ı çağırmak için el çırpı. Sonra ateşin yanına giderek Annie'nin daha önce fark etmediği bir işaretleme demirini aldı. “Masaya bağlayın ve bacaklarını soyun.”

Annie paniğe kapıldı ve kalbi öyle çarpıyordu ki parçalanacak gibiydi. “Hayır, lütfen! Amca, bunu yapamazsın! Halk içinde damga yemiş olacağım! Halk içinde!”

Ama adamların kahkahaları çığlıklarını boğuyordu.

Onu sertçe kollarından tutup tahta masaya çektiler. Ümitsiz çırpınışları ve bağırımlarına rağmen adamlar onu sırtüstü yatırdılar, eteğini kalçasına kadar açtılar, bacaklarını ayırdılar ve hızla bağladılar.

Amcası yüzünde deli gibi bir ifadeyle masaya yaklaştı. Bir ucunda parlak turuncu bir H harfi bulunan kızgın demiri tutuyordu.

“Hayır, amca, lütfen! Kardeşinin hatrı için, yapma...”

“Bunun bana ne kadar acı verdiğini bilmiyorsun, Annie, ama senin ortada dolaşıp yalanlar söylemene izin veremem.” Sonra çıplak bacağına üst, iç kısımlarını okşadı. “Bence burası. Güzellikini bozmayacağım ama sevmeye çalışacağın erkek bunu görecektir ve seni bir kenara atacak.”

“Hayır lütfen!”

Bacağına bir tıslama.

Korkunç, yakan bir acı.

Kendi çığlıklarının sesi.

İKİNCİ BÖLÜM

20 Mart 1758

Otter Creek Yakınları

New York sınırı

İçgüdüğü onu uyandırdı. Düşman topraklarındayken uyanmayı isteyen adamlar şafağa kadar ancak bu kadar derin uyurlardı. Ticonderoga'nın güneyinde, bir günlük uzaklıkta, Fransızlara çok yakındı.

Iain MacKinnon gözlerini açtı, kendisini kardeşi Morgan'ın uykulu yüzüne bakarken buldu. Morgan'ın diğer tarafındaki Connor hâlâ horluyordu.

Iain Morgan'ı dürttü. "Uyan."

Morgan gözlerini açtı ve esnedi.

"Ah, lanet olsun, kokuyorsun!" Iain ayağa kalktı.

Morgan "Sen de papatya gibi kokuyorsun," diyerek gerindi ve sonra Connor'ı sarstı.

Iain önceki gece kurdukları sundurmada çıktı, sıkıca ayı postundan ceketine sarınıp etrafa bakındı. Onlar uyurken birkaç santim kar birikmişti ve hava soğuktu. Iain hazırda, yüklenmiş ve barınağın içine konmuş tüfeğini kaparak işlemek için ağaçların arasına yöneldi.

Adamları harekete geçmişlerdi. Bazıları eşyalarını toplamış ve kendilerini ısıtmak için dolanıyordu. Yaklaşık üç yıldır savaşta bulunduktan sonra erken kalkmak alışkanlıkları olmuştu. Iain'ın bazı yaşlı balıkçı kadınlar gibi bu güçlü İskoçların ve asi İrlandalıların başını yemesi gerekmiyordu.

Ticonderoga yolundaki dördüncü keşif günleriydi. Görevleri basitti –Fransızların kaç birlikleri olduğunu öğrenmek, kalenin ikmal yollarını incelemek ve son keşiflerinden beri kalede yapılan değişiklikleri belirlemektir. İngiliz generaller yazın kaleye saldırmayı planlıyorlardı.

“MacKinnon.”

“Dougie.”

“*Dia dhuit*, Mack.” Tanrı sizi korusun!

“*Dia dhuit fhein*, Cam.” Sizi de.

Iain rahatladı, uyanan kamptan gelen sesleri dinledi. Komandolarının, ormancılıklarına, nişancılıklarına, hayatta kalma becerilerine olan güvenini inkar edemezdi. Sömürgelerdeki en iyi dövüşçüler, bu savaşın zorluklarına en fazla uyum gösteren adamlar onlardı. Onlara önderlik etmek, onlarla savaşmak bir onurdu. Onların yanında ölmek de öyle.

Yine de, kaybettiği adamların ve döktüğü Katolik kanının neden olduğu kahr daha fazlaydı. Fransızlar her zaman İskoçların en gerçek müttefikleri olmuşlardı; İngilizler de onların en azılı düşmanları. Fransız Katoliklerini, İngiltere’yi yöneten Alman bir Protestan için öldürmek iğrenç bir şeydi.

İstediği hayat bu değildi. Seçtiği hayat bu değildi. O aşağılık İngiliz lordu yüzünden buna mecburdu. Aslında Iain bir köleden biraz daha önemliydi; görevi efendisinin komutasında savaşmaktı. Ona “Binbaşı” ve “Komando” deseler de Wentworth onu İngilizlerle savaşmaya zorlamıştı. Tehlikeye yalnız başına atılmasına izin vermeyen kardeşleri de onun askerleri olmuştu. Böylece hepsi kapana kısılmıştı.

Aşağıyukarı üç yıl boyunca Iain ve Komandoları Wentworth’un onlardan beklediği gibi her fırsatta Fransızları öldürmüş, planlarını bozmuş, onları bataklığa ve ormana sürüklemişlerdi. Çatışmalarda birçok iyi adamın ölümüne ve sayısız Fransız ile Kızıl-

derilinin cehenneme gidişine tanık olmuşlardı. Hayatta kalmak için uygar insanların anlayamayacağı şeyler yapmışlardı. Bazen hâlâ adam olarak anılmayı hak edip hak etmediklerini düşünüyordu.

Her zaman, yirmi sekiz yaşına geldiğinde yanında karısı ve dizinde çocuklarıyla yaşayacağını hayal ederdi. Olgunlaşan mısır tarlaları, çocuklarının etrafında dolanan tavuklar, besili öküzler ve domuzlar, sulu elma bahçeleri, güneşte kuruyan tatlı ot yığınları. Oğullarına avlanmayı ve iz sürmeyi öğretip kızlarının karısının ellerinde büyüyüp kadın oluşlarını izlediğini, hatta belki torunlarının torunlarını görece kadar yaşamayı hayal ederdi.

Hep Jeannie'yle evleneceğini düşlerdi.

Ama bunu hiç hayal etmemişti.

Karanlıkta bir nöbetçi işaret verdi. “Kral George’un eskrim şortu.”

Tanıdık bir ses neredeyse bağırarak cevap verdi. “Boş.”

Iain pantolonunun bağcığını bağladı, Komutan Joseph’in yaklaştığını gördü. “*Aquai. ” Merhaba, eski dost.*

Beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. “*Aquai.* Yaşlı kadınlar dinlendiler mi?”

Iain sırttı. “Evet. Peki, şu savaşçı dediğin cılız çocuklar?”

“Yeterince hazırlar.”

Günün stratejisini planlayarak kampa geri döndüler. Komutan Joseph ve adamları arkadan gelip onlara Ticonderoga’dan saldırabilecek Fransız güçlerini gözetlerken Iain ve Komandolar önden giderek buluşma noktasını inceleyeceklerdi.

Iain Joseph’e bir kardeş olarak güveniyordu ve biliyordu ki Joseph ve adamları gerekirse onun yanında ölümüne savaşmışlardı. Joseph’i on altı yaşından beri tanıyordu. Joseph ve babası bir sonbahar gününde mısır ve geyik eti hediye ederek Iain ve ailesinin yeni evlerinde ilk sert kışı geçirmesi için yardımcı olmuştu.

Iain'ın annesi Kızılderilileri kapının önünde görünce korkmuş olsa da Iain'ın ailesi ve komşu Kızılderililer ya da Iain'ın babasının birçok kez vurguladığı gibi çoğu Hristiyan olan Mohikanlar arasında hızlı bir dostluk doğmuştu.

Iain ve Joseph beraber adam olmuş, savaşçı nişanlarını kazanmışlardı. Iain babasının üç oğlunun da her geçen gün daha fazla Mohikanlara benzediğini gördükçe acı çektiğini bilse de Kızılderili komşularından öğrendikleri hayatta kalmalarını sağlıyor ve çiftliği ayakta tutuyordu.

“Bu gece buluşma noktasından sizinle görüşeceğiz.” Joseph bir elini Iain'ın omzuna koyup gülümsedi. “Durup dinlenmeniz gerekirse bize haber verin. Belki adamlarım eşyalarınızı taşıyabilir.”

“Ormanda kaybolmamaya dikkat edin, dostum. Kaybolursanız...”
Uzaktan bombardıman sesi duyuldu.

* * *

Annie sütün kovaya akışını ineğin soğuk parmaklarına değen memelerinin sıcaklığından memnun bir şekilde izledi. Üç ay boyunca her gün alıştırma yaptıktan sonra tek bir damla kaçırmadan inek sağabiliyordu. Bayan Hawes'in ona vurması için bir sebep yoktu artık.

Gerçi hanımının ona vurmak için bir sebebe ihtiyacı da yoktu. Annie ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu memnun edemiyordu. Bayan Hawes Annie'nin söyleyip yaptığı her şeyde bir kusur buluyordu. Annie'nin ne düşündüğünü bildiğini bile iddia etmişti.

Annie'yi önceki gece, yarasını tencereden çıkardığı tavşan yağıyla ovarken görünce “Bizim gibi birilerine hizmet etmek için çok iyi olduğunu düşünüyorsun değil mi?” demişti.

Annie “Hayır hanımefendi!” diye cevaplamıştı.

Ama hanımının parmaklarına tahta bir kaşıkla vurmasını en-

gelleyecek kadar hızlı cevap vermemiştir. Annie tahta kaşığı Bayan Hawes'in elinden kapıp ateşe atmak için kışkırtılmıştı.

Bayan Hawes'in artık hamile olması iyiydi. Annie ondan daha hızlı ve çevikti ve onun öfkesini tahmin etmeyi öğrenmişti. Annie birkaç kez uzağa kaçarak dayak yemekten kurtulmuştu. Ama Bayan Hawes hep hamile kalmayacaktı. Ve onu uydurulmuş bir günah veya uygunsuz bir davranış için cezalandırmak isterse Bay Hawes'in elini hiçbir şekilde durduramazdı. Ona pek vurmasa da eli çok sertti.

Bain Amcası bazen hizmetçilerine vursa da Annie'nin ne annesi ne de babası bunu yaparlardı. Hizmetçilerinden bazısı nesillerdir bu aileyle birlikte olmaktan gurur duyuyordu. Annie korse giyecek yaşa gelene kadar nedimeliğini yapan Betsy bir hizmetçiden çok bir arkadaş ve dert ortağı olmuştu. Ama birkaç aylık hizmetten sonra Annie Betsy'nin de aynı arkadaşlığı hissedip hissetmediğini; yoksa Annie'ye hizmet etmekten nefret edip etmediğini merak etmeden duramıyordu. Kendisinin onu özlediği gibi o da Annie'yi özleyor muydu?

Annie'nin üzüntüsünün, pişmanlığının, kasvetinin yanı sıra talihsizliği de ona baskı yapıyordu. On dört yıl boyunca buna dayanabilir miydi?

Önceki gece Rothesay'da babasının evinde güvende olduğunu hayal etmişti, hepsi oradaydı: babası ve annesi, Robert, William ve Charles. Güle oynaya ökseotları ve çobanpüskülleri asarak Noel için hazırlık yapıyorlardı. O kadar sıcak ve mutlu hissetmişti ki sanki son yedi yıl hiç yaşanmamış gibiydi.

Birden gideceklerinden korkup diğerlerine "Benimle kalın," demişti.

Babası uzanıp elini tuttu. "Her zaman seninleyiz Annie."

Ama gözlerini açtığında kendini yalnız, yontulmuş kütüklerden bir tavanın altında bulmuştu ve rüyasından geriye sadece acı tatlı bir ağrı kalmıştı.

Yaşlı gözleri, hayvanın parlayan memeleri, süt ve kova. Ağlarken yakalanmamaya dikkat eden Annie – yakalanırsa yine dayak yerd – kalın yün elbisesinin koluyla yanaklarındaki yaşları sildi. Tabii ki onun elbisesi değildi. Annie’nin elbisesinin ve iç eteğinin kendisinininkinden fazla olduğunu öğrenen Bayan Hawes, Bay Hawes Annie’nin satış sözleşmesini aldığı gün elbiselerini değiştirmesini istemişti. Annie’nin ceketini, eldivenlerini ve botlarını da almış ve Annie’yi kalın tahta pabuçlarını giymek zorunda bırakmıştı.

“Hanımın eski bir keten elbise giyerken, senin böyle giyinmen hiç uygun değil.”

Bayan Hawes’ın Annie’den uzun olması, omuzlarının ve ayaklarının daha büyük olması çok sorun değildi. Bayan Hawes Annie’nin elbisesini hemen çıkarmasını istemişti. Annie’nin tek tesellisi botlarının Bayan Hawes’ın ayak parmaklarını sıkmasıydı.

Amcasının evini terk etmeye çalıştığı gece Betsy’den ödünç aldığı o elbisesinin güzel bulunması ona garip geliyordu. Bu kesinlikle Annie’nin giydiği en basit, en çirkin elbiseydi. Amacı Glasgow’a gidene kadar tanınmamaktı. Annesinin, iç eteğinin uç kısımlarına iliştirilmiş mücevherleriyle gece evi terk etmişti ki amcası onu yakalayana kadar ancak ana caddeye ulaşabilmişti.

Artık gizli bir yerine hırsız damgası yemişti. Bu utancı hep yaşayacaktı. Evden uzaklaşan Annie on dört yıl geçene kadar ya da ölüm onu bulana dek bir başkasının malıydı. Bu, amcasıyla ilgili acı gerçeği bildiği, ona baş kaldırdığı için çektiği bir cezaydı.

Annie ayağa kalktı ve sütü dökmemeye özen göstererek kovayı kenara koydu. İneği çözüp küçük buzağısının yanına gitmesine izin verdi ve atlara taze saman ve yulaf taşıdı. Oraya ilk geldiğinde ineklerle ilgilenmek, kazların tüylerini yolmak ya da

yemek yapmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama şimdi bunlar onun hayatıydı.

Derdi zor işler ya da kötü yaşam koşulları değildi. Hatta ıssızlık, Fransızlarla savaş, yağmacı Kızılderililer ya da geceleri ortaya çıkan kurt ulumaları da değildi; başta bunlardan korksa da... Amcasından uzaklaşmak için bütün zorluklara seve seve katlanırdı.

O, özgürlüğünü kaybettiği ve asla evlenip kendi çocuklarını büyütemeyecek olduğu için üzülmüyordu. Tekrar özgürlüğüne kavuştuğunda otuz iki yaşına basmış ve evlenme yaşı geçmiş olacaktı. Hiçbir erkek o yaşta onu istemezdi.

Sonra damgası vardı. Hangi adam damgalı – sözde hırsız – bir kadının eşi ve çocuklarının annesi olmasını isterdi ki?

Sevmeye çalıştığın erkek bunu görecektir – ve seni bir kenara atacak.

Masum olduğunu söylemesi bir işe yaramazdı. Acı tecrübeyle hiç kimsenin ona inanmayacağını öğrenmişti.

Bu konuyu her düşündüğünde hissettiği üzüntüyle mücadele ederek kovayı aldı; ahır kapısına doğru üç adım atmıştı ki Bayan Hawes'in sesini duydu. Aklına gelen ilk düşünce, hanımının doğum sancılarının başladığıydı. Sonra kalbinin neredeyse durmasına sebep olan sesi duydu.

Vahşi çığlıklar.

Kızılderililer!

Ciğerindeki hava çekildi. Nabızı kulaklarında güm güm atıyordu.

Silah sesleri. Çığlıklar arttı – kan donduran acı çığlıklar.

Annie hem efendisi hem de sahibesinin o anda ölüyor olduğunu – veya çoktan öldüğünü – anladı.

Yalnızdı.

Panikten kanı dondu. Ahırın ortasında yarı açık kapıya ba-

karak, ölümü bekleyerek donmuş, nefes alamıyormuş gibi duruyordu. Dinlediği tecavüz, işkence ve katliam hikayeleri hızlı bir ölümü bir lütuf gibi gösteriyordu. Ama ölmek de istemiyordu.

Onu kendine getiren, duman kokusu oldu.

Kulübeyi yakıyorlardı. Hayır, sadece kulübeyi değil. Ahırın duvarlarındaki deliklerden içeri duman ve ardından alevler giriyordu.

Atlar telaşla kişneyip şaha kalktılar. İnekler ve buzağılar bağırıyorlardı.

Annie bilinçsizce kovayı yere bıraktı; önce ineği ve buzağını, sonra da atları serbest bıraktı. Hayvanlar içgüdüyle ahırdan kapıya yöneldiler.

Annie bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Hayvanları yem olarak kullanmak saldırganların dikkatini dağıtacaktı. Arka taraftaki pencere pervazına çıktı ve kendisini karlı zemine bıraktı. Kalbi güm güm atıyordu.

Kulübenin yanındaki ahırın diğer tarafından zafer çığlıkları geliyor, gökyüzüne doğru bir duman yükseliyordu. Önünde ise karlı bir yol uzanıyordu ve onun ötesinde de karanlık orman...

Aklında tek bir düşünceyle – hayatta kalma düşüncesiyle – ayağa sıçrayıp koşmaya başladı.

Ayaklarına çok büyük gelen tahta pabuçlar, takılmasına sebep oluyordu. Onları çıkardı, elbisesini kaldırdı ve kar soğuğunu hissetmeden ağaçların arasında çıplak ayak koştu. Tam ormana varmıştı ki yanağının yanından bir ok geçti.

Onu görmüşlerdi!

Dehşet içinde, bağırmamak için kendini zor tutarak, nereye gittiğini bilmeden ağaçların arasına daldı. Dallar derisini çiziyor, elbisesini yırtıyor ve saçlarına takılıyordu. Karların içinde görünmeyen keskin taşlar ve ağaç kökleri çıplak ayaklarını adeta kesiyor ve ayak parmaklarının incinmesine sebep oluyordu. Ormanın karanlığında görüş alanı daha da azaldı.

Teslimiyet

Nefesi kesilecek gibi oldu. Bacak kasları yanıyor, yaralı ayakları zonkluyordu. Yine de koşmaya devam etti. Kalbi infilak edecek gibi olmasına rağmen bacakları kurşun gibi ağırlaşana dek, kesik kesik nefes alıncaya kadar koştu.

Ve onlar da peşinden gittiler.

Arkasından birbirlerine Fransızca bir şeyler bağııyorlar, bazıları ilginç ve uygunsuz şeyler söylüyor ve gülüyorlardı. Onun güçten düşmesini önemsemeden, köpek sürüsü gibi peşinden koşmayı sürdürdüler. Onlar avcıydı ve o da avdan başka bir şey değildi.

Yanaklarından korku, ümitsizlik ve sinirden gözyaşları süzül-
dü. Bu şekilde – yabancı topraklarda, vücudu vahşi hayvanlara yem olarak – ölmek istemiyordu. Zemin ayaklarının altından kayıp gidiyor gibi olduğunda, içinden dua ediyordu.

Buza ve pürüzlü kayalara doğru yuvarlandı; vücudu donmuş bir derenin üzerine yapışmış ve yüzü de karlara gömülmüştü. Bir süre şaşkınlıkla, nefesi kesilmiş bir şekilde, neredeyse kımıldamayacakmış gibi hissederek uzandı.

Sonra birinin nefes aldığını duydu.

Yüzünü kaldırıp toprak sete baktı ve Kızılderili bir adam gördü. Kafası tüylü bir buklenin dışında çıplaktı ve esmer yüzünde kırmızı-siyah çizgiler vardı. Boyalı hayvan postu giymiş adam vahşi bir gülüşle ona baktı, sonra yanındakilere onun anlamadığı bir şeyler söyledi.

Annie'nin içini zehir gibi bir korku kaplamıştı, midesi bulandı ve ağzı çıra gibi kuruyuverdi. Gözlerindeki öfkeden onu öldürmeyi planladığını anlayabiliyordu. Ama hemen değildi.

Soğuktan, korkudan ve acıdan titreyen Annie kendini elleri ve dizleri üzerine kalkmaya zorladı ve adamın koyu renk gözlerine baktı. Kelimeler sıkı dişleri arasından bir tıslama gibi çıkıyordu. “Beni ele geçirmiş sayılmazsınız!”

Titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak ayağa kalktı. Yaralı bir hayvan gibi çaresizce orada yatıp ölmeyecekti.

Toprak set üzerinde dört Kızılderili ile bir Fransız askeri daha gözüktü. Onu bulan adam, elinde bir balta ile dik yamaçtan indi.

Enerjisi tükenen Annie uzanıp bir taş aldı ve ondan uzaklaşıp doğru zamanı bekledi.

Ama diğerleri görmüştü. Adam Annie'nin avucunda sıkıca tuttuğu şeye gülerken adamlar onu uyarmak için bağırıldılar.

Taş ağzına isabet edip alaycılıkla gülümseyen ağzını kana buladı.

Adam bir süre şaşırılmış gibi ona baktı, sonra gözleri öfkeyle doldu; tükürürken ağzından bir dişini fırlattı. Annie geriye doğru bir adım atmıştı ki adam bıçağını kaldırıp aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kafatasındaki ağrıyı hissetmeden önce son düşündüğü şey, ailesini cennette bulup bulamayacağıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uzun boylu Abenaki kurbanına doğru ilerlerken Iain geride onu öfkeyle izliyordu.

Düştükten sonra vücudu yara bere içinde kalan genç kadın elleri ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken altın rengi bukleli saçları kara sürünüyordu. “Beni ele geçirmiş sayılmazsınız!”

Kadının yumuşak İskoç aksanı, kadınsı cesareti ve umutsuzca yaşama isteği Iain’ın göğsünü sıkıştırıyordu. Ne yazık ki hiç şansı yoktu.

Zavallı, cesur kız.

Iain ve adamları kampı toplayıp hızla bombardımanın kaynağını bulmak için ormana ilerlediler. Komutan Joseph ve adamlar onları yanlardan gelebilecek tehlikeye karşı koruyorlardı. Fransız ve Abenakilerden oluşan bir birliğin yakında olduğunu biliyorlardı ama arkasındaki kana susamış savaşçılarla bu kız bir tür pagan ağaç ruhu gibi ormandan çıkana kadar ne kadar yakında olduklarına dair bir fikirleri yoktu.

Beline kadar inen güneş kadar parlak saçlarıyla bu kadın gri elbisesinin içinde titreyerek karların üzerinde yalınayak duruyordu. Uzanıp bir taş aldı.

Abenakilerden biri arkadaşına sırtarak “Dikkat et. Elinde taş var ve onu sana atmak istiyor,” diye bağırdı.

Iain tüfeğini omzuna kaldırıp hazırladı.

Morgan tüfeği indirdi. “Iain, delirdin mi? Emirleri biliyorsun. En iyisi izlememek. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Uzaklaş.”

Her keşif görevinde olduğu gibi o ve adamları gizlice ormanda ilerleyip sadece pusuya düştüklerinde düşmanla çarpışacaklardı. Onlardan öyle yapılması istenmeden tutsak almayacaklardı. Ya da yolda karşılaştıkları çatışmalara katılmayacaklardı; İngiltere sınırındakileri korumak için bile. Gizlilik temel amaçlarıydı.

Iain Wentworth'a uyacağına söz vermişti ve bu sözü tutmuştu. Ama Iain'ın da kuralları vardı. MacKinnon Komandoları kelle almazlardı. Üniformaları yoktu. Kiliseye hizmet edenleri öldürmezlerdi. Kadınlara ve çocuklara da dokunmazlardı. Iain ağaçların arasında çömeldiği yerden Abenakilerin kadını öldürmesine izin vermekle kendisinin öldürmesinin arasında bir fark göremiyordu.

Iain tam kardeşinden tüfeğini kaparken kadın Abenakinin suratına taş fırlatmıştı. Kadın hedefine vurunca Iain vahşi bir keyif aldı. "Wentworth'un canı cehenneme! Öylece oturup onu parçalara ayırmalarını bekleyemem!"

"Ben de kız için üzülüyorum ama çok fazla risk alıyorsun! Adamları tehlikeye sokacaksın. Wentworth seni kırbaçlatır!"

"Kırbaçlatsın!" Iain tekrar tüfeğini kaldırdı ama çok geçti.

Savaşçı, baltasının arkasıyla kadının şakağına vurmuştu ve kadın parçalanmış bir oyuncak bebek gibi karlara düşmüştü.

Iain bir an büyük bir üzüntü hissetti ve sonra kadının ölmediğini anladı.

Abenaki savaşçısı kendini rahatlatmak için kadının eteğine uzansa da kadın inledi, yüzüstü döndü ve emeklemeye başladı.

Savaşçı mokasenini kadının arkasına bastırırken arkadaşları bu genç bedenın tadını almaya heveslenerek akbabalar gibi kayalık yamaçtan iniyorlardı.

Iain kana susamıştı; hepsini öldürecekti. "Morgan, adamları al ve git. Buluşma noktasına ulaşın ama beni beklemeyin. Şafağa

kadar orada olamazsam devam edin, tamam mı? Bana ne olursa olsun görevi tamamlayın. Wentworth'un sizi suçlamasına izin vermem.”

Morgan'ın yüzünden, anlamadığı belli oluyordu. “Bunu neden yaptığını biliyorum. Sana Jeannie'yi hatırlatıyor! Ama Jeannie öldü, Iain, ve şimdi ona yardım edemezsin!”

Iain Morgan'ın söyledikleriyle hissettiği acıyı yoksaydı. Bir savaş birliği yüzlerce kilometre ötede Grant'ın çiftliğine saldırıp yaşayan her şeyi, kadınları, adamları, hayvanları öldürmüştü. O döndüğünde Jeannie iki haftadır yas tutmaktaydı ve yanında kocası vardı.

Jeannie'ye yardım edememişti. Ama bu zavallı kız her kimse, ona yardım edebilirdi.

Koşmaktan nefessiz kalan Connor yanlarında bağdaş kurdu. “Buradan bir buçuk kilometre doğuda, yaklaşık üç yüz Fransız ve Abenakiden oluşan bir kuvvet var. Keşif birlikleri olmalı. Yaklaşık bir metre kuzeyde çiftlikle birlikte içindeki binaları yakıp adamı ve hamile eşini öldürüp kellelerini aldılar. Komutan Joseph ve adamları önümüze çıkmayacaklarından emin olmak için ana Fransız birliğini gözetliyorlar.”

Connor durdu. “Tanrı aşkına ne yapıyorsun, Iain?”

Morgan cevapladı: “Delirdi.”

Iain onu duymazdan geldi, silahını Abenakinin soğuk kalbine nişan aldı. “Morgan, adamları buradan uzaklaştır. Şimdi komutan sensin.”

“En azından yanında dövüşmemize izin ver! Altı kişiler ve bir...”

“Gidin dedim! Bu bir emirdir, Yüzbaşı!”

“Saçma! Bu delilik!” Morgan küfretti, bir an tereddüt ettikten sonra emredildiği gibi sessizce uzaklaştı.

Karşı gelme sırası Connor'daydı. “Aklını mı kaçırdın? Went-

worth kahvaltıda canına okuyacak ve ana Fransız birliği başımıza üşüşecek. İyi adamlar –seni başından beri izleyen adamlar – ölecekler!”

Connor gerçekleri konuşmuştu. Dövüş sesleri ve keşif birliklerinin ortadan kayboluşu Fransızların oraya gelmesine sebep olacaktı ve Iain ile adamlarını ormandan Elizabeth Kalesi’ne kadar izleyebileceklerdi. Görev tehlike arz edecekti. Bir kadının hayatı bu kadar tehlikeye değer miydi?

Iain’ın tüm yapması gereken uzaklaşmak, emirlere uymak, Fransız ve Abenakilerin onu ele geçirmesine izin vermektir. Daha önce de ölüm görmüştü. Adamlarının ölümüne şahit olmuştu. Hatta görevi gerektirdiğinde ölmek üzere olanları kendi çarelerine bakmaları için bıraktığı da olmuştu. O zaman onu da bırakabilirdi.

Kız dönmeye çalıştı, tekmeledi ve savaşçı eteğini kaldırmaya çalışırken bağırmaya başladı.

“Aptallığım için bana küfredin ama onu bırakamam. Bu benim seçimim. Beni yalnız bırakın! Yapabilirsem sizinle buluşacağım. Gidin! Şimdi!” Connor ağaçların arasından kaybolana kadar bekledi ve kılanlarının sloganını söyledi.

“Audentes fortuna iuvat.” Şans cesurlardan yanadır.

Sonra tetiği çekti.

Kurşun Abenakinin göğsüne isabet etti ve ölen adam çırpınan kadının yanına düştü.

Iain tüfeği bıraktı, tabancasını çekti, nişan aldı ve ateş edip Fransızları devirdi.

Iain silahlarını yeniden doldurmaya vakit bulamadığı için ve diğerlerinin şaşkınlığından faydalanarak bir savaş narasıyla bir elinde balta, diğerinde bir bıçak ile koşarak ormandan çıktı.

Şaşkın ama dövüşe hazır Abenakiler oldukları yerde kaldılar ve savaş narasına kendi naralarıyla karşılık verdiler.

Iain baltasını savurdu ve en yakındaki adamı göğsünden vurdu. Havadan bir şeyin vınladığını duydu ve topuzdan kaçmak için sağa doğru eğildi. Sonra döndü ve bıçağını ona vurmaya çalışan adamın karnına sapladı.

Arkasından çatırdayan kar sesleri duydu, bunun üzerine bıçağını çekti, döndü ve tam bir tüfekten ses gelmişti ki bıçağı fırlattı. Savaşçı omzunda Iain'ın bıçağıyla ve boğazında bir mermiyle yere düştü. Bu Iain'ın kardeşlerinin emirlere uymak yerine onu izlediğinin kanıtıydı. Daha sonra onların kışlarına tekneyi koyabilirdi. Ama şimdi başka sorunlarla baş etmesi gerekiyordu.

Sadece kılıcıyla kalan Iain başının arkasına elini uzatıp sırt çantasından kılıcını çekerek dengesini sağladı.

Geriye kalan tek Abenaki, genç ama savaşabilecek yaştaydı. Boyalı yüzünde korku dolu bir ifadeyle Iain'a ve uzun kılıcına baktı. "Mack-in-non?"

Iain Abenaki dilinde cevapladı. "*Oho, MacKinnon nia.*" *Evet, ben MacKinnon.*

Genç savaşçının gözleri büyüdü ve kötü bir ruh dünyaya gelmiş gibi Iain'a dik dik baktı. Bir an için kaçacakmış gibi gözüktü. Sonra Iain çenesini kaldırdı, bıçağını daha sıkı tuttu ve harekete geçti.

Iain'ın bıçağı göğsüne saplanmış şekilde can verdi.

Iain kılıcını geri çekti, genç Abenakinin derisinin üstüne sildi ve kadına döndü.

İncinmiş ve kuşkusuz korkmuş olan kadın yakınlardaki çalılıklardan birinin arkasına emeklemişti. Şakağından oluk oluk kan akıyordu. Ayakları da kan içindeydi.

Elinde kılıcıyla ona yanaştı, çalılıklara yaklaşp eğildi ve ona uzandı. "Buraya gel, artık geçti."

Ancak kadın uzanan eli tutmak yerine daha bir uzaklaştı. "Hayır! Hayır!"

Iain işte o an kızgınlık hissetti. “Ben senin hayatını kurtardım, kadın! Benden korkman yersiz.”

Sonra kadının gözlerini gördü. Gözbebekleri irileşmiş ve şeffaflaşmıştı. Bu bakışları daha önce yalnızca erkeklerin gözlerinde görmüştü. Kadın incinmiş haldeydi, şoktan kurtulamamış ve soğuktan zayıf düşmüştü.

Kılıcını kara sapladı, sırt çantasını başının üzerinden çekip aldı ve ayı postundan ceketini çıkardı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, çalılıklara uzandı ve kadını belinden kavrayıp dikkatlice kendisine doğru çekti. Onu hemen ısıtması gerekiyordu; yoksa ölürdü.

Kadın umutsuz ve acı bir şekilde “Hayır!” diye yalvarıp, şaşırtıcı derecede bir güçle tekmeleyerek, vurarak, kollarında çırpınarak Iain’la mücadele etti.

Ama o yaralıydı, bir kadındı ve Iain’dan çok daha küçüktü. Iain ceketini kadına sardı ve kulağına “Artık güvendesin. Sana zarar vermem,” diye fısıldayarak onu sıkıca tuttu.

Sonra Iain kadının onu anladığını fark etti. Çünkü vücudu gevşemişti. Başını Iain’ın göğsüne gömdü ve titredi. “Be-ben çok üşüyorum!”

Iain ayı postunu daha sıkı sardı. “Ceketim seni ısıtacak. Ben bir yol bulana kadar burada dinlen. Uzaklaşmayacağım.”

Ama kadın çoktan kendinden geçmişti.

Annie çok garip rüyalar görüyordu. Büyük bir ayının sırtına binmiş gibiydi. Korkunç bir ayı değildi ve onu yiyecekmiş gibi bir harekette de bulunmuyordu. Onun yerine yumuşak, sık tüyle-riyle onu ısıtarak ormana taşıyordu.

Bazen ayı bir adama dönüşüyor gibiydi. Güzel yüzü ve öfke dolu mavi gözleriyle ona fısıldıyor, su veriyor ve korkunç derecede ağrıyan şakağına kar tutuyordu. Bu adama adını, ayının

nereden çıktığını ve ona neler olduğunu sormak istiyordu ama soramıyordu.

Ve böylece derin bir uykuya daldı.

Iain sırtındaki kadının ağırlığını ayarladı, çantasını göğsünün en geniş kısmına indirdi.

Kadın rüyasında hafifçe inledi.

Iain sırtındaki ipin ona acı verdiğinden emindi ama onu tutmak için sıkı sıkıya bağlaması gerekiyordu. Savaş birliği onlara yetişirse saklanmak için koşması gerekecekti. Böyle bir anda sırtından düşmesi ikisi için de kesinlikle ölüm anlamına gelirdi.

Kadının bacaklarına destek olmak için ellerini kalçalarının altına kaydırды, ceketinin hâlâ üzerinde olduğundan emin oldu ve kar kaplı yamaçtan aşağı inmeye devam etti. Gün ağardığından beri hava epey ısınmıştı; kar yumuşaktı ve kışlık ayakkabılarıyla kolay ilerleyebiliyordu. Yine de ayağı takılıp ikisi de yuvarlanmasın diye her adımını dikkatli atması gerekiyordu.

Kadın saldırı yerinde bilinçsizce uzanırken Iain öldürdüğü adamlardan ihtiyaçları olan şeyleri almıştı – kendisi için barut, kurşun, fazladan bir bıçak seti ve tabancalar; onun için de deri tozluk ve tüylü mokasenler. Sonra kılıcını, bıçağını ve baltasını temizledi ve silahları yükleyip hazırladı. Tozlukları kadının bacaklarına geçirip sıcak mokasenleri kanayan ve neredeyse donmuş ayaklarına giydirdikten sonra bulundukları yere bir göz atmış ve hemen bir plan yapmıştı.

Onu takip etmeye kalkacak kişilerin kafasını karıştırmak için kar ayakkabılarıyla savaş alanı üzerinde rastgele yürüdü. Sonra planladığı yerin tam tersi yönünde ormana doğru koştu. Yakınlardaki bir uçurumun kenarına ulaştığında bir ayağının üzerinde durarak orta uzunlukta adım atan bir adamı taklit etti. Bir ağaca çıkıp kar ayakkabılarını sırtına astı ve yavaşça kendi yoluna indi. Abenakilerin o yolu izleyip uçurumdan atladığı ya da batıl inanç-

ları varsa büyük bir kuşa dönüp uçtuğunu düşünmelerini umarak kadının yanına geri döndü.

Ardından daha önce yaralı adamlara defalarca yaptığı gibi sırt çantasının sapını onu sırtında tutmak için kullandı. Büyük ceketine sarınmış ve sıcak sırtına vücudunu dayamış olan kadın artık titremiyordu ve çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Onun yaralarını, özellikle de şakağındaki kesiği iyileştirmeyi ne kadar istese de hayatta kalmaları Abenakilerden ileride olmalarına bağlıydı.

Neyse ki kadın Komandolardan hafif olduğu için Iain'ı yavaşlatmıyordu. Onlardan güzeldi ve daha iyi kokuyordu. Adı neydi? Kaç yaşındaydı? Yüzü çok genç ve açık renkteydi ama vücudu bir kadının kıvrımlarına sahipti ve cesareti onun bir çocuk olmadığına gösteriyordu.

Beni ele geçirmiş sayılmazsınız!

Ölümle yüzleşmiş ve ölüme meydan okumuştı. Yetişkin adamların bile çoğu bu durumda ağlayıp yalvarırdı.

Iain kadının cesaretinin boşa olmadığından emin olmak için elinden geleni yapardı. Gerektiğinde bütün yol boyunca onu taşıyarak ilerlemeye karar vermişti. Ana Fransız birliği büyük ihtimalle adamlarını takip etse de Abenakiler kan peşinde olacaklardı. Onu yakalayıp köye geri getirmek, böylece kadınların kaybettikleri oğulları, kocaları ve babalarının acısını onları öldüren adamdan çıkarmalarını sağlamak umuduyla arkalarından askeri bir birlik yollarlardı. Yine de intikam arzularının, yemeden ve uykudan vazgeçmelerine sebep olması pek mümkün değildi. Iain'ın kar ayak izleriyle hazırladığı oyun işe yararsa yaklaşık bir saat kazanırlardı. Gece ve ertesi gün yola devam ederek bu mesafeyi birkaç saate çıkarmayı umuyordu.

Avcı dinlenebilirdi ama av dinlenemezdi.

Tam tepesinde bir kuzgun yüksek bir çam ağacının dalları arasından süzülerek uçtu. Kanat çırpışları rüzgarın uğultusuna

karişmişti. Iain durdu, kulak kesildi ve kuşların ötüşlerinden başka ses duyamadı.

Ama Abenakiler oralarda bir yerlerdeydiler. Onları hissedebiliyordu.

Iain'ın tek endişesi düşman değildi. Elizabeth Kalesi'ne yolculuk üç gün sürecekti ve çoğu, birliğin paketlenip kazığa bağlanmış eşyalarından oluşan yükü sadece bir kişi için taşıyordu. Açlığını bastırmak için ona poşetteki iri taneli mısır unu yeterdi ve avlanacak vakti de yoktu zaten ama yokluğa alışkındı. Açlık krizlerini bastırıp hiçbir şey yemeden uzun mesafeler kat edebiliyordu. Ama kadın varken bunu yapması mümkün değildi.

Ayrıca Komandoları da düşünmesi lazımdı. George Gölü'nün çevresini ister beyaz olsun, ister Kızılderili, yaşayan her canlıdan daha iyi bilirlerdi. Onlar kuvvetliydi; zorluklara dayanmak ve hayatta kalmak için yetiştirilmişlerdi. Ama düşman sayıca üstündü. Fransızlar etraflarını çevirip onları pusuya düşürmeyi becerebilirlerse çok büyük kayıplar verirlerdi. Ve ölümleri Iain'ın yüzünden olurdu. Morgan'a veya Connor'a bir şey olursa...

Günün büyük bölümünü nasıl geçirdiğini düşündü. Bir kadın için Wentworth'un emirlerine karşı gelmişti; hem kardeşlerini, hem adamlarını hem de görevini tehlikeye atmıştı. Kaleye ulaştığında – ki ulaşabilirse – bunu ödeyecekti. Ama yapmış olduğu şeyden pişmanlık duymuyordu.

Beni ele geçirmiş sayılmazsınız!

Kadın umutsuzca yaşamak istemiş, kendini korumak için yır-tıcı bir şekilde mücadele etmişti. Onu tecavüze ve işkenceli bir ölüme bıraksaydı çığlıkları sonsuza dek kulaklarında çınlayacaktı. Nasıl ki öldürdüğü adamların yüzleri gözünün önünden gitmiyor, onun ki de gitmeyecekti.

Ah, evet, kadının durumu ona Jeannie'yi hatırlatıyordu ve Iain'ın bir parçası Jeannie için ya da bir zamanlar yaşayabileceği

hayat için üzülmeyen edemiyordu. Ama o kızın Jeannie olmadığını da farkındaydı.

Durum şundan ibaretti: Kızın ona ihtiyacı vardı ve Iain emirler ne olursa olsun ona sırtını çevirip tecavüze uğramasına veya öldürülmesine izin verirse bunu erkeklik gururuna yediremeyecekti.

Dağın eteğine vardı, donmuş bir dereyi geçti ve omuzlarındaki ağrıyı görmezden gelerek doğudaki George Gölü'ne doğru ilerlemeye devam etti. Kararlaştırdıkları yerde kardeşleriyle buluşmaktan vazgeçmişti. Abenaki savaşçı birliklerini onların yönüne çekmek istemiyordu; ana Fransız birliğiyle karşılaşmayı da... Adamlarının ve kendisinin iyiliği için şimdi yalnız başınaydı.

Ama stratejisi yok değildi. O ve adamları geçen yıl aralık ayında göl donduğu zaman dere kenarına dört filika saklamışlardı. Onca zaman sonra bu filikaların hâlâ orada kalması pek mümkün görünmese de emin olmak için harcanacak zaman ve çabaya değerdı. Gücünü saklayacak, Abenakilerin izleyemeyeceği kadar az iz bırakacak ve gece filikayla yolculuk ederlerse kaleye daha hızlı gidecek ve gün boyunca karada dinlenecekti. Bu, kadın için de iyi olacaktı.

Tabii ki karanlıkta gölde yolculuk etmenin de tehlikeleri vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annie ağrıdan uyandı. Soğuk cehennem ateşi gibi bir şey ayaklarını yakıyordu. Sonra fark etti. Bir adam eteğini kaldırıp bacağına dokunuyordu.

Yaşadıkları gözünün önüne geldi.

Baltalı adam.

Bir ürpertiyle uyanıverdi. Bağırdı, tekme attı; topuk darbesi adamın penisine gelmişti.

“Ah, Yüce Tanrım!” Adam acı içinde inledi.

Dengede durmasına engel olan baş dönmesiyle mücadele ederek ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama adam daha güçlü, daha hızlı ve son derece sinirliydi. Göz açıp kapayınca kadar Annie’nin üzerine abandı ve onu susturmak için ağzına elini dayadı. Sonra alnını onun alnına yaslayıp fısıldadı. Sesi acının da etkisiyle sert çıkıyordu: “Hayatını kurtaran bir adama bu şekilde mi teşekkür ediyorsun?”

Adam konuşurken, Annie üç şeyin farkına vardı. İlki adamın İskoç aksanıydı. Bu da Kızılderi’li olmadığını gösteriyordu. İkincisi de gözlerinin rengiydi. Bir dağ gölü gibi mavi ve öfkeli. Üçüncüsü vücuduydu. Kaba ve hoş vücudu kendisinininkine baskı yapıyordu ve yün giysisinin altında bile hatları belirgindi. Annie garip bir şekilde nefes almakta zorlanıyordu.

“Tanrım!” Adam sıkıdığı dişlerinin arasından tekrar inledi. “Uyanınca ellerimi üzerinde görmenin nasıl bir his olduğunu anlayabiliyorum ama namusunu kirletmeye çalışmıyordum. Ve düşündüğüm kadar zekiysen tekrar bağırmazsın. İntikam için

bekleyen Kızılderili savaş birliği uzakta değil ve onların buraya gelmesini istemiyorsan sessiz kalmaya alış, tamam mı?”

Kalbi hâlâ güm güm atan Annie başıyla onayladı.

Adam yavaşça onu bıraktı ve topuklarının üzerinde çömeldi. “şimdi sakın bir şekilde uzan ve yaralarına bakmama izin ver.”

Uzun boylu ve gcl kuvvetli bir adamdı; neredeyse Annie’nin ağırlığının iki katıydı. Beline kadar uzanan saçları sık ve gece kadar karanlıktı. Deri bir pantolon ve kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı basit bir gömlek giymişti. Kollarında ve bileklerinde ilginç işaretler, siyah çizgiler ve geometrik şekiller vardı. Deri kayışlı, küçük, tahta bir ha takıyordu. Ve yüzü güzel olduğu kadar erkek-siydi de. Kare enesi koyu sakalla kaplıydı. Daha önce kırılmış olduğu anlaşılan burnu hafif geniş tabanlı olması dışında düzgündü. Sol kaşının üzerindeki küçük yara ona sert bir ifade katıyordu. Ancak garip şekilde dolgun dudakları ve bir erkeğe göre fazla uzun kirpikleri, katı erkeksi özelliklerini yumuşatıyordu.

Sonra gözüne bir şey takıldı. Bir kılıç. Adamın çantasının yanında zemine saplanmıştı. Kabzasına bir İskoç tartanı sarılıydı. Klan renklerini göstermek yasaktı ve onlar ne olduğunu işaretlemişlerdi – hain bir kılanın yesi, Jakobitler’in torunu, bir barbar. Annie’nin içi ürperdi. “Se-sen bir MacKinnon’sın.”

Kendine hakim olamadan kelimeler ağzından ıkıvermişti.

Gözleri alev alev yanan adam Annie’ye baktı. “Bu seni rahat-sız ediyorsa seni burada, bir başka kurtarıcı bulman için bıraka-bilirim.”

Başka bir kurtarıcı olmayacağını anlamak için adamın ona bunu söylemesi gerekmiyordu. Daha yumuşak ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Ya-yardımanız için teşekkür ederim.”

Başı dönen Annie yavaşça oturdu. Bakışları adamın kolundaki garip işaretlere kaydı. Evet, o bir barbardı – tıpkı babasını ve erkek kardeşlerini öldüren adamlar gibi.

Ona güvenemezdi.

Ancak ona güvenmekten başka şansı yoktu.

Hayatı ona bağlıydı.

Kilden yapılmış küçük bir kavanoza uzandı; içinden parmağıyla bir miktar alıp kadının sağ ayak bileğine ovarak sürdü. Ateş gibi canını yakmıştı.

Annie acıyla soludu, adamın ellerini itmeye çalıştı. “Ne yapıyorsun?”

Adam, kadının bileğinden tutarak merhemi başka bir kesiğe sürdü. “Bu merhem yaralarının iltihaplanmasını önleyecek.”

“Aaah, ama! Yakıyor! İçinde ne var?”

Adam sırtıttı. “Bilmiyorum. Bu, yaşlı Mohikan ninelerinin yaptığı bir ilaç. Sırlarını öğrenmeye çalışsam da bana sadece bir adam olduğumu ve daha az soru sorup daha fazla et getirmem gerektiğini söylerler.”

Mohik... Bu, kulağa imkansız geliyordu ama onu takılmadan bir çırpıda söylemişti. “Kızılderili arkadaşlarınız mı var?”

“Evet, kardeşlerimle buraya geldiğimizden beri Mohikanlarla yaşıyoruz. Onlardan çok şey öğrendik; onlarla birlikte yaşadık ve onların yanında savaştık. Şimdi bunu süreyim mi, yoksa kendin mi sürmek istersin?”

Bacağındaki işaret. Onu görmüş müydü?

Annie eteğini hemen dizlerine çekti. “Be-ben yaparım.”

Adam merhem kavanozunu kadının ellerine koydu ve ayağa kalktı. “Her kesiğe sürdüğünden emin ol. Daha yolumuz uzun. Ateşler içinde ölmene izin veremem.”

Bu garip karışıma ya da onu kendisine veren adama güvenebileceğinden emin olamayarak merhemi kokladı. Terebentine benziyordu kokusu. Adama uzun bir yolculukla ne demek istediğini soracaktı ki kendi ayaklarının ne halde olduğunu fark etti. Mavi ve siyah arasında bir renge bürünmüştü; şişmiş, yaralı ve

derin kesiklerle kaplıydı. O kadar kötü olmamasına rağmen bacakları da çizik içindeydi ve incinmişti. Kırık camların üzerinde tepinmiş gibi görünüyordu.

Birden olanların tüm ağırlığı, sesler ve görüntüler aklına gelmeye başladı. Acı çığlıkları. Ormana kaçıışı. Toprak setten düşüşü. Kızılderilinin pis bakışları. Taş. Balta.

Sol şakağına dokununca acıyla irkildi; orada yapışkan bir şey olduğunu hissetti. Parmaklarını çektiğinde elinde kan gördü. “Ah, Tanrım...”

Başı tekrar dönmeye başladı. Midesi çalkalanıyor ve bulanıyordu. Vücudunda bir ürperti dolaştı.

Nefes almaya çalışarak, ağrıyan bacağıının üzerinde doğruldu ve en yakın ağaca doğru topallaya topallaya yürüdü.

Birden güçlü kollar onu yakalayıp yere oturttu. “Tanrı aşkına, nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Lütfen! Kusacağım!” Midesi dönüyordu.

“O zaman burada kus. Böyle pat diye gidemezsin.”

Başka seçeneği yoktu ve adam arkadan saçlarını tutarken karlara doğru istifra etti. Bittiğinde titriyordu, zayıf düşmüştü ve utanç içindeydi.

Ama hatırlıyordu. Bombardıman seslerini, ona tecavüz etmeye çalışırken ölen Kızılderilileri hatırlıyordu. Dövüş ve ölüm seslerini. O kılıçlı adamı.

O gerçekten hayatını kurtarmıştı.

Derin bir nefes aldı ve dengede durmaya çalıştı. “Diğerleri... kulübede mi? Ö-öldüler mi?”

“Evet. Acın için üzgünüm.” Sesi derin ve yumuşaktı. Bay ve Bayan Hawes’a sevgi beslemiyordu ama masum, doğmamış çocuklarıyla böyle bir son bulmaları gözlerini yaşartmış, suçluluk duygusu da midesini ağrıtmıştı. “Ahırdıydım. Bağırıklarını duydum ve... ve kaçtım. Onları kurtarmayı denemeliydim. Onların yanında kalmalıydım.”

“O zaman sen de öldürülürdün. Bir gün daha yaşamaya çalışmanın utanılacak bir tarafı yok.”

Annie başını salladı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Korkmuştum. Kaçtım. *Onları arkamda bıraktım.*”

“Kendini gereksiz yere cezalandırıyorsun. Daha önce hiç senin kadar cesur bir kadın gördüğümü hatırlamıyorum. Zamanı geldiğinde bir adamı gururlandıracak cesaretle mücadele ettin.” Sözleri yatıştırıcıydı.

“O-onları buldunuz mu? Onları gömdünüz mü?”

“Adamlarım onları buldular ama gömecek vakitleri yoktu. Üzgünüm.”

Annie, şaşkın ve öfkeli bir şekilde ona baktı. “Onları hayvanların yemesine izin veremeyiz! Bu hiç uygarca değil ve çok kalpsizce!”

Adam güldü. “Uygarlıktan çok uzaktasın.”

Vicdan azabı çekerek ayağa kalkmaya çalıştı. “Geri dönmeliyim! Bu benim görevim!”

Adamın çene kasları kasıldı. Kollarını tuttu ve kadını sarstı. “Görevin hayatta kalmak! Akrabaların için dua etmekten başka çaren yok. Ayrıca onlara ulaşmak en az bir gün sürer ve kanımızı akıtmak isteyen bir Abenaki savaş birliği ile karşı karşıya olduğumuzu hatırlatayım.”

Akraba? Bay ve Bayan Hawes’in onun akrabaları olduğunu mu düşünmüştü? Buna gülmemek için kendini tuttu.

Sonra durum yavaş yavaş netleşmeye başladı.

İkisi de ölmüştü ve sözleşme kağıtları da kulübeyle birlikte yanmıştı. Etrafta onun bir mahkum olduğunu, on dört yıllık bir sözleşmeye bağlı çalıştığını bilen kimse yoktu. Sadece Bay Hawes’ı onun alımı konusunda ikna eden komutan ve birlikte yolculuk ettiği kişiler onu tanırdı. Ama onlar büyük bir kıta üzerinde yaşayan bir avuç insandı ve hepsi de uzaktaydı.

Özgürlük.

Farkında olmak onu şaşırtmıştı.

Bu kadar kolay mıydı? Ormandan dışarı adımını atıp yeni bir hayata başlayabilir miydi? Ondan çalınan geleceğin en azından bir kısmını geri alabilir miydi? Amcasının onun için planladığı kötülüklerden uzaklaşabilir miydi?

“Adın ne?”

Bu düşüncelere öyle dalmıştı ki soru birden onu şaşkına çevirdi. Cevap vermek için ağzını açtı, bilinci yerine gelmişti. Artık Leydi Anne Burness Campbell, hatta Annie Campbell bile olmazdı. “Annie Burns.”

Büyük bir utanç hissetti. Daha önce bu tarz bir yalan söylememişti. Ama daha kötü bir yalanı değiştirmeye yardımcı olan bu yalan, gerçekten büyük bir günah, büyük bir haksızlık sayılmaz mıydı? Yalan söyleyerek, elinden alınan özgürlüğünü yeniden kazanmak istemesinde ne gibi bir yanlış vardı?

“Yakınlarda ailen var mı? Bir eş ya da belki bir kardeş?”

“Hayır. Tek akrabalarım da... onlardı.” Kurduğu cümleden ötürü utanan Annie gözlerini kapattı. Ona yalan söylüyordu ve onun anlayışını hak etmiyordu.

“*’S duillichinn orm gun do dh’fhuladh thu.*” Acın için çok üzgünüm.

Yumuşak ve tatlı İskoç tonlaması, boğazında bir yumruya sebep oldu ve gözlerini yaşarttı. Kendi içinde çelişen duygularını dizginlemeye çabaladı ve bir an için bunu başardı.

“Ben Iain MacKinnon, Bayan Burns. Yaralarınız iyileştirse kayıgı hazırlayacağım. Güneş neredeyse batar. Uzun zamandır buradayız.” Soru işaretlerini arıyormuş gibi etrafa bakındı; sonra ayağa kalkıp ağaçlara doğru yürüdü.

“Beni nereye götürüyorsunuz?” Yanaklarından süzülen göz yaşlarını sildi; geçmiş değil, gelecek günleri düşünmeliydi şu

an. Etrafa ilk kez göz gezdirdi ve küçük bir açıklığın ortasında oturduklarını gördü. Solundaki ormana doğru bir yol uzanıyordu ama ortada kayık filan yoktu.

“Elizabeth Kalesi. Başımıza geleceklere bağlı olarak iki ya da üç gün sürecek zorlu bir yolculuk bizi bekliyor.” Iain bir tepeye ulaştı ve karları bir şey ararcasına yana itmeye başladı. “Su üzerinde ilerlersek daha hızlı oluruz. Hem senin için de kolaylık. O ayaklarla hemen yürümek istemezsin, değil mi?”

Vicdaniyla savaşıarak kendini mantıklı olmaya zorladı. Kavanozdan biraz merhem alıp, sol kaval kemiğinde derin bir çizik buldu ve merhemi onun üzerine sürdü. Yoğun acının şokuyla iç çekti ve inledi. Yanma hissi yavaşça geçtikten sonra bu kez karıncalanma başladı. Daha fazla merhem aldı, nefesini tuttu ve hafifçe başka bir kesiğe sürdü. Acıya katlanmayı öğrendikten sonra dayanmak daha kolay oldu.

Sıktığı dişleri arasından sorular sorarak dikkatini sohbete vermeye çalıştı. “Sabahın o saatinde beni nasıl buldun? Yakınlarda çiftliğin mi var?”

Iain o anda çalılıkları ve dalları kenara itip, nemli koyu renk toprağı açığa çıkarıyordu. “Sen beni buldun diyelim.”

Annie, Iain ona cevap vermemeye çalışıyormuş gibi bir hisse kapıldı. “Neredeyiz o zaman?”

“Ticonderoga’nın güneyindeki George Gölü’nün doğu kıyısında.”

Söyledikleri Annie için bir şey ifade etmiyordu. “Buraya nasıl geldik?”

“Seni sırtımda taşıdım.”

Annie şaşkınlıkla iç çekti. “Tüm yol boyunca mı?”

“Çok ağır değilsin. Daha önceden yetişkin erkekler taşıdım. Üstelik daha uzak mesafelere.”

Bu yaptığı Annie’yi etkilemişti. Hayatını kurtarmak için

kaba, tuhaf adamlarla – hatırladığı kadarıyla beş Kızılderili ve bir Fransız – dövüşmenin yanı sıra onu ormanda ilerlerken sırtında taşımıştı.

Birden aklına rüyası geldi. *Ayı.*

Merhemi kenara koydu, eteğini indirdi ve ona baktı. “Bay MacKinnon, ben... ben attığım tekme için özür dilerim.”

Iain eğildi, kirli bir ip parçasına benzer bir şey aldı ama ona bakmadı. “Seni affediyorum. Yalnız, bunu tekrarlama. Bir rahip olarak yaşamaya niyetim yok.”

Annie bu sözlerle yanaklarının kızardığını hissetti. “Demek istediğim... Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Kayığımızı hazırlıyorum.” Toprak tepeye gömülmüş gibi gözüken ipi çekti ve tepe birden şekil değiştirdi. Ancak orası bir tepe değildi; toprakla kaplanmış bir yelken beziydi. Altında da sedirden yapılmış dört küçük kayık vardı; ters çevrilmişlerdi.

Annie, Iain’ın ellerini kayıkların gövdelerinde gezdirişini, bir tanesini yana yatırışını, dikkatli bir şekilde kaburgasının üzerine çevirip içini inceleyişini izledi. Bankta üç çift kürek vardı. Gemi pruvasında BİNB. MACKINNON yazdığını görünce bu kayıkların ona ait olup olmadığını sormak istedi.

Tekrar Iain’a baktı ve onun sözlerini hatırladı.

Adamlarım onları buldu.

Bir tür komutan mıydı? Onca adamla dövüşüp hayatta kalmayı bu yüzden mi başarmıştı? Ama neden üniforması yoktu üzerinde? Adamları neredeydi?

Iain cevaplayana kadar soruları sesli sorduğunun farkında değildi.

“Ben Binbaşı MacKinnon; MacKinnon Komandoları’nın komutanıyım. Üniforma giymeyiz ama kılık kıyafetimize dikkat ederiz. Adamlarıma gelince...” – bakışlarını Annie’nin arkasındaki ormana çevirdi – “bir yerlerde, eve ulaşmaya çalışıyor olmalılar.”

Annie bakakaldı, onu ilk kez görmüş gibiydi. “Bir Komando musun?”

“Evet.” Bundan gurur duyuyor gibi bir hali yoktu.

Tabii ki Komandoları biliyordu. Bay Hawes eşine birçok kez onlardan bahsetmiş, Robert Rogers ve Komando Birlikleri olmasaydı bu savaşı çoktan kaybedecekleri konusunda ısrar etmişti. Ona göre Komandolar yenilmezdi. O zaman bu anlattıklarının sadece masal olduğunu düşünüyordu ama şimdi Binbaşı MacKinnon’ı izleyip kendisi için yaptıklarını öğrendikten sonra hikayelerin gerçek olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

“Kral’ın Komando Birlikleri’ne bağlı çalışmanın büyük bir onur olduğunu söylerler.”

Iain başını hızla kaldırdı ve sert, delici bakışlarıyla öylece Annie’ye baktı. “İngiltere için çalışmıyorum ve Hannoverli benim kralım değil.”

Annie şaşkınlığını gizleyemedi. Haince sözleri ve sert sesi tokat gibi çarpmıştı. Sadece hayatının ona bağlı olduğu gerçeğiyle çenesini tutuyordu. Bakışlarını hâlâ üzerinde hissederek öylesine bir soru sordu: “Ne-neden adamlarının yanında değilsin?”

Cevabı gözlerinde gördü.

Adamlarının yanında olmayışının nedeni kendisiydi.

Iain kayığı çamurdan çekip suya çıkardı. Gölün üzeri hâlâ pırıl pırıl bir buz tabakasıyla kaplıydı ama buzdan geçebilecek kadar ağır ve sağlam olan kayık son bir itişle suyun yüzeyinde durdu.

Sicimi sıkıca tutarak yakındaki bir ağaca bağladı ve iki kürek çiftini kumaşa sarıp bir tanesini de küpeşteye yerleştirerek işe koyuldu. Diğerini kayığın zeminine koydu. Kayık hazır olduğunda eşyalarını almak üzere geri döndü. Gitme vakti gelmişti. Zaten çok uzun süredir oradaydılar. Abenakiler onları takip ediyorsa fazla uzakta olamazlardı.

Neyse ki Annie'nin bilinci yerindeydi. Birkaç saat önce, Iain, onun bir daha uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu. Şimdiyse bazı sinir bozucu sorular sorabilecek kadar zihni açıktı.

Iain, İngiltere'yi ve Alman asıllı kralı reddettiğini söylediğinde Annie'nin yüzündeki kızgın ifadeyi fark etmişti. Adının Burns olduğunu söylemişti. Iain, az sayıdaki İskoç uruklarıyla ilgili bildiklerini hatırlamaya çalıştı. İskoç gibi konuşuyordu ve İskoçça konuştuğunda onu anlamıştı. Ama klanlarla ilgilenmeyeli uzun zaman oluyordu. Belki de o küçük bir kral sadığıydı.

Iain onun tatlılığını değil, biraz sinir bozucu benzerliğini düşünmeye çalıştı. İpeksi, altın rengi saçının dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Ya da yüksek elmacık kemikleriyle kalp şeklindeki yüzünün... Ya da uzun, dumanlı kirpikleriyle elma yeşili gözlerinin... Ya da solgun ve yumuşak kremi beyaz teninin... Ya da dolgun göğüslerinin... Ya da o tatlı, pembe dudaklarının... Bunları düşünürse yakında saçı bir Abenaki sırtığından sarkar ve başı bir Fransız mızrağında olurdu.

Ayrıca Elizabeth Kalesi'ne daha çok vardı. Yol boyunca arzularını kolay bastıramayabilirdi.

Annie'yi açıklıkta, ayı postundan ceketine sarılmış otururken buldu. Aşırı büyük kürk içinde çok küçük ve çaresiz görünüyordu. Ağaçlara bakışından gecenin onu korkuttuğunu anlayabiliyordu. Ama kendi iyiliği için sessiz duruyordu.

Annie, Iain'ı fark ettiğinde rahatlama ve ihtiyatı elden bırakmama isteği arasında gidip geliyordu.

Ona hâlâ güvenmiyordu.

Ve bunun farkında olmak rahatsız ediciydi, Iain da anlamıştı artık. Onun hayatını kurtararak güvenilir biri olduğunu kanıtlamamış mıydı?

Sinirini bir kenara bırakıp, eşyalarını toplamak üzere diz çök-

tü. “Tozlukları ve mokasenleri giy. Onlara ihtiyacın olacak. Merhemle işin bitti mi?”

Tozluklardan birini güçlkle ayağına geçirmeye çalışıyordu. Eteğini kaldırmadan giymeye çalıştığı için epey zaman almıştı. “Evet.”

“Olmaz, diğerini de.” Iain su kabını alıp atkısına biraz su döktü. Sonra atkıyı Annie’nin şakağına bastırdı.

Annie irkildi.

“Sakin ol.” Pıhtılaşmış kanı, yüzünden ve alnındaki saç hizasından temizledi. Ama Abenaki savaş baltası derisini iyice çizmişti ve hâlâ kan akıyordu. Dikişe ihtiyacı vardı. “Maalesef dikilmesi gerekiyor.”

“N-ne?” Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hızlı davranacağım. Bunu daha önce çok yaptım.” El çabukluğuyla eşyalarını karıştırdı ve bir iple iğne hazırladı.

“Hayır! Dikmeyeceksin!” Gözlerini elindeki iğneden ayırmıyordu.

“Korkuyor musun?”

Annie çenesini yukarı kaldırdı. “Hayır. Ama sen bir cerrah değilsin.”

“Kaleye varıncaya kadar yara kapanmış olur, cerrah da temiz bir şekilde dikemez.” Annie’ye rom şişesini uzattı. “Biraz iç. Sana güç verir.”

Iain’a bakarak şişeyi aldı; mantarı çekti, büyük bir yudum aldı, öksürdü ve soluk soluğa, “Tanrım!” dedi.

Iain kıkırdamamak için kendini tutuyordu. “Başını dizime koy.”

Karşılığında Iain’a dik dik baktı ama dediğini de yaptı. “Korkmuyorum.”

Iain birden kendini beceriksiz hissetti. Genç ve güzel bir kadının narin, beyaz tenini değil; kanlı canlı, pis kokan adamların çirkin, kızgın yüzlerini dikmeye alışkındı. Dikkatli bir şekilde başını eğdi, iğneyi derisinden geçirdi ve ipliği çekti.

Annie derin derin soludu ama bu kez bağırmadı.

Iain sıkı bir düğüm atarken Annie'nin tekrar soluduğunu duydu. Bir kez daha ona vuran adamı öldürmek istedi – hareketlerini yavaşlatırken. “Canını yakmak istemedim.”

“Çok da... kötü değil.”

Diktiği şeyin bir Komandonun kıllı poposu olmasını dileyerek olabildiğince hızlandı. Nefes alışverişleri dışında başka ses duymuyordu. “Bitti. Ama üzerine biraz merhem sürmem gerekiyor.”

Alnı ter içinde kalmıştı; başını sallarken yüzü solgun görünüyordu.

Iain iğneyle ipliği bir kenara koyarak, küçük kavanozdan parmağına merhem aldı. “Diğer elimi tut.”

Annie tereddüt etti. Sonra küçük, soğuk parmaklarıyla elini tuttu.

Bu temas Iain'ın içini yaktı. İpeksi elini başparmağıyla okşamamak için zor duruyordu. “Hazır mısın?”

Başıyla onayladı.

Merhemi hızla yaraya sürdü.

Annie gözlerini kapatıp inledi, elini sıktı, dudağını ısırды ve sonra durdu.

Iain yanağını okşama isteğiyle mücadele ediyordu. “Tamamdır, Bayan Burns.”

“Te-teşekkür ederim. Ama şu an... pek iyi... hissetmiyorum.”

Iain da pek iyi hissetmiyordu. Ciğerlerinde hava kalmamış gibiydi. Annie'nin oturmasına, sonra da kalkmasına yardım etti. “Eşyalarımı kayığa yerleştireceğim. Döndüğümde yola çıkmaya hazır ol.”

Iain, Annie'yi düşünmemeye çalışarak silahlarını kontrol etti, eşyalarını toplayıp kayığa taşıdı. Güneş ufukta sadece pembelik bırakarak neredeyse batmıştı. Yeniay, tehlikeleri fark etmesini

zorlaştıracaktı. Neyse ki karanlık tehlikelerin de onu fark etmesini zorlaştıracaktı.

Dönüp hızla açıklığa geri döndü; diğer üç kayığı saklaması gerekiyordu. Birkaç adım atmıştı ki açıklığın yaklaşık beş yüz metre kuzeyindeki ağaçlıktan kuzgunların sesleri gelmeye başladı. Sonra orman sessizliğe büründü.

Abenakiler.

Iain koştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie şakağındaki çiziklere dikkatle dokundu. Küçük ve aralıklydılar. Düzgün oldukları bile söylenebilirdi. Çok acımıyordu. Çektiğı en kötü acı kesinlikle bu değildi. Yumuşak eti derinden yakan kızgın demirin acısıyla hiçbir acı kıyaslanamazdı.

Barbar da olsa Bay MacKinnon onun acı çekmemesi için yolunu değıştirmişti. Eli eline değımişti bir kere. Büyük bir eli vardı. Kendi küçük ellerini içine alacak kadar büyük, ama garip bir şekilde yumuşak. Nasırlı başparmağıyla ona dokunmuştu. Tabii sadece sakinleştirmek için. Başka bir nedeni yoktu. Ama Annie nasıl olduysa bu basit dokunuştan oldukça etkilenmişti.

O bir MacKinnon, Annie. Bunu unutma.

Annie'nin kafasını karıştırmış ve şaşkın hissetmesine yol açmıştı. İri, kaba saba, kılıcıyla yaşayan bir adamdı o. Ama onun hayatını kurtarmış, ona kibarlık, hatta şefkat göstermişti. Bir Komando birliğinin lideri olarak dövüşmüştü. Söyledikleriyse bir hainin sözleriydi.

İngiltere için savaşmıyorum ve Hannoverli benim kralım değil.

Onun gibi adamlar krallarına sırt çeviriyorlardı. Savaşa yol açıp İngiltere'ye kan getiriyorlardı. Babasını ve kardeşlerini öldürüp soğuk zeminde bırakıyorlardı.

Onun gibi adamlar. Ama o değil.

O zamanlarda o da kendisi gibi bir çocuktü.

Ne düşünüp ne hissedeceğinden emin olamayan Annie deri tozlukları giydi. Kızılderili kadınlar bunları mı giyiyorlardı? Ne

ilginç kıyafetlerdi. Sonra, onları o sabah giyseydi bacaklarında çizikler olmayacağını fark etti.

İkinci mokaseni giyyordu ki tabancalarını çeken Binbaşı hızla açıklığa geldi.

“Koş! Kayığa! Şimdi!”

Kalbi göğsünde küt küt atarak hızla ayağa kalktı ama ayakları ve başı dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Elleri ve dizlerinin üzerinde durmuş dengesini bulmaya çalışıyor ve bilincini kaybetmek için uğraşıyordu.

Bir silah sesi ve bombardıman gürültüsü duyup bağırdı. Başını kaldırdığında dakikalar öncesinde kayık olan şeyden yükselen ateş ve dumanı gördü. Tahta parçaları, yağmur gibi yağıyordu.

“Git, Annie!” Binbaşı sonuncu kayığın gövdesine bir şey attı, diğer tabancasını çıkardı ve ona ateş etti.

Bir başka gürültü ve parçalanmış tahta yağmuru.

Sonra arkasından tanıdık, korkunç bir ses geldi.

Savaş naraları.

Zorla ayağa kalktı, ağrı içinde iki adım attı ve yere çekildiğini hissetti. Nefes almaktan bile korkarak kollarını onun boynuna sardı ve Binbaşı hızla ağaçların arasından göle doğru koşmaya başladı.

Karanlığın ilerisinde, suyun üzerinde usulca sallanan kayığı görebiliyordu.

Koşarak suya girdi, Annie’yi küçük kayığa çekti ve sicimi çözmek için döndü. “Kürek çek!”

Banktan sürünerek küreklere ulaştı, kürekleri suya daldırdı ve çekti. Ama kayık yanlış yöne gitti ve karaya vurdu. “Ah Tanrım!”

“Ah Tanrı aş..!” İain sicimi kayığa attı, omzunu geminin başına yasladı ve kalçasına dek suyun içine girene kadar kayığı itti. “Kürek çek! Diğer yöne!”

Endişeden neredeyse kusacak gibi hisseden Annie yaptığıının

tersini yaptı ve kayığın kıyı çizgisinden uzaklaştığını hissetti. Bütün gücüyle kürek çekiyordu.

Binbaşı kayığa atladı. “Çömel! Arkama geç!”

Annie kürekleri bıraktı ve çömeldi, Iain güçlü bir şekilde kürek çekerken kayığın sallandığını hissetti. Bombardımanı ve ardından tahtaya çarpan kurşunların sesini duyduğunda gölde ne kadar ilerledikleriyle ilgili bir fikri yoktu. Çılgılık atıp; kayığın batmaması için dua etti.

Iain’ın küfrettiğini duydu, gömleğinin kolu kana bulanmış gibiydi. Ama kürek çekmeye devam ediyordu. Kayık suyun üzerinde ilerlerken sırt ve omuz kasları geriliyordu.

“Bir yerin incindi mi?” Kürek çekmeye devam ederek omzunun üzerinden bakıyordu.

“Hayır.” Iain’ın kanayan koluna baktı. “Ama vuruldun!”

“Önemli değil – sadece bir sıyrık. Sabaha kadar bekleyebilir. Sen sakın ayağa kalkma!”

Bir süre boyunca küreklerin sesinden başka ses duyulmadı.

Sonra daha fazla silah sesi; ama bu kez uzaktan geliyordu.

Ardından boğuk bir ses duyuldu kıyıdan. “Mack-in-non! Saba, Mack-in-non!”

Annie yarı karanlıkta o sabah gördüğü adamlara benzeyen birkaç Kızılderili gördü. Ellerinde çakmaklı tüfeklerle, kıyıdan onları izliyorlardı.

Ölüm o gün yakasına iki kez yapışmıştı.

Ve iki kez ölümden kurtulmuştu – Binbaşı’nın sayesinde.

“Söyle bana, Bayan Burns, daha önce hiç kürek çektin mi?”

“Hayır, Binbaşı. Üzgü...”

“Bana ‘binbaşı’ deme.”

“Yanlış mı hitap ediyorum?”

“Bana MacKinnon, Mack, Iain ya da ne istersen onu de ama Binbaşı deme.”

Teslimiyet

“Peki... Iain.” İsmi kullanmak garip gelmişti. “Sen de bana Annie diyebilirsin.”

“Tüfeği doldurup ateş edebilir misin, Annie?”

“Hayır.” Daha fazlası da vardı. Gölde olduklarına göre onun bildiğini düşündü. “Yüzmeyi de bilmem.”

Iain’ın küfrettiğini duydu. “Kısa bir zamandır buradasın, değil mi?”

Buna sebep olmasa da utanmıştı. Ateş etmeyi, kürek çekmeyi ya da ayılarla güreşmeyi bilmemesi onun suçu değildi. Hayatında bunlara hiç gerek duymamıştı. “Üç ay.”

Iain pek de kibar olmayan bir şekilde homurdandı. “Derslere yarın başlıyoruz . Şimdi biraz uyu.”

Ama sormadan duramadı. “Kıyıdaki Kızılderili sana ne diye bağırdı?”

Iain bir an sustu. “Beni yarın bulacağını söyleme şekliydi o.” Annie’nin sırtı soğuk soğuk terledi.

* * *

Iain kürek çekmeye devam ederken ayaklarının dibinde yorgunluktan bitap düşmüş, derin uykusunda olan kadını seyretti. Şafak sökmek üzereydi ve yakında onu uyandıracaktı. Ama henüz değil.

Uyurken sakın olsa da yaşadığı dehşet, yüzünden açıkça okunuyordu. Bir gözü morarmış ve şakağı şişmiş, kötü bir şekilde çürümüştü. Dikişler derisini kırıştırmıştı. Yara izi kalacaktı – bunu önlemek için yapılacak bir şey yoktu.

Öfkenin içini yavaşça yaktığını hissetti. Kadınlar ile çocukları da savaşa katmak kuşkusuz en kötü günahlardandı. Masumiyetin özüne zarar vermeye ya da başlangıcındaki hayata son vermeye çalışan adamlar adam değillerdi.

Annie uykusunda yüzünü diğer tarafa çevirince beyaz boynu

meydana çıktı. Ayı postu da üzerinden kaydı ve bir göğsünün yumuşak kıvrımı belirginleşti.

Bu Iain'da bir yumruk etkisi yarattı.

Ağrılı bir arzu.

Uyandığından beri Iain bunu yok saymaya çalışıyordu. Ama kendisine eşlik eden bir tek karanlık varken bunu inkar etmenin anlamı yoktu. Onu istiyordu. Kürekleri bırakmak, onu kollarına almak ve ayıltana kadar öpmek istiyordu. Sonra yumuşak tenini tadacak, ellerinde göğüslerini hissedecek ve ikisi de daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar ikisine de zevk vererek içine girecekti.

Bakire miydi? Eteğini ısrarla kapatma çabalarını hatırladı ve öyle olduğunu tahmin etti. Bu onun için pek fark etmese de, ona cinselliği öğreten ilk adam olma düşüncesi hoşuna gitmişti.

Gözündeki morluğa ve yüzündeki yaralara rağmen gördüğü en güzel kızlardan biriydi. Ama daha fazlası da vardı. Onu diğerlerinden ayıran farklı bir şey. Cesurdu. Güçlüydü. Kürek çekmese de, yüzemese de, silah dolduramasa da zekiydi.

Nasıl küfredeceğini de bilmiyordu – ki Komando Birliği'yle biraz zaman geçirirse onu da öğrenirdi.

Ah Tanrım!

Merhamet, Abenakilerin akıl edebileceği bir şey değildi.

Çok yaklaşmıştı – hem de çok. Iain içgüdülerini dinlemeliydi belki de, dikişlerini dikmeden oradan gitmeliydiler. Yaralarını ertesi sabah da dikebilirdi. Ama kendini ona, o gözlere kaptırmıştı. İkisi de neredeyse bedelini ödemişlerdi.

Iain'ın derdi neydi? Onu ilk gördüğünden beri emirlere karşı gelmiş, adamlarından ayrılmış, görevi tehlikeye atmış ve arkasında olduğunu *bildiği* bir savaş birliğinin onları öldürmek için yaklaşmasına izin vermişti.

Belki çok uzun süredir kadınsız olduğundandı.

Kardeşleriyle Mohikan kadınlarının onları yataklarına aldığı Stockbridge'den ayrılalı iki ay oluyordu. Bu zevk alışverişinde utanılacak bir şey yoktu. Bağnaz Jonathan Edwards'ın öğütlerine rağmen Mohikanlar bu tarz konularda utanmazlardı. Soğuk kış gecelerini geçirmek için hoş bir yoldu; başka bir şey değil.

Iain ilk cinsel ilişkisini Joseph'in ablası Rebecca Aupauteunk ile yaşamıştı. On yedi yaşındaydı. Rebecca ise en az yirmi beş yaşındaydı ve Iain'ın çocuksu düşlerinden çok daha yetenekliydi. Ağabeyinden iz sürüp dövüşmeyi öğrendiği gibi ondan da bir kadına nasıl zevk vereceğini öğrenmişti. O zamandan itibaren onunla hep yatmak isteyen Mohikan kadınları olmuştu. Sadece Jeannie'ye kur yaparken onu memnun etmeyi çok istiyordu.

Bu savaş olmasaydı Stockbridge'den menekşe gözlü bir kızı kendine eş olarak alabilirdi. Ama bir kadına verebilecek hiçbir şeyi; evi ya da ismi bile yoktu.

Wentworth onları bu lanet savaşta dövüşmek zorunda bıraktığından beri MacKinnon adı gölgelenmişti ve çiftlik bakımsızlıktan cansızlaşmıştı. Zamanında ekinle dolu tarlalar şimdi nadasa bırakılmış; çalılıklar ve körpe ağaçlarla istila olmuştu. Hayvanlar uzun zaman önce İngiltere ordusunu beslemek için satılmıştı ve ambar boştu. Kulübe ve ahır, önceki yaz bir savaş birliği tarafından yakılmıştı ve yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Wentworth onlara izin verdiğinde Iain ve kardeşleri ellerinden geleni yapsalar da bir zamanlar zengin bir çiftlik olan bu yeri yeniden inşa etmek yıllarını alırdı.

Oğullarının bu çiftliği MacKinnon klanı için yeni bir yaşam yerine dönüştürmesi babasının hayaliydi. Bunun yerine Iain, çiftliğin devrini ve MacKinnon adına leke sürüldüğünü görmüştü.

Bir kadına verebileceği hiçbir şey yoktu.

Annie'ye baktı ve onu nasıl bir hayatın beklediğini merak etti. Akrabaları öldürülmüş, evi yıkılmıştı. Nereye giderdi? Ona kim bakardı? Kim korurdu?

Iain'ın bildiği tek şey bu kişinin kendisi olmadığıydı.

İşte bu yüzden pantolonunu ilikli ve ellerini sakın tutmalısın.

Kudurmanın zamanı değil!

Omzunun üzerinden doğuya bakıp günün ağarmakta olduğunu gördü.

Vakit gelmişti.

Kürekleri çekti, Annie'nin yanına oturdu ve kızı kollarına aldı.

Annie çok yorgundu. Biri onu uyandırmaya çalışıyordu. Ama tüm vücudu ağrı içindeydi ve aşırı uykusu vardı. Rüyalara daldı.

Güzel bir rüya görüyordu. Bir adam dolgun ve sıcak dudaklarıyla onu öpüyordu. Başta yumuşak bir şekilde öpüp kokluyor, onu huylandırmak ister gibi dudaklarını onun dudaklarında gezdiriyordu. Sonra kızın ağzına yapıştı ve kızı sert bir şekilde kendine doğru çekti.

Annie'nin dudakları karıncalandı ve o da adamı öpmeye, daha fazlasını istemeye başladı.

“Ah Annie, böyle tatlı olduğunu biliyordum.”

Adam İskoçtu. Binbaşı MacKinnon. Iain. Onu öpüyordu ve Annie bu öpücüklerin devam etmesini istiyordu. Yine de bu sadece bir rüyaydı.

Ağzını yeniden onun ağzına yapıştırdı, dilini dudaklarının kenarlarında gezdirdi, dudaklarını ayırdı ve...

Annie'nin gözleri kocaman açıldı ve dili onun diline kenetlenmemiş olsaydı bağıracaktı. Onu itmeyi, ona tokat atmayı düşündü ama kollarını boynuna dolamış, parmaklarını saçlarına geçirmişti.

Öpüşmeye son veren Iain oldu.

Bir elini Annie'nin ağzına bastırıp parmağını kendi dudaklarına götürdü. Annie, karanlık da olsa Iain'ın ne kadar keskin baktığını görebiliyordu.

Suyun hafif dalgalanışını duydu, sallandığını hissetti ve zihninde görüntüler canlandı.

Kayık. Göl. Saldırı.

Hızla atan kalbi göğsünde yalpalıyor gibiydi.

Iain, Annie'ye yaklaşıp fısıldadı. "Şafak sökmek üzere. Kıyıya gidip kayığı saklamalıyız. Etrafa bakmamaya çalışarak, orada kimlerin kamp yaptığına dair bir fikrimiz olmadan gideceğiz. Sessiz ol. Sana dediklerimi yap, tamam mı?"

Annie başıyla onayladı.

"Ayağa kalk. Gözünü dört aç. Dinle. Ama ne yaparsan yap, ses çıkarma." Kızı serbest bıraktı, yavaşça hareket ederek banka oturdu ve kürekleri yavaşça suya bıraktı.

Annie, Iain'ın küstahça tavrına karşı kızgınlığını o an için unutup onunla birlikte mürekkep karanlığında ilerlemeye devam etti ama geminin başından başka bir şey görünmüyordu. Nerede olduklarını ve hangi yöne gideceklerini nereden biliyordu? Belki yıldızlardan? Ama yıldızlar, keskin kayaları görmesi ya da nerede durmanın güvenli olduğu konusunda ona yardımcı olamazdı. Bir Kızılderili kampına ya da bir kurt sürüsüne doğru ilerliyorlarsa?

Annie, Iain'ın odaklandığını, kaşlarının çatıldığını gördü. Iain kulak kesilmişti. Annie de öyle.

Başta duyabildiği tek şey, kalp atışlarıydı. Sonra, yavaş yavaş gece seslerini duymaya başladı.

Kürek sesi.

Baykuş sesi.

Cızırtılı sesler.

Suyun... dalgalanma sesi. Kıyı?

Iain'a bakınca onun da bunu duyduğunu fark etti. Iain kürekleri kayığa çekti, kayığın kaymasına izin verdi ve gözlerini ileriye odaklardı.

Sonra karanlıktan bir öksürük sesi duyuldu.

Pamela Clare

Annie güçlükle nefes alabildi. Öksürük sesi geminin başından geliyormuş gibiydi.

Kayık aniden geriye doğru sarsıldı. Iain zaten hemen kürek çekmeye başlamıştı.

Bir kürek. İki. Üç.

“*Qu'est-ce que c'est?*” Öfkeli bir fısıltı.

Annie çok geçmeden nefes aldıkça yerlerini belli ettiğini fark etti.

ALTINCI BÖLÜM

Annie'nin adeta kanı dondu. Kımıldamadan, nefesini tutarak oturdu ve bir başka ses olup olmadığını dinledi. Fransızca konuşmuyor ve anlamıyordu ama onları duyduğundan emindi.

Fısıltılar yavaşça uzaklaştı ve Annie titrek bir şekilde nefes verdi.

Sonra bir ışık görüldü. Işık dakikalar önce bulundukları yerden geliyordu ve kıyıda değil, büyük bir geminin güvertesinde duran bir adamı aydınlatıyordu. Üzerinde bir Fransız üniforması vardı ve elinde bir fener tutuyordu.

Iain, Annie'nin kulağına fısıldadı. "Sakin ol. O bir aptal. Gözlerini kör eden o ışıkla bizi göremez."

Annie dönüp Iain'a baktı ve yüzünde kendi hissettiği gibi bir korku ifadesi değil, kararlılık gördü. Nasıl bu kadar sakın kalabiliyordu? Hiçbir şeyden korkmaz mıydı? Neredeyse bir Fransız gemisiyle çarpışıyorlardı!

Tanrım!

Annie titreyerek Iain'ın ceketine daha sıkı sarındı. Karanlık, göremeyeceği tehlikelerle ona baskı yapıyordu. Sınırın tuzaklarla dolu olduğunu biliyordu ama önceki güne dek ne kadar vahşi ve tehlikeli olduğuna dair bir fikri yoktu. Halk bu devamlı korkuya, bu devamlı tehlikeye nasıl dayanıyordu? Çoğunun günü olduğu gibi kabul ettiğini, hayatta kalmak için yapmaları gerekenleri yaptıklarını düşünüyordu.

Annie de öyle yapmalıydı.

Kayığın sarsılmasıyla ve yeniden çöken sessizlikle durularak

korkusu azalmaya başladı ve yeniden rüyasını hatırladı. Fakat o rüya değildi. Gerçektir. O uyurken Iain MacKinnon onu kollarına almış ve öpmüştü.

Onu öpmüştü!

Ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Onun hayatını kurtarmıştı ama şimdi bundan faydalanmak mı istiyordu? İhtiyaç duyan bir kadına ettiği yardımın karşılığını bekleyen adamlardan mıydı? Amcası gibi miydi?

Güvende olacak diye iffetini sunamazdı. Bir adamın arzularına hizmet etmektense orada, vahşi doğada tek başına kalmayı yeğlerdi. Güvende hissettiği ilk fırsatta Iain'a onun hareketleriyle ilgili düşündüklerini anlatacaktı. Yaptığı hoş değildi. Doğru değildi. Onurlu bir hareket değildi.

Üstelik... şaşırtıcıydı.

Annie daha önce hiç öpüşmemişti. Bunun bu kadar... heyecan verici olduğunu tahmin edemiyordu. Dudakları Iain'ın dudaklarına kenetlendiğinde vücudunun nasıl titrediğini hatırlayarak parmaklarını dudaklarına götürdü. Daha fazlasını da hatırlıyordu: Sakalının tenine değdiğinde bıraktığı hissi, dillerinin birbirine nasıl dolandığını, kan akışının ne derece hızlandığını.

Gözlerini Iain'a çevirdi.

Iain ufuktaki soluk kızıl ışığa bakıyordu.

Annie durumu iyice kavramıştı. Güneş onlar gölde seyir halindeyken doğarsa, gemideki adamlar tarafından fark edilmeleri kolay olurdu.

Kasları yorgunluktan ağrıyan Iain daha güçlü kürek çekmeye başladı. Birkaç dakika sonra gün doğacak ve görülmeleri mümkün hale gelecekti. Şimdi diğer kıyıya yanaşıyorlardı. Iain gölü geçip batı tarafında kamp kurmayı hedeflemişti. Bu şekilde göl Abenaki birliği ile aralarında kalacaktı. Abenakilerin muhteme-

len bir yerlerde kanoları olduğundan aşılmaz bir engel değildi ama onları yavaşlatmaya yeterdi.

Tabii ki Abenakilerin onun gölü geçip geçmediğinden haberleri yoktu. Gece seyahat etmelerinin bir nedeni de buydu. Ama kayığı günün ilk ışıkları göle vurmadan kıyıya ulaştıramazsa peşlerindeki birinin gözüne çarpabilirdi. Sadece savaş birliği değil; gemideki Fransızlar ve gölün etrafındaki herkes onları fark ederdi...

Annie, sıkıca sarındığı ceketle, gözleri karanlıkta dönüp durarak sırtı tutulmuş bir şekilde oturuyordu. Şaşkınlıkla aldığı nefes onları neredeyse ele verecekti. Bir Komando olsa sert bir cezayı çoktan hak etmişti. Ama o bir Komando değildi ve ona ceza vermek istemiyordu. Onu öpmeye devam etmeyi tercih ederdi.

Ona bir şeyler söyleyip hafifçe dürterek uyandırmaya çalışmıştı. Böylece bütün gece düşünüyorduğu şeyi gerçekleştirmiş; onu öpmüştü. Sadece tadının nasıl olduğunu bilmek istemişti ama onu, karşı konulamayacak kadar tatlı bulmuş ve daha fazlasını almıştı. Öpücüğü Annie'yi başta etkilemese de sonradan onu harekete geçirdiğini biliyordu.

Dudakları ısınmış ve gevşemiş olan Annie de yavaşça ona sokularak onu öpmeye başlamış, dudaklarına karşılık vermişti. Öpüşmenin onun için yeni bir şey olduğu açıktı ama yine de karşılık verişinden oldukça etkilenmişti. Uykusunda o kadar tutkuluysa arzusunun ateşiyle nasıl olurdu?

Böyle düşündüğüne inanamıyordu; özellikle o an... Onu öperek tam bir aptal gibi davranmıştı. Onunla ormanda geçireceği en az bir gün daha vardı ve tatmin edilemez bir açlık hissederse bedeli ağır olurdu.

Uzakta kıyıya çarpan dalga sesleri duyuldu.

"Sessiz ol!" Annie başıyla onaylarken, yüzünde korku dolu ama kararlı bir bekleyiş ifadesi vardı.

Kıyıyı ve ardındaki karanlık ağaç silüetlerini görmeye yete-

cek kadar hava aydınlıktı. Ağaçların arasında birden bir şeyler kımıldadı.

Iain kürekleri çekti, tüfeğini kaldırdı ve hazır duruma getirdi. Sonra rahat bir nefes verdi. Beş geyik kıyıya su içmeye gelmişti. Burada kamp yapan savaşçı birliği yoktu.

Annie, Iain'ın kayığı bağlayıp yanına geri gelişini izledi. Iain, Annie'yi uzun bir sedir ağacının altında bıraktı ve kayığa döndü. Sonra pruvaya uzandı ve günün ilk ışıkları göle vururken küçük kayığı yavaşça karanlığa çekti.

O kayığı saklarken, Annie de açlıktan ölüyordu. Saldırıdan önceki geceden beri bir şey yememişti. Ama Iain'dan bir tencere çıkarıp kaymaklı bir yulaf lapası ile belki bir fincan çay hazırlamasını beklerse hata ederdi. Paket açmaktan ziyade kar ayakkabılarını giydi, eşyalarını alıp ağır adımlarla ona doğru yürüdü.

“Bunları giy.” Iain ağır palasıyla sırt çantasını Annie'nin önüne koydu.

Annie daha önce sırt çantası takmamış olsa da Bayan Hawes'ın taktığını görmüştü. Kalın, boncuklu kordonu alıp başının üzerinden geçirdi. Ama daha geniş omuzlar için yapıldığından beline düşmüştü.

“Böyle.” Iain eğilip kordonu bir omzunun üzerine koydu; şimdi kordon Annie'nin göğsünde, omzundan kalçasına doğru çapraz olarak uzanıyordu. Sonra Iain, sırtındaki ağır yükü ayarlayıp Annie'nin ellerini tuttu. “Dayanabilir misin?”

O hiçbir şey taşımazken kendisinin bu ağır yükü taşımasına şaşırان Annie uzatılan eli tuttu, dişlerini sıktı ve Iain'ın, onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ağrı çok kötüydü. Annie inledi. “Üzgünüm... ama maalesef yürüyecek durumda değilim.”

“Senden yürümeni istemiyorum. Gözünü dört aç yeter.” Sırtını Annie'ye dönüp eğildi. “Kollarını boynuma dola.”

Onu tekrar taşıyacaktı.

Annie eğildi, kollarını ona doladı ve Iain'ın kalktığını hissetti.

Sonra birden Iain uzanıp kollarını onun dizlerine götürdü ve bacaklarını kalçasının üzerinden dolayana kadar Annie'yi kaldırdı. Elbisesi neredeyse kalçasına kadar açık şekilde bacaklarının onu bu şekilde sarışı hiç uygun değildi ve utanmasına sebep oldu. Onu önceden de mi bu şekilde taşımıştı?

“Tanrım!”

Iain gülünce göğsünden derin bir gurultu geldi. “Sıkı tutun.”

“Kamp yapmayacak mıyız?”

“Evet ama kıyıya bu kadar yakında değil.” Daha fazla açıklama yapmadan gölden uzaklaştı, kayığı arkada bırakarak yokuş yukarı çıkmaya başladı.

Sırtındaki yük onu engelliyormuş gibi görünmüyordu ama yukarıya doğru açık bir yol seçerek neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerliyordu. Bakışlarını ileriye odaklamıştı. Annie'nin avuçlarında hissettiği nefes alış yavaş, kalp atışları güçlü ve düzgündü.

Birbirlerine bu kadar yakınken Iain'ın yürüme esnasında değişip kımıldayan sert kaslarını hissediyordu. Her bir hareketini duymak, sıcak tenine temas edip ona bu şekilde sarılı olmak çok yakın hissettiriyordu. Garip şekilde hoş bir karışım olan çam, deri ve ter kokuyordu. Annie çaba harcamasa da kendi kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti.

Onu neden öpmüştü? Bunu tekrar yapmayı dener miydi?

Ona izin vermemeliydi. İffetini korumak için her şeyini kaybetmişti. Şimdi tek sahip olduğu şey oydu. Sırf onu koruduğu için iffetini barbar bir İskoça vermeyecekti.

Ama daha önemlisi, Iain'ın bacaklarındaki damgayı bulup onu şerife teslim etmesi ihtimalini göze alamazdı. Şimdi yeni bir hayat kurmak için bir fırsat yakalamıştı. Kaybettiği hayat gibi değildi ama en azından özgürdü. Özgürlüğünü hiçbir şey için riske atmazdı.

Iain durup Annie'yi yere indirdi ve omuzlarından çantasını aldı. Güneş iyice tepedeydi. Bir tepenin yakınında bulunan korunaklı bir açıklığa gelmişlerdi. Bir tarafta kayalıklar, diğer tarafta dik bir vadi vardı. Aşağılarında, doğuya doğru sık bir orman uzanıyordu. Ağaçlıklı alanın aşağısında batıya doğru yüzeyi güneş ışığında parıldayan bir göl vardı.

Iain baltasıyla yakındaki ağaçlardan hızla dallar kesip, içinde çam dallarından yatak oluşturduğu küçük bir sundurma yaparken Annie etkilenmiş şekilde izliyordu. Sonra su matarasını çıkardı, kana kana su içtikten sonra Annie'ye uzattı.

Su buz gibi soğuktu ve tadı garipti.

Iain sıırttı. "Zencefil kökü. İskorbütü* engellemeye yardımcı olur."

İskorbütten bahsettiğini duyunca – belki suç sudaydı – midesi o kadar sesli guruladı ki yakınlarda bir düşman olsaydı bu onları ele verirdi. Annie elini midesine bastırdı, yanaklarının kızardığını hissetti.

Iain çantasına uzanıp çıkardığı bir deri keseyi Annie'nin dizine koydu. "Eline alabildiğin kadarını al, çiğne ve suyundan içerek yut. Midende şişip daha tok hissetmeni sağlayacak. Ben şu gemiye bakmaya gideceğim."

Annie keseyi açtı, içinde sadece kavrulmuş iri taneli mısır unu gördü. Aç bir kurt gibi, bir avuç alıp ağzına attı. Kum yemekten farkı yoktu. Kuru, ezilmiş çekirdekleri dişlerinin arasında kırıp yuttu. Kahvaltı bu muydu?

Yumurta, domuz pastırması ve tereyağlı ekmekleri düşünmemeye çalıştı. Ya da yulaf lapasını, süt ve ballı sıcak çayı, kaymağı, taze çilekleri, İskoçya'da yaptığı kahvaltılarda yediği hiçbir şeyi...

Denedi ama başaramadı.

---

* C vitamini eksikliğinde ortaya çıkan bir hastalık. (Çev. N.)

Annie bitirdiğinde Iain'ı yüz üstü uzanmış bir dürbünle ilerideki göle bakarken buldu. Bir süre dürbünü bir o yana bir diğer yana çevirerek sessiz kaldı. Sonra konuştu. "Gel. Bunu görmeni istiyorum."

Annie el ve dizlerinin üzerinde Iain'ın bulunduğu yere gitti. Daha önce dürbün kullanmamıştı ve Iain'ın ona öğretmesi gerekiyordu.

"Hayır, diğer yöne. İşte. Onları görüyor musun?"

Annie şaşkınlıkla kendisini uzaktaki suyun yüzeyine sanki çok yakınındaymış gibi bakarken buldu. Dürbünü biraz oynattı ve karşı kıyıyı gördü. Tekrar oynatırsa aşağıda kıyıya indikleri yeri görebilirdi. "Kimleri?"

"Göstereyim." Iain dürbünü tutabilmek için bir kolunu Annie'nin omzuna sardı, sakallı yanağını onun yanağına bastırdı ve ona dürbünü nasıl tutacağı konusunda yardımcı oldu.

Şimdi daha iyi görebiliyordu.

Sadece bir değil, dört tane Fransız gemisi.

Annie dürbünü neredeyse düşürecekti. İçinde bulundukları tehlike birden korkunç bir gerçekliğe büründü. Annie bir süre hiçbir şey söyleyemedi. "Bize ne yaparlar?"

Iain dürbünü eline aldı. "Eğer hemen öldürmezlerse ikimizi de esir alıp sorguya çekebilirler. Komutanları onurlu bir adamsa, İngiliz askerler karşılığında seni kullanana kadar, adamlarından koruyabilir. Değilse, sanırım seni aralarında bir rom şişesi gibi dolaştırırlar. Ondan sonrasının pek fark edeceğini sanmıyorum."

Annie'nin midesi bulanıyordu; onun bu korkunç durumlardan bahsederken nasıl sakin kalabildiğine anlam veremiyordu. "Peki ya sana?"

"Beni zayıf düşürüp muhtemelen ağzımdan laf almaya çalışırlar. Sonra belki Abenakilerin eline düşerim ve onlar da bana büyük bir memnuniyet ve zevkle ölene kadar işkence ederler."

Annie'nin zihni birden bulanık görüntülerle doldu. Iain'ın iyiliğinin karşılığını böyle bir acı ve dehşetle ödemeye nasıl yaklaştığını düşünmek ıstırap veriyordu. "Üzgünüm Iain. Aptallığım yüzünden neredeyse canından oluyordun."

Iain dürbünü bir kez daha gözüne yerleştirdi. İndirdiğinde mavi gözleri sert, sesi soğuktu. "Bir Komando olsaydın ceza alırdın. *İkimiz* de canımızdan olabilirdik. Ama sen bir Komando, bir asker ya da sınırda yaşamaya alışkın biri değilsin."

Annie'nin korkudan içi ürperdi. "N-ne yapacaksın?"

"Seni sırtından bağlamak niyetindeyim, Annie Burns."

Annie konuşamayacak kadar kızgındı. Bayan Hawes'ın yaptığı gibi onu sırtından mı bağlayacaktı? O artık çocuk değildi! Kendisini ne sanıyordu bu adam! Iain çenesini parmaklarının arasına aldığı anda ise ağzını bile açamamıştı.

Ses tonu gözdağı veriyordu. "Dinle beni. Senin hayatını kurtarmak için senin bildiğinden fazlasını riske attım! Hayatta kalmak istiyorsan *bana uyacaksın!* Sana söylenenleri her zaman yerine getireceksin! Sınır, ikinci bir şansı nadiren verir!"

Annie'ye öyle yakınken Iain garip şekilde azarını bir öpücükle sonlandırmak istedi. Annie'nin tadı dilindeydi ve yumuşak dudaklarının teslimiyetini hâlâ hissedebiliyordu. Ama durumları zordu ve kendini zapt etmek zorundaydı. Annie'yi serbest bıraktı.

Annie gözlerindeki korku ifadesiyle, çenesini kaldırdı. "Niye-tim sana karşı gelmek değildi. Şaşkındım. Gerçekten üzgünüm. Benim hayatımı birkaç kere kurtardın ve benim yüzümden acı çekmendense beni bulmamış olmanı tercih ederdim. Sana her konuda uyarım – bir şey dışında."

Son sözleri Iain'ı şaşırttı. Iain açık konuştuğunu sanıyordu. "Nedir o?"

Annie kendini rahatlatmak için bir nefes aldı, Iain'ın gözleri-

nin içine bakıyordu. “İffetimi asla ortaya koymam. Yardım edip korumanın karşılığı buysa beni burada bırakabilirsin.”

Iain bu ağır sözlerde kırgınlık sezdi – belki onun da aklından geçen konuya değindiği için. Iain yaklaştı. Sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu. “Senden sadece sözümü dinlemeni istedim! Hata etme – tek başına kalırsan bir haftada ölürsün!”

Annie’nin bu sözlerle benzi attı ama çenesini kaldırmaya devam etti. “Beni neden öptün?”

Çünkü kendime engel olamadım. “Seni uyandırmam gerekiyor ve korkuyla bağırmandan korktum. Ağzımı seninkinin üzerine koymak sessizliğini sağlamak için iyi bir yol gibi göründü.”

Annie kızmıştı. “Bunu elinle yapabilirdin!”

Bunda haklıydı; bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi: “Peki neden sen de beni öptün?”

Annie’nin yanakları pembeleşti ve birden üstüne basılmış bir ilkbahar çiçeği gibi genç ve hassas bir şekilde uzaklara baktı.

Sen aşağılık bir adamsın, MacKinnon.

Altın rengi saçlarını yanağından çekmemek için kendini zor tuttu. “Benim böyle bir şey yapacağımdan korkman için bir sebep yok. Sözümü dinle, başka hiçbir şey istemem.”

Annie, endişeyle gölgelenen yeşil gözlerini Iain’a dikti. “Ben de bir daha kötü duruma düşmemen için elinden geleni yaparım.”

Iain ayağa kalktı ve Annie’yi kollarına alıp hazırladığı yatağa taşıdı; kendinden nefret etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Annie ise altüst olmuş duygularıyla savaşıyordu. Azar işitmiş ve bunu da hak etmişti. Sonuçta Rothesay civarındaki ormanda değillerdi; sömürge sınırındaydılar. Dikkatsizliği ikisinin de ölümüne sebep olabilirdi. Iain ona kızmakta haklıydı.

Ama o da Iain’a kızmakta haklı değil miydi? Bir köle ya da yaramaz bir çocukmuş gibi sırtından bağlamakla tehdit etmişti! Bu, Bay ve Bayan Hawes’tan görebileceği türden bir şeydi; çün-

kü Annie onlara aitti ve bundan ne kadar nefret etse de bu tarz şeyler onların hakkıydı. Ama o Binbaşı'nın Komandolarından biri değildi. Böyle bir disipline bağlı değildi.

Ve öpücük... Uyuyordu ve Iain onu öpmek için böyle bir fırsattan yararlanmıştı. Bunun Komandoların birbirlerini uyandırma şekli olduğunu sanmıyordu. Üstelik Iain bir şey yapmamıştı.

Peki, neden sen de beni öptün?

Cevap veremeyeceği bir soruydu ve bu Annie'yi gitgide daha fazla sıkıyordu.

Iain, Annie'yi şaşırtıcı biçimde yumuşak ve esnek olan yatağa koyup çantasını boşaltmaya başladı. Barutluğunu yere koydu, kalçasındaki kınından ve bir de sırtında bir yerden iki bıçak çıkardı. Sonra kılıcını aldı ve tabancalarını çıkardı. Ama belindeki kese olduğu gibi kaldı. "Gece on iki saat kazandık. Yarısını uyuyarak geçirebiliriz. Sonra derslerine başlayacağız."

"Dersler mi?"

"Evet. Ateşli silah doldurmayı öğrenmenin vakti geldi. Benimle ormanda olduğun süre boyunca işe yarar bir şeyler yapsan iyi edersin. Kendi iyiliğin için." Silahlarını küçük barınağın bir köşesine koydu. Sonra, Annie'nin şaşkın bakışları altında onun yanına uzandı. "Ceketi çıkar."

Annie neye uğradığını şaşırsa da onun sözünden çıkmamayı kabul ettiği için dediğini yaptı.

Iain ceketi bir battaniyeymiş gibi alıp, bir kenarını onun için yukarıda tuttu. "Gel, Annie."

Yanına yatmasını mı bekliyordu? Aralarında biraz boş yer vardı. "Ama..."

"Ah, Tanrı aşkına!" Uzandı, Annie'yi belinden tutup kendine doğru çekti. Sonra ceketi güvenli bir şekilde çenesinin altına doğru yaklaştırdı. "Uyu!"

Annie kendini kuşatılmış gibi hissediyordu. Kalçası Iain'ın

Teslimiyet

sert uyluklarına, sırtı göğsüne yapışmıştı. Kaslı ve garip işaretli kollarıyla beline sarılmıştı ve nefesi Annie'nin saçını dalgalandırıyordu. Kokusu yeni kesilmiş çam dallarının kokusuyla karışıyordu. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bu şekilde uyuyamazdı!

Ama aklı karşı çıksa da göz kapakları ağırlaştı. Uykuya dalarken Iain'ın önceki gün boyunca onu sırtında taşımayı ve gece boyunca kürek çekmeyi başardığının farkına vardı. Uykusuz kalmış olmalıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Annie güvende olduğunu hissediyordu. Uykusunun arasında kendisini saran sıcaklığa yaklaştı. Iain'ın düzgün kalp atışlarını, nefes alıp verirken inip kalkan göğsünü hissetti. Taze çam, deri ve erkek kokusunu içine çekti.

Gözlerini açtı ve öylece kaldı.

Ayı postu ceketinin altında yatıyordu. Yüzü Iain'ın göğsünde ve başı üst kolunun sert çıkıntısındaydı. Diğer koluyla Annie'yi sarmış, onu kendine doğru sıkıca tutuyordu. Iain'ın sert bacağı Annie'nin bacaklarının arasında kıvrılmış, Annie'nin bir bacağı ise onun bacağının üzerinde duruyordu ve eteği kalçasına kadar açıktı.

Bir süre nabızı küt küt atarak öylece bekledi. Onu uyandırmak istemiyordu. Hem Iain'ın uyumaya ihtiyacı vardı, hem de Annie eğer onu uyandırırrsa gözlerini açtığında vücutlarının birbirine kenetlenmiş olduğunu görürse utancından ölürdü. Ayrıca Annie'nin kendi kişisel meseleleriyle ilgilenmesi gerekiyordu ve Iain uyurken bu daha kolay olurdu.

Iain'ın beline doladığı kolunu geri itti ve başını kaldıracaktı ki saçlarının Iain'ın altında kaldığını fark etti. Saçını bir eliyle tutup yavaşça çekti. Sonra dikkatli bir şekilde kıvrıldı. Iain'ın bacağı kendi bacağına öyle bir dolanmıştı ki ona temas etmeden kımıldayamıyordu.

Annie durdu; yeniden denedi. Sonra yine durdu ve tekrar denedi.

Bu sürtünme onu uyarmış ve tüm vücudunu hararet basmıştı. (Onu uyandırmamak için çaba göstermekten vazgeçip ceketin al-

tından kıvrılarak çekildi. Iain ise mucizevi şekilde uyanmamıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı; kirpiklerinin gölgesi bronz teninin üzerine düşüyordu, nefes alışverişi yavaş ve düzenliydi. Son iki günün zorlukları onu şüphesiz çok yormuştu.

Annie sundurmadan emekleyerek çıktı ve kendisini geniş, mavi bir gökyüzünün altında buldu. Güneş gök kubbeğe yükselmiş; öğle vakti çoktan geçmişti. Ağaç dallarında kuşlar ötüyorlardı. Karlar yavaş yavaş erimeye başlamıştı. Ağaçların tepelerinden esen rüzgar çam, kar ve nemli toprak kokusunu taşıyordu. Hava hâlâ soğuk olsa da ilkbahar neredeyse gelmişti.

Ama anlık huzura güvenilmezdi. Bunu anlamak için kendisine bakması yeterdi. Elbisesi yırtılmış ve kanlar içindeydi, saçları düğüm düğüm olmuştu ve ayakları korkunç şekilde ağrıyordu. Iain'ın diktiği derin yaranın acısını hissedebiliyor ve çok kötü şekilde çürüdüğünü biliyordu.

Hayatını kurtaran adama baktı. Ah evet, duşa ve bir berbere ihtiyacı olsa da yakışıklıydı. Daha önce hiç bu kadar uzun saçlı bir erkek görmemişti. Babasının yanındaki uygar ve kibar insanların saçları genelde kısaydı ve hoş, pudralı peruklar takarlardı. Güneşin derilerini bir Kızılderilin derisi gibi kahverengi yapmasına asla izin vermezlerdi. Hayvan postu giyip, kendilerini garip simgelerle de işaretlemezlerdi.

Altı saldırganla dövüşüp gün boyunca seni sırtlarında da taşımazlardı.

Aklından bu nahoş karşılaştırmayı yapsa da bir zamanlar yakışıklı bulduğu adamlar gözüne birden züppe, şımarık ve yumuşak gözükmeye başlamışlardı. Iain MacKinnon gibi değil. Uyku-sunda bile ne kadar güçlü ve yiğit olduğu anlaşılıyordu.

Gözlerini Iain'a diktiğini fark ederek yavaşça ayağa kalktı; inleyerek acı içerisinde ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Iain, Annie'nin tutuk adımlarını, güçlkle nefes alışını dinledi

ve acı çektiğini anladı. Onun dayanıklılığına hayranlık duymalıydı. Bir kıza göre büyük bir cesaret göstermişti.

Iain, Annie'yi uyandırmak istemediğinden bir süre hafif uykusundan kalkmamıştı. Annie bir müddet boyunca nefesini tuttuğundan tamamen uyandığı anda bunu anladı. Annie'nin ondan uzaklaşmak için gösterdiği aptalca, ürkek çabalarıyla eğlenerek uyuyormuş gibi yaptı – ta ki kıpırdanmaları ve kıvranmaları kanını kaynatana ve aletini sertleştirene kadar. Annie'nin vajinası bacağına değip onu şaşırtınca (şaşırttığı açıktı) yuvarlak kalçasından tutup böyle bir sürtünmenin bir kadının başına neler getireceğini ona göstermemek için tüm gücüyle direndi.

Uyurken bile ona sarılmak cennette olmak gibiydi. Kollarının arasında küçücüktü ve yumuşak olması gereken yerleri yumuşacıktı. Onunla yatamayacağını ya da flört edemeyeceğini kendisine sürekli hatırlatması gerekiyordu. Onun gibi güzel bir çiçeğin o zamana kadar nasıl açılmamış kaldığını merak ederken aynı zamanda bir kadını beklenti içinde bırakmaması gerektiğini de iyi biliyordu.

Jeannie'den beklemesini istememiş miydi? Evet istemişti – ve o bir başka adamla evlenmeden üç ay dayanabilmişti. Ulster'den bir çiftçi gelmiş ve Jeannie o adamı seçmişti. Adamın ne kendisini ne de karısını doyurabilecek gücü vardı. Şimdi ikisi birlikte toprağı boylamışlardı.

Annie bir yıla kalmaz muhtemelen evlenirdi. Annie derin tutkulara sahip – hevesli, cesur, ateşli – olduğundan kocası şanslı bir erkek olurdu. Iain bundan öyle emindi ki...

Birden huzursuz hissedip ayağa kalktı. Rahatlaması gerekiyordu – hepsi bu. Beş dakika yalnız kalmaya ya da Stockbridge'de bir gece geçirmeye ihtiyacı vardı. Sonra onun hakkında düşünmeye son verebilirdi. Ne yazık ki iki şey için de uzun bir süre vakti olmayacaktı.

Ceketi üzerinden iterken omzunda keskin bir acı hissetti.

Kurşun yarası. O kadar bitap düşmüştü ki bir yarası olduğunu tamamen unutmuştu.

Gömleğini başının üzerinden çıkarırken kumaşın bir yerden kuruyan kana yapıştığını hissetti. Mermi derisinde iz bırakmıştı ama endişelenecek kadar derin görünmüyordu. Kaşkolunu ıslattı ve kanı temizledi.

Annie'nin topallayan ayak seslerini duydu ve onu açıklıkta, arkasını bir ağaca yaslamış, yüzü solgun ve acıyla kırıışmış bir halde buldu. Hâlâ huysuzluğu üzerinde olan Iain bezi bıraktı, onun yanına gitti ve onu kollarına aldı. Sesi farkında olmadan sert çıkmıştı. "Bir ihtiyacın varsa sorman yeterli olurdu, Annie."

"Beni bir yük gibi sonsuza kadar taşıyamazsın."

"Yakında iyileşeceksin." Onu yatağa götürdü, yanına oturdu ve merhemi eline aldı. Yanında oturan kadının dışında bir şey düşünebildiğinden memnun bir halde omzuna yakıcı merhemden sürdü.

Konuşmadığından Annie'ye baktı ve endişeli görüldüğünü fark etti. Nedenini bildiğini düşünüyor ve ona takılmadan edemiyordu. "İyi uyudun mu?"

Annie gökyüzüne baktı ama yanakları pembeleşmişti. "Evet."

"Vücudumun sıcaklığı seni ısıttı mı?"

Annie aşağılarındaki vadiye baktı ve başıyla onayladı. Yüzünün pembeliği kırmızıya döndü.

"Memnun oldum. Kolum yastık gibiydi, değil mi?"

Annie dehşet dolu bir ifadeyle ona baktı. Sonra bakışları göğsüne kaydı. Gözleri büyüdü ve hemen uzaklara daldı.

Onu gömleksiz de görmüştü, değil mi? Bir sebepten bu Iain'ın hoşuna gitti ve huysuzluğu kaybolmaya başladı. Gülmemeye gayret ederek eline temiz bir bez parçası aldı ve "Yardım eder misin? Tek elimle bağlayamam," dedi.

Annie utandığını belli etmemeye çalıştı. Biliyordu. *Biliyordu!* Başını koluna koyarak uyuduğunu biliyordu. O zaman belki vücutlarının birbirine ne kadar yakın olduğunu da biliyordu.

Ona bakmamaya çalışarak yanına yaklaşıp elinden bezi aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. “Hayatta kalmak için namus kurallarını çiğnememiz gerekebilir ama en azından benim gibi bu durumdan memnun değilmişsin gibi davranabilirsin.”

“Ama ben mutsuz değilim, Annie. Çoğu gecelerde erkek kardeşlerimle uyuyorum. Sen onlardan daha güzel kokuyorsun.”

“Belki yıkanmayı denemelisiniz. Su ve sabunun...” Iain’ın omzundaki iltihaplı yarayı görünce sustu. Omzundaki mermi etini çizmişti; çok derin değildi ama kesinlikle ağrılıydı. Onun hatasıydı. Doğru yöne doğru kürek çekseydi vurulmayabilirdi.

Birden kendini düşüncesiz, aptal bir çocuk gibi hissetti. Ölenler olmuştu ve o onunla aynı yatakta yattığı için dert yanıyordu. Bezi dikkatle Iain’ın koluna sardı. “Acıtıyor mu?”

“Hayır. Sadece bir sıyrık.”

Annie kumaşı sararken parmakları Iain’ın pürüzsüz, sıcak tenine değiyor ve her temas onun nefesini sıklaştırıyordu. Iain’ın kolu onunkinden çok daha sertti; özellikle de üst kısımları. Annie’nin iki eli bile çevresini sarmaya yetmezdi. Ön kollarındaki gizemli siyah şekiller üst kollarının en geniş yerlerini saran garip şekillerdeki şeritlere kadar uzanıyordu.

“Sa-sana acı vermek istemedim.”

Iain güldü. “Endişelenmene gerek yok.”

Ama endişeleniyordu. Daha önce gömleksiz bir adam görmemişti ve bu görüntü biraz rahatsız ediciydi. Yükselip alçalan kaslar. Şarap kırmızısı düz meme uçları. Neredeyse göğsüne sarkan tahta haç kadar kahverengi deri. Karnının ortasına doğru gittikçe azalıp güderi pantolonun altında kaybolan koyu tüyler. Sert ve kaba olsa da oldukça hoş ve... güzeldi.

Annie'nin içini garip bir sıcaklık ve telaş sardı. Düşünmekte zorlanarak, kumaş parçasını küçük bir düğümle bağladı. Sonra, ne yaptığının farkına varmadan parmak uçlarını sol kolundaki şeritte gezdirdi. Sarmal sıraları. Zikzak yapan çizgiler. Üçgenler. Ve...

“Ayı pençeleri. Erkekliğe eriştiğimde Mohikanlardan Ayı Klanı Muchquauh'ın nüfusuna geçtim.” Iain, Annie'nin parmaklarını yavaşça derisinde gezdirişini izledi. Dokunduğu yerleri yakıyordu.

Annie şaşırmış şekilde ona baktı. “Nüfusuna mı geçtin?”

“Evet. Nineler onların yemeklerinden yemem konusunda öylesine dertliydi ki bana bir misafir gibi davranmaya son vererek beni ailenin bir parçası olarak görüp balığa yollamaya karar verdiler.”

Annie gülümsedi.

“Acıdı mı?” Annie'nin parmakları masum keşfine devam ediyordu.

“Evet, aslında acıdı. Ama babamın beni haşladığı kadar değil.” Iain düşüncelerini bir sıraya koymakta zorlandığı için nasıl konuşabildiğine şaşıırıyordu. “Sembollerin beni dinsiz yapacağından korkuyordu.”

Annie'nin parmakları Iain'ın hassas iç kol bileğine değdi ve Annie bir kez daha Iain'a baktı. Iain, Annie'nin gözlerinde merakının tamamen masumca olmadığını gördü. O da hissediyordu – aralarındaki bu çekimi.

Annie elini aniden çekti. “Affet. Böyle dokunmaya hakkım yok.”

Kanındaki tatmin olmamış ateşe rağmen keyifli hissedenden Iain, Annie'nin elini dudaklarına götürdü ve onun gözlerinin nasıl kııldığını gördü. Ah evet, o da bunu hissediyordu. “Meraklı olman doğal. Şimdi yiyecek bir şeyler bulalım.”

Annie tekrar denedi. Ağır tüfeği yarım çekilmiş hale getirdi, çelik kolu ileri iterek barutluğu açtı. Sonra barutluğa biraz kara barut döktü ve kapattı.

Annie'nin midesi gurulduyordu. Yanaklarının kızardığını hissetti ve başını kaldırdığında Iain'ın sırttığını gördü. "Siz Komandolar kurumuş iri taneli mısır unundan başka bir şey yemeden nasıl bu kadar iri ve güçlü olabiliyorsunuz?"

Iain'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Sadece acelemiz olduğunda ya da zorunlu bir sefere çıktığımızda az yeriz. Kalede daha iyi besleneceğine söz veririm. Silahını doldur."

Uzun namlunun ucundan aşağı biraz barut boşalttı. Bunu yapmak için dizlerinin üzerinde duruyor ve yukarı uzanıyordu. Sonra bir mermi aldı, namlu ucuna koydu ve uzun çubukla dibe itti. Son olarak çubuğu yeniden tüfek kundağına koydu – bu sefer Iain'a vurmadan.

"Aferin." Iain tüfeği aldı, namlu ucuna bir mantar koydu. "Sonra ne yapıyorsunuz?"

"Hazırla, nişan al ve ateş et." Övgüsünün onun için önemli olduğunu fark edince şaşırdı. "Düşündüğüm kadar zor değilmiş."

Iain güldü. "Hayır, küçük kuşlar ağaçlarda öterken senin güneşin altında oturmuş silah doldurman pek de zor değildir. Asıl zor olan; etrafında ölen insanların çığlıkları arasında, ateş altında kaldığın zaman bunu yapmak zorunda olmandır."

Annie, Iain'ın neşesinin gittiğini görünce içi ürperdi. "Bu hiç aklıma gelmedi. Korkunç olmalı."

"Adına savaş diyoruz." Iain tüfeği kenara koydu, bir yanına doğru uzanarak ağırlığını tek dirseğine verdi. Neyse ki gömleğini yeniden giymişti; yoksa Annie konuşamayacaktı. "Böyle zamanlarda hayatta kalmak için serinkanlı, keskin hedefler peşinde ve yetenekli olman gerekir."

Iain merakının doğal olduğunu söylemişti ve gerçekten de onu merak ediyordu. Uzun zaman sonra ilk kez birisiyle konuşmuştu. Bay ve Bayan Hawes onu yalnızca azarlardı ve şimdi birisiyle konuşmak gerçekten iyi gelmişti.

“Çok savaş gördün mü?”

Iain’ın bakışları açıklığın kenarındaki ağaç sıralarına döndü. “Birkaç tane.”

“Bir tüfeği ne kadar hızlı doldurabilirsin?”

“Dua et de bunu öğrenmek zorunda kalmayasın.” Iain su matarasını aldı, biraz içtikten sonra Annie’ye verdi. “Savaş hakkında konuşmak kadınlara göre değildir.”

Annie su içti, mataranın kapağını kapatıp Iain’a geri uzattı. “Ama kadınlar ve beraberlerinde çocukları savaşta ölüyorlar. Gerçeği bizden niye saklıyorsunuz?”

Bayan Hawes ve doğmamış çocuğunu düşünüp vicdan azabı hissetti.

Bir süre bir şey söylemedi. Sonra uzanıp yanağından aşağı parmağını gezdirdi. “Bir adam bir kadının gözlerine baktığında korku görmek istemez. Neşe, sıcaklık ve bir derece masumiyet görmek ister. Kadının ve çocuklarını dünyanın kötülüklerinden korumak bir adamın doğal görev ve isteğidir.”

Bir sebepten söyledikleri Annie’nin gözlerini yaşarttı. Gözyaşlarını tuttu ve Iain’ın görmediğini umdu. “N-ne zamandır Amerika’dasın?”

“Çok ani sorular soruyorsun.” Iain, Annie’yi bakışlarıyla süzdü. “Skye’den ‘kırk altıda’ ayrıldık.”

“Culloden-Moor Savaşı’ndan sonra.” Annie söylediklerini geri alabilseydi keşke.

Iain bir süre bir şey söylemedi. Bakışlarıyla Annie’nin içini okuyor gibiydi. “Evet, Culloden’dan sonra. O kasap Cumberland ve kuklası Argyll klanları temizlemiş ve bir kılıçla bütün adamları, birçok kadını ve çocuğu öldürmüştü.”

“Bu doğru değil! Argyll kadınları öldürme...”

Iain bir hareketle ayağa kalktı, yüzünü Annie’nin yüzüne yaklaştırdı. Gözleri masmaviydi. “Cumberland ve Argyll orduları, kadınları; kocaları ve oğulları büyükbaş hayvanlar gibi öldürülürken izlemeye zorluyorlardı. Sonra tecavüz edip onları öldürdüler – büyükanneleri, kadınları, genç kızları.”

Iain yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Annie’nin klanındaki adamlar masum kadınları ve çocukları öldürmezlerdi. Annie öfkeden titreyerek sesini sabit tutmaya, hayatının o adama bağlı olduğunu hatırlamaya çalıştı. “Bunu kendi gözlerinle mi gördün; yoksa bunlar savaşı kaybedip galip gelenlere çamur atmak için anlatılan o acı öykülerden mi?”

“O zamanlar genç bir delikanlıydım; henüz kılıç kullanabilecek kadar güçlü değildim ama bu birçok arkadaşına ve kuzenime yaptıkları gibi beni de öldürmeye çalışmalarına engel olmadı. Onları durduran, benim için kendi canını ortaya koyan büyükbabamdı. Ama onunla dövüşüp onurlu bir şekilde ölmesine izin verecek kadar onurlu değillerdi. Bunun yerine onu batan bir gemiye bindirip karayla bağlantısını kestiler. Evet, bunu gördüm ve Cumberland’ın Kızılderililere zalimlikle ilgili bir iki şey öğretebileceğini söyleyebilirim!”

Büyükbabam. Onu bir gemiye bindirdiler. Karayla bağlantısını kestiler.

Annie anladı. Iain sadece bir MacKinnon değildi. MacKinnon’ın torunu ve MacKinnonlar’ın adını taşıyan kişiydi – MacKinnon klan şefiydi.

Kral George’u neden sevmediği açıktı. Kanında vardı.

Tıpkı onun İngiltere’ye bağlılığı gibi.

“Kralı sevmiyorsan neden onun için savaşıyorsun?”

“Ölmekle savaşmak arasında tercihte bulunmam söylendi.”

Annie korktu. “Ya-yani sen bir mahkumsun.”

Iain güldü. “Katolik bir İskoçun asılması için suçlu olması gerekmez. Hayır. Kardeşlerim ve ben asılsız olarak bir adam öldürmekle suçlandık ve hükmü belli bir mahkemeye çıkma ya da İngiltere için savaşma arasında tercihte bulunmamız istendi.”

Cinayet.

Sırtı soğuk soğuk terledi ve hayatını kurtaran adamı ne kadar az tanıdığını hatırladı. Öldürebiliyor muydu? Evet, tabii ki. Ama cinayet?

“Gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum, Annie, ama benden korkmana gerek yok. Cinayet senaryosu bizi hizmete zorlamak için hazırlanmıştı. Kimseyi öldürmedik.”

Derin ve sıkıcı bir sessizlik oldu.

Nabız hâlâ küt küt atan Annie Iain’ın kendisine anlaşılmaz bir ifadeyle baktığını gördü. Sohbetin konusunu yeniden daha güvenli konulara getirdi. “Özlüyor musun? İskoçya’yı?”

Iain geniş omuzlarını silkti. “Bazen suyu, denizin kokusunu, Cuillin Dağları’nın yükselişini özlüyorum. Klanımı özlüyorum. Köylülerimizin şarkılar söyleyip dans ettiği geceleri, tepelerdeki fundalıkları özlüyorum. Skye Dağları’nın bende anısı çok. Sen nerelisin?”

Iain soruyu sadece konuşmanın bir parçasıymış gibi sormuştu ama Annie hemen kanmamış, tereddüt etmişti.

Iain bıyık altından küfretti. “Kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun Annie? Kimlere bağlı olduğun umurumda değil. Küçük bir kadını, Argyll’in kendi kızı bile olsa ormanda tek başına bırakmam.”

Annie Iain’ın gözlerinin içine baktı ve ne demek istediğini anladı.

“Rothesay’danım.” Birden kendini konuşamayacakmış gibi hissetti. Aklına Wemyss Koyu’nun üzerine doğan pırıl pırıl güneş, upuzun tarlalardan ve kıyıdan gelen karışık kokular, denizin üzerinde uçuşan martıların sesleri geldi. Ama bunları kaybetmişti. Babası, kardeşleri ve annesi gibi İskoçya da geride kalmıştı.

Gözleri dolu doluydu. Yüreğinde asla dayanamayacağı bir acı hissediyordu. Güçlkle gözyaşlarını bastırabilirdi.

Iain eğildi ve kaşkolunu çıkarıp nazikçe Annie'nin gözyaşlarını sildi. "Buraya neden geldin?"

"Annem... O öldü ve başka kimsem kalmadı. Ne evim ne ailem, hiçbir şeyim yok."

"Burası dışında."

Burası? *Bay ve Bayan Hawes'in yanı.* Söylediği yalan içini kemiriyor ve Iain'ın gözlerine bakamıyordu. "Evet."

"Ne zamandır sömürgedesin?"

"Dört ay oldu." *Tek başına geçirdiği dört uzun ay.*

"İskoçya'yı tabii ki özlüyorsundur. Pek iyi karşılanmadın ve son akrabalarını da kaybettin."

"Evet." Annie rahatsız hissetti; yanaklarına süzülen gözyaşları tenini yakıyordu. Onun kibarlığını ya da şefkatini hak etmiyordu. Bay ve Bayan Hawes'ı ölüme terk etmiş ve bir kez daha Iain'a yalan söylemişti.

"Hâlâ kendini suçladığını görebiliyorum." Iain ona doğru eğilip başparmağını Annie'nin yanağının altına koydu. "Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Iain'a anlatmak istiyordu. Ona gerçeği, iğrenç hikayenin tamamını anlatmak istiyordu. Yeniden masum hissetmek istiyordu. Iain'ın da hatalı bir şekilde suçlu bulunduğu doğruysa belki ona inanırdı. Ama ona inanmaz ve onu şerife teslim ederse Annie yeniden, belki de daha zalim birilerine satılacaktı. Bu riski göze alamazdı. "Lütfen, ben..."

Iain başını salladı. "Uzan ve dinlen. Sana göz kulak olacağım. Gün batımında yola çıkacağız."

Annie çam dallarından yatağa uzandı. Iain ayı postundan ceketini çenesine kadar çekti. Ama Annie zorlukla uyudu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Iain tüfeğini ve silahlarını temizlerken Annie'yi uykusunda izliyordu.

Akrabalarının kırk beşli yıllarda krala sadık olduğundan artık kuşkusu yoktu. Rothesay'dan geldiğini söylemişti. Hafızası onu yanıltmıyorsa Rothesay Bute Adası'nda, Campbell'daydı. Ailesindeki erkekler muhtemelen İskoç topraklarına İskoç kanı dökerek Culloden'de krallarının yanında savaşmışlardı.

Annie'nin Culloden'le gelen acımasızlıkla ilgili bilgisiz oluşu onu kızdırmıştı ama bunun onun hatası olmadığını biliyordu. O zamanlar babasının dizinde zıplayan küçük bir kızdı. Rothesaylı adamlar tabii ki eşlerine ve kızlarına İskoç dağlarında işledikleri cinayetleri ve tecavüzleri anlatarak zaferlerine gölge düşürmezlerdi.

Annie rüyasında titredi. Kaşı, kötü bir rüya görüyormuş gibi çatılmıştı.

Iain yanağını okşadı; dokunuşu onu sakinleştirmiş gibiydi. Iain garip bir sahiplenme hissi duyuyordu.

Sınır kadınlar için zordu – bu kesindi. Açlık, hastalık ve katliam onlara zarar veriyordu. Hayatta kalan bir kadın loğusa yatağında ya da çok fazla çocuk kaybetmenin üzüntüsüyle ölebilirdi. Bu güzellik ve kibarlığa yer vermeyen, affetmez topraklardı.

Ama Iain'ın gördüğü kadarıyla Annie sınırda yaşamak için diğer kadınlara göre daha az becerikliydi. Cesur ve güçlü olup hayatını kurtarmak için büyük çaba gösterse de onda garip bir şey vardı.

Iain merhemi Annie'nin ayaklarına sürerken teninin tuhaf biçimde pürüzsüz ve nasırsız olduğunu görmüştü. Hayatında hiç yalınayak kalmamış gibiydi, ki bu mümkün olamazdı.

Ve elleri... Pütürlü olsalar da sadece yeni oluşmuş nasırlar vardı; önceden ellerini pek kullanmamış gibi. Bir elini tuttu, okşadı; kendi tenine değen yumuşak teni hissetti.

Sesinin tonu da zavallı bir İskoç kızından beklenebilecek bir ton değildi. Biraz eğitim almış bir kadınıninki kadar toktu.

Ama üzerine pek uymayan, kalitesiz yün elbisesi en yoksul çiftçi eşinin giyeceği türdendi.

Evet, onda garip bir şeyler vardı.

Ama Iain bunu anlamıyordu. Onu kaleye güven içinde ulaştırdıktan sonra artık endişelenmesi gerekmeyecekti. Emirlere karşı geldiği gerekçesiyle verilecek cezayı çekecekti ve Annie – ona duyduğu ihtiyaçla birlikte – geride kalacaktı. Wentworth Annie'yi muhtemelen hemen Albany'e gönderirdi. Sonra Annie kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırdı.

Iain Annie'nin Albany'de tek başına kalışını düşünmemeye çalışarak temizleme bezini son namlu temizleme çubuğuna sardı, çubuğu namlunun içine itti. Oradakiler onu kandırıp, kullanıp sonra da sokaklarda bırakmayı düşünecek adamlar değillerdi. Ama ormandan çıktıklarında Annie'nin geleceğini kolaylaştırmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Özgür bir adam değildi.

Batıdaki ufka baktı, bir saat sonra güneşin batacağını düşündü. Göle bakıp herhangi bir savaş birliğinin ya da geminin orada olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Aynı zamanda düşmanların sinsi sinsi dolaşıp pusu kurmadığından emin olmak için kamplarının yakınına da incelemeliydi.

Her şey yolunda giderse o gece gölde geçirdikleri son gece olacaktı. Gölün güneyine gelmişlerdi. Orada birkaç dakika din-

lendikten sonra yürüyerek devam etmeleri gerekecekti. Elizabeth Kalesi'ne karanlıkta gitme riskini göze alamazdı. Yolculuklarının en tehlikeli kısmı da bu olacaktı.

Annie'yi uyandırmak istemeden eşyalarını toplamaya koyuldu.

“Masaya bağlayın. Bacaklarını soyun.”

“Hayır amca, lütfen! Kardeşinin hatırı için, yapma...”

Parlayan demir.

Bacağının iç kısmını nefretle okşayışı.

“Bence burası... Sevmeye çalışacağın erkek bunu görecektir ve seni bir kenara atacaktır.”

Korkunç yakıcı acı.

Kendi çığlıkları.

Annie bacağını sıkıca tutan adama vurdu, hıçkırdı. “Hayır!”

“Hişşşş. Rüyaydı.”

“Hayır, lütfen!” Kafası karışmış, hâlâ kabusunun etkisinde olan Annie gözlerini açtı ve kendini İskoçun kollarında buldu. “I-Iain?”

“Evet. Güvendesin.” Iain Annie'yi daha sıkı tuttu, saçını okşadı. Sesi göğsünde sakinleştirici bir gurultuya dönüşüyordu. “Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem – nefes aldığım sürece.”

Dehşetin etkisiyle vücudu hâlâ titreyen Annie Iain'a sıkıca tutundu. Iain güçlüydü, sıcaktı ve karmakarışık dünyada sakin kalan tek şeydi. Yavaşça titremeleri azaldı, kabusun etkisi Iain'ın güçlü dokunuşunun tesiriyle geçmeye başladı.

“Ben... Üzgünüm.” Birden utanan Annie başını Iain'ın göğsünden kaldırıp uzaklara baktı. Iain, Annie'yi en son böyle görüşünde onu öpmüştü.

Annie'nin yanaklarını tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Iain'ın gözlerinde kınama yoktu; ilgi vardı. Iain başparmaklarıyla

Annie'nin döktüğünü bilmediği gözyaşlarını sildi. "Üzülmene gerek yok. Kötü bir rüya sadece; utanılacak bir şey yok."

Iain'ın bu sözleri Annie'yi durdurdu ve meraklandırdı. "Sen de kabus görüyor musun?"

Iain'ın gözleri gölgelendi ve yüzünü ormana çevirdi. "Evet... Evet."

Sonra ayağa kalktı; Annie o anda her şeyi toparlamış olduğunu gördü. "Gidiyor muyuz?"

"Hemen değil. Kampın etrafını ve kayığın çevresini inceleyeceğim. Sonra yanına gelirim." Pantolonunun belinden bir silah çekti, namluyu ondan uzağa çevirdi ve silahı ona uzattı. "Silah sesi duyarsan kayalıklara saklan. Hayatta kalırsam yanına geleceğim. Kalmazsam..."

Annie silahı ondan alıp ağırlığını elinde hissedince içi ürperdi. Iain'ın öldürülüp onun ormanda yalnız kalacağını aklına getirmek bile istemiyordu. Birden amcasının nefreti ona önemsiz göründü. "Seninle gelemeyim mi? Seni öldürürlerse başka bir şeyden olmasa da açlıktan ölürüm."

Iain düşünüyormuş gibi yapıp başını salladı. "Hayır. Burada kal. Biraz bekle. Sen beni özlemeye vakit bulamadan geri dönmüş olacağım."

Sonra sessizce tepeden aşağı inmeye başladı ve onu yalnız bıraktı.

Annie beklerken zaman geçmiyormuş gibi geliyordu. Güneş batmak üzereydi. Annie cekete daha sıkı sarındı ve sundurmaya çekildi. Ormanın sessizliği ve alacakaranlık, baskı yapıyordu.

Iain geri gelecekti. *Gelmeliydi.*

Annie elindeki tüfeğe baktı, sırtında havadaki nemle alakası olmayan damlalar hissetti. Eski rahat hayatı ne kadar geride kalmıştı, yeni yaşamı ne kadar ilginç ve korkunçtu. Vakti gelirse tetiği çekip birini öldürebilir miydi?

Ona vuran Kızılderiliye karşılık vermişti.

Evet, öldürebilirdi.

Düşüncelerinin yönünü değiştirmeye çalıştı, tüfeği doldurma aşamalarını aklından geçirmeye başladı.

Küçük kuşlar ağaçlarda öterken senin güneşin altında oturmuş silah doldurman pek de zor değildir. Asıl zor olan; etrafında ölen insanların çığlıkları arasında, ateş altında kaldığın zaman bunu yapmak zorunda olmandır.

Ormandan gelen sinsi sesler eşliğinde, alacakaranlıkta bunu yapmak kolay görünmüyordu.

O sırada Annie'nin aklı başına geldi. Hazırlıklı olmalıydı. Tüfeği doldurması gerekirse lazım olabilecek barutu ve atımı hazırlamalıydı. Neyse ki Iain gerekenleri orada bırakmıştı.

Annie çantanın içinde boş bir barutluk ve atım aradı.

Küçük bir teneke kutu. Bir çatal. Küçük bir tuz kabı. Bir şişe rom. Teneke bir kap. Merhem kavanozu. Bandaj kumaşları. Kumaşa sarılmış küllü sabun parçası. Kandiller. İğne ve iplik. Parşömene sarılmış bir parça zencefil. Ama barut ya da atım yoktu.

Annie sinirlendi. Ona gerekli malzemeyi vermeyecekse tüfek doldurmayı neden öğretmişti ki? Iain döndüğünde bunu ona soracaktı. *Dönecekti.*

Annie'nin karnı guruldadı. Aç ve susuzdu. Vicdanı bir avuç daha mısır unu yemesine engel olsa ve kalanı ikisine ayırsa da, en azından susuzluğunu bastırabilirdi. Su matarasını aradı; ancak hiçbir yerde göremeyince Iain'ın onu da yanında götürdüğünü fark etti. Romun boğazını nasıl yaktığını hatırlayıp tereddüt ederek rom şişesini aldı. Mantarını çıkardı, kokladı ve dudaklarına götürdü.

“Annie, hayır!”

Annie soludu, o anda neredeyse şişeyi düşürüyordu. Iain'ın ağaçların arasından ona doğru koştuğunu gördü.

“Yüce Tanrım! Kadın, sen ne yaptığını sanıyorsun?” Iain Annie’nin yanına gelip dizleri üzerine çöktü ve şişenin mantarını kapattı. “İçtin mi? Annie, söyle!”

Annie başını salladı. “Ha-hayır!”

Iain rahatladı – ve öfkesini zor zapt etti. Annie’nin boğazını sıkmamak için kendini tutuyordu. “Tanrı aşkına, çantamda ne arıyordun?”

“Ba-barut ve atım arıyordum; ayrıca susamıştım!”

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Annie çenesini kaldırdı. “Rom.”

“Evet, rom. Zehirli rom! İyi rom bendeki şişede. Çok fazla içseydin ölürdün ve bunu durduracak bir şey yapamazdım!”

Annie’nin beti benzi attı ve gözleri irileşti. “Ze-zehirli rom mu? Neden?”

“Çünkü yakalanırsam beni esir alacak kişi senin yaptığın gibi ilk olarak çantamı karıştıracaktır.” Annie’nin yanaklarının kızardığını gördü. “Şanslıysam romdan içerler ve beni kamplarına götürmeden ölürler.”

“Tanrım!”

Iain şişeyi Annie’nin dudaklarında gördüğünde bir an dehşet duygusuyla sarsılmıştı. Bir dakika geç gelseydi neler olabileceğini düşünmek bile...

Su matarasını dizine koydu. “İç, kana kana iç! Sonra gideriz.”

“Bana söyleyebilirdin.” Annie matarayı aldı, tıpayı çıkardı ve içti.

Hâlâ kızgın olan Iain şişeyi yeniden çantaya koydu. “Bir hırsız gibi çantamı karıştıracağını düşünmemiştim!”

Annie su matarasını ona geri uzattı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Ben hırsız değilim!”

Vicdanı ona Annie’nin haklı olduğunu söylüyordu. Onu uyarmalıydı. Ama Komando olmayan biriyle ormanda bulunmaya alışkın değildi. Aslında lanet şişenin orada olduğunu bile

unutmuştu. Ona bunu söylemek dilinin ucuna gelmişti ama hâlâ kızgındı – onu böyle şaşırttığı için Annie’ye, onu uyandırmayı unuttuğu için kendisine.

“Seninle bir çocuktan daha fazla ilgilenmek gerekiyor.”

Annie’nin yüzüne kırgın bir ifade yerleşti. Sonra Annie, Iain’ın hiç ummadığı bir şey yaptı. Sundurmadan emekleyerek çıktı, ayağa kalktı ve aksak adımlarla tepeden aşağı indi.

Iain bir gözünü ormana, bir gözünü Annie’ye dikip onun arkasından yürüdü. Bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Solgun yüzünden ve düzensiz nefes alışından her adımın korkunç acı verdiğini anlıyordu. Bunun kendi hatası olduğunu söyleyen sesi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Yorgun ayaklarıyla yürümesine sebep olan aptalca dişi gururuydu; o değildi.

Zemin dikleşiyordu. Kar çözülüp tekrar donduğu için kaygan ve buzluysa. Tam ona adımına dikkat etmesini söyleyecekti ki Annie kaydı.

Iain çevik bir hareketle onu belinden kavradı. “Dikkat et. Burası dik ve kaygan. Belki de elimi tutmalısın.”

Annie bir süreliğine Iain’a doğru eğildi. Sonra uzaklaştı ve onu görmezden gelip ağaç ve fidanlardan destek alarak tepeden aşağı inemeye devam etti.

Iain bıyık altından “Baş belası sürtük!” diye söyleniyordu.

Annie onun küfür ettiğini duydu, aslında ne kadar kızgın olduğunu da biliyordu. Ama en yakın uçurumdan atlayabilirdi. Onun bir hırsız olduğunu söylemişti – ya da onun gibi bir şey; fark etmezdi! Ama Annie hiçbir şey çalmamıştı. Ona barut ve atım bıraksaydı çantasını karıştırmayacaktı. Hem romun zehirli olduğunu nereden bilebilirdi ki? Iain’ın onu uyarması gerekiyordu! Sesini yükseltip onu bir çocukmuş gibi azarlamak yerine ondan özür dilemeliydi.

Seninle bir çocuktan daha fazla ilgilenmek gerekiyor.

O bir çocuk değildi! Onun yardımına ihtiyacı varsa bu sadece yabancı olduğu topraklarda ve yaralı oluşundandı. Memleketi Rothesay'da olsaydı hiçbir şey için ona ihtiyacı olmazdı.

Çünkü bunları senin için yapacak hizmetçilerin olurdu, Annie.

Aklındaki can sıkıcı sesi ve ayaklarındaki korkunç ağrıyı yok sayarak bir ağaç dalına tutundu. Soylu oluşuna engel olamazdı ve bu hayatla ilgili çok az şey biliyordu. Annie, Iain gibi adamlar babasını ve kardeşlerini öldürüp, hayatını mahvettiğinden, onu ve annesini amcasının zalimliğine bıraktığından dolayı oradaydı.

Iain gibi adamlar. Ama Iain değil.

Iain Annie'nin hayatını kurtarmıştı. Onu güvende tutmuş, ona kibarlık göstermiş, ona rahatlık vermişti. O da kralına lanet okuyor ve Annie'nin akrabalarını zalimlikle suçluyorsa?

Sonra onlara tecavüz edip onları öldürdüler – büyükanneler, kadınlar, genç kızlar.

Annie bir ağaca yaslandı, inlememek için dişlerini sıktı. Başı dönüyordu. Göle baktı; hâlâ oldukça uzak görünüyordu.

“Tanrı aşkına! Ben seni taşımaya hazırken neden kendine işkence ediyorsun?”

Annie sinirle bir adım daha attı.

Sonra bir el, ağzına sertçe bastırdı ve güçlü kollar onu yere devirdi. Iain Annie'nin üzerindeydi, kalçası sırtına göğsü omuzlarına baskı yapıyordu.

Iain Annie'nin şakağına doğru fısıldadı. “Ses çıkarma.”

Endişelenen Annie başıyla onayladı.

Iain elini ağzından çekti ve Annie sessiz bir tetik sesi duydu.

Onu görmüştü.

Göle bir taş atıldı, üzerinde beş ya da altı boyalı Kızılderili savaşçıyı taşıyan dört küçük kayık sessizce suda ilerlemeye başladılar. Kızılderililer tıpkı onu vuranlara benziyorlardı ve

her biri bir tür tüfek taşıyordu. Kıyıyı bir şey arıyormuş gibi tanıyorlardı.

Kayık!

Kayık kıyıdan fazla uzakta olmayan çalılıkların arasındaydı. Ya onu bulurlarsa...

Kalbi öyle sesli atıyordu ki duymadıklarına şaşırıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı, nefes almamaya çalışarak yüzünü kara bastırdı.

Şakağına yumuşak dudaklar değip, bir şeyler fısıldadı. “Sakin ol, Annie.”

Annie gözlerini açtı, kayıkların hemen yakınlarında olduğunu gördü. Savaşçılar kıyıya, bir o yana bir bu yana bakıyorlardı. Sonra bir tanesi gözlerini tepeye dikti. Direkt Annie’ye bakar gibi oldu; sonra gözleri üzerinden bir gölge gibi kaydı.

Iain’ın vücudunun nasıl gerildiğini hissediyordu.

İçlerinden biri konuşmaya başlayınca Annie bir an için kayığı gördüklerini zannetti. Ama kıyıya yanaşacak gibi görünmüyorlardı ve çok yavaşça süzülerek gözden yittiler.

Annie tuttuğu nefesi verdi, Iain’ın hareket ettiğini hissetti.

Güçlü kollarıyla onu kendisine çevirdi. Mavi gözlerini ona dikti. “Yolun geri kalanında seni kayığa kadar ben taşıyacağım ve buna karşı çıktığını duymak istemiyorum.”

* * *

George Gölü’nün güneyine vardıklarında şafağın sökmesine bir saat vardı. Saatlerce kürek çekmekten ve altı gündür ormanda kalmaktan yorgun olsa da Iain dinlenemezdi. Kayığı saklamak için elinden gelenin en iyisini yaptı, Annie’yi sırtına alıp şafağı beklemek üzere karaya taşıdı. Iain büyük bir kayanın rüzgar altı tarafında korunaklı bir yer buldu, Annie’yi yere bıraktı ve etrafı kolaçan ederken tüfeğini ona verdi. Yakınlarda kamp kurmuş

düşmanlar olmadığından emin olunca döndü ve Annie'yi elinde silahı, karanlıkta gözlerini irice açmış otururken buldu.

Annie zıpladı. "Duydun mu?"

Orman uykusundaydı ve ağaçların arasından esen rüzgar, uzakta uluyan kurtlar, kuma ve taş damlayan suyun sesi dışında bir şey duyulmuyordu.

"Neyi?" Sesi kendi de inanamayacağı şekilde huysuz çıkmıştı.

"Bir çığlık gibiydi."

"Ah o mu? O bir dağ aslanı." Iain nedenini söyleyemese de o gece onunla ilgili karışık düşünceler içindeydi. Bütün gün ona bağırıp, onu kendine çekip aptalca öpme isteği arasında gidip gelmişti. Kendisini çok sıkı bağlanmış bir ilmek gibi, her an kopacak gibi hissediyordu.

Sonra Iain Annie'nin yüzündeki korku ifadesini gördü. Iain Annie'nin önünde diz çöktü, yüzüne düşen saçları itti ve sesindeki öfkeye engel olmaya çalıştı. "Bu canını sıkmasın. Buradan çok uzakta ve bize zarar vermez. Gel. Uyu şimdi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Iain onu uyandırmak için dürttüğünde Annie daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu. Vücudu ağrılar içindeydi ve hem yorgunluktan hem açlıktan aklı körelmişti. Kalkınca havanın daha yeni aydınlandığını gördü. Daha önce hiç bu kadar yorulmuş muydu? Sadece bir saat daha uyku için nelerini vermezdi! Ya da sıcak bir banyo için. Ya da yulaf lapası ve bir fincan çay.

Annie böyle bitkin hissederken Iain nasıl bu kadar dikkatli ve enerjikti? Iain'ın çabaları sayesinde hayattaydılar. Ormanda onu sırtında taşıyan, iki karanlık gece boyunca kürek çeken, Annie uyurken ona göz kulak olan Iain'dı. Yorgunluktan ölmesi gereken oydu.

Kendi zayıflığından utanan Annie ayağa kalktı ve kendini toplamaya çalıştı. Yapabileceği en basit şey, tıpkı Iain gibi şikayet etmeden zorluklara dayanmaktı. Çok hassas ve korkak bir kız değildi; bu çetin hayata alışkın olmasa da gözü açıktı ve yeterince cesurdu.

Iain'ı doğru anladıysa Elizabeth Kalesi'ne ulaşana kadar önlerinde bir günlük bir yol vardı. Bir gün daha dayanabilirdi.

Iain Annie'ye deri mısır kesesini verdi. "Biraz bekle."

Sonra elindeki teneke kovayla göle doğru yürüdü.

Annie bir avuç mısır alıp çiğnedi ve Iain'ın matarasından biraz soğuk su içerek boş midesini yatıştırdı.

Uzun bir gece olmuştu. Önceki gece Fransız gemileriyle karşılaştıktan sonra tedbirli ve Iain'ı tekrar başarısızlığa uğratma-

maya kararlı olan Annie uyanık kalmakta da kararlıydı ve nefes almak bile istemeden karanlığın gelişini izledi.

Iain sinirli görünüyordu, yüzü sertti ve konuştuğunda sesi kaba çıkıyordu. Belki Annie'nin Culloden ve savaşa ilgili söyledikleri yüzünden kızgındı. Belki de gemideki Fransız askerlerine yerlerini belli ettiği için hâlâ küskündü. Belki de onun suçu olmasa da, rom yüzündendi.

Seninle bir çocuktan daha fazla ilgilenmek gerekiyor.

Annie yardımcı olmak istemiş ve diğer kürek setini alıp kürek çekmeyi önermişti ama Iain başını sallamakla yetindi.

“Senin elindeki bir çift kürek her şeyi mahvedebilir.”

Iain'ın haklı olduğunu bilen Annie utanmıştı. Korkunç, uzun gece nöbeti mesafeli bir sessizlik içinde geçmişti. Annie işe yaramaz, kızgın ve korkmuş hissediyordu.

Ah, Iain nasıl da kafasını karıştırıyordu! Kabustan uyandığı bir an ona sarılıp onu sakinleştirirken, bir an sonra onu küçümseyip aşağılıyordu.

En azından onu yeniden öpmemişti.

Onu neden yeniden öpmemişti?

Bunu her düşündüğünde kalbi duracak gibi oluyordu. Dudaklarının sıcak dokunuşu. Dilinin ağzının içinde yarattığı kavurucu etki. Vücudunun sert baskısı.

Ah Annie, böyle tatlı olduğunu biliyordum.

Söylediklerini hatırlayınca nefesi kesildi ve bundan zevk aldığını fark etti. Öpücüğü hoşuna gitmişti.

Gerçeğin farkına varsa da bunu reddediyordu. Iain bu öpücüğü ondan çaldığında o uyuyor, rüya görüyordu. Bundan keyif alması, bir yanılsamadan ibaretti. Bir leydi olarak yetiştirilmiş olan Annie bir hainin, kaba bir Komandonun, İskoçlu bir barbarın öpücüğünden nasıl keyif alabilirdi ki?

Annie başını kaldırıncı aklını karıştıran adamın kendisine

doğru yürüdüğünü gördü. Çenesini kaplayan sakal sıklaşmış ve kararmıştı; uzun siyah saçları hâlâ toplanmamış olduğu için ona vahşi bir görüntü veriyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve göğsündeki koyu kıllarını gözler önüne seriyordu. Gömleği olmadan nasıl göründüğünü, bu şekilde onun göğsüne bastırılmanın nasıl hissettirdiğini hatırladı ve yine nefesi kesildi.

Iain neredeyse hiç ses çıkarmadan yaklaşıyordu. Görüntüsüne rağmen hareketleri emin, çevik ve sakindi. Annie, Iain'ın oldukça ince ruhlu olduğunu fark etti. Bu düşünce onu şaşırtmıştı. Bir erkeğin nezaketi ona göre balo salonunun ötesine geçemezdi; bir adam ya dört çift dansında yeteneklidir ve ayaklarına basmadan dans eder ya da bunu başaramazdı. Ama buradaki incelik başkaydı —eğitilmemiş, içgüdüsel, hayvani bir incelik.

Iain kovayı Annie'nin önüne koydu, çantasının yanına oturdu ve küçük merhem kavanozuyla önceki gün gördüğü sabun ve kumaş parçasını çıkardı. “Soğuk su ayaklarını rahatlatacak. İstersen ayaklarını yıka ve biraz daha merhem sür.”

Iain'ın düşünceli hareketiyle şaşkına dönen Annie uzattığı kumaş parçasını eline aldı. “Teşekkür ederim.”

“Hızlı ol. Ben keşfe çıkıyorum.” Iain kalktı ve sessizce ormana ilerledi.

Annie parmaklarıyla suyu kontrol etti. Buz gibiydi. Mokaşenleri çıkarıp ezilmiş ayaklarını ortaya çıkardı. Sonra bezi suya daldırdı, sıktı ve üzerine sabun sürdü. Ayaklarını yıkamak istese de bezi yüzüne bastırdı.

Annie hafifçe inledi. Bu çok iyi hissettirmişti. Soğuk su tenini titretmiş, kiri temizlemiş, Annie'yi hayata döndürmüştü. Annie hiçbir damlayı ziyan etmemek için yüzünü ve boğazını temizledi. Su damla damla boynundan elbisesinin içine doğru akıyordu. Sonra ayaklarını ve ayak bileklerini yıkadı.

Ama yeterli değildi.

Annie, Iain'ın yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafa bakındı. Sonra diz çöktü. Ceketini yere düştü. Elbisesini beline kadar indirdi. İhtiyacı olan birkaç dakikaydı.

Daha önce açık havada hiç çıplak kalmamıştı ve bir parçası böyle dikkatsizce bir şey yaptığına inanamıyordu. Bezi kovaya daldırdı, sıktı ve şaşkınlıkla kendi vücuduna baktı. Toprak setten düştüğünde ortaya çıkan morlukları vardı. Göğüslerinden biri sıyrılmıştı ve sağ kalçasının üzerinde kırmızı bir iz vardı. Ölüm, üzerinde iz bırakmıştı.

Titredi. Her şeyi arkada bırakmak için önce göğüslerini ve karnını, sonra kollarını ve omuzlarını yıkadı. Hafif rüzgar nemli derisinde şişliklere sebep olmuştu ama soğuk su yaralarını yatıştırıyordu. Kir, çamur ve kurumuş kan temizlendikçe yeniden kendisi gibi hissetmeye başlamıştı.

“Bir azizi baştan çıkarabilirsin. Ama ben bir aziz değilim.”

Annie göğüslerini kollarıyla kapattı.

Iain on adım ötede duruyordu. Tüfeğinin kabzası yerde, eli namlunun çevresinde, gözleri Annie'deydi.

“İzlememeliydin!”

“Çıplak olmamalıydın.”

Iain konuşmakta zorlanmasına şaşırdı. Annie'yi çıplak göğsü ve ıslak teniyle çömelmiş gördüğünde ilk önce ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Düşünceleri bir rüzgarda uçuşan küller gibi dağılmıştı. Olduğu yere kök salmış gibiydi; aleti sertleşmiş, son birkaç günlük öfke ve kızgınlığı keskin bir cinsel arzuya dönüşmüştü.

Yara bere içinde olsa da güzeldi. Yanakları utançtan pembeleşmiş ve elma yeşili gözleri masum ihtiyatından irileşmişti. Göğüsleri yuvarlak ve dolgundu ve pembe uçları soğuktan küçülmüştü. Teni kaymak gibi, omuzları ise yumuşak ve kıvrımlıydı.

Iain kadınlara kibar davranacak şekilde yetiştirilmişti ama o

an pek de kibar hissetmiyordu. Ellerini Annie'nin saçına geçirip onu sırtüstü yatırmak, bir adamın yapabileceği en ilkel şekilde ona sahip olup o istesin veya istemesin tekrar ve tekrar onun içine girmek istiyordu.

Bir koluyla hâlâ göğüslerini kapatan Annie eliyle elbisesini düzeltmeye çalıştı.

“Bırak.”

Endişelenen Annie ona baktı ve tekrar elbisesini düzeltmeye çalıştı.

“Bırak dedim.” Iain aralarındaki mesafeyi azalttı, Annie'nin yanında diz çöktü. Aklında tek bir düşünce vardı: Ona dokunmak için çıldırıyordu.

Annie'nin nefes alış veriş i düzensizdi ve titriyordu. Gözleri hiç olmadığı kadar irileşmişti.

Iain uzandı, Annie'nin bileklerini tuttu ve bir seferde dudaklarına götürerek Annie'yi açığa çıkardı. “Güzelliğini benden saklama.”

Sonra Iain Annie'nin görüntüsünün tadını çıkardı. Yumuşak göğüsleri her nefesiyle kalkıp iniyordu ve Iain'ın avuçlarını doldurabilirlerdi. Meme uçlarının birinde kırmızı bir sıyrık vardı. Göğüs kafesinin arkasında kalbi vahşi bir kuşunki gibi küt küt atıyordu.

İçindeki arzu zaten zonklayan aletini yakıyor, nefes alış verişini güçleştiriyordu. Annie'nin göğüslerine dokunmak, onun tadına bakmak, meme uçlarını ağızına almak istiyordu.

Iain eğildi, dudaklarını sıyrığa götürüp öptü.

Annie iç çekti ve vücudu Iain'ın öpücüğü bir damgaymış gibi sıçradı. “Lü-lütfen yapma...”

Arzu, kalp atışı gibi adeta çınliyordu. Aleti birleşme isteğiyle deri pantolonuna baskı yaparken, Iain “Benden korkmana gerek yok, Annie,” dedi.

Sen aşağılık bir herifsin, MacKinnon. Kızın masum olduğunu ve korktuğunu göremiyor musun?

Annie'ye duyduğu ihtiyaca engel olmaya çalışarak Annie'nin bileklerini bıraktı, bezi alıp kovaya batırdı. "Dön. Sırtını yıkayayım."

Annie göğüslerini tekrar kapattı. Tereddüt etti ve sonra dediğini yaptı.

Iain bezi sıktı, Annie'nin saçlarını omzunun üzerine attı ve ıslak bezi tenine bastırdı. Iain Annie'nin zayıf nefes alış verişlerini hissediyor, titrediğini görüyor ve nabzının boğazında hızla attığını duyuyordu. İçindeki yangın daha da arttı.

Iain bezi yavaşça Annie'nin yumuşak teninde gezdirdi. Yaralarına dikkat ederek bezi Annie'nin sırtının kıvrımlarından yumuşak kalça kıvrımlarına kaydırды. Sonra onu gördü.

Annie'nin düşüşüyle ortaya çıkan derin, mor yaraların altında ancak kösele bir kayışla yapılabilecek soluk, sarı izler vardı. Biri ona vurmuştu – defalarca.

Öfke kanındaki ateşi söndürdü, kendisinden nefret etmesine sebep oldu. Zavallı kız yara bere içindeydi – ve yine – Iain'ın tek düşünebildiği onunla olmaktı. Hep o öpüşme yüzündendi bu. Onun tadına bakacaktı ama şimdi düşündüğünden daha hoş geliyordu gözüne.

Pantolonun böyle sıkması senin suçun, MacKinnon. Seni aşağılık!

Ama kimsenin ona zarar vermeyeceğine yemin etmemiş miydi?

Evet etmişti.

Annie'yi kendisinden koruyamıyorsa hiç koruyamazdı.

Iain bezi kenara koydu, Annie'nin elbisesini omuzlarına çekti. "Giyin. Artık buradan gitmemiz gerekiyor."

Annie Iain'ın geniş omuzlarına tutundu ve ormanda ilerlemeye başladılar. Iain'ın söyledikleri aklından geçiyor, onu endişelendiriyordu.

Iain onu “Abenakiler nereye gittiğimizi biliyorlar, Annie,” diye uyarmıştı. “Onları göl boyunca kaybettik. Bizi yakalamak için ya izimizi takip edecekler ya da Elizabeth Kalesi’ne giden yolda pusuda bekleyecekler. Yolculuğumuzun en güvenilmez aşaması da bu. Sessiz olmalısın.”

Yanından geçtikleri kale kalıntıları – bir ölüm anıtına benzeyen – onlara şimdi tehlikeli bir yoldan geçtiklerini gösteriyordu. Iain oranın William Henry Kalesi olduğunu söylemiş ve karanlıkta dikkatle ilerleyerek oradan uzak durmuştu. “Geçen yaz düşürüldü. Çok sayıda adam, kadın ve çocuk da beraberinde öldü.”

Önceki yaz amcasının evinde rahatlık içinde yaşayıp onun ahlaksızlığı ve annesine verdiği acıdan habersiz; Amerika’daki çatışmalardan uzakta, bu kalenin yandığını düşünmek ilginç gelmişti. Önünde neler olduğunu hayal edemezdi – annesinin ölümü, amcasının zalimliği, savaşın yarattığı terör.

Bayan Hawes bir keresinde Annie’ye bir adamın onu öldüren oku asla fark etmediğini ve bu geniş topraklarda Annie’nin bunun nasıl gerçek olabileceğini anlayabileceğini söylemişti. Orman üzerine geliyor gibiydi; her tepe, her ağaç, her çukur, her kaya çıkıntısı. Dışarıda bir yerlerde ölüm onları takip ediyor gibiydi.

Karanlığın içinde hareket eden bir şey vardı: Bir tilki.

Sonra bir ağaç dalı hareket etti ve ne olduğunu anlamak için eğildiğinde iki tane sincap gördü.

Bir an için Annie Iain’ın bakışlarının çıplak göğüslerinde oluşunun ne kadar can sıkıcı – ve kıskırtıcı – olduğunu unuttu. Iain’ın, kalbini durdurmaya yetecek kadar keskin bakışlarını unuttu. Iain Annie’nin hassas iç bileklerini öptüğünde içinin garip şekilde ısındığını unuttu. Iain onu yıkarken dokunuşunun etkisiyle tenin nasıl titrediğini unuttu. Iain yavaşça çalılığa ilerlerken, tepeden yukarı çıkıp aşağıya inerken ve karlara, buza ve kayalara çıkarken Annie sadece hayatta kalmayı düşünebiliyordu.

Annie su matarasını yeniden doldurmak için küçük bir derenin yanında durduğunda kuşluk vaktiydi. Iain, Annie'yi yere bıraktı ve omuzlarındaki çantasını aldı. Alnında ter damlacıkları vardı ve Annie uzun bir yol boyunca böyle zorlu bir arazide onu taşımanın Iain için ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

“İstiyorsan şimdi gidebilirsin ama çok uzaklaşma.” Iain derenin yanında çömeldi, matarasını buzdaki bir deliğe doğru tuttu.

Annie ihtiyacını gidermek üzere acı içinde dereden biraz uzağa ilerledi. Sonra elinden geldiğince hızlı şekilde geri döndü. Iain'ın yanına oturdu, matarasından kana kana su içişini izledi. Gözleri hareket eden boyun kaslarına odaklanmıştı.

Iain ağzını gömleğinin koluna sildi. “Susadın mı? İç de tekrar doldurayım. Bir daha durmak istemiyorum.”

Annie matarayı eline aldı ve içmeye başlamıştı ki bir ses duydu. Uzaktan gelen bir ses – bu ancak...

Top ateşi sesi olabilirdi.

Iain anında ayağa kalktı. Sese odaklandığından kaşları çatılmıştı. Sonra gözlerini kapattı, nefes aldı ve bir an için yüzünde bıkkınlık ya da pişmanlık dolu bir ifade belirdi.

“Iain? Nedir bu?”

“Adamlarım. Kardeşlerim. Onlara saldırdılar.”

Iain elinden geldiğince hızlı hareket ederek doğruca kaleye, güneye doğru ilerlemeye koyuldu. Annie kendini dövüşün ortasında bulmasın diye çatışmaya denk gelmek istemiyordu. Ateş sesleri bir süre durup sonra yeniden başladı ve bu kez daha yakından geliyordu. Sonra yeniden durdu. Neler olduğunu öğrenmek için adamlarına ihtiyacı yoktu. Onları Iain eğitmişti; savaşta kullanabilecekleri her taktiği, her yolu, her yöntemi biliyor olmalıydılar.

Iain olanları zihninde canlandırabiliyordu.

Sayıca karşı taraf üstündü; yoksa kaleye doğru böyle hızlı çekilmezlerdi. Düşman kanatlardan çevirmesin diye bir daire oluşturmuşlardı ve Fransızlarla onların Abenaki müttefiklerinin üzerine öldürücü ateş atmışlardı. Fransız safları kırıldığında Komandolar kaleye doğru hızla çekilmeye başlamışlardı.

Ama Fransız safları yeniden oluşup gelişti. Sonra adamları tekrar bir daire oluşturdular. Her biri yanındaki adamla birlikte nöbetleşe ateş edip silah dolduruyordu; böylece düşman sürekli ateş altındaydı. Ama sonra ne oldu?

Iain sessizlikten bir şey anlamadı.

Fransızlar galip mi gelmişti? Ya da Fransız safları tekrar gücünü kaybedip adamlarının bir kez daha ormandan geri çekilmesine mi sebep olmuştu?

Bunlar aklını kurcalayan şeylerdi. Kaç adam ölmüştü? Kaçı yaralı bir şekilde, kollarını bacaklarını kaybetmiş şekilde ormanda mücadele ediyordu? Kaçı esir alınmıştı ve onları esir alan kişilerin ellerinde vahşi ölümünü bekliyordu? Peki ya Morgan ve Connor?

Iain bunun olacağını biliyordu. Görevlerinin tehlikeye girebileceğini biliyordu. Adamlarını, hatta belki de kardeşlerini kaybedebileceğini biliyordu. Buna rağmen emirlere karşı gelmişti. Ömrünün sonuna kadar bu kararının bedeliyle yaşamak zorunda kalabilirdi.

Ama Annie'nin hayatını kurtardığı için pişman değildi.

Onu sırtında, sıcak, yumuşak ve canlı hissediyordu ve bu korumaya hissi içinden geliyordu. Annie, başına gelenleri hak etmemişti. Onu ölürken izlemek onu kendi elleriyle öldürmekle aynı şey olurdu.

Bir kez daha onu kimin vurduğunu merak etti. Connor'ın karada ölü bulduğu adam mıydı – Annie'nin akrabası? O olmalıydı. Başka kimse yoktu.

Annie mücadele etmeden dayak yemeye boyun eğecek kadınlardan değildi. Üstelik Annie'nin geriye kalan son akrabalarıysa belki de Annie adamın onu zorladığı her şeye dayanmak zorunda hissediyor olmalıydı; yoksa başını sokacak bir evi olmayacaktı. Eğer durum böyleyse Iain aşağılık adam öldüğü için memnundu. Kadınlara vuran adamlar, annelerinin onlara verdiği hayatı hak etmezlerdi.

Karanlıktan bir geyik sıçrayıp düşüncelerini böldü ve aklını o ana vermesi gerektiğini hatırlattı. Zihninin dağılmasına izin veremezdi. Zemin dik ve kayalıklıydı; düşmanın saklanabileceği birçok yer vardı. Adamlarından birinin önceden Fransızları pusuya düşürmek için kullandığı bir çıkıntı görmüştü ki ateş yeniden başladı.

Ve bu kez neredeyse tam tepelerinden ateş ediliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Iain kayalıkların arasında saklanabilecekleri bir yer aradı. Pek uzakta olmayan ormandan ateş sesleri ve bağrışmalar geliyordu. Annie'yi saklaması gerektiğinin farkındaydı. Sonra konuşacak ve çarpışmaya girecekti.

Yamaç dik ve buzluysa ve Iain'ın kar ayakkabıları koşarken kayıyordu. Bacaklarının yanışını yoksaydı ve daha hızlı koşmak için kendini zorladı.

Arkalarındaki çığlık ve bağrışma sesleri giderek yaklaşıyordu.

Iain kayalıkların arasındaki çıkıntıya ulaştı, bir zıplayışta Annie'nin arkasına geçti ve ona yardım etti.

Annie'nin yüzü solmuş, gözleri irileşmişti ama çatışma korkutucu şekilde yakınlaşmış olsa da paniklememişti.

“Başını aşağıda tut.” Iain çantasını Annie'nin omuzlarından aldı. Sonra da onun elinden tutarak eğildi ve yukarı çıkmasına yardım etti.

Bir taraftan çıkıntı gibi gözüken bu kayalık diğer taraftan kayadan bir duvardı. Yeryüzünün tamamen gözden yittiği sivri kısımdan aşağıya, kayalığı ortaya çıkaran yere kadar bir adamın diğerlerine görünmeden durabileceği kadar bir yer vardı. Bu da pusu kurmak için orayı mükemmel bir yer yapıyordu. Kuzeyden saldıramazlardı ve güney tarafı bir adamın saklanabileceği, aynı zamanda düşmanları kolaylıkla fark edip vurabileceği bir konuma sahipti.

Iain Annie'yi küçük bir çukura yerleştirdikten sonra ona bir tüfek, barut ve atım verdi. “Eğil. Önüne gelene kadar ateş etme; sonra öldürmek için ateş et. Duyuyor musun, Annie?”

Annie, Abenakilerle karşılaştığında Iain'ın yüzünde gördüğü o dehşet dolu ama cesur bakışı gördü. Annie Iain'ın ellerini tuttu. "Sen de dikkatli ol, Iain!"

Iain bunu neden yaptığından emin değildi. Belki savaşın çılgınlığından, belki Annie'nin korkusundan ve çözülmesinden etkilendiği için. Belki sadece bunu yapmak *istiyordu*.

Elini Annie'nin saçına geçirdi ve sonra eğilip onu öptü.

Annie, Iain'ın onun öpeceğini anlamıştı ama yine de dudaklarının ateşi onu şaşırtmıştı. Bir kalp atışı kadar sürmüştü ama bu süre içinde Annie'nin korkusu da geçmişti.

Iain Annie'den uzaklaştı, yanağını okşadı ve yarım ağızla gülümsedi. "Endişelendiğini bilmiyordum."

Sonra Iain yüz üstü kayalık duvardan indikten sonra Annie'den onlarca adım uzaklaşmıştı. Iain bir süre için donuk bir şekilde duvara doğru baktı. Sonra tekrar yüzüstü uzandı ve bakışlarını Annie'ye çevirdi.

"Aşağıda Fransızlar ve Abenakiler var. Adamlarımın etrafını sarmaya çalışıyorlar. Burada olduğumuzu bilmedikleri için onları birer ördek gibi avlayabilirim. Ama baskıyı hissedерlerse burada saklanacak yer arayabilirler. Bunu yaparlarsa burada kal, tamam mı?"

"Tamam."

Aptal mıydı? Gerçekten Annie'nin oradan çıkıp Fransız askerleriyle dövüşeceğini mi sanıyordu?

Ama Iain ondan çoktan uzaklaşmıştı ve bir kez daha kayalığa bakıyordu. Iain tüfeğini omzuna kaldırdı, hazırladı, nişan aldı ve bir süre bekledi. Sonra Latince'ye benzer bir dilde bir şeyler fısıldadı – ve ateş etti.

Bu gürültü patırtı Annie'yi ürkütüp sıçrattı.

"Sakin ol, Annie." Iain sırt üzeri döndü. Tüfeğini yeniden dolduruyor, elleri hızla silahın üzerinde geziyordu. Sonra yüzüstü

döndü, tüfeği hazırladı ve tekrar ateş etti. Hareketleri birçok çatışmada bulunmuş bir adam gibi tecrübeli ve düzgündü.

Annie hem korkmuş hem etkilenmiş bir hareketle Iain'ın önce sırt üstü, sonra yüzüstü, sonra tekrar sırt üstü dönerek silahını yükleyip imkansız gibi bir hızda ateş edişini izledi. Büyülenmiş gibi hafifçe doğruldu ve yavaşça duvarın üzerinden baktı. Tepenin altındaki kar kanla lekelenmişti. Fransız askerleri ile yanlarında Kızılderililer yere serilmişlerdi. Onlarcası da sırtları kayalık duvara ve silahları karanlık ormana dönmüş şekilde ağaçların arkasında saklanıyordu. Kızılderililerin devamlı ateşiyle dikkatleri dağıldığından Iain'ın arkalarında olduğundan haberleri yoktu.

Iain tekrar ateş etti ve bir adam daha düştü.

Kan. Barut kokusu. Acı çığlıkları.

“Tanrı aşkına, Annie, eğil!”

Kusacak gibi hisseden Annie eğildi; görmek istemiyordu.

Iain bir subayı hedef alıp ateş etti.

Adam yüzüstü düşüp öylece kaldı.

Iain saniyeleri sayarak tüfeğini yeniden doldurdu. Yerini belli etmemek için adamlarıyla eş zamanda ateş etmeye çalışıyordu. Yüzüstü döndü, nişan aldı ve Fransız saflarının kırılışını izledi.

Liderlerini kaybedip panikleyen askerler yerdeki arkadaşlarına takılarak geri çekilmeye başladılar. Iain'ın adamları yine de konumlarını koruyup ateşe devam ediyor, korkmuş Fransızları saklanacak yer ararken teker teker vuruyorlardı.

Iain “Evet çocuklar, işte böyle,” diyerek bir Abenakiye nişan aldı, ateş etti ve silahını yeniden doldurdu.

Iain Komandoların muhtemel zafer sevincini ve rahatlığını hissetse de hem kendisinin hem de Annie'nin artık ölümcül bir tehlike altında olduğunu biliyordu. Fransızlar ve Abenakiler kayalık duvara doğru tepeden yukarı çıkıyorlardı.

Iain'ın korktuğu da buydu.

Iain ceketine sarılıp Annie'nin oturduğu yere doğru yüzüstü ilerledi. Annie'nin yüzünü dehşet ifadesi kaplamıştı ve Iain onun bu korkusunu dindirmek istiyordu ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Iain kılıcını başının üzerine kaldırıp kılıç başını süsleyen MacKinnon İskoç tartanını çözdü. "Saflar kırıldı ama Fransızlar yolumuzdan çekiliyorlar. Burada bekle. Sessiz ol! Yapman gerekmediği sürece silahı kullanma! Bana bir şey olursa adamlarım seni alana kadar bekle ve onlara bunu göster. Kardeşlerim senin güvenliğini sağlarlar."

Iain tartanı Annie'nin avucuna bastırdı ve parmaklarıyla çevresini kapattı. Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Hişşş!"

Sonra kılıcını çantasına soktu ve oradan uzaklaştı. Tüfeğini omzuna asarak önkollarıyla, kayalık duvar ayağa kalkabileceği yüksekliğe ulaşana kadar, yerden ilerledi. Tüfeğini aldı, hazırladı ve nişan aldı.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Geri çekilen ilk Fransız birliği hemen duvarın sonunda gözüktü.

Iain ateş etti.

Bir asker ışığı gitmiş gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifadeyle yere düştü.

Iain tüfeğini bir kenara bıraktı tabancasını doldurdu.

Annie, Iain'ı hayatta kalan Fransızlara doğru koşarken dehşetle izledi. Iain tabancasıyla ateş etti ve iki adam düştü. Bir diğeri de baltasıyla vurunca düştü. Ama bir sürü asker daha vardı ve o tek başınaydı. Adamları neredeydi?

Annie duvarın üzerinden baktı ve sadece Fransızlar ile Kızıl-derilileri gördü. Kendisinin de Iain'ın da bu savaşta ölebileceğini fark etti.

Annie ölmek istemiyordu. Iain'ın ölmesini hiç istemiyordu.

Tepenin sonunda Iain kılıcını çekmişti. Fransızların bir kısmı

duvardan ormana ve oradan dağa doğru gitmiş olsa da diğerleri düşmanla Annie'nin arasındaki tek engel olan Iain'a dönmüştü.

Iain Annie ile düşman arasındaki bölgedeydi. Iain, Fransızlar geri çekilene kadar – ya da kendisi ölene kadar – orada kalacaktı.

Annie bir İskoçun kılıçla neler yapabileceğini biliyordu ama bu vahşete şahit olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu midesini bulandırmış ve onu çok korkutmuştu. Ama Iain öldürücü kılıcı savururken Annie bunu kendi iyiliği için yaptığını biliyordu. Bir kez daha onun hayatını kurtarmak için uğraşıyordu.

Daha fazla Fransız askeri Iain'a doğru geldi. Hâlâ ormanda gizlenen Komandoların ateşinden kaçıyorlardı. Bir asker Iain'ın yanından geçti, sonra dönüp silahını kaldırdı. Ama Iain onu görmemiş gibiydi. Sırtı ona dönüktü ve kılıcı hâlâ başka bir askerle mücadele etmek için kullanıyordu.

Annie ne yaptığının farkında olmadan kendini ayağa kalkmış, elindeki silahla tepeden inerken buldu. Annie tetiğe basmadan Fransız askeri onu fark etti ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

O anda iki şey oldu. Annie'nin elindeki tabanca sıçradı ve asker acı içinde kıvranarak yere düştü.

Yaptığı şeyle şaşkınlığa uğrayan Annie elinde dumanı çıkan silaha ve karda cansız uzanan adama baktı.

Sonra ne olduğunu hatırlamıyordu.

Orman sanki kötü ruhların eline geçmiş gibi, insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu. Karanlıktan önlerindeki Fransızlarla iri adamlar çıktılar. Iain da oradaydı ve vücudunu Annie'ye kalkan olarak kullanıyordu.

Iain Morgan'ın arkasındaki adamlara emirler verdiğini ve Connor'ın zafer naralarını duydu. Ama kardeşlerinin hayatları için şükran duası okumak istese de elleri yaraları için Annie'nin titreyen vücuduna gitti.

“Kızın bir yeri incinmiş mi?” Morgan Iain’ın yanına çöktü. “Ne yaptığını gördüm. Ateş ettiğinde lanet adam gözlerimin önündeydi.”

“Yaptığı şey yine emirlerimin dışında ve azar işitmezse şanslı!” Iain Annie’yi oturttu. Onun güvenliği için duyduğu korku öfkeye dönüşmüştü. “Lanet olsun, Annie! Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim! Vurulmadığın için çok şanslısın!”

Annie’nin gözleri Iain’inkilerle karşılaştı, Annie’nin yeşil gözleri donuk ve gölgeliydi. “I-Iain?”

Iain bu gölgeleri çok iyi anlıyordu. Annie şoktaydı. Savaşın tüm dehşetine şahit olmuştu. Daha da kötüsü bir adam öldürmüştü. Genç bir asker gibi ilk kez savaşa katılmış ve bunun ağırlığıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Hiçbir kadının katlanamayacağı bir acıydı bu.

Iain’ın öfkesi kıyıya çarpan dalgalar gibi sona erdi ve düşünmeden Annie’yi kendine doğru çekti, sıkıca tuttu ve saçını okşadı. “Seni aptal, cesur kadın! Sözümü neden dinlemiyorsun?”

“Iain ne yaptığını sanıyor öyle?” Connor arkadan bir yerlerden sormuştu.

Morgan cevap verdi “Sanırım ona ceza veriyor.”

“Bunu erkeklerin üzerinde denerse isyan ederler.”

Öğlen saatlerinde arkalarında Komutan Joseph’le kaleye ulaşırlar. Iain, Morgan’ı Wentworth’a tam bir rapor vermesi için kaleye gönderdi. O da Annie’yi köprüünün üzerinden Komando kampı olarak hizmet veren adaya taşıdı. Annie çatışmadan bu yana sessizdi ve Iain onun dayanma süresinin sınırına geldiğini biliyordu.

Iain Annie’yi odasına kadar taşıdı, ateşin önündeki tahta bir sandalyeye oturttu ve adamlarından birini sıcak yemek, diğerini su ve yıkanması için leğen getirmeye gönderdi.

“Leğen mi?” Killy inanamaz gözlerle Iain’a baktı. “Çamaşır mı yıkayacaksınız?”

“Hayır, Tanrı aşkına! Kızın yıkanması için.”

Killy’nin kaşları İskoç kepinin altında kaybolana kadar kalktı ve ağzının kıvrımları kasıldı. “Peki, Mack.”

Önce yemek için gönderdiği adam geldi. Adam bisküvi, tereyağı ve büyük teneke bir tabakta haşlanmış sığır eti dilimleri, cızırdayan domuz sosisleri ve haşlanmış patatesler getirmişti.

Koku Iain’ın ağzını sulandırmış, midesini guruldatmıştı. “Masaya koy da git, karnını doyur, Cam.”

“Tamam, Mack.” Cam hayranlıkla Annie’yi süzüyordu ama bu, Iain’ın tahammül edeceğinden fazla sürmüştü. “Zavallı kız.”

“Çavuş?” Iain genç adamı omuzlarından tutup odadan kaldırma isteğine engel oldu.

Cam yemekleri koydu ve hızla dışarı çıktı.

Iain Annie’ye doğru yürüdü, ceketi Annie’nin omuzlarından aldı. “Gel. Sıcak bir şeyler ye.”

Annie gölgelerle dolu bir dünyaya giriyormuş gibi hissediyordu. Parçalanmış Fransızlardan uzakta olduklarını biliyordu. Kaleye güvenle geldiklerini de biliyordu. Ama bunlar başka birinin hayatında ya da bir rüyada oluyormuş gibi çok uzakta kalmıştı sanki. Üstelik Annie de bir adam öldürmüştü.

Yemek kokusu onu kendine getiren şey oldu.

Üç gündür mısır unundan başka bir şey yememişti. Iain’ın kendisine masayı gösterdiğini fark etti ve ziyafete benzeyen masaya baktı – haşlanmış sığır eti, kavrulmuş sosisler, ekmek, tereyağı, patates. Annie henüz tam toparlanamadan bir parça ekmek ve sosis alıp iştahla yemeye başladı.

Yemekler oldukça lezzetliydi.

Iain Annie’nin yanına oturdu ve elini onun omzuna koydu. “Yavaş. Miden bulanacak.”

Annie ancak o zaman parmaklarıyla ve hızla yediğini fark etti. “Affet.”

Iain masaya bir çatal koydu. “Affedilecek bir şey yok. Burada.”

Birlikte sessizce yemeklerini yediler. Annie çatalla, Iain bıçakla Annie artık yiyemeyecek hale gelene kadar yediler. Annie beklediğinden daha çabuk doymuştu.

Iain “Miden biraz kurudu,” diye açıkladı. “Sabaha daha aç olacaksın. Şimdi yıkan ve uyu.”

Yıkanmak kulağa çok hoş geliyordu ama henüz yorgunluğunu üzerinden atamamıştı. Ağırlaşmış gözleriyle yaralı, yaşlı bir Komandonun odaya getirip suyla doldurduğu tahta leğene baktı.

“Annie?” Iain’ın sesi onu uyandırdı.

Annie uyumak üzere olduğunu fark etmemişti.

“Banyon hazır. Sandalyenin üzerinde sabun ve kurulanman için biraz bez var. Ben dışarı çıkıyorum. Acele etme. İşin bittiğinde süngüyü çıkar.”

Iain arkasını dönüp gitmek üzere bir adım atmıştı ki...

Annie uzanıp Iain’ın elini tuttu. “Teşekkürler, Iain. Hayatımı kurtardın. Her şey için teşekkür ederim.”

Iain Annie’nin elini tuttu, eğilip öptü ve gitti.

Annie önce mokasenleri ve tozlukları, sonra elbisesini ve iç gömleğini çıkardı. İç çekerek sıcak suya girdi.

Nihayet bitmişti.

Haber Lord William’ı çok şaşırttı.

“Döndüler lordum; yanlarında da genç bir kadın var. Yüzbaşı MacKinnon nedense Binbaşı MacKinnon’ın hareketlerini anlamıyor gibiydi ama söylenene göre Binbaşı MacKinnon genç kadını kaba bir İskoçtan, tecavüzden ve düşmanın elinde öldürülmekten kurtarmış.”

William satranç tahtasındaki taşlarla aslında onları gerçekten görmeden oynarken Teğmen Cooke MacKinnonlar’la ilgili diğer bilgileri veriyordu.

Komandolar Ticonderoga'ya varıp yakınlardaki Rattlesnake Dağı'nın zirvesinden kaleyi incelediler. Barutla ve diğer mühimmatla dolu on altı yelkenlinin yük boşalttığını gördüler ve kırk üç Wyandot Kızılderilisi'nin kaleye girdiğini saptadılar. Birlik kuvvetinin yedi yüz Fransız ve Kanadalı gerilladan ve bir o kadar da Kızılderiliden oluştuğunu tahmin ettiler.

Ama dönüş yolculuklarının ilk sabahında bir sınır ailesine saldıran ve hayatta kalan tek kişiye, kadına tecavüz etmek üzere olan bir grup Fransız ve Abenaki keşifçisiyle karşılaşmışlardı.

“Yüzbaşı MacKinnon kadının kaçtığını ve onlara rastgeldiğini söylüyor. Çünkü kadın saldırı sırasında yaralanmış ve söylenene göre Binbaşı adamlarını onsuz gönderip, inanması zor ama, kadını buraya kadar sırtında taşımış.”

William buna inanmakta zorlanmadı. Bu Komandoların pek rastlanmayan derecede güçlü ve alışılmamış fiziksel marifetleri olduğunu biliyordu. “Takip ediliyorlar mıydı?”

“Evet efendim.” Teğmen Cooke William'ın can sıkıcı bulacağından korktuğu haberleri vermek üzere olduğunun bir işareti olarak boğazını temizledi. “Üç yüz Fransız ve Kızılderiliden oluşan bir kuvvet kapılarımızdan birkaç kilometre içeri kadar yakıp yıktılar. Yüzbaşı MacKinnon'ın emri altındaki Komandolar üç saldırıyı püs-kürttüler. Sonuncusu düşmanın gücünü kırdı. Yüzbaşı Fransa'nın kayıplarının yaklaşık yüz otuz olduğunu tahmin ediyor.”

William buna da inanmakta zorlanmadı. “Bizim kaybımız?”

Teğmen Cooke tekrar boğazını temizledi. “Dört, efendim. Dokuz yaralı, ikisi ağır.”

“Binbaşı MacKinnon ve kadın nerede?”

“Diğer birliklerle beraber geldiler efendim. Yüzbaşı MacKinnon onun ve adamlarının kaleden çok uzaklaştığını söyledi.”

“Binbaşı sırtında bir kadın taşırken adamlarının önüne geçmeyi nasıl becerdi?”

“Yüzbaşı MacKinnon bunu açıklamadı, efendim.”

“Binbaşı şimdi nerede?”

“Yaralarıyla ilgileniyor, efendim.”

William ayağa kalktı, pencerenin yanına gitti ve dinledikleri üzerine düşündü.

William Komandoların bu savaşta önde olduğuna yürekten inanıyordu. Bir barbarı öldürmek için bir barbar gerekirdi ve koloniler bu tarz adamlarla doluydu. Amerika Avrupa’nın uygar uluslarından çeşitli insanları beslerdi. Tanrıtanımazlar. Az sayıda maceracı. Köleler. Mahkumlar.

Komandolar arasında MacKinnon kardeşler belki de görmüş olduğu en iyi dövüşçüydüler – kısmen Kızılderililerin büyüttüğü dik başlı Kuzey İskoçyalılar. Diğer birkaçı gibi New York sınırını iyi biliyorlardı ve dünyada onlardan daha iyi nişancı yoktu. Savaşta olmasa bile nişan almak onlar için büyük keyifti.

Küstahlıklarına tahammül etmesinin sebebi yetenekleriydi. Aslında haince aşağılamaları –ona ve ailesine duydukları nefreti – oldukça canlandırıcı buluyordu. Iain MacKinnon’la karşılaşmadan önce ona “küçük Alman prensi” diyebilen kimseyle karşılaşmamıştı.

William insan doğasını anlama yeteneğinden gurur duyardı. İnsanları uğraşırken ve tahmin edilebilen kararlar alırken görmekten keyif alırdı. İnsanların zihinlerini okuyup neler yapacaklarını tahmin etmek ve tahminlerinde yanılıp yanılmadığını görmek hoşuna giderdi. İnsanlarla ilgili bildiklerini, hareketlerini önceden tahmin etmek ve hatta onlara karışmak için kullanmayı oldukça eğlenceli buluyordu.

Ama bunu tahmin edemezdi.

Haince konuşmalarının dışında Binbaşı MacKinnon herhangi bir askeri önderin yapacağı kadar kendisini komutanlık görevine adanmıştı. William ona adamlarını en zor durumlarda zihin açık-

lııyla yönlendireceği konusunda güveniyordu – evet, ona güveniyordu. Görevi başarısızlığa uğramadan yerine getireceğine güveniyordu. Askeri amaçları kişisel amaçların üzerinde tutacağı konusunda ona güveniyordu. MacKinnon üç yıldır böyleydi.

Ama bu kadını kurtarmak için durup adamlarını terk ederek kuralları çiğnemişti. Bu, William'ın görmezden gelebileceği bir şey değildi. En iyi ihtimalle MacKinnon azmıştı ve iyi bir kırbaçlanmaya ihtiyacı vardı. En kötü ihtimalle bir kaçak ve isyankardı ve ölümle cezalandırılabilirdi.

William yüzünü teğmenine çevirdi. “Binbaşı MacKinnon'ı hemen buraya getirin. Kadını da. Binbaşımızın asılma riskini göze almasına sebep olan İskoç çiçeğini görmek istiyorum.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Iain Lachlan Fraser'in yüzüne baktı; bilincini yitirmiş görünüyordu. Her biri göğsüne bıçak darbesi gibi gelen isimleri aklından geçirdi.

Peter. Robert Wallace. Robert Grant. Gordie. Jonny Harden.

Sadık ve dürüst adamlar; ama hepsi ölü. Önce dört, sonra beş kişi.

Gece çökmeden Lachlan da onlara katılacaktı.

Iain acı çekiyordu ve çok bitkindi. Bu onun yüzünden olmuştu. Görevini terk etmeseydi hepsi hayatta olabilirdi. Bununla birlikte yaralılar da vardı.

Genç Brendan bacağını kaybedebilirdi. Conall'ın karnında kötü yanıklar vardı – bir atım barutluğunu patlatmıştı – ve ölebilirdi. Andrew kafasından vurulmuştu ve henüz uyanmamıştı.

Gerisi, Tanrı'ya şükür ki iyileşecekti.

"Mack!" diye seslendi ona Brendan

Iain elini Lachlan'ın alnına koydu, dua etti, istavroz çıkardı ve Brendan'ın yanındaki boş yatakların arasından geri döndü. "Dinlen, delikanlı."

"Kız güvende mi? Onu sağ salim getirmeyi başardın mı?" Brendan'ın çilli yüzü terden ıslak, gözleri ateşten parlaktı. "Hoş ve güzel olduğunu duydum."

"Evet." Iain Annie'nin odasında uyurkenki görüntüsünü aklına getirdi. Adamlarının onun hakkında konuşmalarından hoşlanmıyordu. "Evet, öyle."

"Bunu başardığına sevindim, Mack." Delikanlı konuşurken

titriyordu. “Ka-kadınlarımızı güvende tutamayacaksak neden savaşalım?”

Iain örtüyü genç adamın çenesine kadar çekti. “Morgan senin gerçek bir İskoç gibi dövüştüğünü söylüyor.”

Brendan’ın yüzü savaşçı gururuyla ışıldadı. “Fransızlardan korkmuyorum.”

Ama Iain delikanlının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Omzuna güven verici şekilde elini koydu ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “İstirahat et bakalım.”

“Mack, bacağıma keserlerse be-benim yanımda olur musun?” Genç adamın titremesi geçmemişti. “Yanımda olursan daha cesur hissederim.”

Iain başıyla onayladı. “Tabii ki olurum ama umarım buna gerek kalmaz.”

“Teşekkürler, Mack.” Delikanlının yüzünde şükran dolu bir ifade belirdi. “Tanrı sizi korusun!”

“Seni de.” Iain ayağa kalktı ve aniden oksijene ihtiyaç duyarak hastaneden dışarı çıktı.

Kendisine ne tür bir cehennem yaratmıştı böyle? Yaptıklarının sonuçlarını görmek, ellerine ona güvenen adamın kanlarının bulaşması, ölümlerden vicdan azabı duymak... Kendisine ikinci bir şans verilseydi farklı davranmayacağından emin olmak... İşte bu işkence gibiydi.

Iain birkaç adım atmıştı ki Connor’la karşı karşıya geldi ve Connor bir parça tuzlu domuz etini kemirerek Iain’ı kenara çekti.

“Wentworth seni çağırıyor. Cooke seni asacağını söyledi.”

“Cooke abuk sabuk konuşan bir ahmak. Hikayeyi abartmayı sever; çünkü bu kendisini önemli hissetmesini sağlar.”

“Ya yanılıyorsan ve o ahmak gerçekten asıldığını görmek istiyorsa? Cooke, Wentworth’un seni kaçak ilan ettiğini söyledi.”

Iain Wentworth’un bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti.

Ayrıca bu onu şaşırtmamalıydı. Wentworth Iain ve kardeşlerini bu lanet savaşta yer almaya zorlarken ne kadar sapkın bir adalet anlayışına sahip olduğunu kanıtlamamış mıydı? “Beni asmak istiyorsa önce mahkemeye çıkarmak zorunda.”

“Adamlar buna müsaade etmezler. Hepsi de gerekli görürsen, kaçmana yardım etmeye hazır. Emri vermen yeter.”

“Bunu yapamam.” Connor’ın omzuna elini koydu. “Sen, Morgan ve adamlarınız – hepiniz bunun bedelini ödersiniz.”

Connor sessizce küfür etti. “O kız yüzünden. O olmasaydı...”

Iain, kardeşinin, gömleğini önden sıkıp yüzüne doğru tıslayarak konuştuğunu fark etti. “Söylediklerine dikkat et, delikanlı! Bunun suçlusu Annie değil ve onun hakkında kötü konuşmayacaksınız! O masum!”

Connor’ın yüzündeki garip ifade Iain’ı durdurdu, kendi öfkesinin aşırılığından şaşırان Iain kardeşini bırakıp geri adım attı.

“Onu kötülemek istemedim ama çok fazla sayıda iyi adam onun için öldü. Onun yüzünden asıldığını görmek istemiyorum.”

“Kimse asılmayacak.” Iain’ın yapması gereken bir şey vardı. “Adamlarınla Cooke’yi birkaç saat oyalayabilir misin? Beni çağırmasın.”

“O kendini beğenmiş ahmağı mı?” Connor sırtıttı. “Evet – zevkle.”

Bir şey daha vardı. “Bir de Connor, bana bir şey olursa Morgan’la Annie’ye göz kulak olacağınıza ve sınırın dışında onun güvenliğini sağlayacağınıza söz ver.”

Connor çekindi, kaşlarını çatı. Mavi gözleri şüphe doluydu.

“Söz ver.”

“O senin için bu kadar önemli mi?” Connor Iain’ı anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. “Tamam Iain, söz veriyorum. Senin kıza göz kulak olacağız.”

“O benim kızım değil.” Iain dik dik Connor’a baktı, yiyecek satan satıcıya doğru gitti.

Arkadan kardeşinin sesini duydu. “Şimdi kim abuk sabuk konuşuyor?”

Iain odaya vardığında Annie’yi uyurken buldu. Eliyle MacKinnon tartanını tutuyordu. Eskiden olsaydı bu onlar için bir anlam ifade ederdi; renklerin onun üzerinde bir sahiplik yaratması gibi.

Senin kız.

Connor öyle demişti. Ama Annie ona ait değildi. Iain evlenemezdi. Wentworth onun ve kardeşlerinin savaşın sonuna kadar Elizabeth Kalesi’ne bağlı kalacağını söylemişti ve Iain hiçbir kadından kendisini dul – ve çocuklarını babasız – bırakabilecek bir adamla evlenmesini isteyemezdi.

Hayır, Annie onun değildi. Yakında kaleden gidecek, Albany’de yeni bir hayata başlayacaktı. Iain orada kalacaktı.

Annie ıslak saçlarıyla sırtüstü yatmış, üzerine de Iain’ın ayı postundan yapılma ceketini örtmüştü. Ancak yırtık pırtık elbisesini ve iç gömleğini yerde görünce çıplak olduğunu fark etti. O kadar yorgun olmalıydı ki giysilerini unutup leğenden çıkıp direkt yatağa geçmiş olmalıydı. Belki de temizlenmişken, tekrar o kirli giysileri giymek istememişti.

Iain ateşe biraz daha odun attıktan sonra yırtık pırtık giysileri de alevlerin kucağına fırlattı. Onlara artık ihtiyacı olmayacaktı. Bu meseleyi halletmişti.

Zengin bir adam değildi. Sürgünden önce ailesinin malvarlığına el konulmuştu. Bir zamanlar güçlü bir klan şefinin torunu olan Iain, şimdi eşyalarını sırtında taşıyordu ve artık hayallerini kurduğu şey mal mülk değil; ilkbaharda ellerinde ufaladığı, sonbaharda bol ürün verecek olan zengin topraklardı. Ayrıca binbaşı

olduğu için de ücret alıyor ve kazancını neredeyse hiç harcamıyordu; az ama hatırı sayılır bir birikimi vardı.

Iain bez çantasını açıp satıcıdan ve oğullarından aldığı şeyleri çıkardı. Annie için bir tahta tarak. Beyaz renkte yumuşacık pamuklu kumaş. İpek jartiyerli pamuk çoraplar. Keten iç eteklik. Korse. Koyu yeşil ve pembe çizgili bir keten elbise ve bir de pembe ve fildişi çizgili elbise. Yumuşak gri bir yün yelek. İnanılmaz küçük gözüken ayakkabılar. Saçları için kurdeleler.

Daha önce bir kadına elbise aldığı olmamıştı. Kadın giysileri – etekler ve değişik iç çamaşırları – ile ilgili tek tecrübesi onları soymaktı. Ama Stockbridge kadınları bu süslere gerek duymazdı. Satıcı Iain’a Annie’nin ölçülerini tahmin ederek ihtiyacı olanları vermişti. Tabii ki kalede çok az kadın kıyafeti bulunurdu; onlar da subay eşlerinin sattığı ya da bağışladığı kıyafetler. Bunların Annie’ye uyacağını umuyordu.

Iain kıyafetleri masanın üzerine, uyandığında görebileceği şekilde koydu. Sonra bir süre onu izledi. İçinde garip duygular uyandırmıştı. Yorgun olduğunu biliyordu. Ancak yemek yiyip yıkanabilecek kadar uyanık kalabilmişti. Onun güzel rüyalar görmesini umdu. Korku dolu günler geçirmişti. Sırtındaki morluklara bakılırsa hayatı önceden de kolay değildi.

Dışarıdan bağrıışmalar geliyordu ve Iain adamlarının Cooke’yi oyalamak için uğraştığını düşündü. Hızla üzerindekiyi çıkardı ve tıraş bıçağını hazır edip soğuk suya girdi. Wentworth onu bekliyordu.

Annie kocaman kürkün altında kıvrılmış uyuyordu. Iain yanağını öptüğünde uyanmadı. Morgan ve Teğmen Connor, Cooke içeri girmek istediğinde kapıya engel olurken de uyanmadı. İki kardeş onu kontrol edip ateşi tekrar yaktıklarında da uyanmadı.

Rüya da görmedi.

Iain, kazayla dubalı köprüden Hudson'a düştüğü için beyaz peruğundan ve üniformasından sular damlayan öfkeli Cooke'ye bakıp gülmemek için kendisini zor tuttu. Adamları iyi iş çıkarmışlardı.

Wentworth bileğindeki fildişi danteli göstermek için bir kolunu kaldırmış, yazı masasının önündeki altın yaldızlı bir sandalyede oturuyordu. Üniforması tertemizdi ve pudralı peruğunun her teli yerli yerindeydi. Soğuk gri gözlerini Iain'a dikmişti. Iain'ın daha önce gördüğünden çok daha sessizdi ve bu besbelli kızgın olduğu anlamına geliyordu.

"Şimdiye kadar, Binbaşı, hoşuma giden pek bir şey duymadım. Emirlerime uymadığınızı kabul ediyor musunuz?"

"Evet efendim."

Wentworth ayağa kalkıp yavaş, ölçülü adımlarla, topuklarını cilalanmış tahta zemine vura vura ona doğru yürüdü. "Başına yüksek bir fiyat biçildiğini unuttun mu? Düşman bir hatayı bekliyor."

"Hayır, unutmadım."

"Ateş açarak Fransızlara yerinizi belli ettiğini fark etmedin mi?"

"Bir aptal bile bunu bilir."

"Emrin altındaki adamların böyle tedbirsiz bir kararın sonucu olarak öldürülebileceğini düşünmedin mi?"

"Evet, bunun olmaması için dua ettim."

"Görünen o ki duaların yetmemiş." Wentworth'un burun delikleri irileşti ve yüzü Iain'inkinin dibine gelene kadar eğildi. Sonra sakince, her kelimeyi düzgün ve net söyleyerek konuştu: "Şu ana kadar beş adam öldü ve ikisinin hayatı pamuk ipliğine bağlı. Hayatlarını kaybettiler; çünkü liderliğine güvendikleri adam üç yüz adamı..."

"Neden öldüklerini biliyorum!" Iain'ın tepesi atmıştı. "Ömrümün sonuna kadar bu vicdan azabıyla yaşayacağım!"

Ama siz orada değildiniz! Ormandan kaçıp ayaklarıma düştüğünü görmediniz! Hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğini görmediniz! Onu orada tecavüze ve ölüme terk etseydim yaşayamazdım!”

“Adamlarının bir hiç uğruna ölmeleriyle yaşayabiliyor musun?”

“Gerekirse evet. Komando olarak eğitildiler; savaşa alışkın adamlardı. En azından dövüşebiliyorlardı.”

“Krallığın, eğitilmiş Komandolar yerine bu kadını gözden çıkarabileceği aklına gelmiyor mu?”

“Ben Krallık gibi insan hayatına değer biçmem.”

“Savaşta fedakarlık gerekir, Binbaşı MacKinnon.”

“Bana savaşın bedelini anlatmaya çalışmayın! Siz elinizde konyağınızla ateşin yanında otururken biz adamlarımla savaşta nefesimizi tüketiyoruz! Dilerseniz beni asın! Sırt derimi yüzün! Kendim ölürüm ama yine de onun öldürülmesine izin vermem!”

Wentworth’un burun delikleri yeniden alevlendi. Sonra ellerini arkada birleştirerek yavaşça pencereye doğru yürüdü.

“Pekala Binbaşı. Yarın şafak vakti muhafız binasından Komando kampına alınacaksın ve yüz kez kırbaçlanacaksın.” Sonra Cooke’ye baktı. “Ellerini kelepçeleyin.”

Annie şaşkınlık ve açlık hissiyle uyandı; elinde Iain’ın ona verdiği tartan vardı. Geri vermemiş miydi? Oysaki buna niyetlenmişti. Oturdu, etrafa bakındı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kapının üzerindeki kancalarda kılıç vardı. Duvara dayalı eşyaların yanında kar ayakkabıları duruyordu. Köşede bir tüfek ve örtünün üzerinde bir haç vardı.

Iain’ın odası. Elizabeth Kalesi’ndeki Komando kampındaydı. Pencereden dışarı baktığında havanın karardığını gördü. Ne çabuk akşam olmuştu!

Şöminedeki ateş kuvvetliydi; o halde Iain yakınlarda olma-

lıydı. Annie yatağa baktı, örtüler bozulmamıştı ve üzerinde kendi bıraktığından başka iz yoktu. Yalnız uyumuştı.

Sonra örtünün altında çıplak olduğunu fark etti. Elbisesine ne olmuştu? Yatağın ayak ucuna doğru emekledi ve leğenin etrafında giysilerini aradı ama orada değildi. Odaya bakındı ama bulamadı. Sonra masanın üzerindikileri gördü.

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek yataktan çıktı. Ayaklarındaki ağrı yüzünden bacakları neredeyse burkuluyordu. Annie yüzünü buruşturdu, ceketini üzerinde tutmaya dikkat ederek küçük odada aksak adımlarla yürüdü. Kaba yontulmuş masanın üzerinde çoraplar, beyaz kumaş ve tozluk, güzel renklerde iki de elbise vardı. Basit keten ve pamuktan olmalarına rağmen, o an görebileceği en güzel şeylerdi.

Kapıya baktı ve kapı mandalının açık olduğunu gördü. Hızla itti. Sonra üzerine geçirdiği ceketini bir kenara bırakıp, aylardır hissetmediği şekilde heyecanla elbiseleri giydi.

Çoraplar ayaklarına mükemmel şekilde uydu. İç gömleği ve iç eteği de ona göre dikilmiş gibiydi. Korseyi kendi başına bağlamakta zorlandı; sıkımayı başardığında ise sırtındaki yaraların acıdığını hissetti. Yine de Bayan Hawes giysilerini çaldığından beri korse giymemişti ve o zamandan beri ilk kez düzgün giyindiğini hissediyordu.

Annie ellerini iki elbisenin üzerinde gezdirdi, ardından pembe-yeşil çizgili olanı seçip üzerine giydi. Mutluluktan başı dönen Annie eteğini düzelttikten sonra düzgün durması için iç gömleğinin kollarını düzleştirip kendisine şöyle bir baktı. Korse biraz sıkıyordu ama elbise tam üzerine göreydi.

Iain böyle güzel şeyleri nereden bulmuştu? Ona nasıl teşekkür edecekti? Karşılığında ne parası ne de verebilecek bir şeyi vardı. Iain'in onarılmaya ihtiyaç duyan bir eşyası olabilirdi. Belki temizliğini yapardı. Yemek konusunda yeteneği yoktu ama.

Sonra tahta tarağı gördü ve gözleri yaşardı. Parmaklarını sapın üzerindeki zarif desende gezdirdi ve saçlarını taramaya başladı.

Saçına henüz kurdele takmıştı ki birisi kapıyı tıkladı.

“Bayan Burns. Ben Yüzbaşı Morgan MacKinnon, Binbaşı MacKinnon’ın kardeşiyim. Uyandıysan seninle konuşmam gerekiyor.”

Annie çekinerek kapıyı açtı ve karşısında Iain’a çok benzeyen bir adam gördü. Iain gibi uzun boylu olan Morgan MacKinnon’ın da gözleri mavi, saçları siyahtı ancak daha kısaydı ve deri bir kayışla geriden toplanmıştı. “Wentworth seninle konuşmak istiyor.”

“Iain nerede?”

Morgan kapıyı açıp içeri girdi ve sıkıntılı bir ifadeyle bir sandalyeye oturdu. Annie’ye yaklaşımı sıcak değildi. “Iain senin hayatını kurtarıırken korkunç bir riski göze aldı. Bundan haberin var mı?”

Kötü bir şey olacağını hisseden Annie oturdu, eteğini düzeltti. “Hayır.”

Kapı girişinden bir ses geldi. “Adamlarından beşi öldü ve sekizi yaralandı; çünkü görevini yerine getirmektense seni kurtarmayı tercih etti.”

“Bu şekilde söylemek zorunda mısın, Connor?”

Iain’a ikizi kadar benzeyen bir adam içeri girdi. “Doğruyu bilmeli.”

Kafası karışan Annie’nin midesi bulanıyordu. “Lütfen. Anlamıyorum.”

Ne olduğunu Morgan açıkladı. Annie’ye toprak setten neredeyse onların ayaklarının dibine nasıl düştüğünden söz etti. Komandoların başka çatışmalara girerek görevlerini riske atmayacaklarından, ormanda sessizce ilerlemek zorunda olduklarından bahsetti. Üç yüz Fransız askerinin yakınlarda olduğunu bilip Annie’ye sırtını dönemeyen Iain’ın görevleri nasıl yok sa-

Teslimiyet

yıp Fransızlara konumlarını açığa çıkararak onun hayatını kurtardığını anlattı. Fransızların onları durmak bilmeden nasıl takip ettiklerini, birçok Komandonun öldüğünü söyledi.

Connor Annie'ye dik dik baktı. "Bu yüzden yüz kırbaç cezası aldı."

"Ne?" Annie'nin kan beynine hücum etti. "Bunu yapamazlar!"

Connor kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet, kahretsin ki yapabilirler!"

Morgan'ın çene kasları gerildi. "Iain'ı zincire vurdular ve yarın, gün ağarırken kırbaç kazığına bağlanıp derisi yüzülene kadar kırbaçlanacak."

Öfke ve korkuyla titreyen Annie ayağa fırladı. "O halde komutanınızın benimle konuşmak istemesine sevinmem lazım; çünkü benim de ona diyeceklerim var. Iain'ın benim için yaptıklarını duyunca merhamet gösterecektir."

Morgan kalktı, sandalyesini kenara itti. "Wentworth'un acıması yoktur ama yine de şansını deneyebilirsiniz."

Annie yerdeki mokasenleri ağrıyan ayaklarına geçirip gri yeleşği üzerine geçirdi. "Beni ona götürün."

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde odadan dışarı çıktı – sonra durdu. Etrafında iri adamlar vardı: Komandolar ve Kızılderililer. Birkaçını hatırlıyor, çoğunu ise yeni görüyordu. Hepsi yüzlerinde sert ifadeyle ona bakarken, Annie Iain'ın durumundan ve arkadaşlarının ölümlerinden onu suçlayıp suçlamadıklarını merak ediyordu.

Leğeni getiren kır saçlı adam öne çıkıp gülümsedi. Sesi bir İrlandalı'nınki gibi inişli çıkışlıydı. "Adım Killy, hanımefendi. Bu aptalları boş verin. İskoçlar sizi sıkar. Daha önce hiç güzel bir kadın görmediniz mi, sizi eşekler?"

Kalabalığın arasından bir ses yükseldi. "Bu kadar güzelini görmedim."

Arkadan Connor'ın kısık sesle homurdandığı duyuldu. "Gözlerine hakim ol, Dougie, yoksa onları çıkarıp balıklara veririm."

Morgan öne çıkıp kalabalığa seslendi: "Kız Wentworth'la konuşacak."

Başlar sallandı ve adamlar ona yol verdiler.

Morgan ve Connor kalabalığın içinden geçmesine yardım ederken, Annie kendisine doğrultulan bakışları fark etmedi bile. Aklı Iain'daydı.

Üşüyor muydu, aç mıydı? Hapisteki günleri gözünün önüne geldi: Fareler, küflenmiş ekmek, karanlık, iliğine kadar işleyen soğuk.

Korkuyor muydu? Kırbaç acısına dayanamazdı; bu tek bir damgalamadan bile daha kötüydü. Ölebilirdi belki.

Annie'nin hayatını kurtardığı için pişman mıydı? Öyle olmalıydı çünkü adamlarını kaybetmişti ve şimdi insanların önünde aşağılanıp kırbaçlanacaktı.

Komutan onu dinler miydi? Evet, dinlerdi. Dinlemeliydi.

Annie sözünü dinletecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Iain'ın kardeşleri Annie'yi hava karardığında arıkovanına benzeyen fırınlar ve küçük kulübelerin arasından gümüşü bir kurdela gibi parlayan büyük bir nehre getirdiler. Nehrin karşı kıyısında gökyüzünde dalgalanan göz alıcı güzellikte kırmızı-beyaz birlik bayrağı ile Elizabeth Kalesi vardı. Gördüğü manzara karşısında Annie'nin boğazı düğümlendi.

İki Komando köprü üzerinde nöbet tutuyordu. Morgan ve Connor'a başlarını eğerek selam verdiler – ve Annie'ye baktılar. Annie nehre yaklaşırken bunun gerçek bir köprü olmadığını, yan yana duran ve bir sandal gibi birbirine bağlanmış tahtalarla kaplı kayıklar olduğunu fark etti. Bunlar en az otuz metre ötede suyun üzerinde duruyordu.

“Tanrım!” Annie durdu. “Ben yüzemem.”

Morgan Annie'nin kolunu tuttu. “Düşmene izin vermeyiz.”

“Düşersen de Cam'e seni çıkarmasını söyleriz.” Connor güldü. “Cooke'yi dışarı çıkaran oydu. Yüz yaşına kadar yaşayacaksam, Morgan, eminim bundan daha komik bir görüntüyle karşılaşmam.”

Annie şaka yaptıklarını anlamamıştı bile. Dikkati sallanan köprüdeydi.

Korkak olma, Annie!

Korkusuyla mücadele eden Annie, Morgan'ın kolunu sıkıca tutarak bir adım, sonra bir adım daha attı. Kayık sıraları ayaklarının altında hafifçe sallanıyor, aşağıdaki dalgalı su midesini bulandırıyor.

“Korkuyorsan aşağı bakma.” Morgan Annie’yle bir çocukmuş gibi konuşuyordu.

Seninle bir çocuktan daha fazla ilgilenmek gerekiyor.

Annie karşı kıyıya baktı, kendini sakın adımlarla yürümeye zorladı.

Nehrin suyu neredeyse taşkın bir şekilde akıyordu.

Bir adım, bir adım daha.

Sonunda kendini karşı tarafta bulunca büyük bir rahatlama hissetti.

Annie’nin önünde Elizabeth Kalesi’nin topraktan yapılma büyük duvarları yükseliyordu. Morgan ve Connor, Annie’ye köprünün bu tarafını koruyan boş bakışlı İngiliz askerlerinin ve yüksek duvarlardan oluşan labirentlerin arasından geçerken eşlik ettiler. İlk duvar setin içinde düzenli bir sıra halinde yüzlerce çadır içerdiren aydınlatılmış gibi görünüyordu. İkinci duvar setinin içinde ise tek bir tahta köprüünün üzerinden geçen derin bir hendekle ayrılan boş bir zemin vardı. Köprüünün ardında kalenin yüksek duvarları yükseliyordu. Askerlerin yüzleri ve toplar ona dönüktü. Askerlerden birkaçı kaba ve uygunsuz şekillerde ona seslendi.

Annie yeleğine daha sıkı sarındı.

Morgan bir kez daha Annie’nin kolunu tuttu. “Bizimle olduğun sürece sana zarar vermezler.”

“Lanet dillerini keseceğim.” Connor onlara dik dik baktı. “Alçak adamlar, yüksek mertebeli bir İngilizciğin kızı olsaydı böyle konuşmaya cesaret edemezlerdi.”

İngilizcik. Bu Annie’nin sık duyduğu bir kelime değildi. Argyll Campbell klanının İngiltere ve Krallıkla sıkı ilişkileri var ve *İngilizcik* kelimesi asilerin kullandığı bir nefret ifadesiydi. Bu Annie’yi rahatsız etti.

Ama İngiliz askerlerinin ona bakışları da rahatsız ediciydi. Erkekler ona her zaman kibar davranmışlardı – ta ki Bain Amcası

onu reddedip hapse attırana kadar. Şimdi erkekler onu gözleriyle süzüp iğrenç şeyler söylüyorlarmış gibi hissediyordu. Sıradan kadınlara hep böyle mi davranılırdı? Tanrı esirgesin!

Hep birlikte kaleye girdiler. İki kat yükseklikteki tahta yapılar kalenin dört duvarını çevirmiş, ortasını büyük bir kent meydanı gibi açıkta bırakmıştı. Bir yapı özellikle diğerlerinden ayrılıyordu. Onlara göre daha küçük olan bu yapının cam pencereleri ve iki tane taşan bacası vardı. Birkaç asker süngülü tüfekleriyle kapı girişinde duruyordu.

Morgan ve Connor, Annie'yi bu adamlara teslim ettiler.

“Zatıalileri kızı görmek istiyor.” Morgan Annie'yi bıraktı. “Burada.”

Annie Morgan'ın sesindeki kabalığa şaşırarak dik dik ona baktı.

İki asker Iain'a aleni bir küçümsemenin yeni bir şey olmadığını belli edercesine baktılar.

Sonra içlerinden biri İngiliz aksanıyla konuştu: “Kardeşiniz sonunda cüretkarlığının bedelini ödeyecek. Sıradaki siz misiniz, Yüzbaşı?”

Connor bir adım attı ama Morgan ona engel oldu. “Kardeşimiz erkek olmanın bedelini ödeyecek. Sizin gibiler bundan anlamaz.”

Bir süre dört adam sessizce birbirlerine baktılar ve Annie bu sözlerin kavga sebebi olduğunu anladı.

Annie bir adım öne çıktı. “Neden tartışıyorsunuz? Bu savaşta aynı tarafta değil misiniz?”

Morgan cevap verdi: “İsteyerek değil.”

Konuşan asker kızgın bakışlarını Annie'ye çevirdi. “Burada bekle.”

Askerin kapıdan çıkıp gidişini izlerken Annie'nin birden midesi bulandı. Bu albay onu Iain'ın ihanetine veya adamlarının ölümüne sebep olmakla mı suçlayacaktı?

Morgan Annie'nin düşüncelerini okuyormuş gibi konuştu: "Cesaretini kırmasına izin verme."

Annie derin bir nefes aldı ve korkmamaya çalıştı. Albay onu sınırdan yaşayan zavallı bir kız olarak görüyordu ama o aslında hâlâ Leydi Anne idi.

Asker kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. "Buradan hanımefendi."

"Yolu biliyoruz." Morgan, Annie'den önce içeri girdi.

Annie çenesini kaldırdı, eteğini düzeltti ve onu izledi. Connor da arkasından geliyordu.

Sıvalı duvarlarda yaldızlı çerçeveli resimler asılıydı. Kırmızı, siyah ve altın renginde kalın şark halıları cilalanmış tahta zemini kaplıyordu. Parlak tahta masalardaki gümüş şamdanlarda beyaz renkte zarif mumlar vardı.

Annie sınırdan sihirli, vahşi ve garip bir yere, bildiği bir dünyaya adım atmış gibi birden bir rahatlama hissetti. Orada yaşayan adam muhakkak bir centilmendi ve onu dinlerdi. Merhamet gösterirdi.

Yelek giymiş üç adamın bir şömine önünde, ellerinde konyak kadehleriyle oturdukları diğer odaya girdiler. İkiisi Annie'yi meraklı gözlerle süzerken Morgan ve Connor'a açık bir kibirle baktılar.

Üçüncü adam ellerini birleştirmiş ve işaret parmağını dudaklarına koymuş, kederli bir ifadeyle mermerden yapılma satranç tahtasına bakıyordu. Boynunda ve bileklerinde hoş danteller vardı. Parmağında bir elmas parlıyordu. Sadece yelek giymiş olsa da üniformasının her detayı düzgün, pudralı peruğundaki her tel mükemmel derecede yerli yerindeydi.

Sessizlik için bir parmağını kaldırdı ve satranç tahtasına bakmaya devam etti.

Connor homurdandı. "Ah, Yüce Tanrım."

Albay birkaç dakika bekledikten sonra beyaz fili hareket ettirdi. Sonra Annie'ye baktı.

Annie nefes nefese kalmıştı sanki; yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissediyordu.

Wentworth.

Albay Wentworth.

Lord William Wentworth.

Argyll'in arkadaşı. Cumberland Dükü'nün yeğeni. Majestelerinin torunu.

Annie kendine gelemeden başını eğerek resmi bir reverans verdi. "Lo-lordum."

Kalktığında bacakları titriyordu ve Wentworth koyu renk kaşlarını kaldırmış, anlaşılmaz bir ifadeyle Annie'ye bakıyordu. "İsminiz?"

Aptal olma, Annie! Seni tanıyamaz!

Nasıl tanıyabilirdi ki? Wentworth onu son gördüğünde Annie on iki yaşındaydı. Argyll'i ziyarete giderken fırtınalı bir gecede Bain Amca'da kaldıklarında karşılaşmışlardı. Lord William o zaman yirmi yaşlarındaydı ve Annie'nin annesinin onun ilgisini çekmek için gösterdiği sinir bozucu çabalara rağmen Annie'ye pek dikkat etmemişti. Sonuçta o soylu bir aileden geliyordu ve Annie meteliksiz bir kont kızıydı. Ama bu altı yıl önceydi ve çok gerilerde kalmıştı.

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Onunla bir kez karşılaşmış – ve çok etkili – bir adam olarak Annie'ye inanıp unvanını yeniden talep etmesine, İskoçya'ya dönüp annesi için adalet aramasına yardım edebilirdi. Ama arkadaşı olduğu için Bain Amca'nın tarafını da tutabilirdi.

Wentworth gerçekten onun arkadaşı mıydı yoksa onun için bir tehlike miydi?

Belki gri gözlerindeki soğuk parıltıdan, belki de onun Bain

Amca'yla konyak içip kahkahalar attığı anı hatırladığından, bir tarafı kim olduğunu göstermek istemedi.

“Annie Burns, Lordum.”

“Hayatınızı Binbaşı MacKinnon’a borçlu olduğunuzu anlıyorum, Bayan Burns.” Tekrar yerine oturdu ama ona, Morgan’a ya da Connor’a eşlik etmesi için işaret vermedi. “Lütfen neler olduğunu açıklayın.”

Böylece Annie, Lord William’a, bağırışları ve silah seslerini duyduğunda sütü sağmayı henüz bitirdiğini ve o sırada kardeşiyle eniştesini – neredeyse onlara Bay ve Bayan diyecekti – ölü bulunduğunu anlattı; saldırganların dikkatlerini dağıtmak için hayvanları çözdükten sonra pencereden çıkıp yalınayak ormana doğru koştuğunu söyledi. Ama toprak setten düştüğü kısma geldiğinde bütün vücudu titriyordu. Kem küm etti.

“Lütfen devam edin, Bayan Burns.”

Annie önündeki Abenakiyi, adamın gözlerindeki ifadeyi gördü ve hem adamın hem de diğerlerinin ona ne yapacağını anladı.

“Kızın ne kadar korktuğunu görmüyor musun?” Morgan’ın sesi Annie’yi kendine getirdi. “İain’dan ve bizden de her şeyi dinledin. Kıza bu dehşeti tekrar yaşatmaya ne gerek var?”

Lord William’ın gözleri Annie’nin üzerindeydi. “Kimseye sebep göstermek zorunda değilim, Yüzbaşı. Devam edin, Bayan Burns.”

Annie elleriyle eteğinin kıvrımlarını sıktı, konuşmaya çalıştı. “Ba-bana zarar vereceklerini ve beni öldüreceklerini biliyordum. Bu yüzden direnmeye çalıştım ve elime bir taş alıp ona attım.”

“Kime?”

“Uzun Kızılderiliye. Attığım taş yüzüne isabet etti. Sonra o da bana baltasıyla saldırdı.” Hâlâ titreyen parmaklarını şakağındaki çiziklere götürdü. “Sonrasını pek hatırlamıyorum.”

“Binbaşı MacKinnon’ın size saldıranlarla dövüştüğünü hatırlamıyor musunuz?”

“Kesik kesik hatırlıyorum – silah sesleri, bağırış çağırışlar. Kılıç. Kılıçlı bir adam gördüğümü hatırlıyorum.”

“Kaç el silah sesi?”

Annie hatırlamaya çalıştı. “İki ya da üç – kesin olarak söyleyemem.”

Bir anlığına Wentworth sustu ama Annie’ye bakıyordu.

Annie’nin vicdanı hiç rahat değildi; huzursuz görünmemek için kendini zor tutuyordu. Kralın torununa yalan söylemişti! Gerçek ortaya çıkarsa kulaklarını keserler ya da ona daha kötü şeyler yapabilirlerdi.

“Kolonilerde başka akrabalarınız var mı?”

“Hayır efendim.”

“İskoçya’da sizden haber ulaştırabileceğim birileri var mı?”

“Teşekkür ederim, efendim, ama yok. Hiç kimse yok.” Hiç kimseye güvenemezdi.

Albay Wentworth başıyla onayladı. “Majesteleri’nin dolduracağı bir mide daha. Pekala, Bayan Burns. Sizinle ilgili ne yapacağımıza daha sonra karar verelim. Gidebilirsiniz.”

Annie bu kadar kolay kurtulabildiğine şaşırarak tekrar reverans verdi. Oraya kendisiyle ilgili konuşmaya gelmemiştii. “Lütfen Albay, konuşmak istediğim bir konu var.”

Wentworth kaşlarını çatı. “Pekala.”

“Binbaşı MacKinnon’ın beni kurtardığı için ceza alacağını duydum.”

“Sizi kurtardığı için değil, beş adamının ölümüne sebep olan itaatsizliğinden dolayı cezalandırılacak. Iain’in kötü durumunun sizi üzdüğünü görebiliyorum ancak bu sizi ilgilendirmez.”

“Ah, ama ilgilendiriyor!” Annie bütün gözlerin ona çevrildiğini hissetti. “Adamlarının ölümüne çok üzüldüm ve böyle büyük bir kaybı hafifletecek bir şey söyleyemem. Ancak Binbaşı MacKinnon bana onurlu bir şekilde davrandı.”

Çaldığı iki öpücük ve ateşli bakışlarının dışında gerçek buydu.

Wentworth kaşlarını çatmaya devam ediyordu; bu yüzden Annie açıklamaya çalıştı: “Hayatını benim için riske attı ve onun benim yüzümden acı çekmesine dayanamam. Ona hayatımı borçluyum.”

Yakınında oturan iki subay, sanki komik bir şey söylemiş gibi güldüler.

Albay Wentworth ona sinir bozucu bir çocukmuş gibi bakıyordu. “Bayan Burns, siz genç bir kadınsınız; bu yüzden sizden Binbaşı MacKinnon’ın size karşı değil de, adamlarına karşı sorumlu olduğunu anlamanızı beklemiyorum. Sizi kaybetmemiz elbette üzücü olurdu ancak Krallığın amaçları arasında öncelik kendi savaşçılarının hayatlarıdır. Sınırdaki nüfus yeniden oluşturulabilse de bir kere kaybedildi mi geri kazanması neredeyse imkansız olur.”

Söyledikleri Annie’nin yüzüne bir tokat gibi çarptı ve yanaklarını alevler içinde bıraktı. Konuşurken sesi titriyordu. “Krallık ve İngiliz Ordusu’nun görevinin, Majesteleri’nin vatandaşlarını piyonlar gibi feda etmek değil, korumak olduğunu sanıyordum!”

Albay Wentworth soğukkanlı bir ifadeyle ayağa kalktı. Iain ve kardeşleri kadar uzun olmasa da Annie’den uzundu. Sesi donmuş bir göl kadar sakin ve soğuktu. “Savaşın doğasını anlamadığınız belli. Binbaşı MacKinnon’ı cezalandırıyorum; çünkü benim görevim askeri disiplini sağlamak. Binbaşı MacKinnon emirlerime karşı gelmeyi seçtiğinde aldığı riskin de farkındaydı. Şimdi bunun bedelini ödemek zorunda.”

Iain için endişelenen Annie Albay Wentworth’un sert bakışlarına karşılık vererek dizlerinin üzerine çöktü. “Yalvarırım efendim! Ona merhamet etmeniz için ne söyleyebilirim? İngiltere merhamete yer verilmeyecek kadar mı düşman tarafından kuşatıldı?”

Morgan'ın yavaşça arkasına yaklaştığını hissetti; sesindeki uyarıcı ton fark edilmeyecek gibi değildi. “*Thoir an aire, a dh'Annaidh.*” Dikkatli ol, Annie.

Odaya ani bir sessizlik çöktü, ateşin çıtırtısı duyuluyordu.

“Teğmen Cooke, derhal odayı boşaltın. Bayan Burns kalsın.”

“Anlaşıldı Albayım.” Genç subay ayağa fırladı, konyağını kenara koydu ve Morgan ile Connor'a kapıya kadar eşlik etti.

Connor “Ona göz kulak olacağıma dair ağabeyime söz verdim,” diyerek karşı çıktı. “Onu bırakamayız.”

“Bayan Burns'e zarar gelmeyecek, söz veriyorum, Yüzbaşı.”

Morgan vahşi şekilde güldü. “Söz mü? Ne zamandır sözünüz bir MacKinnon için anlam ifade ediyor?”

Albay fikrini değiştirecek gibi görünmüyordu; Annie birden kendini onunla baş başa buldu – ya ona hayatını geri verecek ya da onu hizmete, daha da kötüsü amcasına teslim edecek olan bu adamla.

William önünde diz çöken, altın saçlı, mahzun gözlü bu kadını inceledi. Binbaşı MacKinnon'ın görevini onun için neden riske attığını anlamak zor değildi. Cesurdu ve alışılmamış şekilde güzeldi; siyah ve mavi yaralarına rağmen. Güzelliği odadaki bütün adamların kanını ısıtmıştı; kendisi de dahil olmak üzere. Teni açık renk, yüz hatları kibar ve vücudu hoştu. Zavallı Cooke daha önce hiç göğüs görmemiş gibi dekoltesine bakalmıştı.

Ama William'ı durduran bir şey vardı. Sebebi Binbaşı MacKinnon'a düşkünlüğü ya da ona verilecek cezadan dolayı duyduğu üzüntü değildi. William böyle vahşi bir saldırıdan kurtarılan her kadının kurtarıcısına karşı böyle davranacağını beklerdi. Kadınlar doğaları gereği yumuşak başlıydılar ve siyaset ya da savaştan anlamaları beklenmezdi.

Hayır, onun ilgisini çeken Annie'nin davranışlarıydı. Bir ka-

dının o şekilde reverans verdiğini en son Williamsburg'deki vali konağında görmüştü. İskoç aksanı belli olsa da cahil bir köylüden beklenecek o ağır aksana sahip değildi. Aslında sözcük seçimi ailesinin sağladığının ötesinde bir eğitim seviyesine sahip olduğunu gösteriyordu.

Onu ilk gördüğünde verdiği tepki de ilginçti. Beti benzi atmış ve bir an için bayılacağını düşünmüştü. Reverans verirken ona "Lordum" demişti ki bu unvanını biliyor olması şaşırtıcıydı.

Annie'nin onu bir şekilde tanıdığını fark etti. O da onu tanımalı mıydı?

"Kalkın, Bayan Burns." William Annie'nin yalvaran bakışlarının ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ederek şaşırmıştı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Annie dizlerinin üzerinde kaldı. "Lütfen efendim, onu cezalandırmayın, yalvarırım ve bu gece ona yemek ve örtü götürme izin verin!"

"Çok şey istiyorsunuz." William ormanda neler olduğunu merak ediyordu. Binbaşı MacKinnon için ne kadar ileri giderdi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Eğilip Annie'nin soğuk parmaklarını tuttu, Annie'yi ayaklarının üzerine kaldırdı. "Ona yiyecek, su ve bir örtü götürmene izin veriyorum. Geri kalanı için – Binbaşı'ya hoşgörüyüyle yaklaşmamın karşılığında sen bana ne sunacaksın?"

Annie duyduklarına inanamıyordu. Albay Wentworth'un onurlu bir adam olduğunu düşünmüştü. Namusunu mu istiyordu? "Siz benden ne yapmamı bekliyorsunuz, efendim?"

Wentworth'un gözleri Annie'nin üzerindeydi. "Cezayı yarıya indirsem yarın akşam bana eşlik etme lütfunda bulunur musunuz?"

Eşlik etmek mi?

Annie'nin başı dönüyor, midesi bulanıyor ve aklı karışıyor. Namusunu korumak için amcasının evinden kaçmamış mıydı?

Namusunu bir adama teslim etmektense hapse düşüp damga yemiş ve sürgüne yollanmamış mıydı? Onunla yatmanın masumiyetini bozacağını ve damgayı ortaya çıkarıp kim olduğunu merak etmesine sebep olacağını bilerek kızlığını Lord William'a verebilir miydi?

Lord William'ı reddederse Iain için elinden gelen her şeyi onurlu bir şekilde yapmış olduğunu bilerek kızlığını koruyabilirdi. Iain Annie'nin değil, Lord William'ın ona vereceği cezayı çekecekti. O da Annie Burns olarak yaşamaya devam edebilecekti.

Ama sonra Bay ve Bayan Hawes ile Iain'a anlattığı yalanları düşündü. Iain'ın kibarlığını, onu gece nasıl sıcak tuttuğunu hatırladı. Teninin parmaklarının altında verdiği hissi, öpücüğünün sıcak şokunu hatırladı. Fransızlar saldırdığında isteyerek hayatını nasıl ortaya koyduğunu hatırladı.

Bana bir şey olursa adamlarım seni alana kadar bekle ve onlara bunu göster.

Nefes alıyorsa bunu Iain'a borçluydu.

Yalanlar ve senin için her şeyi riske atan bir adamın acısı üzerine yeni bir hayat kurmayı nasıl düşünebilirsin, Annie?

Annie önünde duran korkunç seçenekleri gözden geçirdi: Lord William'ı reddedip Iain'ı yüz kırbaç vuruşuna ve hatta ölümüne terk etmek ya da namusunu ona teslim edip kendi özgürlüğünü riske atarak Iain'ın cezasının yarıya indirilmesini sağlamak.

Gözleri yaşaran Annie yeniden Lord William'a baktı. "Dünyaya kötülük saçarken nasıl adaleti uyguluyormuş gibi davranabilirsiniz? Onurlu bir adam değilsiniz!"

Lord William ona soğuk soğuk baktı. "Ah, yani cevap 'hayır'."

"Hayır efendim." Sesi onu başarısızlığa uğratiyordu. "Cevabım... evet."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Iain onu içinde tuttıkları hücrenin duvarına yaslanıp karanlığa daldı. İlk fırsatta kaybettiği adamlarının ailelerine mektup yazacaktı. Bunu hep yapardı. Mektuplar ne dulların üzüntüsünü azaltabilir ne de Iain'ın vicdanını rahatlatabilirdi ama adamları bu kadarını – sevenlerinin adam gibi öldüklerini bilmelerini – hak ediyorlardı.

Midesi guruldadı ve bir an için mısır unu kesesini pantolonuna sıkıştırmayı öngörebilmiş olmayı istedi. Ama fark etmezdi. Yakında başa çıkması gereken daha büyük sıkıntıları olacaktı. Yüz kırbaç darbesi bir adama büyük zarar vermeye yeterdi.

Annie hâlâ uyuyor muydu? Onun son gördüğü halini hatırladı: Çıplak bir halde ceketin altında yatışını, yatağın üzerine yayılmış ıslak saçlarını, siyah kirpiklerini, yaralı yanaklarını. Dikişleri hızla iyileşiyordu ve birkaç gün içinde alınması gerekcekti. Ertesi gün hastaneye getirildiğinde cerrahın Annie'yle ilgilenmesini istemeyi unutmamalıydı.

İyileşmesinin ne kadar süreceğiyle ilgili bir fikri yoktu ama ayağa kalkar kalkmaz Annie'nin sınırın ötesinde, Albany'de ya da Stockbridge'de güvenli bir şekilde yaşaması için elinden geleni yapacaktı. Iain isterse Rebecca onu kabul ederdi. Iain Annie'ye geyik eti, hindi ve balık getirerek yardım edebilirdi.

Bundan fazlasını yapamazdı. Yaz seferleri yaklaşıyordu ve birçok hazırlık yapacaklardı. Wentworth kalpsizdi ve Iain'a gitmesi için müsaade etmezdi. Ama Annie savaşın sonuna kadar evlenmezse...

Neler düşünüyorsun böyle, MacKinnon?

Onunla yatmayı düşünüyordu.

Hayır, daha fazlası vardı. Onu elde etmek istiyordu.

Ah, Tanrı aşkına! Evlenmek istiyordu.

Delirdin mi, MacKinnon? Kızı daha tanıımıyorsun bile!

Buna inanmayı reddetse de bir parçası bunun görüldüğü kadar aptalca olmadığına karar verdi. İkisi de Kuzey İskoçyalıydı. Iain onu koruyup ona bakacak – ve ona İskoç kanındaki arzusunun ne için olduğunu gösterecek – yeteneğe sahipken Annie çocuk güzel, güçlü ve cesurdu ki bu özellikleri çocuklarına da aktarırdı.

Evet ama Iain bir Katolik ve Stuartlar'ın desteklediği bir klandan gelirken, Annie bir Protestandı ve sadık bir aileden geliyordu. Kanunlara göre evlenmeleri sakıncalıydı. Ayrıca Iain savaş sona erene dek hiçbir yere gidemezdi ve başına fiyat biçilmişti. Üstelik Annie'yle birlikte başını sokabilecekleri bir evi de yoktu.

Böyle bir evliliği hangi aptal kız kabul eder, MacKinnon. Düşüncelerinin de bir sınırı olmalı.

Kızıp samanları tekmeledi, ayak bileklerindeki demirlerin ağırlığını hissetti.

Hayır, Annie ona göre değildi ve bunu ne kadar çabuk kabul ederse o kadar iyi olurdu. Savaş bitene kadar sevmeye özgürlüğüne sahip değildi.

Ya çok geçse, seni bahtsız adam? Ya çoktan aşık olmuşsan?

Iain iç sesini sinir bozucu bir böcek gibi aklından defetti.

Kapının arkasından Connor'ın sesini duydu. Ayağa kalktı, zincirlerini çekerek demir parmaklıklara tutunup dinledi.

Sonra kapı açıldı ve elinde bir fenerle Connor göründü.

“Sadece birkaç dakikam var. Morgan'la senin kız arkamda.”

Iain Connor'a Annie'nin onun kızı olmadığını ve asla da olmayacağını söyleyecekti ama ağzından çıkan bunlar olmadı.

“Annie buraya mı geliyor?”

“Sana sıcak yemek ve yumuşak bir örtü getirdi.”

Iain aptalca gülüşünü saklamaya çalıştı. “Bir lokmayla idare edebilirim. Wentworth buna izin verdi demek?”

“Evet.”

Sonra Connor Annie’nin onun kırbaçlanacağını duyunca nasıl çılgına dönüp Wentworth’un bütün gün onu sorgulamaya çalıştığından habersiz onunla konuşmayı istediğini anlattı. Annie’nin Wentworth’un önünde nasıl cesareti elden bırakmadığından, hat-ta onun söylediklerinin tersini söyleyip adalet düşüncesini sorgu-ladığından bahsetti.

“Sonra Annie dedi ki ‘Krallığın ve İngiliz Ordusu’nun, Majesteleri’nin vatandaşlarını piyonlar gibi feda etmek değil, onları korumak olduğunu sanıyordum!’ Ah, bunun üzerine Wentworth Annie’ye çok kızdı ama Annie farkında bile değildi! Senin kız kelimeleri çok iyi kullanıyor.”

Annie’yi en nefret ettiği adamla boğuşurken düşününce Iain’in gülümsemesi soldu. Onun Wentworth’un yakınında olmasını istemiyordu. “Annie zeki ve cesur bir kadın ama eğer başkaldırırsa Wentworth onu uzaklaştırmasını bilir.”

Connor’ın yüzü sıkıntılı bir ifade aldı. “Sanırım buradan gi-dip bir an önce yeni evine yerleşse iyi olur.”

Iain’in midesi öfkeden yanıyordu. “Sen ve Morgan onu sev-miyorsunuz. Bakışlarınızdan bunu anlayabiliyorum.”

“Hayır, yanıyorsun. Bence Annie cesur, güzel ve iyi yürekli. Ama seninle kalırsa başına geleceklerden korkuyorum. Jeannie...”

“Bunun Jeannie’yle ilgisi yok!”

Connor ikna olmuş görünmüyordu. “Seninle tartışmaya değil, sana neler olduğunu anlatmaya geldim. Wentworth cezanı hafif-letmeyi reddettiğinde Annie dizlerinin üzerine çöküp sana mer-hamet göstermesi için yalvardı.”

Connor'ın sözlerini tam anlayamamıştı. "Ne yaptı?"

"Evet, dizlerinin üzerine çöküp seni affetmesi için ona yalvardı. Kendi gözlerimle gördüm. Kız senin için endişeleniyor."

Annie'yi, bırakın Wentworth'un, herhangi bir adamın önünde diz çökerken hayal etmek Iain'ın canını sıkıyordu. Bunu onun için yapmış olması öfkesini ikiye katlıyordu. "Yapmamalıydı. O aşağılık heriften hiçbir şey, özellikle de merhamet istemiyorum!"

"Çenenin kapatıp konuşmama izin verir misin? Wentworth Annie dışında herkesin dışarı çıkmasını istedi ve uzun bir süre boyunca odada konuştular. Annie dışarı çıktığında bize yalnızca Wentworth'un cezası elli kırbaça indireceğini söyledi. Bir de Iain – yüzü bembeyaz kesilmişti."

Öfke içini yakıyordu. "Ah, hayır Annie! Belli ki bana borçlu olduğunu düşünüyor ama Wentworth'un kölesi olmasına izin vermem. Onunla ne gibi bir pazarlık yaptı bu lanet adam?"

"Bilmiyorum ama Annie için endişeleniyorum." Connor artık fısıldıyordu. Kapıya doğru bir bakış attı. "Daha fazlası var. Wentworth'u ilk gördüğünde de yüzünün rengi değişmişti. Ölü gibi beyazdı ve titriyordu. Sonra mahkemedeki bir kadın kadar zarif bir reverans verdi ve ona 'Lordum' diye hitap etti. Yemin ederim ki tanıyor gibi bir hali vardı ve karşılaşmadan dolayı ürkmüştü."

Iain kardeşine baktı ve söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Bu olamaz."

"Emin misin? Onunla ilgili ne biliyorsun ki, Iain?"

Kendisi de onun garip olduğunu düşünüyor ve onun için meraklanmıyor muydu? Iain aklına gelen soruları bir kenara bırakıp, "Wentworth da onu tanıyor gibi miydi?" diye sordu.

"Hayır, ama kim bilir? Aşağılık adam düşüncelerini belli etmiyor."

"Ona göz kulak ol, Connor. Gerekirse onu Joseph'le gönderin. Wentworth eğlenirse Annie'ye zarar vermeyi düşünmez."

“Endişelenmen gereken sadece o değil. Kaledeki her aşağılık adam seni korkutmalı. Son bir saat içinde, evlerine yeni varmış sarhoş denizcilerle dolu bir birahanedeki bir fahişeden daha çok teklif aldı.”

Iain yüzünü parmaklıklara dayadı, hapis tutulduğuna lanet ederek dişlerinin arasından konuştu. “Onlara Annie’nin namusuna göz dikenleri kaşlarından erkeklik organlarına kadar keseceğimi söyle. Buna Wentworth de dahil! Annie buradayken benim korumam altında!”

Morgan ve Annie’nin muhafız binasının kapısının ardından gelen ayak sesleri duyuldu.

Iain nefesini zor tutuyordu.

Artık donuk ve düğümlü olmayan saçları omzundan yeleğinin önüne pırıl pırıl bir örgü halinde sarkıyordu. Yeşil gözleri belirginleşmişti ve Connor’ın lambasının zayıf ışığında bile ıslıl ıslıl parlıyordu. Iain’in ona aldığı elbiselerden birini giymişti ve görebildiği kadarıyla üzerine tam oturmuş, biçimsiz gri elbisesinin sakladığı dişi güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Bir kolunun altında bir örtü, diğerinde üzerine bez örtülmüş bir sepet ve güzel yüzünde kederli bir ifade vardı.

Onun için mi endişeleniyordu, Wentworth yüzünden mi?

Bir İngiliz askeri kapıdan kafasını uzattı. “Teker teker! Teker teker! Subay hepinizin aynı anda burada olmasını istemiyor. Kız sırada. Siz ikiniz – dışarı!”

“Senin için endişeleniyorum, Iain.” Connor feneri yere koyup uzaklaştı.

Iain kardeşinin sadece ertesi günkü kırbaçlamadan bahsetmediğini biliyordu.

Annie endişeyle çevresine bakındı. Ayaklarının etrafında koş-turan fareler vardı ama bu muhafız binası Inveraray’daki hapse hiç benzemiyordu. Üzüntü ve umutsuzluktan bağırıp çığlık atan-

lar yoktu. Havada insan pisliği, çürük ya da küf kokusu yerine çam kokusu vardı. Duvarları soğuk, nemli taşlardan değil, tahtadan yapılmıştı. Zemin dağılmış samanların dışında temizdi. Üç hücre boştu. Dördüncüsünde Iain vardı.

Bir an için Annie neden geldiğini unuttu. Kolundaki sepet ve tuttuğu örtü aklından uçup gitmişti. Ertesi gün Iain'ı bekleyen dehşet sanki gerçek dışıydı.

Iain'ın sakalları gitmiş, şaşırtıcı derecede yakışıklı ve pürüzsüz yüzü ortaya çıkmıştı. Saçları hâlâ dağınıktı ama rengi parlaktı; Annie temiz görüntüsünden onun banyo yapmış olduğunu düşündü. Üzerinde boynunun altındaki kılları ve kasları açığa çıkaran beyaz çizgili koyu mavi bir gömlek vardı. Hâlâ deri pantolon giyiyor olsa da bunlar temizdi ve tozlukları yoktu – sadece kalçalarından mokasenlerine kadar tereyağı gibi yumuşak geyik derisi.

Annie Iain'a baktı ve gözlerindeki öfkeyi gördü. Bunun için onu suçlayamazdı. Hayatını kurtarmıştı ve bu yüzden acı çekecekti.

Sonra gardiyanın sesi işitildi. Annie korkudan geri sıçradı; orada olduğunu unutmuştu. “Köşeye geri dönün, Binbaşı. Kapıyı açayım ki yemeğinizi verebilsin.”

“Seni aptal, kaçmayı düşünseydim buradan çoktan uzaklaşmış olurdum.” Iain tahta zemin üzerinden ağır zincirlerini çekerek köşeye döndü.

Anahtarın çıkardığı ses Annie'nin içini ürpertti.

Onu samanlığa atıp düzemez miyiz?

Dehşet hissini yatıştırmaya, bu anıları unutmaya çalıştı. “Hapsolan o değildi, Iain'dı.”

“Yere koyun ve çıkın, hanımefendi.”

Iain'ın üzerindeki bakışlarının farkında olan Annie gardiyanın dediğini yaptı; yemek sepetini ve örtüyü hemen hücrenin girişine koydu.

Kapı tangırtıyla kapanırken Annie yerinde sıçradı.

Sonra da eteğini düzeltti, rahatsız olduğunu belli etmemeye çalıştı. “Binbaşıyla yalnız konuşmak istiyorum. Lütfen, müsaade eder misiniz?”

Gardiyan güldü, gözleriyle Annie’yi taradı. “O kadar kolaydı! Seni de onunla içeri kilitlememi mi istiyorsun? Bir haftalık romla ben...”

“Dilinin yerinde kalmasını istiyorsan ne dediğine dikkat et.” Iain yumuşak konuşuyordu ama sesindeki tehditkar hava açıktı. “Hep zincirlere bağlı kalmayacağım.”

Gardiyanın rengi soldu, döndü ve arkasından kapıyı kapatarak gitti.

Bir süre için tek ses Iain Annie’yi karşılamak için yakınlaşırken zincirlerin çıkardığı sestti. Demir parmaklıkları tuttu ve kaşlarını çatıp Annie’ye baktı. “Yemek için teşekkür ederim, Annie, ama burada benimle tek başına kalamazsın. Bu sadece dedikodu yapmak için onlara sebep yaratır.”

“Be-ben üşüyebileceğini, aç olabileceğini düşündüm.”

“Olabilir ama benim yüzümden namusuna leke sürülmesini istemem.” Sesinde bir keskinlik vardı.

“Bu tarz adamların ne düşüneceği umurumda değil. Dilleri de derileri kadar kirli!”

“Seni muhafız binasında pireli bir fahişe gibi becerdiğimi düşünmelerine izin mi vereceksin?”

Kaba sözleri Annie’yi şaşırtıp yüzünün kızarmasına sebep oldu. Ellerine baktı. “Kızgınsın. Seni suçlamıyorum. Benden nefret edersen de seni suçlamam. Benim için yaptığın onca şeyden sonra acı çekeceğini düşünmek...”

“Ah, Annie! Sana kızgınım ama kırbaçlanacağım için değil. Bunun sebebi sen değilsin, Wentworth. Kızgınım; çünkü o aşağılık adamın önünde dizlerinin üzerine çökerek kendini alçalttın! Evet, Connor anlattı ve bunu duyunca çok kızdım!”

Annie şaşkın şaşkın ona baktı. Ona nasıl kızabilirdi? Onun için çökmemiş miydi dizlerinin üzerine? “Bana yardım eden adama yardım etmek istiyordum.”

Iain’ın bakışları sert, çenesindeki kaslar gergindi. “Senin hayatını onu alçaltasın diye kurtarmadım! Ve şimdi gerçeği bilmek istiyorum, Annie. Wentworth’un merhametinin bedeli ne?”

Nereden biliyordu?

Annie başını sallayıp geriye doğru bir adım attı.

Parmaklıkların arasından bir elini uzatıp Annie’nin bileğini tuttu. “Anlat!”

Annie yanaklarının hem öfkeden hem utançtan kıpkırmızı olduğunu hissetti. Iain’ın kardeşlerine Lord William’la yaptığı anlaşmadan bahsetmemişti ve Iain’ın bunu tahmin etmesini beklemiyordu. Kapana kısılmış halde ne diyeceğini şaşırdı ama Iain daha hızlı çıktı.

“Cevap vermek zorunda değilsin. Gözlerinden anlaşılıyor. Tanrı aşkına, Annie! Neden?” Iain’ın yüzünde çok kızgın bir ifade belirmişti.

Annie’nin gözleri dolmuştu. “Acı çekeğini düşünmeye dayanamıyorum!”

Iain sesindeki çaresizliği hissetti. Alnını soğuk demire dayadı, gözlerini kapattı ve öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Kardeşlerimle Wentworth’a gidip fikir değiştirdiğini söyleyeceksin. Her şey önceden olması gerektiği gibi olacak.”

Annie başını salladı. “Hayır, yapamam.”

Annie’yi parmaklıklara çekip bağırdı. “Yap Annie, Tanrı bana yardım...”

Annie kolunu çekip sıvazladı ve Iain canını yaktığını fark etti.

“Bana emir vermezsin, Iain MacKinnon! Anlamıyor musun? Seni kurtarmak için elimden geleni yapmazsam yaşayamazdım!”

“Anlamayan sensin. Ben senin güvende ve el değmemiş olduğunu bilerek kırbaç tahtasına gidip yüz kırbaç darbesini şikayet etmeden yerdim. Bu, ödemeyi kabul ettiğim bir bedeldi. Peki şimdi acılarımın karşılığı ne olacak? Sırtımda yaralar olacak ama sen Wentworth’un fahişesi olacaksın!”

Bir an için Annie yıldırım çarpmışa döndü, gözleri yaşlarla parıldadı. Sonra Iain’ın öngöremeyeceği bir şey yaptı. Korse-nin içine elini soktu ve göğüslerinin arasından Iain’ın tartanını çıkardı. “Be-ben bunu almanı istedim. Sana güç verebileceğini düşündüm.”

Iain konuşamadan Annie’nin tartanı avucunun içine koyup parmaklarını kapattıktan sonra elinin tersini öpüşünü izledi.

“Tanrı yardımcın olsun, Iain MacKinnon.”

Iain kendine gelene kadar Annie gitmişti.

“Kırbaç tahtasını yerinden sökmüşler ve onu nehre atacıklarını söylüyorlar, efendim.” Teğmen Cooke’nin genç yüzü öfkeyle kı-zarmıştı.

William çayından bir yudum aldı, beyaz şövalyesine nasıl bir zarar verebileceğini kestirmeye çalıştı ve bu yeni gelişme üzerine biraz düşündü.

Komandolar içtikleri romun etkisiyle gece yarısından hemen sonra huzursuzlanıp Binbaşı’nın affedilip serbest bırakılmasını istemişlerdi. William herhangi bir başkaldırının sert yollarla hak-kından gelineceğini söyleyerek onları uyarmaları için köprünün karşısına derhal askeri birlikler göndermişti. Karşılığında flütle-riyle yasak ezgiler çalarak bütün kalenin uykudan uyanmasına ve düzenli ordu askerlerinin onlarla çatışmak istemesine sebep olmuşlardı.

Komandolar görünüşe göre kırbaç tahtasından kurtularak Bin-başı MacKinnon’ın cezadan feragat edeceğini düşünmüşlerdi.

William bunun sarhoşlara mantıklı geldiğine kanaat getirdi. “Binbaşı MacKinnon’ın yüzbaşısı ve teğmeni nerede?”

“Yüzbaşı MacKinnon kırbaçlamaya protesto olarak kaleyi terk eden Stockbridge Kızılderilileri’ni ikna etmeye çalışıyor ve dediklerine göre Teğmen, MacKinnon da Bayan Burns’e göz kulak olup adamları yatıştırıyor.”

William baş ağrısının başladığını hissederek parmaklarını şakaklarına götürdü. Yani Stockbridge de ayaklanmıştı. Bunu önceden tahmin etmeliydi. Üç Kuzey İskoçyalıyı akrabaları olarak gördüklerinden MacKinnon kardeşlere bağlıydılar. William, Yüzbaşı MacKinnon’ın onları Krallığa sadık kalmaları konusunda ikna edeceğini umuyordu. Yetenekleri Komandolarinkiyile eşit düzeyde değerli çıkmıştı.

“Büyük topu Bayrak Burcu’nun üzerinden Komando kampına çevirin. Tepelerine hedef alın. Bakalım bu sefer ayılacaklar mı? Ardından Komandolar ve diğerleri için hemen sokağa çıkma yasağı uygulayın. Görevde olmayıp evinin dışında bulunan herkes Binbaşı MacKinnon’a kırbaç tahtasında eşlik edecek – tekrar kurulunca.”

“Emredersiniz efendim.” Teğmen Cooke baştan savma bir reverans verdi ama William’ın emirlerini yerine getirmek üzere hemen dönüp gitmedi.

William satranç tahtasından başını kaldırıp genç adama baktı. “Ne var, Teğmen?”

“Arkadaşlarından beşinin hayatına mâl olsa da adamları onu neden savunuyorlar?”

“Sadakat, Teğmen. Sadakat.”

Cooke’nin genç yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Evet efendim.”

Iain kulağına gelen bağırış ve küfürlerden adamların sarhoş ve isyanda olduklarını anlayabiliyordu. Sonra McHugh’ın flüt sesi

geldi – durumun korkunç bir safhaya ulaştığı belliydi. Küfretti, yürüdü, sonra biraz daha küfretti. Morgan ve Connor ne yapıyorlardı? Peki ya Annie? Ona göz kulak oluyorlar mıydı?

Sonra ateş başladı – üç top ateşi.

Sessizlik.

Hapis edildiği ve eli kolu bağlı olduğu için sinirleri tepesindeydi. Özgür olsaydı sarhoş adamlarına biraz akıl verip kargaşayı durdurabilirdi. Annie'nin güvende olduğundan emin olabilirdi. Wentworth'u rahatlatabilirdi.

Cezasının yeniden yüz kırbaça çıkarılıp Annie'nin vermiş olduğu herhangi bir sözün geri alınmasını talep etmek için onlarca kez aşağılık adamla konuşmak istemişti. Ama tabii ki Wentworth onu duymazdan gelmişti. Annie'nin tatlı bedenine karşılık neden Iain'ın sırtına inen daha az keyif verici kırbaçları tercih etsindi ki?

Wentworth'un ona dokunduğunu düşünmek Iain'ı delirtiyordu. Buna engel olacaktı. Bunu bir şekilde durduracaktı.

Sonra aklına geldi. Ya Annie Wentworth'la yatmak istiyorsa? Connor ona Wentworth'u tanıyormuş gibi görüldüğünü ve reverans yaptığını söylememiş miydi?

Ama aynı zamanda ondan korktuğunu da söyledi, seni ahmak. Ondan korkuyorsa neden onunla yatmak istesin ki?

Iain oturdu, öfke ve endişe dolu gözlerle elindeki tartana baktı ve başparmağını kaba yünün üzerinde gezdirdi. Gözüne bir damla uyku girmeden, yapacak başka hiçbir şeyi olmadığından şafağı bekledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annie uzun ve uykusuz geçen gecenin ardından yorgun bir şekilde, karışık duygularla ateşe bakıyordu. Ateş sesleri onu ürkütse de asıl üzücü olan öfkeli bağırışlar değildi. Connor ona yakın davranıp göz kulak olurken Annie gerçek bir tehlike altında olmadığını biliyordu.

Hayır, onu asıl korkutan, gün doğumu ve beraberinde getirdikleriydi. Iain tanımadığı biri de olsa bu kırbaçlama olayı korku vericiydi. Bain Amca'nın hizmetçileri cezalandırmasına dayanmadığı için çoğu zaman onların suçlarını gizlemelerine yardım ederdi. Ya da at arabaları, teşhir direğinde acı çeken zavallı bir ruhun yanından geçerken, direğe bakamazdı.

Ama Iain kimliği belirsiz bir yabancı değildi ve Annie'nin kalbi yakında onun dayanmak zorunda kalacağı şeyler için acı çekiyordu. Çok az erkeğin sahip olabileceği bir yetenekle, Annie'nin hayatını kurtarmıştı. Başta Annie'ye sadece sürgüne gönderilmiş – ve şaşırtıcı derecede yakışıklı – barbar bir İskoçyalı olarak görünse de sonradan ne kadar kibar olduğunun farkına varıp fikrini değiştirmişti. Lord William bu kırbaçlama emrini verip, Annie'nin Iain için duyduğu endişeyi onu yatağa atmak için kullanarak kendisine amcasını – asil görünümlü ama aslında barbar olan – hatırlatırken, Iain, Annie'nin bir centilmende aradığı asil özelliklerin birçoğuna sahipti.

Dünyası tekrar sallantıda görünüyordu.

Son dört günde pek fazla şey olmuştu. Bay ve Bayan Hawes'in ormandaki evlerinde geçirdiği günler çok geride kalmıştı sanki.

Ve artık onlar yaşamıyordu. Hayatında hiç kimseyi aldatmamış olan Annie ise yalan üstüne yalan söylemiş ve kızlığını ortaya koymuştu.

Onun hayatını kurtarmak için yaşamını riske atan adam kendi iyiliğini korkunç bir acıyla ödeyecekti. Günün ilk ışıkları ormanın karanlığına vuruyordu. Fazla zaman kalmamıştı.

Iain uyumuş muydu? Korkuyor muydu?

Onu düşünüyor muydu?

Peki şimdi acılarımın karşılığı ne olacak? Sırtımda yaralar olacak ama sen Wentworth'un fahişesi olacaksın.

Bütün gece Iain'ın söylediklerini zihninde evirip çevirmiş ve onun haklı olup olmadığını düşünmüştü. Ölüm tehlikesi olsa da cezanın tamamına katlanmasına müsaade ederek daha mı iyi ederdi? Kendi namusunu lekelemeye dayanarak onun işkencesini hafifletmeye çalışmakla yanlış mı yapıyordu?

Iain kesinlikle onun yanlış yaptığını düşünüyor olmalıydı. Ama Annie'nin bildiğini bilmiyordu. Bay ve Bayan Hawes hakkında yalan söylediğini bilmiyordu. Sözleşme cezasıyla yaşadığını bilmiyordu. Onun Argyll Campbell olduğunu bilmiyordu.

Koruduğu kadının gerçek olmadığını bilmiyordu.

Annie Burns gerçek değildi.

Ama neden gerçek olmasın ki?

Bain Amcası'nın ihanetiyle yeterince acı çekmemiş miydi? Amcasının daha büyük yalanları onu zaten sahip olduğu her şeyden – ev, eşya, unvan – mahrum etmişti. Yeni bir isimle, çalınan özgürlüğünün karşılığında yeni bir hayat sürüyormuş gibi yaparak hayatını geri alamaz mıydı?

Asi düşünceleri Annie'ye ümit veriyordu – ama bunlar vicdan azabını hafifletmiyordu.

Hemen bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Kendi yoluna gitmeliydi. Hayatta kalmak için birilerine bağlı yaşaya-

mazdı; ya da yaşamını yoluna koymak için başkalarından medet umamazdı. Iain'ın yaraları iyileşir iyileşmez New York veya Philadelphia'ya giderek terzilik ya da hizmetçilik yapacaktı.

Peki ya Wentworth'tan gebe kalırsam?

İçi ürperdi. Yakışıklı ve asil de olsa onunla birlikte olma düşüncesi katlanılır gibi değildi. Iain'ın öptüğü gibi Wentworth'un da onu öpecek olması midelerini bulandırıyordu.

Peki ya damga? Onu görürse...

Kapı tıklanınca sıçradı.

Kalkıp kapıyı açmaya giderken içi içini kemiriyordu.

Gelen Connor'dı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Gel. Vakit geldi."

Uzaktan tamtam sesleri duyuldu.

Annie kafasını salladı ve geriye doğru bir adım attı. "Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın." Connor Annie'nin yanından geçti, yeleğini alıp yüzüne fırlattı. Sert sesiyle "Bütün yol boyunca tekmeleyip bağırırsan da seni sürükleyeceğim ve fedakarlığına şahit olarak onu şereflendireceksin!"

Böyle mi görüyorlardı? Iain'ı acı çekerken izlediğinde ona saygı mı göstermiş olacaktı? Sınırdaki yaşayanlar ne garip düşünüyorlardı!

Annie başıyla onayladı. "Eğer orada bulunarak rahatlama sağlayacaksam, o zaman giderim."

Yeleğiyle mokasenlerini hızla giydi ve soğuk mart sabahında Connor'ın peşinden dışarı çıktı. Gökyüzü doğuya doğru pembe-ye çalan soluk mavi bir renk almıştı. Hafif bir rüzgar yanan kalas kokusu ile kızarmış tuzlu domuz eti kokusunu burnuna getiriyordu. Ama Annie bunların hiçbirini fark edecek durumda değildi; gün soğuk, karanlık ve bomboş görünüyordu gözüne.

O ve Connor kulübelerin batı tarafına vardıklarında Koman-

dolar çoktan sıralarını almışlardı ama İngiliz orduları kadar nizamlı durdukları söylenemezdi. İngiliz askerleri gece boyunca içip kudursalar da sabah sırada durup tetikte bekleyebiliyorlardı. Annie geçerken gözlerini ona diktiler.

Annie adımlarını yavaşlattı.

“Sana zarar vermek istemiyorlar.” Connor elini Annie’nin beline koyarak onu Morgan’ın durduğu tarafa getirdi.

Morgan yüzünde sert bir ifadeyle Annie’ye baktı. “Günaydın.”

Connor tiksinişmiş görünüyordu. “Şunlara bak – İngiliz akbaları!”

Annie Connor’ın bakışlarını çevirdiği yöne baktı. Elizabeth Kalesi’nin duvarları onu izlemeye gelen meraklı askerlerle dolup taşmıştı. Nasıl bu kadar hissiz olabilirlerdi? Böyle bir görüntüden nasıl keyif alabilirlerdi?

Morgan yere tükürdü. “Uzun zamandır bu günü bekliyor olmalılar – Iain MacKinnon’ın aşağı alındığı günü.”

Annie Morgan’a bunun sebebini sormak istiyordu ama gözleri kırbaçlama tahtasına kaydı ve midesi çalkalandı. Orada, hemen önlerinde, iki yanında kırbaçlanacak adamın bileklerini geçirmek için demirden birer şerit olan kırbaçlama tahtası duruyordu.

“Merhamet!”

“Bunun için yanlış yerdesin.” Morgan zalimce güldü.

Tamtam sesleri yükseldi ve kuşların sesini bastırdı.

Annie sonunda onu gördü.

El ve ayak bilekleri zincirlenmiş Iain, önünde ve arkasında kılıçları günışığında parlayan askerlerle, muhafızların ortasında köprüyü geçiyordu. Askerlerin arkasından Teğmen Cooke ve son olarak kendi muhafızıyla birlikte Lord William geldi. Askerler son derece resmi biçimde yürürken Iain sabah gezintisine çıkmış gibiydi. Zincirleri adımlarını biraz ağırlaştırıyordu.

Annie'nin hissettiği korku onlar yaklaştıkça artıyordu.

Aralıksız süren tamtamlar. Donmuş zeminde hantal botların çıkardığı sesler. Zincirlerin, pirinç kopçaların, kınlarındaki kılıçların sesleri.

Iain gülümseyerek adamlarına konuştu: "Günaydın çocuklar. Gece biraz takıldığınızı duydum. Sizi bu kadar erken uyandırdığım için üzgünüm."

Söyledikleri kahkahalarla karşılandı; ardından onlarca 'Günaydın', 'Mack' ve 'Orada olamadığın için üzgünüz' bağırışları ve yüzü bir mermer kadar ifadesiz kalan Lord William'a İskoç İngilizcesi ile edilen birkaç küfür duyuldu.

Iain şimdi Annie'nin tam karşısında duruyordu; bakışları ona kenetlenmişti.

Annie de ona bakıyordu ve hâlâ kızgın olduğunu fark etti, sonra da öfkесinin yavaş yavaş dindiğini.

Herhangi bir işaret vermeden Iain zincirli ellerini Annie'nin başına götürdü ve onu kendisine doğru sertçe çekerek neredeyse vahşi sayılabilecek şekilde öptü. Dilini Annie'nin ağzına itip şaşkın iç çekişini daha derine gitmek için fırsat olarak değerlendiren parmaklarını saçlarına geçirip başını geriye attı. Bu sıradan bir öpücük değil, diğer adamların önünde onu sahiplendiğini gösteren bir öpücüktü.

Sahiplendiği bir şey daha vardı – Annie'nin ruhu.

Sonra onu yakaladığı gibi yine aniden bıraktı. Ardından öfkeli bir şekilde fısıldadı: "Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Annie! Onun kölesi olamazsın! Ben hak ettiğim acıyı çekerim! Yeter ki sen karışma!"

Annie ağzını açıp Iain'a bir şey söyleyemeden, kaba eller Iain'ı bir tarafa itti. Annie titreyerek parmaklarını çürük ve karıncalanan dudaklarına götürdü.

Annie karışık duygular içinde muhafızların kırbaç tahtasına

ulaşıp Iain'ın bileklerindeki zincirleri çıkardıktan sonra gömleğinden kurtulması için ona nasıl emrettiklerini izledi. Iain gömleğini başının üzerinden tek bir hareketle çıkarıp yere attı. Ardından yüzünü tahtaya döndü, uzun saçını bir omzunun üzerinden önüne alıp sırtını açıkta bıraktı ve askerlerin bileklerini kelepçelemesi için kollarını uzattı.

Teğmen Cooke yüksek sesle okumaya başladı: “Binbaşı Iain MacKinnon, elli kırbaç için burada bulunmaktasınız çünkü bilerek...”

“Hepimiz neden burada olduğumu biliyoruz, Cooke, Tanrı aşkına.”

Komandolar kahkaha attılar.

Iain omzunun üzerinden Annie'ye baktı. “Ama yüz kırbaçtı, elli değil.”

Yüzü kızaran Teğmen Cooke elindeki emirlere ve yardım etmesi için Lord William'a baktı.

Lord William yüzünü Annie'ye döndü. “Bayan Burns, hatırlamıyorum – elli kırbaç mıydı, yüz mü?”

Annie onun bir kez daha imkansız, korkunç bir karar vermesine müsaade ettiğini anladı.

Sonra yutkundü, adamların bakışları üzerindeydi ve yüzünü Iain'a döndü.

Ben senin güvende ve el değmemiş olduğunu bilerek kırbaç tahtasına gidip yüz kırbaç darbesini şikayet etmeden yerdim. Bu ödemeyi kabul ettiğim bir bedeldi.

Iain'ın bakışları sabit, rahatlatıcı ve ısrarcıydı.

Gözlerinde gördüğü güce dayanarak ancak konuşmaya çalıştı; ancak sesi bir hain gibi çıkmıştı “Yüz.”

Iain ona öyle sıcak gülümsedi ki Annie kalbinin burkulduğunu hissetti.

“Doğru.” Lord William Teğmen Cooke'ye başıyla işaret verdi. Cooke de başka bir askere işaret verdi. Asker elindeki kır-

başla öne çıktı. Kırbacı kaldırdı, havada çarparak test etti; sonra Iain'a döndü.

Annie'nin içi ürperdi. "Hayır!"

Öne fırlayacaktı ki Morgan'ın kolları ona engel olmak için uzandı. "Hayır! Elinden daha fazlası gelmez. Güçlü ol!"

Iain'ın çıplak vücuduna ilk kırbaç darbesi Annie'nin dizlerini çözdü ve Morgan onu sıkıca tutmasaydı Annie yere yığılabılırdi. Gözyaşlarının izin verdiği kadar Iain'ın vücudunun acıyla kasıldığını ve derisinin kızardığını gördü. Sonra korkunç bir kırbaç darbesi daha, bir daha, bir daha.

Bu Iain'ın tahmin ettiğinden daha fazla acı veriyordu. Her darbe aklını ve vücudunu sarsıyordu. Bağırmamak için kendini zor tutuyor, Wentworth'a bu zevki yaşatmak istemiyordu; bu yüzden Annie'yi düşünmeye çalıştı.

Ümitsiz ve yalnız, Abenakilerle mücadele eden Annie.

Gözleri dehşetle açılmış, kayığı ters yöne süren Annie.

Beline kadar çıplak, göğüsleri ıslak, meme uçları soğuktan büzülmüş Annie.

Kollarının arasında uyuyakalan, vücudu yumuşacık ve sıcacık Annie.

Fransız askerini yere deviren Annie.

Iain otuz kırbaçtan sonra hesabını şaşırdı. On yirmi darbe sonra başı dönmeye, midesi bulanmaya başlamış, acıdan sersemlemişti. Birkaç darbe sonra da bacaklarının ağırlığını taşıyamayacak hale gelmişti. Bir süre sonra kendisini kırbaçlama tahtasından destek alırken buldu.

Yüce Tanrım!

Sırtından sıcak kan süzülüyordu. Alnı ter içinde kalmış, gözleri nemlenmişti. Nefes alış veriş kesik kesikti; sıradaki vuruş tekrar nefesini kesmeden ciğerlerini doldurmaya çalıştı. Ama vuruşlar bitmek bilmiyordu.

Annie'yi düşünmeye çalıştı, yalnızca ona odaklandı; onu güçten, iradeden, gururdan düşürmeye çalışan acıya direndi.

Annie!

Bir vuruş daha. Bir daha. Bir daha.

Sonra belli belirsiz askerlerin bileklerini çözdüğünü fark etti.

Sonunda bitmişti.

Artık gördüğü tek şey karanlıktı.

Annie Iain'ın alnına dokundu; teni soğuduğu için şanslıydı. Gür beyaz kaşlı, büyük kırmızı burunlu, gözlüklü, yaşlı doktor enfeksiyonun o an en büyük tehlike olduğunu söylemişti.

“Bazen şoktan ölürlers ama Binbaşı MacKinnon çoğundan yürekli çıktı,” dedi Bay Blake Iain'ın sırtındaki kanı temizlerken. “Kısa sürede tamamen iyileşir.”

Sırtı yakından daha kötü görünüyordu. Annie kırbaç darbe-lerinin Iain'ın etini ne hale getirdiğini görerek dehşete düştü. Ne kadar acıyabileceğini anlayamazdı. Bay Blake'in Iain'ın yaralarını sarışını izledi, ilk tercihini değiştirmemiş olmayı ve Lord William ondan ne beklerse beklesin onu elli kırbaçtan kurtarmış olmayı istedi.

Cerrah Annie'yi uzaklaştırmaya çalıştı ama Annie yardım edebileceği konusunda ısrar ederek oradan gitmeyi reddetti. Okumayı bildiğini fark ettiğinde ise – bir ilaç kutusundaki etiketi okumuştı – yumuşayıp kalmasına izin verdi.

“Yardımın dokunabilir,” demişti Cerrah.

Iain iki kez uyanmış, acıyla kaşlarını çatmış ve Annie ona iki kez dudaklarının arasından çorba ve afyon ruhu vermişti.

“Hayır, Annie. Afyon... sersemletir. Ayağa kalkmam... gerekiyor.”

Annie Iain'ın saçını okşadı, zorla gülümsedi. “Seni aptal! Uyu şimdi.”

O da öyle yaptı.

Bay Blake savaştan bahsedip hastalarla ilgilenirken Annie yerleri silerek, kumaşları bandaj şeklinde sararak ve bir tokmakla kurutulmuş sebzeleri toz haline getirerek yardımcı olmaya çalışıyordu. Başka hastalar da vardı: Kendini ayağından vurmuş biri, yüksek ateşle oraya gelmiş bir diğeri ve Fransızlarla yapılan savaşta yaralanan iki Komando. Bir de Iain.

Doktorun anlattıklarını kibarca dinlemeye çalışsa da düşüncelerinin ona kaymasına engel olamıyordu Annie. Kırbaç tahtasına bağlı Iain'ın, kanlı sırtına tekrar ve tekrar inen kırbacın görüntüleri aklına üşüşüp içini ürpertiyordu. Ne büyük acı çekmiş ama kılını kıpırdatmamıştı.

Öpücüğü de aklından çıkmıyordu. Iain'ın dudaklarının kendi dudakları üzerindeki kavurucu baskısını, dilinin ağzına girişini, parmaklarının saçına takılışını hâlâ hissedebiliyordu. Annie onu bir kez daha öpmek için neler vermezdi! Belki de sadece yorgundu; önceki gece hiç uyumamıştı. Kendisine gelmesi birkaç gün sürerdi. Çok fazla şey yaşamıştı.

Bir tür ağaç kabuğunu – doktorun ateşe iyi geldiğini söylediği söğüt kabuğunu – öğütmeyi yeni bitirmişti ki o zamana kadar ateşler içinde uyuyan bir adam birden uyanıp konuşuverdi.

“Binbaşının kadını siz misiniz?” Genç adam, Annie'nin yaşlarında, çilli ve sarışındı.

Binbaşının kadını.

Annie nasıl cevap vereceğini bilemedi. “Binbaşı MacKinnon hayatımı kurtardı.”

“Güzelsiniz.” Adamın solgun yüzü bir gülücükle aydınlandı. “Güzel olduğunuzu söylemişti.”

Iain ondan bahsetmiş ve güzel olduğunu mu söylemişti? “Komando musunuz?”

“MacKinnon Komandoları’ndan Brendan Kinney, Küçük Hanım.” Gurur duyduğu açıktı.

Bay Blake Brendan Kinney’in bacağını muayene edip ateşini düşürmek için ilaç verirken Annie adamın nasıl yaralandığını dinliyordu.

“İlk saldırıydı, Küçük Hanım. Binbaşının ateş ettiğini duyduk ve arkamızdan geleceklerini anladık. Üzerimize çok kalabalık saldırdılar – üç yüz ya da daha fazla Fransız. Ama Morgan ve Connor’ın önderliğinde direndik. Beni saklanmaya çalışırken bir kurşunla yakaladılar.”

Adamlarından beşi öldü ve sekizi yaralandı; çünkü görevini yerine getirmektense seni kurtarmayı tercih etti.

Connor’ın sözlerini hatırlayan Annie durumu daha net anlayabiliyordu.

“Çok cesursunuz, Bay Kinney. Yaralandığınız için çok üzgünüm.”

“Bunun için üzölmeyin, Küçük Hanım. Mack’in hayatınızı kurtarmasına sevindim.”

Annie’nin boğazı düğümlendi. Hâlâ derin derin uyuyan Iain’a baktı. “Size bir şeyler okuyayım mı, Bay Kinney?”

Iain rüya görüyordu; Annie’nin sesi sıcak bal gibi etrafında akıyordu sanki. Bir hikaye anlatıyordu. Bildiği; çünkü kendisini de içeren bir hikayeydi. Abenaki köyüne saldırışının hikayesiydi.

“ ‘... ayaklarının altındaki yoğun kara rağmen acımasız ormanda uzun yol kat edip önlerine çıkan kar fırtınasına direndikten sonra açlıktan ölmek için kemerlerini ve tozluklarını pişirmek zorunda kaldılar.’ Gerçekten kemerlerinizi yiyor musunuz, Bay Kinney?”

“Evet Küçük Hanım, daha kötülerini de... ama genç bir kadına bunlardan bahsedemem.”

“Yirmi beş gün boyunca tüm zorlukları atlatarak oradaki sa-

vaşçıları öldürmek üzere şafak sökerken köye vardılar. Binbaşı MacKinnon Albay William Wentworth'a verdiği gezi raporunda kadınlar ve gelişim çağındaki çocuklar da dahil olmak üzere kulübelerin üzerindeki direklere asılmış bin kelleden fazlasını bulduklarını bildirdi.' Ne acı!"

Tüm hikaye bundan ibaret değildi; bu *Boston Gazette*'de verilen işlenmiş versiyonuydu. Onu nereden almıştı? Rüya mı görüyordu? Afyonla sersemlemiş olan Iain anlamlandırmaya çalıştı ama tekrar uykuya daldı.

Sonunda ağrıdan uyandığında Connor'ın sıkıcı sesi bir kez daha yankılandı.

"Beni duyabiliyor musun, Iain?"

"Evet, seni ahmak. Kulağımın dibinde niye bağıırıyorsun!" Ağzı kupkuruydu ve hâlâ afyon tadı alıyordu ama ilaç etkisini uzun süre önce kaybetmişti. Sırtı ağrı içindeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" Konuşan Morgan'dı.

"Sırtım filika demiriyle sıyrılmış gibi." Iain başını kaldırdı ve yanında oturan iki kardeşini gördü.

Connor Iain'ın bandajlı sırtına baktı. "Öyle de denilebilir. Yüce Tanrım, Iain! Umarım bu gördüğüm son olur!"

Morgan "Aynı fikirdeyim," dedi. "İyi dayandın – yüz kırbaç yedin ama sesin çıkmadı. Herkes seninle gurur duyuyor. Eminim Annie de öyle."

Iain kırbaç tahtasına doğru ilerlerken Annie'nin yüzünde oluşan üzgün ifadeyi hatırladı. "İzlemesine izin vermemeliydiniz."

"Zor oldu ama o güçlü bir kız." Morgan Iain'a su matarasını uzattı. "Gözlerini üzerinden hiç ayırmadı, ağladı durdu; şiir gibi duru bir kız."

Connor sırtıttı. "Sanırım adamların yarısı sırf kendileri için ağlasın diye memnuniyetle yerinde olmak isterdi."

Iain su içti, birkaç dakika önce sesini duyduğundan emin bir şekilde gözleriyle Annie'yi aradı ama göremedi. "Nerede o?"

Morgan ve Connor bakışıp Iain'ı endişelendirdiler.

"Nerede o?" Iain oturmaya çalıştı ama başı fena halde döndüğünden kalkamadı.

Önce Morgan konuştu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Iain. Gücünü toplamalısın."

"Lanet olsun! Nerede o?" Ama Iain cevabı bildiğini düşünüyordu.

Connor gözlerinin içine baktı. "Yanında götürdü."

Iain yatağı yumrukladı. "Ona neden göz kulak olmadınız?"

"Wentworth bütün birliği önceki geceki şamata yüzünden cezalandırıp yol üzerindeki ağaçları kesmeye yolladı. Bütün gün bu işle uğraşmaktan ne sana ne de ona bakacak vakit bulamadık."

Iain, Wentworth'a ona dokunursa başına neler geleceğini anlatmıştı. Iain'ı hücreden çıkardıkları an aşağılık adamın karşısına geçip Annie korkusundan her neyi kabul etmiş olursa olsun onu rahat bırakmakla iyi edeceğini ona kesin bir dille söylemişti.

"Ona dokunursan taşaklarını şuradaki bayrak direğinde sallandırırım." O sabah kırbaç tahtasına götürülürken de uyarmıştı. "O MacKinnon Klanı'nın koruması altında."

Wentworth'un onu anladığını düşünmüştü. Ama alçak adam yüz kırbaç cezası vermiş, onu ve kardeşlerini yolundan çıkarıp Annie'nin peşinden gitmişti.

Öfke afyonun zaten azalmakta olan tüm etkisini yok etti. Iain acıdan dişlerini sıkarak yavaşça oturdu. Başı dönüyordu ama çıplak ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Aşağı baktı, bandajları gördü; gömleği üzerinde değildi. "Lanet olası mokasenlerimle gömleğim nerede?"

Morgan onu durdurmak için omzuna elini koydu. "Bunu yapamazsın, Iain!"

Teslimiyet

Iain elini itti. “Beni durdurmaya çalışmayın!”

Connor ayağa kalktı, başını salladı. “İstediyini yap ama doktor, adamlarının üç saat önce onu almaya geldiğini söylüyor. Iain, artık çok geç! Wentworth ondan ne istediye şimdiye kadar almıştır – defalarca.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lord William'ın soğuk bakışlarının üzerinde dolaştığının farkında olan Annie satranç tahtasına bakarak düşünüyormuş gibi yapıyordu. Iain için endişelenirken, içtiği şarabın etkisiyle sersemlemiş ve vücudu uykusuzluktan kırılmış olduğu halde oyunla ilgiliymiş gibi davranıyordu. Satranç bildiğini nasıl düşünmüştü?

Lord William kalesini ve iki atını çoktan almıştı; şimdi de fileri ve veziriyle ona baskı yapıyordu. Annie bir an önce hastaneye ve Iain'a dönmek için filini oynatıp kral ve vezirini bilerek ortaya çıkarmıştı.

Bir başka zamanda ve yerde Lord William'ı hoş bulabileceğini düşünmek garipti – ideal eş ve ne yazık ki ulaşılmaz. Ama tam karşısına oturmuş bir sonraki adımını düşünürken Annie öfkesini ve duygularının birden değişip tiksintiye dönüştüğünü gizlemekte zorlandı.

Onu gün doğmadan çağırmıştı. Şaşkınlığa uğrayan Annie tam karşı çıkacaktı ki onun kalenin komutanı olduğunu ve istediğini yapabileceğini hatırladı. En kötüsünü bekleyen Annie, Lord William onu yatak odası yerine yemek masasına getirdiğinde çok şaşırmıştı.

“Bayan Burns, lütfen sizi buraya uygunsuz amaçlarla çağırdığımı düşünmeyin.” Üstünlük taslayan, azarlayıcı bir sesle konuşarak Annie'ye aşağılayıcı bir bakış attı. “Evet, yüzünüzdeki korku dolu ifadeden, tam olarak böyle düşündüğünüzü görebiliyorum. Ama bana sadece yemekte eşlik etme zevkini vermenizi istiyorum.”

Bu sözler onu en sert şarabın yapabileceğinden çok daha fazla rahatlamıştı.

“Bu akıllı bir hamle olmaz, Bayan Burns,” diye tavsiye verdi Teğmen Cooke.

Annie bakışlarını ona çevirdi; kafası karışmış gibiydi. “Ustalık isteyen bir oyun. Bütün kuralları aynı anda nasıl aklımda tutabilirim, bilmiyorum.”

Lord William’ın gözleri şimdi tahtanın üzerindeydi. “Tecrübeyle, Bayan Burns, tecrübeyle.”

Vezirini cesurca öne çıkardı ve Annie hatasını gördü.

Hem şarabın hem de uykusuzluğun etkisiyle, kalesi ile Lord William’ın vezirini aldı. Ne yaptığını fark edince yüzüne kan hücum etti.

Lord William’ın keskin bakışlarını gören Annie bir an için kendisini örümceğin gözlerine bakan bir sinek gibi hissetti.

Ama Teğmen Cooke çılgına dönmüştü. “Ah, çok iyi, Bayan Burns! Mükemmel oynadınız! Görüyorsunuz ya kuralları öğrenebilirsiniz!”

Coşkusu o kadar içtendi ki Annie gülümsemesine engel olamadı.

Iain onu işte böyle bulmuştu: Altın rengi saçları omzunda, etrafı subaylarla çevrilmiş olarak, Wentworth ile bir yandan satranç oynuyor bir yandan gülümsüyordu. Onu eğlenirken bulacağı aklının ucundan geçmezdi. Öfkesi, duyduğu acıdan ve baş dönmesinden daha güçlüydü.

“Korunmadığı ana kadar bekledin ve sonra onu aldın. Bedel ödenmişti, Wentworth. Buna hakkın yoktu!”

“Iain!” Annie’nin kanı çekildi.

Wentworth dışında herkes ona şaşkınlıkla baktı ki bu şaşkınlık kısa sürede öfkeye dönüştü.

“Buraya bakın, Binbaşı!” Ayağa fırlayan Cooke acele ile ko-

nuşmaya başlamıştı. “Kimse Bayan Burns’ün namusunu kirletmeye çalışmıyor.”

Iain kapıda bekleyen iki İngiliz askerinin arkadan yaklaştığını duydu. Beklediğinden daha çabuk ayağa kalkmışlardı; yani düşündüğünden daha zayıftı.

“Özür dilerim, Albay. Onu durdurmaya çalıştık ama...”

“Binbaşı MacKinnon. Bu ne sürpriz!” Wentworth dantelli bileğinin bir hareketiyle askerleri dışarı çıkardı. “Bize katılmaz mısınız?”

“Hayır. Size katılmayacağım.” Sonra Annie’nin iri gözlerine baktı ve İskoçça konuşmaya başladı. “*Tiùgainn leam, a dh’Annaidh!*” *Uzaklaş, Annie!*

Annie dediğini yapacak gibi ayağa kalktı, ancak sonra Wentworth’a baktı.

Bu kez Iain Wentworth da anlasın diye İngilizce konuştu. “Onun onayına ihtiyacın yok, Tanrı aşkına! Ona bağlı değilsin.”

Annie tereddüt etti. “Iain, ben...”

“Size de bağlı değil, Binbaşı.” Wentworth kalktı, Annie’nin elini alıp öptü. “İstedığınız buysa onunla gidebilirsiniz, Bayan Burns. Keyifli akşam için teşekkür ederim. En son ne zaman biriyle olmaktan bu kadar keyif aldığımı hatırlayamıyorum.”

Iain bir an için Wentworth’un niyetleriyle ilgili şüpheye düşmüşse de o an şüpheleri kayboldu. Onun kanındaki ateşi odanın diğer bir ucundan hissedebiliyordu.

Iain’ın midesi bulandı. Yürüdü, bir bakışıyla Cooke’nin yolundan çekilmesini sağladı ve Annie’yi kolundan tutup çekti.

Annie karşı çıkmadan onu takip etti. Bir yandan sorular soruyordu. “Delirdin mi? Yataktan niye çıktın? Wentworth’un gazabı yetmedi mi?”

Wentworth adını onun ağzından duymak Iain’ı çıldırma noktasına getirdi. “Hişşş!”

“Iain, o bana elini sürmedi!”

Morgan önünü kesti. “Öfkeni kızdan çıkarma. Bunu o seçmedi.”

Ama Iain Annie’nin yüzünde gördüğü gülümsemeyi aklından çıkaramıyordu. Yeterince istekli görünmüştü. “Sen kenara çekil.”

Öfkeyle güçlenen Iain kardeşinin yanından geçti. Annie’nin itirazlarını duymazdan gelerek onu kaleden çıkarıp köprüünün üzerindeki şaşkın adamların arasından, odasına götürdü. Sonra da onu odaya itip kapıyı arkasından kapattı.

“Iain, lütfen! Kendinde değilsin!”

Bunu neden yaptığını daha sonra kendine bile itiraf edemeyecekti. Belki duyduğu acı yüzündendi. Belki de kıskançlıktan çıldırmıştı. Ona bağırıp çağırmak, öfkesini kusmak, boğazına yapışmak istiyordu. Ancak kendini onu öperken, başka bir adamın ele geçirmek istediği dolgun dudaklarına kenetlenmişken buldu.

Annie onu tekrar öpmeyi istemişti ama bu şekilde değil. Öfkeden deliye dönerek değil. İncindiği zaman değil. Annie yüzünü diğer tarafa çevirdi; ellerini Iain’ın göğsüne koyup sert kollarından kurtulmaya çalıştı. “Lütfen, Iain! Ayakta zor duruyorsun!”

Iain Annie’nin çenesini tuttu, onu gece kadar kararmış gözlerine bakmaya zorladı. “Seni böyle mi öptü?”

“O beni...” Annie cevap vermeye çalıştı.

Ama Iain sözünü keserek dilini ağzının içine soktu.

Bu zevk bir anlığına Annie’nin aklını başından aldı ve Annie o sırada kendisini Iain’ın dudaklarının yakıcı baskısında, birbirine dolanan dillerinin sıcak temasında kaybetti. Tüm vücudunda sıcak bir ürperti dolaştı ve o da Iain’ı öpmeden duramadı. Vücudunu Iain’a bastırıyor, onda bir şey arıyordu.

Sonra aklına geldi ve çekildi. “Iain, bunu yapmama...”

Ama Iain'ın saçına geçirdiği elleri başını geri attı ve boynunu açığa çıkardı. "Tadına böyle baktı mı?"

Iain dişleri ve diliyle kulağının altındaki hassas deriyi ısırp yalayarak Annie'yi zevkten titretti.

Annie ona yapışıp elleriyle gömleğini sıkarak inledi. "O bana... o bana hiç dokunmadı!"

Birden Iain onu düşürüp, yatağına yatırdı ve üzerine çıktı. Annie endişeyle titriyordu ama Iain'ın dudaklarının, dişlerinin ve dilinin etkisiyle endişesi kayboldu.

"Sana böyle dokundu mu?" Annie'nin bileklerini tek eliyle başının üzerinde tuttu. Sonra korsesini birden çekip göğüslerini açığa çıkardı ve tek tek emmeye başladı.

"Tanrım!"

Ah, Tanrım, ama bu çok iyi hissettiriyordu! Dili meme uçlarını adeta yakıyordu. Dudakları acıyana ve yanana kadar çekiyordu. Dişleriyle sıyrıp sıkıyor, Annie'yi inletiyordu. Karnındaki alev, bacak arasında sıvıya dönüştü. İnlemeye başlamıştı; vücudunu Iain'inkine bastırdı ve ona karşı çıkamayacağını anladı.

Iain öfkesini Annie'nin etinde bastırırken onun yumuşak inlemelerini duydu ve altında kıvrandığını hissetti. Ama Annie'nin tatlılığı öfkesini, ağrısını ve yorgunluğunu dindiriyordu. Sonunda Annie'nin söyledikleri aklına geldi.

Bana hiç dokunmadı.

Wentworth onu baştan çıkarmaya çalışmamış mıydı?

Bunu fark edince ne yaptığını anladı.

Başını kaldırıp Annie'nin yeşil gözlerine baktı ve gördüğü kararsızlık yüzünden kendisinden iğrendi. "Beni affet!"

Bu gözler kararsızlıkla dolduğu kadar arzuyla da ıslıl ıslıldı.

Vücudu garip duygularla titreyen Annie Iain'ın başının çıplak

göğsünde dinlendiğini hissetti; nefesinin yavaş, düzgün sesini duydu ve çok yorulduğunu anladı.

Ama o da yorgundu ve kanındaki ateş sönmeden uykuya daldı.

William orgazma ulaşırken gözlerini kapattı ve aletini tutan ellerin sahibinin Bayan Burns olduğunu hayal etti. Bu kez daha hızlı davrandı – bir daha, bir daha, bir daha. Sonra vücudu birden gevşedi ve bir süre öyle kaldı.

Karnının altına bulaşan spermleri silmek için beze uzandı. Onları Bayan Burns'ün içine bırakmayı tercih ederdi ama uzun süre önce ağabeyinin yaptığı gibi zenginliğini piçler yüzünden boşa tüketmeyeceğine dair söz vermişti. Sokaklarda açlıktan ölecek hale gelirse kendisini onurlu bir adam olarak göremezdi ama gayrimeşru çocukları için meşru çocuklarından para ya da mal mülk almak istemezdi.

Eli kolu bağlı da yaşayamazdı – asla. Ama William'dan destek beklemeden çocuğunun kocasına ait olduğunu söyleyebilecek evli bir kadınla haz yaşamayı tercih ederdi. Kadın zaten hamiliyse çok daha iyiydi. Zaten hamile olan bir kadını hamile bırakamazdı.

Kendisine ettiği yemine rağmen o gece bu planına uyup Bayan Burns'ü yatağına almamak çok zor geliyordu. Onun yanına tecavüz edeceğini bilerek gitmesini çok tahrik edici bulmuştu. Ama istekli bir kadını isteksiz bir kadına tercih ederdi ve Bayan Burns onunla yatma düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Şimdilik.

William ayağa kalktı, çıplak bir şekilde odayı geçip ateşe daha fazla odun attı. Sonra kendine bir konyak alıp aromasının tadını çıkardı.

Annie'nin bakire olduğuna iddiaya girerdi. Annie Burns baki-re bir gelin kadar masum olmalıydı. MacKinnon'ın onunla hâlâ

yatmamasına gelince – William bunu sadece MacKinnon’ın aşırı İskoç gururuna bağlayabiliyordu. William MacKinnon’ı korumasına aldığı bir kadının namusuna dokunmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu – en azından kendisiyle uzun ve zor bir mücadele verene kadar.

Iain’ın kırbaçlamadan önce onu öpme şekline bakılırsa – kaledeki herkesin önünde Annie üzerinde hak iddia etmişti – çoktan o mücadeleye girmişti bile. MacKinnon’ın o akşam sinirli bir boğa gibi odasına gidişini izlerken aldığı keyif gibi kaybettiğini izlemekten de keyif alırdı. Yüz kırbaçtan sonra hâlâ ayaklarının üzerinde durabilmesi ise sadece şaşırtıcıydı. Iain MacKinnon bir taş kadar dayanıklıydı.

Yeniden Bayan Burns’ü – gerçek adı buysa – düşünen William konyağından bir yudum daha aldı. O gece onu daha önce bir yerlerde gördüğünden biraz daha emin olmuştu. Söylediği kişi değildi besbelli.

Annie’yi uyandırmamak için yem atıp onun vereceği karşılığı bekleyecekti. Annie onu zarif sofra adabını bilmediği konusunda ikna etmiş olsa da, çatalını kimi zaman doğru kimi zaman yanlış tutarak kendini ele vermişti. Şarap ikram etmeye kalktığında ise Annie hemen doğru kadehe uzanmıştı. Satranç bilmiyormuş gibi davranıp kötü oynasa da son hamlesi oldukça akıllıcaydı ve onu şaşırtmıştı.

William’ın vezirini aldığı an, maskesi düşmüştü. Bakışları kesiştiğinde, Annie’nin gözlerinde bir köylünün cehaletini değil, iyi yetiştirilmiş genç bir kızın zekasını – ve nasıl paniklediğini – görmüştü. Hata yapmıştı ve bu hata gözünden kaçmamıştı.

Ama onun kadar güzel ve savunmasız genç bir kız neden ayrıcalığa sırt çevirip sınırdaki yokluk ve zorluk dolu bir hayatı tercih etsin? Neden kaçıyordu? Ne saklıyordu?

William kendi zekasına hayranlık duyarak sırttı. Bayan Burns'ün sırlarını tek tek ortaya çıkarmak, son derece keyifli olacaktı.

Kapıda biri vardı.

Annie bunun önce bir rüya olduğunu düşündü. Duymazdan geldi, dönüp uyumaya devam etmek istedi ama üzerine bir ağırlık çökmüştü.

Sersemlemiş halde gözlerini açtı ve o an nefesi kesildi.

Başını Annie'nin çıplak göğsüne dayamış olan Iain derin uykusundaydı.

"Iain, kapıyı aç yoksa kırmak zorunda kalacağız!" Morgan'ın sesiydi bu.

Kardeşlerinin onu bu şekilde görmek istemeyeceklerini düşünerek Iain'ı uyandırmadan kalkmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Kaşları acı ve öfkeyle çatılan Iain başını kaldırdı. "Ah, bir dakika bekleyin!"

Iain ona baktığında Annie kızardığını hissetti. "Kımıldarsan kapıyı açarım."

Iain neyin üzerinde yattığını hatırlayarak gülümsedi ve Annie'nin meme uçlarından öptü. "Bir adam için bundan daha yumuşak veya daha güzel bir yastık yoktur."

Dişlerini gıcırdattı, üzerinden kalktı ve yatağın kenarına oturdu.

Yüzü iyice kızaran Annie hemen ayağa fırladı, elbisesini düzeltti ve kapıyı açmaya gitti.

"Teşekkürler, Annie." Morgan ve arkasından Connor içeri girdiler.

Ve de bir Kızılderili.

Annie'nin aklından bir sürü düşünce geçti. Adamın MacKinnon kardeşlerin bir arkadaşı olduğunu biliyordu ama onu görünce hissettiği paniğe engel olamadı.

Neredeyse Iain kadar uzundu. Saçları uzun, düz ve gece kadar koyuydu, teni de esmerdi. Boynundan sarkan bronz kolye ve alnını süsleyen renkli boncuklardan ince bir şerit dışında sadece tozlukla deri bir don vardı üzerinde, ve Annie'ye göre neredeyse çıplaktı. Iain'inkine benzeyen işaretler; esmer kollarını, göğüs ve göbek kısmını süslüyordu ama yüzünde boyadan eser yoktu.

Morgan Annie'nin kolunu güven verici bir şekilde tuttu. "Üzgünüm, Joseph, ama kız daha önce onu öldürmeye çalışmayan bir Kızılderili görmedi."

Kızılderili kara gözleriyle Annie'ye baktı. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Demek bütün bu sıkıntının sebebi sensin."

ON ALTINCI BÖLÜM

Annie yapması gerektiği şeyden korkarak önce elindeki beze ve merhem kavanozuna, sonra Iain'ın çıplak, yara içindeki sırtına baktı. Bu karışımın nasıl yaktığını biliyordu ve Iain'ın derin yaralarına onu nasıl süreceğini bilemiyordu. Canını yakmayı hiç istemezdi ama ateşler içerisinde kalmasına da izin veremezdi.

Komandolar gecelik romlarını içerken dışarıdan keman sesleri geliyordu ama Annie zor duyuyordu.

“Hazır mısın?” Morgan kıvranıp birilerine zarar vermemesi için Iain'ın bacaklarının üzerine uzandı.

Connor ve Joseph ise birer kolundan tuttular.

Morgan'a küfreden Iain'ın öfkesi açıldı. “Seni piç kurusu, beni tutmanız gerekmez!

“Evet, hazırım.” Annie beze bir miktar merhem sürdü ve derin bir nefes aldı. “Beni affet, Iain.”

Hemen yakıcı merhemi sırtında gezdirdi; omuzlarından başlayıp yüzülmüş derisine kadar indi. Başını iyice eğdi, Iain'ın vücudunun ellerinin altında hemen nasıl gerildiğini unutmaya, iniltilerini duymamaya çalıştı.

Ama iniltilerden ne kadar acı çektiği anlaşıyordu. “Kahretsin!”

“Bana bunun acıttığını söyleme.” Onunla dalga geçen Joseph'ti.

Iain da sıktağı dişlerinin arasından aynı şekilde, alaylı bir cevap verdi. “Kuş tüyünden daha fazla değil. Yüce Tanrım!”

Akşamın erken saatlerinden görüntüler aklına üşüştü. Lord William'ın çalışma odasına doğru fırtına gibi koşan solgun ve öfkeli Iain. Onu öpücükleriyle cezalandırmaya çalışan Iain. Ağzını göğüslerine götürerek titremesine sebep olan Iain.

Ama aklına başka görüntüler de geldi. Kırbaçlanacağı yere doğru zincirlenmiş şekilde ilerlerken adamlarına sırtan Iain. Gözlerindeki güven veren güç. Her kırbaç darbesiyle acıdan gerginleşen vücudu.

Onu tanımasa da onun hayatı için seve seve bu cezaya katlanıyordu.

Başta Iain'ın bir barbar olduğunu düşünmüştü ve haklıydı da. Ama Iain'da ruhunun derinliklerine işlemiş olan dağlar kadar güçlü bir onur ve cesaret vardı. Onur ve cesaret; bunlar bir cencilmenin özellikleri değilse neydiler?

Annie yaralarına merhem sürmeye devam ederken neyse ki Iain'ın bilinci yerinde değildi. Annie hızla yarayı bandajladı ve yatağın kenarına oturdu. Bacakları birden onu taşıyamayacak hale gelmişti; elleri titriyordu ve ciğerlerindeki hava boşalmıştı.

Morgan'ın sesini çok uzaklardan işitiyor gibiydi. "O iyi bir kız."

Joseph "Bir doktorun iyileştirici dokunuşlarına sahip," dedi.

"Bu onu iyileştirir – öldürmezse tabii." Connor iri eliyle Annie'nin omzuna dokunup, hafifçe sıktı. "Teşekkür ederiz."

Dışarıdan keman sesleri gelmeye devam ediyordu.

Tüm vücudu tir tir titreyen Annie elindeki merhem kabına baktı ve merakına engel olamayarak hâlâ hastanede olan iki Komandoyu düşündü.

Iain Annie'nin tatlı sesiyle uyandı.

Annie mırıldanıyordu.

Iain gözlerini açtığında kendi yatağında yüzüstü yattığını anladı. Sırtı çok acıyordu ve kendini yeni doğmuş bir enik kadar

güçsüz hissediyordu. Ağzında yine afyon tadı vardı ve Annie'nin onu yarı uykuda, aklı bulanıkken beslemeye çalıştığını hatırladı.

Afyondan sersemlemiş olan Iain başını kaldırdı ve Annie'ye baktı; masanın başında bir şeyler dikmekle meşguldü.

Gömlek. Onun gömleği.

Gömleğinde bir şey yoktu ama? Ah, bir kolunun altında küçük bir sökük. Bir tane de sol dirsekte. Kılıcını kınına sokarken etek kısmında oluşan yırtık. Dikiş gerektirecek kadar parçalanmamıştı. Yine de Annie'nin ona ait bir şeyi diktiğini görmek – bir eşin yapacağı türden şeyler – içinde unutulmuş bir şeyleri harekete geçirdi.

Annie Iain'ın kendisini izlediğini hissetmiş gibi mırıldanmayı kesip başını işinden kaldırdı. “Uyanmışsın. Susadın mı?”

“Evet.” Sesi kupkuru çıkıyordu.

Annie gömleği kenara bıraktı, teneke bardağı eline alarak Iain'ın yanına gitti. Bardağı Iain'ın dudaklarına götürdü ve soğuk, yumuşak eliyle alına dokunarak ateşine baktı.

Iain suyu içti. “Biraz daha.”

Susuzluğunu geçirmek için iki bardak daha su içti.

“Teğmen Cooke yeniden hastaneye gidip gitmediğini görmek için buraya kadar gelmiş. Killy onu bir süre oyaladı, sonra da kardeşlerin onu bir güzel defetti.”

“İyi. Oraya dönmeyeceğim ama adamlarımı da kontrol etmek zorundayım.” Iain pencereye baktı. Şafak sökmüştü bile. Ayağa kalkıp görevinin başına dönmesi gerekiyordu. “Gömleğimi verebilirsen kalkacağım.”

Annie kalkıp gömleğini Iain'ın sırtına koydu. “Böyle bir şey yapmayacaksın, Iain MacKinnon. Yatakta kalıp dinleneceksin.”

Iain biraz sinirlendi. “Wentworth'un emri mi?”

“Hayır, benim emrim.”

Iain Annie'ye ters ters baktı. “Ben yatalak değilim.”

Annie tek kaşını kaldırdı. “Bu şekilde dolaşamazsın.”

Iain acıyla dişlerini sıkarak oturdu. “Senin gibi küçük bir kız beni durduramaz.”

Annie engel olmak ister gibi kapıya yaslandı. “Bu odadan çıkmayacaksın. Gerekirse seni yatağa bağlarım.”

Onun kendisine engel olma fikriyle bile eğlenen Iain güldü. “Beni bağlama düşüncesi seni heyecanlandırıyor mu?”

Annie’nin yüzünün rengi soldu ve gözleri irileşti.

Bu bir bakirenin utancından fazlasıydı. Bir an için yüzünde gerçek bir korku ifadesi oluşmuştu.

“Annie?”

Annie az önce hiç korkmamış gibi Iain’a ters ters baktı. “Yat, yoksa yine Joseph ve kardeşlerini çağırırım.”

Daha fazla ısrarcı olmaması için Iain da ona ters ters baktı. “Pekala. Madem esir alındım, o halde kim benimle ilgilenip karnımı doyuracak ve ihtiyaçlarıma cevap verecek?”

Annie çenesini kaldırdı. “Benim yüzümden acı çektiğin için bunu ben yapacağım.”

Iain duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalıştı.

“Kollarını kaldır.” Annie Iain’ın yaralarını temiz bir bandajla sararken gözlerini tartan rulosundan ayırmamaya özen göstererek onun önünde eğildi. Iain’ın düz meme uçlarına bakmak istemiyordu. Ya da göğsündeki koyu kıllara. Ya da kaslarının nasıl hareket ettiğine. “Acıtıyor mu?”

Koyu saçları bir omzunun üzerinde toplanmış olan Morgan yatağın kenarına oturdu. “Yapman gerekeni yap, gerisi için endişelenme.”

Annie canını yakmamaya çalışarak ruloyu Iain’ın sırtından geçirip – yanakları neredeyse onun göğsüne değecekti – döndürerek tekrar önüne çekti. Iain’ın bakışlarının ona kenetlendiğini

biliyor, vücudunun sıcaklığını hissedip aldığı her yavaş, derin nefesi duyabiliyordu.

Daha önce bir adam ona böyle hissettirmiş miydi?

Hayır. Hiç.

Bir haftadır onunla ilgileniyor, onu Killy'nin mutfaktan getirdiği yiyeceklerle besliyor, güçlendirici çaylar yapıyor ve acısız uyuyabilmesi için en azından afyon ruhu veriyordu. Zaman geçirmek için gömleğini dikmiş, odasını temizlemişti ve onun yanından yalnızca hastanedekilerle ilgilenmek üzere ayrılıyordu. Gece olduğunda ise ateşin önündeki ottan yapılma yatakta uyuyordu.

Annie, Iain'ın kötü şekilde yaralanmış olmasına ve acı çektiğini bilmesine rağmen bundan keyif aldığını düşünüyordu. Belki Iain'ın ona bakışından, belki yüzündeki tatmin ifadesinden, belki de onunla konuşurken sesindeki derin hırıltıdan böyle bir hisse kapılmıştı.

Yine de Annie'ye o geceki gibi dokunmadığı için onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Dilinin ağzının içinde bıraktığı tadı ya da göğüslerinin üzerindeki dokunuşunu unutamamıştı. Aslında bunu çok fazla düşünüyordu ve bunu her düşündüğünde içi yanıyor, şehveti artıyordu.

Bu onu çıldırtıyordu.

Annie Iain'ın gözlerine bakmamaya çalışarak bandajı tekrar sırtına götürdü. Bandajı sıkıca sarıp bağlarken vücudunun sertleştiğini hissetti. "Gün içerisinde afyon ruhu vermeme izin ver sen bu kadar acımazdı."

Iain Annie'nin yanaklarını parmaklarıyla okşarken dokunduğu yerleri yakıyordu. "Acıdan daha önemli şeyler var. Uyanık olmam gerektiğinde zayıf ya da akli karışık olmak istemem."

Annie Iain'ın Lord William'ı düşündüğünü biliyordu. Ama Lord William'ın kendisiyle yatmak istemediğinden neredeyse

emindi. O gece Annie onu yanlış anladığında yüzündeki aşağılayıcı ifade bunu gösteriyordu.

Lütfen sizi buraya uygunsuz amaçlarla çağırdığımı düşünmeyin.

Ama görünüşe bakılırsa Iain, Lord William'ın onu ayartacağını düşünüyor olmalıydı.

Annie Lord William'a güveniyor ya da onun onurlu olduğuna inanıyor değildi. Iain'a merhamet göstermenin karşılığında onu yatağa atmaya çalıştığında – ve adamları izlerken kararını tekrar gözden geçirmeye zorladığında – insanların hayatlarıyla oynamaktan nasıl hoşlandığını görmüştü. Ama yine de onun namusunu kirletebilirdi ve o bu düşünceden dolayı gücenmiş gibi tavır takınmıştı. Annie'ye duyduğu merak kuşkusuz azalıyordu. Düşüncesizce attığı hamleyle vezirini alması onu kuşkulandırmadıysa hiçbir şey kuşkulandırmazdı.

“Gereksiz yere acı çekiyorsun, Iain. Lord William ne bugün ne de başka zaman benim için gelecek. Ben onun için sadece bir baş belasıyım.”

Iain Annie'nin çenesini sıkıca tutup onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Gözlerinde öfkeli bir ifade ve sesinde uyarıcı bir ton vardı. “Beni dinle, Annie. Ondan uzak dur. O bir yalancı ve istediğini almadan gitmeyecektir. O seni istiyor. Sen safsın ve o bunu göremiyor; bu yüzden benim rehberliğime ihtiyacın var. Onu herkesten daha iyi tanıyorum ve ne kadar hilekar olabileceğini biliyorum.”

Annie Iain'ı dinliyor gibiydi ama gözleri dudaklarına kenetlenmişti. “Ondan nefret ediyorsun; çünkü o bir İngiliz.”

Iain Annie'nin gözlerinin karardığını, bakışlarının tek bir noktaya sabitlendiğini gördü ve kendisinden bir öpücük beklediğini anladı. Yedi gündür Iain tam da bunu yapmamak için uğraşıyor, ağrı arzusunu hafifletmesine yardımcı oluyordu. Ona anlatması gerektiğini bildiği için vücudunun karşılık vermemesini diledi.

Annie'nin iyiliği için Wentworth'un ne tür bir adam olduğunu anlatmalıydı.

“Hayır Annie, ondan İngiliz olduğu için nefret etmiyorum. Ondan beni kölesi yaptığı için nefret ediyorum.”

Böylece Annie'ye kardeşleriyle birlikte annesinin yüzüğünü Jeannie'nin parmağına göre ayarlatmak üzere Albany'e gittiğini anlattı. Sokakta dayak yiyen bir fahişeye yardım ederken Wentworth'un onu pencereden izlediğinden bahsetti. Ertesi sabah hakkından geldikleri adamın sokakta ölü bulunup, onun ve kardeşlerinin öyle olmadığı halde onu öldürmekle suçlandığını söyledi. Saatlerce hapiste kaldıktan sonra Wentworth'un önüne zincirlerle çıkarıldığını, Wentworth'un Iain'la pazarlığa giriştiğini – bir Komando birliğine komutanlık yapacak ya da kardeşleriyle beraber asma tahtasında ölecekti – anlattı.

“Morgan ve Connor onların koruması olmadan savaşa gitme izin vermezlerdi; bu yüzden onlar da kabul ettiler ve çiftliğimiz harabeye döndü. O zamandan sonra her gün kendi hayatımı kurtarmak için başkalarının yaşamına son vererek Wentworth'un emirlerini yerine getirdim.”

Yanağında Annie'nin parmak uçlarının dolaştığını hissetti; gözlerinin içine baktığında ne kadar şefkatli olduğunu görebiliyordu. Sonra Annie, Iain'ın bir defasında onu rahatlatmak için söylediklerini tekrar etti. “Bir gün daha yaşamaya çalışmakta utanılacak bir şey yok. Seni dinleyecek kimse yok mu – Lord William'ın subayı? Koloninin yöneticisi?”

“Kim kralın öz torunu varken Katolik bir İskoça inanır ki? Hayır, yok.”

Annie dizlerinin üzerinden kalkıp yatağa, Iain'ın yanına oturdu. Elleriyle eteğinin kıvrımlarından tutuyordu ve yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Jeannie. Onunla evlendin mi?”

Iain Annie'nin gizlemeyi beceremediği merakına güldü – ve

sorusunun kendisine üzüntü vermemesine şaşırdı. “Hayır, hiç evlenmedik. Babası onu bir askerle evlendirmek istiyordu – ya da İngilizlerle başı belaya girmiş biriyle. Ondan şerefimi geri kazanacağım zamana, savaşın sonuna kadar beklemesini istedim ve o da bekleyeceğini söyledi. Ama üç ay içinde Ulster’den bir çiftçiyle evlendiğini duydum. Birkaç ay sonra da bir savaş birliği tarafından öldürüldüler.”

Annie elini Iain’ın omzuna koydu, gözleri yaşarmıştı. “Çok üzgünüm, Iain. Lord William senden bu kadar fazla şey çaldığına göre kuşkusuz çok merhametsiz ve kötü bir adam. Her gününü; hayatını nasıl devam ettireceğini, çocuklarına nasıl bir gelecek çizeceğini düşünmekle geçiriyor olmalısın.”

Iain Annie’nin onu çok iyi anladığını fark etti. Ama o yanında oturuyorken ve onun kokusunu alıp ilgisinin sıcaklığını hissediyorken artık Jeannie’nin yüzünü hatırlayamıyordu.

Annie’nin saçına dokundu, kolunu beline attı ve Annie’yi dizine çekti.

Annie’nin nefesi kesildi, şaşkın gözlerle Iain’a bakıyordu.

Başparmağını Annie’nin dolgun alt dudağında gezdirdi. “Artık tek merak ettiğim şey, *mo leannan*, bu olmadan nasıl yaşıyor-muşum.”

Sonra Annie’nin dudaklarına kendi dudaklarını yapıştırdı.

Annie bir iniltiyle kendisini Iain’ın öpücüğüne teslim ederek tatlı dilini kabul edip sert göğsünde eridi. Tüm vücudunda sıcak bir heyecan dalgası dolaştı, içini yakıp Annie’yi güçsüz, gözü kara, nefessiz bıraktı. “Iain!”

Iain hırıldadı, dudakları titreyip ağrıyana ve Annie için dünyada ondan başkası kalmayana dek öpücüğünü derinleştirdi. Batan fırça sakalı. Omuzlarının sert kıvrımı. Baharatı andıran erkeksi kokusu.

Annie onunla yatamayacağı için bunu hemen bitirmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu istemiyordu. Tam da Iain korse-

sini çözüp sıkı, hevesli meme uçlarını aç ağzına aldığında, elini kalçasına kaydırıp kaba etini sıktığında, eteğini tutup sabırsızca kaldırına kadar bitiremedi.

“Ha-hayır! Iain, dur!” Annie Iain’ın elini itti. “Yapamam!”

Iain inleyerek alnını Annie’nin alnına dayadı, gözlerini acı çekiyormuş gibi sıktı. Nefes alışsı düzensizdi. “Ah Annie, bir adam senin yüzünden ölebilir!”

Vücudu titreyen Annie Iain’ın kollarında kalıp özür dilemeye çalıştı. “Bekaretimi verirsem her şeyimi vermiş olurum. Be-ben yapamam...”

Alnı hâlâ Annie’nin alnına dayalı olan Iain başını salladı. “Sen bundan daha fazlasısın, Annie, ama açıklaman gerekmez. Benim bir kadına verebileceğim hiçbir şey yok. Sense bir erkeğin aşkını ve korumasını hak ediyorsun. Seni utanç içinde bırakmak istemem.”

Ama Annie’yi utandıran Iain’ın tatlı anlayışsıydı; çünkü aslında bekaretine değil, bir yalana bağılıydı.

Vücudu da en az vicdanı kadar yanan Annie geceyi uyanık geçirdi. Ona anlatmalıydı. Iain’a gerçeğı anlatmalıydı. Başka kim ona anlayış gösterirdi? O zaman neden hiçbir şey söyleyememişti?

Iain yalan yere suçlanmanın ne demek olduğunu bilirdi. Bir insanın hayatının nasıl karartılabileceğini bilirdi. Haksız yere başkasına hizmet etmenin ne anlama geldiğini bilirdi.

Ama bu durumundan çok daha kötüsü vardı.

Sen Argyll Campbell’sın, Annie.

Iain’a gerçeğı anlatırken ona adını söylemek zorundaydı. Argyll Campbell isminden nefret etmeyen bir Katolik İskoç bulmak zordu.

Onu affeder miydi? Yoksa ondan nefret mi ederdi?

Onun için yaptığı onca şeyden sonra Iain'ın gerçeği bilmeye hakkı vardı.

Ama ona anlatacak cesareti neden kendinde bulamıyordu?

Binbaşı MacKinnon hastaneye dönmeyi reddetmişti. Bir hafta daha yatakta kalmak istemeyişi üzerine adamları onu bir kahraman gibi karşıladılar.

“Dediğim gibi, bir taş kadar güçlüdür.” William, Teğmen Cooke'nin verdiği bilgileri dinlerken konyağından bir yudum daha aldı.

“Bay Blake defalarca övgüde bulundu ve Bayan Burns'ün Binbaşı'yla oldukça yakından ilgilendiğini, böylece kendisinin diğer hastalara ayıracak vakti olduğunu söyledi.” Cooke'nin sesi mağrur ve keyifli geliyordu. “Ayrıca hâlâ hastanede bulunan iki Komandoya da yardım ediyormuş ve hastaları iyileştirme konusunda doğal bir yeteneği varmış. Görünüşe bakılırsa doktor kadar eğitilmiş.”

William bunu daha önce Bay Blake'den de duymuştu ve garip karşılasa da hiç şaşırmamıştı. Bayan Burns eşine az rastlanır yetenekleri olan bir kadındı. “Binbaşı tekrar ayağa kalktığına göre güzel Bayan Burns'le ne yapacağıma karar verme vakti geldi sanırım. Ailesinin ve gidecek yerinin olmadığını söylemişti. Ama Elizabeth Kalesi'nde bazı kurallar vardır...”

“Kalede subayların eşleri ve... yordakçılar dışında kadın barınamaz, efendim.”

“Doğru.” William kendisine sunulan eylem planlarını değerlendirdi ve her birini bir öncekinden daha eğlenceli buldu. “Binbaşı ile Bayan Burns'e yarın akşam yemeğinde kendilerini beklediğimi haber verin.”

“Emriniz olur, efendim.” Teğmen Cooke şık bir selam verip gitti.

William bir yudum daha konyak alıp gülümsedi. Ertesi akşam en az zorlu bir satranç oyunu kadar eğlenceli olacaktı. Belki daha eğlenceli. O akşam iki düşmanıyla yüz yüze gelecekti – gizemli ve güzel Bayan Burns ile güçlü ve patlamaya hazır durumdaki Binbaşı MacKinnon.

“Sen benim odamda kalacaksın. Ben şimdilik Morgan’ın yanına geçerim.” Annie’yle yatmayı ölesiye isterken bunu söyleyebildiğine inanamıyordu.

Annie’ye duyduğu arzu öyle büyüktü ki uykuları kaçıyor, ister istemez hırçınlaşıyordu. Annie’nin baştan çıkarıcı dişiliği onu uykusunda bile kendisine çekiyordu. Ağrıları artık dikkatini dağıtacak kadar güçlü olmadan, ona olan arzusu ne zaman onurundan üstün gelecekti?

Annie şöminenin yanında durmuş kirpiklerini kırptırarak Iain’a bakıyordu. Ateşin de etkisiyle saçları altın kadar parlak bir renk almıştı. “Çok nazıksın, Iain, ama seni yerinden etmek istemem. Yeteri kadar başına bela oldum zaten. Bay Blake, Lord William beni tekrar doğuya gönderene kadar hastanedeki depoda kalabileceğimi söyledi.”

“Hayır. Burada daha güvende olursun. Bu adamlar benim emrim altındalar. Hiçbiri sana dokunmaya cesaret edemez ve ben istediğim sürece seni hayatları pahasına korurlar.”

Annie uzaklara daldı; sıkıntılı görünüyordu. “Daha fazla Komandonun ölmesine sebep olmak istemiyorum. Size sıkıntıdan başka bir şey getirmedi. Hastanede kalırsam daha iyi olur.”

Iain ona bunların hiçbirinin kendi hatası olmadığını anlatmak istedi. Sadece Iain’la değil artık koltuk değnekleriyle yürüyecek duruma gelen Brendan ve ateşi sonunda düşen Conall’la da ilgilenerek Komandolara borcunu defalarca ödemişti.

“Burada kalacaksın. Wentworth’un yakınındayken güvende olmazsın.”

Annie elini Iain'ın koluna koydu. "Lord William'ın zalim bir adam olduğunu biliyorum ama amacı beni yatağına atmak değil, Iain. Benimle ilgili böyle düşünceleri olmadığına eminim."

Nasıl bu kadar kör olabiliyordu?

"O zaman neden tekrar akşam yemeğine davet etti?"

"İkimizi davet etti. Teğmen Cooke neler yapılabileceğini konuşmak üzere bizi çağırdığını söyledi."

"Onu benim kadar tanımıyorsun. Adamlarımla sana göz kulak olabileceğimiz Komando kampında kalacaksın."

Annie yalvaran gözlerle baktı. "İkimiz de kalırsam neler olabileceğini biliyoruz; o halde neden burada, senin odanda kalmamı istiyorsun?"

Bu sözler Iain'ı adeta afallattı. "Wentworth'a benden daha çok güveniyorsun, öyle mi?"

Annie ters ters baktı. "Kastettiğim bu değil!"

"Öyleyse ne! Bak beni iyi dinle! Rothesay'daki evinde değilsin, savaşın ortasındaki Amerika sınırındasın. Benim korumam, bu yüzden de emrim altındasın. Benim odamda kalacağını söylüyorsam öyle yapacaksın ve karşı çıktığını duymayacağım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Annie ertesi sabah, yerde değil de bir yatakta uyuduğu için sanki yıllar sonra ilk kez tam anlamıyla dinlenmiş hissediyordu. Pencereye baktı, şafağın soluk ışığını görebiliyordu. Uzaktan sabah içtimasındaki askerlerin tören alanından geçerken çıkardığı tamtam sesleri geliyordu.

Annie kalktı, ateşe odun attı ve büyük, tahta bir kaseye su koyup yüzünü yıkadı. Sonra saçını tarayıp bir kurdeleyle arkadan bağladı. Çarşafı değiştirdikten sonra, Iain'ın aldığı pembe ve fildişi rengi çizgili diğer elbiseyi giydi. Elbisenin üst kısmı daha aşağıdan kesilmiş olsa bile o da üzerine ilki kadar iyi oturmuştu. Boyun atkısı ya da şalı olsaydı açık yerlerini kapatırdı ama ikisi de olmadığından yeleşini giydi, ardından kovayı alıp dışarı çıktı.

Hafif, ılık bir rüzgar vardı ve yeni bir günün müjdesini verir gibi güneş yüzünü doğuda yavaş yavaş göstermeye başlamıştı. Iain'ın baskıcı hareketlerine kızıp üzülmemiş olsaydı gerçekten de kendini mutlu hissedebilirdi. Önceki gece ona adamlarından biriymiş gibi davranarak düşüncesizce emirler yağdırmıştı.

Buna hakkı olduğunu mu düşünüyordu? Onu öfkeliendirecek ne yapmıştı? İkisinin de neler olacağını bilmesine rağmen neden odasında kalmasında ısrar ediyordu?

Annie hâlâ ona gerçeği anlatacak cesareti bulamıyordu. Birkaç kez dilinin ucuna gelmişti ama doğru zamanı kollamalıydı. Tam da bir önceki gün Dougie'nin keman çalıp ayaklanmayla ilgili bir şarkı söylediğini ve hain oldukları için Annie'nin klanına küfredip, Kuzey İskoçyalılar'ın mağlubiyetiyle ilgili ağıt yaktığını duymuştu.

Sonsuza dek Annie Burns olamaz mıydı?

Bir anlığına kulübenin kapısında durup yeni dünyasına şöyle bir baktı. Bir haftadan uzun süredir kalede olsa da günlerinin çoğunu Iain'ın odasında ya da Bay Blake'in hastanesinde geçirmiş ve Iain'ın onu etrafta göreceğinden endişelenmişti.

Derken kamptakilerin koşturmacası da başladı. Mutfakların yanında birkaç adam ateş için odun kesiyordu. Diğerleri evlerinin önünde oturmuş kar ayakkabılarını onarıyor ya da kemerlerine, tozluklarına veya mokasenlerine deri yama dikiyorlardı. Başka bir grup da silahlarını temizliyordu. Uzakta birkaçının nehirde balık tuttuğunu, ikisinin bir sıırıktaki ölü bir geyiği taşıyarak köprüyü geçtiğini gördü.

Sonra onları gördü – Kızılderili kulübelerini. Yuvarlak, ağaç kabuğu ve kamışla kaplı kulübeleri adanın kuzey ucunda, Komando evlerinden çok da uzakta değillerdi. Annie'nin saydığı kadarıyla Joseph'in adamlarına ait otuz kulübe vardı. Daha önce beyazlarla Kızılderililerin birbirine bu kadar yakın yaşadıklarından haberdar değildi ve birden ürktü. Ama Joseph'in gözlerindeki iyi yürekli ifadeyi, Iain'a gösterdiği ilgiyi, ona 'kardeşim' deyişini hatırlıyordu.

Erkeklige eriştiğimde Mohikanlardan Ayı Klanı Muchquauh'ın nüfusuna geçtim. Nineler onların yemeklerinden yememden öylesine bıktılar ki beni ailenin bir parçası yapıp bana bir misafir gibi davranmaya son verip balığa yollamaya karar verdiler.

Joseph'in halkı sadece İngilizlerin müttefiki değil, aynı zamanda Iain ile kardeşlerinin de akrabalarıydı. Ona zarar vermezlerdi.

Annie kapıyı arkasından kapattı ve nehre doğru yürüdü. Yıkanmak için suya ve ateş için daha fazla oduna ihtiyacı vardı. Çarşafını ve elbisesini yıkayıp belki sıcak bir banyo ile biraz kahvaltı yapmayı ummuştu. Sonra söz verdiği gibi Brendan ve Conall'ı ziyaret edecekti.

Teslimiyet

Birkaç adım atmıştı ki Komandoları gördü. Bazısını tanıyor, bazısını tanımıyordu. Şaşkınlıktan donup kaldı.

“Basıp gidin, hepiniz!” Killy kulübelerden birinin arkasından belirerek, diğerlerini bir el işaretiyle kovmuştu. “Hiçbir güzel kadın yanında bir İrlandalı varken İskoçların arkadaşlığına tenezzül etmemeli.”

Annie adamı gün ışığında ilk kez yakından görüyordu. Fazla uzun boylu değildi, zayıf ve kaslıydı; her zamanki mavi İskoç başlığını takmıştı. Güneşte yanmış görünen teni kayış gibiydi; vücudunun neredeyse her tarafı yara ile kaplıydı. Çenesinde biri onu boğmaya çalışmış gibi bir yara, ağzının kenarından sağ yanağının altına dek uzanan bir başkası, sol elinde ancak bir kurşunun sebep olabileceği bir daire. Buna rağmen neşesi yerindeydi, gülümsüyordu.

“Günaydın, Killy.”

“Günaydın! Aradığınız bir şey mi var, Küçük Hanım?”

“Çamaşırları yıkamak için su, leğen ve belki bir kuvvet bulmayı ummuştum.”

“Bir kez daha mı?” Killy göz kıparak Annie’den kovayı aldı. Sonra hâlâ orada durmuş izleyen Komandolara döndü. “Duymadınız mı, yarım akıllılar? Robert, odun getirip şuraya diz. Dougie, Annie durmanı söyleyene kadar nehirden su taşı. McHugh, mutfığa gidip bu güzel insan için kahvaltı getir. Ben leğeni taşıyorum. Hadi ne duruyorsunuz?”

Adamlar aceleyle koştururken neredeyse çarpışacaklardı.

Memnun olup keyiflenen Annie gülümsemesine mani olamadı. “Yardımseverler.”

“Av köpekleri kadar tembel olabilirler ama size minnettar olduklarını söyleyebilirim, Küçük Hanım. Morgan ve Connor, Mack için neler yaptığınızı anlattılar – Brendan ve Conall’ı da unutmamak lazım tabii. Yardıma ihtiyacınız olursa bir Komandoya söyleyin yeter.”

Iain Annie'yi gördüğünde Annie evin dışında bir sandalyede oturmuş fincanda bir şeyler içiyordu. Bir tahtta otursa da olurdu. Onlarca adamı da çevresine oturmuş hayran gözlerle ona bakıyorlardı. O kadar büyülenmişlerdi ki Iain'ı görüp işlerine geri dönmediler.

Iain onları suçlayamazdı. Yüce Tanrım, bir kurdeleyle arkadan bağladığı altın rengi saçları, günışığında kaymak rengi teniyle çok güzel görünüyordu. Iain onu aklından çıkaramadığı için uykusuz bir gece geçirmiş, Morgan onu odadan kovana kadar çam dallarından geçici yatağında dönüp durmuştu.

Ah, Tanrı aşkına, Iain! Madem onu bu kadar istiyorsun, harekete geç o zaman! Böyle kudurmuş şekilde dönüp durarak uykusuz kalmak neden!

Harekete geç o zaman!

Gönlü de bunu isterdi.

Killy Amerika'ya nasıl geldiğini anlatarak Annie'yi eğlendiriyordu. Bu Killy'nin anlatmaktan en çok keyif aldığı hikayeydi. "Öldüğümü sanarak asma tahtasından çözüp tahta bir kutuya koydular. Kilise mezarlığına giderken çıkmak için bağırdığımda nasıl korktuklarını düşünsene!"

Adamlar onun bu anlattığına güldüler; Annie'nin ise nefesi kesilmişti.

"Tanrım!" Gözleri şaşkınlıkla irileşti, ince parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ah, Killy! Seni gerçekten astılar mı?"

Killy yaralı boynunu gösterdi. "Evet, astılar. Ama beni öldüremezler, ben İrlandalıyım."

"Seni tekrar asıp öldürmeyi denemediler mi?"

"Hayır, Küçük Hanım." Peder bunun Tanrı'nın işi olduğuna karar verdi; bu yüzden beni sızıntılı bir gemiyle buraya gönderdiler."

Cam sırttı. "Bu daha çok Şeytan'ın işi. Ruhunun cehennem için çok karanlık olduğuna karar verip seni tükürdü!"

Kahkahaların şiddeti giderek artıyordu.

Iain'ın canına tak etmişti. "Savaş iyi ki bitti, değil mi çocuklar? Yoksa yapacak işleriniz olurdu."

Adamları hemen ayaklandılar ve birkaçı kaçmayı başardı.

"Mack." Yaralı yüzünde utançtan eser olmayan Killy Iain'a döndü. "Seni yataktan kalkmış görmek ne güzel! Çocuklarla birlikte onun su ve odun ihtiyacını gideriyorduk."

Iain odun yığınınına baktı ve orada iki ay yetebilecek kadar odun olduğunu gördü. Sinirine hakim olmaya çalıştı. "Bayan Burns'ün üzerine düşmenizi istediğimde ben haber veririm."

"Gerilmeye gerek yok. İyi günler, Küçük Hanım." Killy Annie'ye doğru perçemini salladı ve ıslık çalarak boş boş yürüdü.

Iain arkasından ona dik dik baktı. "Lanet İrlandalı!"

"Onlara neden kötü davranıyorsun ki? Sadece yardımcı olmaya çalışıyorlardı."

Iain Annie'nin kızgın ve güzel yüzüne baktı. Ama öfkesi ağır basıyordu. "Savaşın ortasındayız, Annie. Adamlarımın dikkatinin güzel bir çift çorapla dağılmasını istemiyorum."

Annie çileden çıktı, nefesi kesilmişti. "Bir çift çorap! Sana göre ben bu muyum?"

Iain o anda Annie'nin korsesine bakmasaydı söylediklerini geri alabilirdi.

Dilini hareketlendiren güç, aletine kaymıştı. Ağzı açıldı ama ereksiyonu yüzünden tek kelime edemedi.

"Seni kızdıracak hiçbir şey yapmadım, Binbaşı MacKinnon, ve burada durup hakaretlerine göz yummayacağım!" Pembe çizgili eteğini hışımla çekerek kulübeye girip kapıyı arkasından kapattı.

"Beni dışarıda bırakamazsın, Annie!"

Annie sesi titreyerek cevap verdi, görünüşe bakılırsa ağlıyordu da. "O za-zaman bi-bir barbar gibi kapıyı kı-kır!"

Barbar mı? Onun bir barbar olduğunu mu düşünüyordu?

Iain tam da öyle olduğunu kanıtlamaya yakın olduğunu bildiğinden sırtını kendi kapısına çevirip uzaklaştı.

Annie akşama kadar Conall ve diğer hastalara bir şeyler okuyup, kampla birlikte gelen bir sivil tedavi etmek üzere birkaç defa gitmesi gereken Bay Blake'e yardım etti. Bunun ne tür bir askeri rütbe olduğundan emin değildi ama Bay Blake giderken diğer hastalarını ona emanet ettiğini söylediğinde hem duygulanmış hem de memnun olmuştu.

"Duydunuz mu, Bayan Burns?" Annie bir gazetenin sayfalarıyla uğraşırken, Conall konuşuyordu. "Beni Albany'e gönderiyorlar."

Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Albany mi? Neden?"

"Doktor seyahat edebilecek kadar güçlendiğimi ve orada iyileşeceğimi söylüyor."

Annie iyi haber için mutlulukla gülümsedi. "Sana yazayım mı?"

"İhtiyaç olmayacak, Küçük Hanım. Duymadınız mı? Siz de benimle geliyorsunuz." Adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Annie'nin midesi bulandı.

Albany.

Albany'e gidemezdi. Bayan Hawes sözleşmeyi orada kayda geçirmişti. Şerif onu görürse kesinlikle tanırdı.

Annie sakın kalmaya çalıştı. "Bunu nereden duydun, Conall?"

"Tabii ki Bay Blake'den. Wentworth'un seni er ya da geç Albany'e göndermek zorunda olduğunu, bu yüzden benimle gelebileceğini söylüyor."

Lord William'ın onu neden görmek istediğini şimdi anlamıştı. "Ben New York'a gitmeyi umuyordum."

"İyi o halde!" Conall'un gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "New York'a giden yol Albany'den geçer."

William bundan daha çok eğlendiğini hatırlamıyordu.

Misafirleri geldikleri andan itibaren kendi aralarında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Yaraları iyileşen ve hatırladığından daha güzel görünen Bayan Burns geçenlerde onun için diz çöktüğü adamı görmezden gelerek küçük bir çiftçi kızı gibi davranıyordu. Bu sırada Binbaşı MacKinnon sessizce oturmuş herkese, özellikle de hayatını riske atıp yüz kırbaç yediği kadına dik dik bakıyordu.

Birbirlerine olan arzuları belli ki William'ın düşündüğünden daha fazlaydı – ve henüz tatmin edici değildi. Bir parçası Bayan Burns'ü istemeseydi bunun onu neden memnun edeceğini bilmiyordu. Ya bilseydi? Böyle hisseden tek erkek olmadığı aşikardı.

William'ın akşam yemeğinin katılımcıları olan subaylar Bayan Burns'ü gördüklerinde öyle sersemlemişlerdi ki hemen yanında duran adamda sebep oldukları kıskançlığı göremiyorlardı. Özellikle onun ellerinden tutup, siperleri birlikte turlama davetinde – William'ın göz yumamayacağı tuhaf bir davet – buluncak kadar cesur olan Teğmen Cooke'nin tehlikeye atılmak ister gibi bir hali vardı.

William'a göre bu öfkelenecek ya da şiddete başvuracak bir zaman değildi, zamanın kendisi bir meseleydi zaten.

Teğmen Cooke bir çiftçi kızının William Shakespeare'in oyunlarından bihaber olacağını farkında olmadan “Usta yazar Shakespeare'in en sevdiğim oyunu Romeo ve Juliet'tir. Juliet zehri içer ve üzüntüden kahrolan Romeo mezardaki hançerle kendisini öldürür,” dedi.

Bayan Burns gülümsedi. “Zehri içen Romeo'ydu ve zehir kalmadığını görüp kendisini hançerleyen de Juliet.”

William Binbaşı MacKinnon'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi ve

yanı başında duran kadına bakışlarını kaçırmadı. MacKinnon da Annie'nin davranışlarındaki tutarsızlıkları fark etmişti.

Teğmen Cooke kaşlarını çattı. "Ah evet, sanırım haklısınız, Bayan Burns. İkisini nasıl karıştırabilirdim?"

"Juliet'in ölü numarası yaparken kullandığı ilaçla karıştırmış olmalısınız."

Cooke gülümsedi. "Ah doğru. Tabii ya!"

"Edebiyat bilginiz çok etkileyici, Bayan Burns." William Annie'nin gözlerinin ihtiyatla karardığını gördü ve bir başka hata yaptığını anladığını fark etti. "Doktor en az onun kadar iyi okuyabildiğinizi söylüyor."

"Ah evet, Bay Blake sizden övgüyle söz ediyor." Teğmen Cooke'nin gözleri parlıyordu. "Daha bu sabah son günlerdeki yardımlarınızdan ne kadar minnettar olduğunu söyledi."

"O çok nazik biri." Annie sıkıntılı görünüyordu. William'a baktı. "Efendim, geleceğim hakkında konuşabilir miyiz; çünkü bu, Bay Blake'in asistanı olarak görevimi de etkiliyor."

William Binbaşı MacKinnon'ın gerildiğini fark etti. "Tabii ki, Bayan Burns."

"Elizabeth Kalesi'nde kalmak istiyorum. Ben..."

"Delirdin mi! Burası sana göre değil. Albany'e gideceksin, hem de çok yakında!" Binbaşı MacKinnon'ın ağzından bütün gece tek kelime çıkmamıştı. Bu patlaması herkesi şaşırtmış ve William'ı memnun etmişti.

"Bunu size söylemiyordu, Binbaşı." William bakışlarını Bayan Burns'e çevirmeden önce Binbaşı'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı. "Fakat, ne yazık ki bu konuda Binbaşı'ya katılıyorum, Bayan Burns. Savaşta ve Elizabeth Kalesi iliklerinizi donduracak kadar güçlü düşman sınırından yalnızca birkaç kilometre ötede. Ayrıca burada Majesteleri'nin sizi korumasına almasının karşılığını nasıl ödeyebilirsiniz?"

Annie gergin görünüyordu; Binbaşı'ya bakmamaya çalıştığı açıktı. "Bay Blake'in onun yanında çalışmama izin vereceğini umuyordum, Albay. Teğmen Cooke'ye..."

Binbaşı homurdandı. "Peki doktor bacağını keserken bağırان bir adamı tutman gerektiğinde ya da savaştan kafası patlamış, bağırsakları yere sarkmış bir şekilde dönen bir askerle ilgilenmek zorunda olduğunda ne yapacaksın, Annie?"

Annie'nin rengi hafiften soldu ama pes edeceğı benzemiyordu. "Kolay olacağını söylemedim efendim ama denemek istiyorum."

William Binbaşı'nın gözlerinden öfkелendiğini anlamış, şarabından bir yudum aldığını görmüştü. Tehlikeli sularda yüzmekten korktu. "Teklifinizi çok ilginç buluyorum, Bayan Burns. Fakat bir sorun daha var. Kurallar, Elizabeth Kalesi'nde subay eşleri ve yordakçılar dışında kadın bulunmasını yasaklıyor."

Annie kafası karışmış görünüyordu. "Yordakçılar kadın mı?"

Binbaşı bu kez masa örtüsüne ağzından şarap püskürterek homurdandı. "Evet, kadın."

"Belki bir yordakçı olup onların yaptıklarını öğrenebilirim."

William subaylarının kahkahalar atmamak için kendilerini zor tuttıklarını görebiliyordu.

Ama Binbaşı, Bayan Burns'ün duygularını incitmemek için uğraşmadı. Kahkaha attı. "Ah, bunu öğrenip oldukça iyi yapabileceğinden şüphem yok."

Teğmen Cooke sandalyesini geri iterek ayağı kalktı. "Söylediklerinizi geri alın, Binbaşı! Bayan Burns'ü aşağılamanıza müsaade edemem!"

"Otur ve lanet olası çeneni kapat!" Binbaşının çenesi kasılmıştı.

Cesaretle konuşan Teğmen kıpkırmızı olup yavaşça sandalyesine yeniden oturdu.

Bayan Burns şaşkınlık ve endişe dolu yeşil gözlerini William'a çevirdi. "Lü-lütfen, efendim, yardakçılar kim?"

Olayların tehlikeli bir şekilde gelişmesinden memnun kalan William cevap verecekti ki Binbaşı onu durdurdu.

"Onlar fahişeler. Adamlara hizmet ediyorlar."

Bayan Burns'ün yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Tanrım!"

"Ne yazık ki ordudakilerin en kötü alışkanlıklarından biri bu." William bir isyanla karşılaşmadan fahişeleri kaleden çıkarabilseydi, bunu yapardı. "Hastalık taşıyorlar ve ahlaksızlık yapıyorlar."

"Yani ancak bir subayla evlenirsem ya da kendimi adamlarınıza satarsam kalede kalabilirim, öyle mi?" Annie'nin sesi titriyordu. "Bu hiç adil değil."

William Annie'nin kızgın olduğunu görebiliyordu ama kime – ona mı MacKinnon'a mı?

Annie'nin masumiyetinden etkilenen William karşı çıkamadı. "Maalesef başka kurallar da var. Adamlarımın korunması adına, kalede kalacak bekar bir kadının birtakım muayenelerden filan geçmesi gerekir."

Annie bir tür ölümcül hastalıktan bahsederken kullandıkları yöntemi anlamayınca Teğmen Cooke öne eğilip fısıldadı. "Fren-gi, Küçük Hanım."

Ama Binbaşı pek anlayışlı olmayan bir şekilde bağırdı. "Sifilis."

Annie'nin yüzü iyiden iyiye kızarmıştı.

"Daha önce hiç böyle bir durumda kalmadığımı itiraf etmeliyim, Bayan Burns. Bir karara varmadan önce üzerinde düşünmek zorundayım. Belki bekaretinizi kanıtlar ya da bir koca bulursanız..." William sesini alçaltarak cümlesini yarım bıraktı.

"Bu-bunu nasıl kanıtlayabilirim ki?"

Binbaşı, William'a baktı ve nefret dolu bir sesle "Sırt üstü

Teslimiyet

uzanıyorsun; doktor eteğini kaldırıp bacaklarının arasına, kız olup olmadığına bakıyor,” dedi.

Bayan Burns ayağa kalkmıştı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi masadakilere hâlâ bakire olduğunu kanıtlar gibiydi. Gözle görülür şekilde sarsılmıştı ve titriyordu; William meseleyi buralara getirmekten neredeyse pişman olmuştu.

Annie ona baktı ve çenesini kaldırdı. “Ben bir fahişe değilim, efendim, herhangi biri için böyle utanç verici bir şekilde soyunmam.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Annie peçetesini masaya fırlattı ve dönüp adamların bakışlarına ya da yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan odadan çıktı. Kendi korkularıyla yüzleşmekten kaçır gibi, kapana kısılmış, öfkeli ve endişeli hissederek koştu.

Onu Albany'e göndereceklerdi! Oraya geri dönemezdi! Yeni bulduğu özgürlüğünü kaybedemezdi. Bacağındaki damgayı görebileceklerinden muayene de olamazdı. Doktor sırrını keşfederse Lord William'a güvenmekten başka çaresi kalmazdı ve Lord William kesinlikle amcasına haber verirdi. Sonra... Tanrı onu korusun!

"Annie!"

Iain'ın ona seslendiğini duydu, eteğini tutup daha hızlı koştu.

Onun onurlu olduğunu nasıl düşünebilmişti? Edepsizin tekiydi! Kaba sessizliğiyle onun kalbini kırmaya çalışmadığında onu utandırıp yerin dibine sokmak için yapabileceğinin en iyisini yapmıştı.

"Annie, Tanrı aşkına!"

Koşarak ilk kapıdan çıktı; tahta köprünün üzerinden, ikinci duvarın arkasından ve çadır sıralarının yanından geçti.

"Lanet olsun, Annie!" Iain çok uzakta değildi.

Ondan kaçamayacağını biliyordu ama umurunda değildi. Kırık kalbi, öfkesi ve ümitsizliğinin etkisiyle daha hızlı koştu. Son duvarın yanından ve yüzer köprüden geçti.

Güçlü kollar uzanıp onu yakaladı ve sımsıkı tuttu. "Kahretsin! Neyin var senin böyle!"

"Benim mi neyim var? Bir hayvan gibi davranan sensin!"

Annie ondan kurtulmak için tekmeleyip çırpınıyordu ama gücü buna yetmiyordu.

“Wentworth’un subaylarına işve yapmak hoşuna mı gidiyor? Birini ağına düşürmeyi mi istiyorsun? Masada istediğin kadar onlarla uyumlu görünmeye çalış; sen onlar için zavallı, güzel bir İskoç kızıydın sadece! Seninle gönül eğlendirirler ancak hiçbiri ciddi bir niyet gütmmez!”

“Sen nasıl böyle...? Aah! Beni... rahat... bırak!” Hiddetlenen Annie daha bir mücadeleci görünüyordu. Iain’ın zorlamasıyla yüzünü ona döndü; gece kadar karanlık ve öfke dolu gözlerine kenetlendi.

Sonra Iain onu öpmeye başladı.

Ya da Annie onu öpüyordu.

Annie’nin çelişkili duyguları birden azalarak yerini karşı koyamayacağı bir isteğe bıraktı. Bir an önce tadına bakmalı, onu hissetmeliydi. Iain’ı daha yakına çekmek için ellerini saçına geçirdi ve tıpkı Iain’ın ona yaptığı gibi dilini ağzına soktu.

Iain derin bir iç çekti ve Annie’yi kollarının arasına alıp ayaklarını yerden kesti. Dudakları yumuşak, sıcak ve hevesli; vücudu nefes kesecek ölçüde sertti. Onu bu şekilde hissetmek Annie’nin kanını kaynatıyor, içini yakıyordu.

Islıklar. Bağırışlar.

“Kızı diğer tarafa eđ, İskoçlu!”

Kale duvarlarından yükselen kaba sözler arzusunu kırdı.

Ah, bunu öğrenip oldukça iyi yapabileceğinden şüphem yok.

Annie kendisini Iain’ın kollarından kurtarıp elinden geldiğince sert bir şekilde tokat attı. “Seni hayvan!”

Iain Annie’ye keskin bir bakış fırlatıp yanağını okşadı. “Ne-yin peşindesin, Annie?”

“Bu benden çaldığın altıncı öpücük!”

“Çetelesini mi tutuyorsun?” Iain sırttı. “Bağışla ama bana

öyle geliyor ki o öpücüğü sen benden çaldın! Yoksa ağzımın içindeki başkasının dili miydi?”

Annie'nin yanakları alev alevdi. “Ah, seni aşâğılık!”

“Hayatını kurtaran adama ne güzel hitap ediyorsun!”

“Teğmen Cooke hiç değilse bir centilmen!”

Iain'ın gözleri kısıldı. “Ben de bir barbarım, öyle mi?”

Annie söylediğı şeyin farkına vararak ve Iain'ın yüzündeki öfkeyi görerek dönüp yüzer köprüye doğru ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki eteğı çıtalardan birine takıldı, yırtıldı ve Annie karanlık suya düştü. Buz gibi su Annie'yi çekip bağırmasına engel oldu.

Sarsıcı soğukla panikleyip şaşırان Annie kollarını havada sallayarak çırpındı, kafasını suyun üzerinde tutmaya çalıştı. Ama suyun akışı çok kuvvetliydi. Nehir canlanmış gibi onu savurdu, derinlere çekti ve eteğini bacaklarına dolayarak taşlara doğru itti.

Annie, Iain ona yardım edene kadar hayatta kalmaya kararlı bir şekilde korkusunu yenmeye çalışıyordu, ciğerlerinin nasıl yandığını düşünmek bile istemiyor ve eteklerinin ağırlığından kurtulmaya çabalıyordu. Ama gözlerini açtığında sadece karanlığı gördü.

Sana kimse yardım edemez, Annie. Nehir çok güçlü ve o seni göremez.

Bu düşünce tuhaf bir şekilde onu korkutmadı. Aklı şimdiden uyuşmuş, çılgınca çarpan kalbinin sesinden dünya sessizliğe bürünmüş gibiydi. Su soğuktu; öyle soğuktu ki kemikleri ağrıyordu; kol ve bacak kasları gerilmişti.

Ölmek böyle bir şey miydi?

Annie var gücüyle ayaklarını kayalıkli nehir yatağına attı, dizlerini büküp kendini çekti. “Yüce Tanrım, Annie!”

Iain eteğinin çıtaya takıldığını görmüştü ve nehre düştüğünde ona doğru koşuyordu. “Yüce Tanrım, Annie!”

Derin bir nefes alıp Annie'nin peşinden soğuk suya atladı. Daha önce birçok nehirde yüzmüştü ve suyun kalp durduracak kadar soğuk ve güçlü olacağını biliyordu. Beklemediği şey zifiri karanlıktı. Güneş ışığından mahrum olunca nehrin derinlikleri mürekkep kadar karanlıktı.

Hiçbir şey göremiyordu.

Suyun yüzeyine çıktı, ciğerlerine nefes çekti, altın rengi saç ya da pembe çizgili elbise görmek için etrafa bakındı. Pek bir şey göremeden derin bir nefes daha alıp, kendisini suyun akışına bıraktı. Annie o daha dalmadan birkaç saniye önce suya düşmüştü. Nehir onu nereye götürdüyse Iain'ı da götürürdü. Ciğerlerinin patlayacağını hissedene kadar Annie'yi aradı ama hâlâ hiçbir şey görmüyordu.

Soğuk sudan daha çok üşümesine sebep olan bir korku hissetti.

Derin bir nefes daha alıp daldı.

Annie!

Adını aklından geçirirken büyük bir ıstırap duyuyordu.

Sadece birkaç dakikasının kaldığını biliyordu. Korku ve havasızlık onu çoktan öldürmediyse dondurucu soğuk öldürürdü. Alışkın bir bünyeye sahip Iain bile bu kadar soğuğa daha fazla dayanamazdı.

Sonra eline dantel gibi bir şey geldi. Sıkıca tuttu ve onun dantel değil saç olduğunu fark etti.

Akışa karşı koydu, saç tutamını elinden bırakmayarak ayaklarını hızla çırpıp daha derinlere daldı. Oradaydı, aşağısında, ıslak elbisesinin ağırlığıyla aşağıya çekilmişti; yeryüzünden derinlere doğru inen bir melek gibi batıyordu.

Hayatta kal, Annie! Yüce Tanrım, yaşamasına izin ver!

Annie'yi belinden kavradı ve soğuk ellerinin zayıf bir şekilde kendi ellerini tuttuğunu görünce rahatladı. Hâlâ hayattaydı!

Yenilenmiş gücüyle yüzeye doğru yüzmeye başladı.

Her saniye Annie'yi ölüme yaklaştırıyordu ve kafalarını yüze çıkarana kadar bir ömür geçmiş gibiydi. Iain ciğerlerine değerli havadan doldurdu; Annie'nin tatlı sesiyle öksürdüğünü, zorla nefes aldığını ve tekrar öksürdüğünü duydu. Soğuktan ağrı çeken Iain bir kolunu dümen olarak kullanıp suyun kendilerini nehrin kenarına itmesine izin verdi.

Adamları nehrin kıyısında sıralanmış bekliyorlardı ve birkaçı yardım etmek üzere soğuk suya girdi.

“Lanet olsun, Mack!”

“Gözlerime inanamıyorum! Onu buldu!”

“Nefes alıyor mu?”

Iain heyecanlı bağırıışların arasından Morgan'ın sesini duydu. “Onu tuttum, Iain. Buraya gel, Annie, tatlım. Seni ısıtacağız.”

Iain istemeyerek Annie'nin titreyen vücudunu bıraktı, tatlı ağırlığının kollarından gittiğini hissetti. Titreyen çenesine hakim olup konuşmaya çalıştı, ancak iki kelime edebildi. “Buhar kulübesi!”

“Tamam. Joseph ateşi yakıyor.”

Güçlü kollar onu ayağa kaldırdı, kumlu nehir kenarına çıkmasına yardım etti. Iain yürümekte zorlanıyordu, el ve kolları kasatı ve güçsüzdü; vücudu titriyordu. Birisi omuzlarına bir örtü koydu ve eline bir rom şişesi verdi.

Hemen dibinde olan Connor bağırdı. “McHugh, çocuklarını al ve ayağına neyin takıldığına bak! Başka biri suya düşmeden tamir edilmesini istiyorum!”

Iain kana kana rom içti, romun midesine varıncaya dek içini yaktığını hissetti, sonra gözlerini kardeşinin omzuna dökülen çizgili ıslak etekten ayırmadan Morgan'ın arkasından Joseph'in kampına doğru gitti.

“Uyan, *a leannan*. Aşkım!” Yine Iain’ın sesi idi.

Ama Annie çok yorgundu. “İzin ver!”

“Uyumana izin verirsem ölürsün. Gözlerini aç ve şunu iç.” Sesi sertti ve Annie’nin dudaklarına doğru sıcak bir şey tutuyordu.

Annie bir yudum aldı, yutkunup acıdan yüzünü buruşturdu.

Hemen arkasında, kaynayıp ocak taşına çarpan çorbanın sesi gibi yüksek bir tıslama duydu.

Gözlerini yarı araladı; ancak hiçbir şey göremedi. “Iain!”

Iain güçlü kollarıyla Annie’yi kendine doğru biraz daha çekti. “Korkma, Joseph’in buhar kulübesindesin.”

“Seni göremiyorum!”

“Ben de seni göremiyorum; çünkü burada ışık yok. Ama annenin rahmindeki karanlık gibi bu kulübenin de karanlığından korkman için bir sebep yok. Joseph ve savaşçıları burada dua ederler. Bizi ısıtmak için sıcak taşların üzerinde su kaynatıyor.”

“Ama ben üşümüyorum.”

“O kadar üşüyorsun ki bunu hissetmiyorsun bile ama yakında titremeye başlarsın. Şimdi iç şunu. Elimizden geldiğince seni ısıtmalıyız – vakit kaybetmeden.”

Iain haklıydı. Isınmaya başladıkça kontrol edilemez şekilde titremeye ve vücudu ağrımaya başladı. Birbirine çarpan dişlerinin arasından inledi, Iain’ın içmesini söylediği şeyi içip onun güçlü kollarında rahatlamaya çalıştı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sıcak, buharlı havayı soludukça titremesi azalmaya ve kendine gelmeye başladı. Yavaş yavaş Joseph’in yakında olduğunun, anlamadığı bir dilde şarkı söylediğinin farkına vardı. Iain da yüreği ısıtan, tok sesiyle şarkı söylüyordu. Annie Iain’ın dizine oturmuş, başını omzuna yaslayıp kollarının arasına kıvrılmıştı. Birlikte yumuşak, kalın bir kürke sarınmışlardı.

Tenleri birbirlerine değiyordu – ıplaklardı.

Ne arkının büyüsünden, ne tamtam sesinden ne de karanlığın verdiği özgürlükten korkuyordu Annie. Bir rüyadaymış gibi eli ni kaldırıp Iain'ın çıplak göğsüne koydu, avucunun içinde kalp atışını hissetti, sonra avucunu terden kayganlaşmış teninde kaydırđı.

Iain'ın kasları gerildi ama Annie'yi durdurmadı ya da şarkısını yarıda kesmedi. Cesaretlenen Annie parmaklarını boynundaki küçük tahta haçın üzerinden geçirip Iain'ın göğsündeki kabarık-lıkları, kadifemsi meme uçlarını, yumuşak gğs kollarını hisset-ti. Ama yeterli değildi. Parmakları kendi bildiğini okurmuş gibi, omuzlarının sert kıvrımlarının, kol kaslarının, sırtının iyileşen etinin tadını çıkardı.

Iain'ın nefesi hızlandı ve söyleyeceklerini unutuyormuş gibi gözüktü. Sert bir şey Annie'nin kalçasına baskı yaptı – aleti.

Ona kendisi mi sebep olmuştu?

Dudaklarını Annie'nin şakağında gezdiren Iain fısıldadı. "Ka-nımı ısıttın. şimdi sıra bende."

Bu söylediğinin zerine Annie'nin içi kıpır kıpır oldu. Iain'ı göremeyen, sadece hissedebilen Annie ne yapacağından emin olamayarak bekledi. Ama uzun süre beklemesi gerekmedi.

Iain'ın eli yavaşça, çok yavaşça Annie'nin kıvrımlarını ara-yarak kalçasında gezdi, karnında daireler yaptı, gğs kafesini okşadı. Sonra parmakları tenini karıncalandırıp içini titreterek gğslerinin hassas alt kısmını okşamaya başladı.

Annie meme uçlarının Iain'ın dokunuşuna susamış gibi sert-leştiğini hissetti ve onu ne kadar arzuladığının farkına vardı.

Kuzey İskoçya barbarı. Bir Komando, Iain.

Yüksek bir tıslama sesi. Sıcak taşlara doğru buhar ıktı.

Iain bir göğsünü avuçladı, hevesli meme ucunu parmaklarının arasına aldı ve çekip uzattı. Annie'nin içinde bir şey sanki onu da

çekmiş gibi sıkıştı ve bacak arası tatlı bir şekilde ısındı. İnleyip daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak göğsünü Iain'ın avucuna bastırdı.

Iain göğüslerini şekillendirip avucuyla bazen hızlı bazen yavaşça meme uçlarını okşayarak ona uydu; ta ki göğüsleri şişip ağırlaşip duyduğu zevk katlanılmaz hale gelene kadar. Ama Iain'ın işi bitmemişti.

Annie Iain'ın kürkü üzerlerinden atıp çıplak vücudunu yoğun, sıcak ve nemli havayla temas ettirdiğini hissetti. Buhar göğüslerinde boncuk boncuk olmuştu ve karnının üzerinden bacak arasına doğru akıyordu. Sonra Iain'ın ağzı bir meme ucunun üzerinde kapandı ve dudakları, dili ve dişleriyle onu emdi.

Annie bundan aldığı zevkle kesik kesik nefes veriyordu. Karanlıkta, yakıcı sıcak altında parmaklarını Iain'ın gür ve ıslak saçlarına geçirip onu kendisine doğru çekerek ve vücudunu ona bastırıp daha fazlasını sunarak bunun tadını çıkardı.

Iain Annie'nin sunduğunu alarak ağzını biraz daha bastırdı. Dudaklarının ve dilinin meme uçlarını çekişi tatlı bir işkenceye, bacaklarının arasındaki ateş zonklayan bir ağrıya dönüştü.

Su sert kayalara çarpıyor, yüksek tıslama sesleri Annie'nin iniltilerini bastırıyordu.

Sonra Iain'ın eli, ıslak karnının üzerinden aşağıya inip nemli bölgesine geldi. Annie'nin kulağına şefkatle fısıldadı. "Benim için aç. Seni rahatlatmama izin ver."

Damgası!

Arzusu endişeyle gölgelenen Annie bileğini yakaladı, bacaklarını birleştirdi ve Iain'ın elini itmeye çalıştı. "Ha-hayır!"

Iain burnunu Annie'nin kulak memesine sürttü. "Sakin ol! Endişeni anlıyorum ama sana bu şekilde de zevk verebilirim. Alev alev yanıyorsun. Hissedebiliyorum. İçini serinletmeme izin ver."

Iain Annie'nin bileğini tuttuğunu görmezden gelerek aletine dokundu ve elinin alt arka kısmını bastırıp daireler yaparak Annie'ye sarsıcı bir zevk verdi. Sonra ağzını yeniden göğsüne bastırdı, dilini kullanarak meme uçlarıyla oynadı ve onları emip, yalayarak tadına baktı.

Daha fazla su. Kavurucu bir tıslama. Buhar.

Annie kendini kaybediyor gibiydi. Vücudu hissettiklerinin etkisiyle titredi. İçinde bir şeyler oluyordu – belki harika belki daha önce hiç hissetmediği kadar korkutucu şeyler. Annie Iain'ın omuzlarına tutunup yüzünü sıcak, nemli göğsüne yasladı. Nefes alışsı düzensizdi.

“Direnme. Kendini bana ver.” Iain'ın sesi kısık ve yapmacıktı.

Annie Iain'ın onu hafifçe geri ittiğini, başparmağıyla yavaşça hassas teninin üzerinde daireler çizerek okşadığını hissetti. Duyduğu haz onu şaşırtmış ve alışılmadık, korkutucu bir hisle sarsmıştı.

Iain'a tutundu, düşmemeye çalıştı ama Iain durmak bilmiyordu. Kaygan ve ıslak eli tekrar ve tekrar Annie'nin apış arasında dolaşarak onu zevkin doruğuna yaklaştırıyordu. Bir an içindeki ateş, kor halini aldı ve patladı. Tüm vücudu bir mutluluk dalgasıyla inledi; aldığı zevk o kadar yoğundu ki adeta onu parçalıyordu. Ama Annie düşmek yerine güneşin, yıldızların ötesindeki bir yere yükseliyor, yükseliyordu.

Onun kolları arasında yükselip bağırdı. “Iain!”

Iain afallamış şekilde, titreyerek kucağında uzanana kadar eliyle ritmine son vermeden Annie'nin çığlıklarına ağzıyla engel oldu.

Hâlâ tatmin olmamış arzusuyla yanan Iain, Annie'nin titreyen vücuduna sarıldı, alnını öptü ve ıslak saçlarını okşadı. Onu kollarının arasına alabildiği için çok şanslıydı. Nehirde bulmasını sağlayan mucize için şükretti. Saçı parmaklarına dolanmasaydı...

Teni tenine değerken, hâlâ canlı, sıcak ve gevşemiş bir şekilde kollarının arasındayken bunları düşünmek istemiyordu. Ne kadar tutku doluydu! Dokunuşuna verdiği karşılık, bir kemana dokunan keman yayının çıkardığı ses kadar rahatlatıcıydı. Garip şekilde hâlâ bir taş gibi sert olması Iain'ın umurunda değildi. Annie'nin kendisini ona teslim ettiği için duyduğu mutluluk, tatminden öteydi.

Iain Joseph'in buhar kulübesinin daha önce bu amaçla kullanıldığını zannetmiyordu ve arkadaşının ona gücenip gücenmeyeceğini düşünmeden edemedi. Joseph'in Annie'nin çılgınlıklarını duyduğundan emindi. Hareketleri saygısızcaysa Stockbridge'li kardeşinin dileyceği herhangi bir işi yaparak ya da özür dileyerek telafi ederdi.

Iain ona zevk vermeyi amaçlamamıştı. Kulübeye girdiklerinde tek düşüncesi onu – ve kendisini – hayatta tutmaktı. Ama buhar kanlarını ısıtmış ve Annie Iain'ın vücudunu keşfetme isteğiyle dolmuştu. Masum dokunuşları en deneyimli fahişenin tecrübeli dokunuşlarından çok daha tahrik ediciydi. Daha önce bir adamın ona yaşatmadığı bu şeyi – cinsel zevki – yaşatmak istemişti. Artık ne olursa olsun Iain onu zevkten doruğa çıkarmış ilk adam olacaktı. Bu onun için çok önemliydi.

Joseph töreni bitirmeden ve kulübeyi aydınlatmadan önce son şarkısını söylüyordu. Annie konuştuğunda Iain da şarkının sözlerine eşlik etmek üzereydi.

“Beni bulacağımı biliyordum.” Annie'nin sesi yumuşacıktı.

Iain kendisinin o kadar emin olmadığını, o korkunç dakikalarda onu kaybedeceğinden korktuğunu itiraf etmek istedi. Ama suçluluk duygusu buna engel oldu. Annie o sırada ondan kaçıyor. “Sana yüzmeyi öğretmeliyiz.”

“Batmamak için eteğimi çıkarmaya çalıştım ama soğuktan parmaklarımı hareket ettiremedim.”

“Evet, gördüm. Kesinlikle çok zeki ve cesur bir kızsın.” Annie’nin hızla akan suda tek başına, elbisesinden kurtulmaya çalışıp yardım beklediğini düşününce göğsü sıkıştıyordu.

“Sana vurduğum için üzgünüm.”

Iain bunu unutmuştu. “Önemli değil. Bunu hak etmiştim.”

“Çirkin sözler söyleyip benimle dalga geçmiştin.”

Iain’ın boğazı sanki düğümlenmişti; umursamamaya çalıştı. Annie’yi üzdüyse bunu onun iyiliği için yapmıştı. Kalede kaldığı sürece tehlike altındaydı – ve bu tehlikeyi yaratan; ona ahlaksız bir teklifle yaklaşacak olan Wentworth, yapabilirlerse onu zalimce kullanacak olan askerler, bitmek bilmeyen savaş ve özellikle kendisiydi.

Iain Annie’nin saçını öptü. “Seninle dalga geçmedim, Annie. Sana gerçeği anlattım. Sınıra ait değilsin ve Wentworth burada kalmana asla izin vermez. O lanet olası gözü dönmüş bir ahmak.”

“Albany’e gitmeyeceğim. Oraya gidemem.”

Sesi ürkek çıkmıştı ve Iain onun neden bu kadar korktuğunu merak ediyordu. “Pek iç açıcı bir yer sayılmaz ama en azından kardeşinin evinden daha güvenlidir.”

“Bunu yapamam. Lütfen beni oraya gönderme.”

“Seni korkutan nedir, Annie?”

Tereddüt etti. “Orada güvende olmayacağım. Lütfen daha fazlasını sorma.”

Ona güvenmediği için incinen Iain istediğinden daha sert bir şekilde cevap verdi. “Ben senin için nereyi güvenli buluyorsam oraya gideceksin.”

Annie kollarının arasında kasıldı. “Ben burada güvendeyim.”

“Hayır, Annie. Benim hakkımda düşündüğün şeylerin çoğu doğru. Ben bir barbarım. Kalırsan yatağına girip senden bir öpücükten fazlasını almam uzun sürmez. Sen de biliyorsun. Bak, kalbin ne kadar hızlı çarpıyor! Burada kalırsan olacaklar belli.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie narin sarı papatya fidelerini yerlerinden sökmemeye dikkat ederek koyu topraktan yabancı otları çıkardı. Bay Blake onu hastanenin arkasındaki küçük bahçeyle ilgilenmesi için göndermişti. Doktor lapalar ve karışımlar için gereken bitkileri – en azından o iklimde yetişebilenleri – burada yetiştiriyordu. Askerleri değerli bitkileri çalmaktan ya da onları ezmekten uzak tutan yüksek bir çitin arkasındaki bahçe Annie'nin kalede adamların bakışları altında kalmadan güneş ışığının keyfini çıkarabileceği tek yerdi.

Lord William henüz onun geleceğine karar vermemişti. Conall'ı Albany'e onsuz yollamıştı ve en az iki hafta önce kalabalık bir korumayla habersiz gelip kalenin törenler, talimler ve denetlemelerle hareketlendirilmesine sebep olan General Abercrombie'ye eşlik ettiğinden onun meselesi askıya alınmıştı. Düzenli ordu askerleri yeteneklerini generalin önünde göstermek için heyecanlansalar da Komandolar karar vermekte aciz olduğundan ondan Bayan Dadı Crombie diye bahsederek ne kadar iğrendiklerini açıkça belli ediyorlardı.

Killy “Dadı Crombie bu ordu için bir bela,” demişti. “Ben ne kadar papa değilsem o da o kadar savaşçı değil.”

Komandolar ondan nefret ede dursun, General Abercrombie etkilenmişe benziyordu; kamplarını ziyaret edip günlük antrenmanlarını izlemiş, hatta onlardan Annie dışında bütün kalenin izleyeceği sahte bir savaş canlandırmalarını talep etmişti. Annie onların dövüştüğünü – sahte bir savaşta değil, kan ve ölümün

ortasında – zaten görmüştü ve buna tekrar dayanabileceğini zannetmiyordu. Bunun için zamanı da yoktu.

Generalin ziyareti nedeniyle yaşanan gecikmeyi, bir eş ya da yordakçı olmadan ona ve adamlarına hizmet edebileceğini Lord William’a göstermek üzere kullanmakta kararlıydı. Kendine bir yapılacaklar listesi hazırlayıp günü, şafaktan alacakaranlığa kadar Bay Blake’e yardım ederek geçirmişti. Askerlerle ilgilenmiş, çarşafı ve örtüleri değiştirmiş, bandajları sarmış, merhem ve lapaları hazır etmiş, bitkileri dikmiş, hastaneyi temizlemiş ve hatta lazımlıkları boşaltmıştı.

Evet, yorucu bir işti ve bazen de korkutucu... Ağrıdan yürek parçalayıcı şekilde çığlık atanlar oluyordu. Adamları acı çekerken görmek ıstırap vericiydi ama onların acılarını, ümitsizliklerini azaltmaya yardımcı olarak hayatında ilk kez gerçekten önemli bir şey yaptığını hissediyordu.

Topuklarının üzerine oturdu, ağrıyan sırtını esnetti. Güzel bir gündü. Güneş gökyüzünde parlıyordu – sonsuzluk kadar geniş ve hayal edebileceğinin ötesinde bir mavilik. Ilık rüzgar beraberinde bahara uyanan büyük ormanın kokularını getiriyordu. Kış uykularından yeni uyanmış uyuşuk bal arıları, çiçeklerin açmasını bekleyerek tembelce bahçede vızıldıyorlardı.

Keşke ruhu da gökyüzü kadar aydınlık olabilseydi.

Son zamanlarda farklılaştığını hissetmeye başlamıştı; kendisini bile şaşırtacak değişimler yaşıyordu. Bir an dargın, bir an ağlamaklı oluyor ve bir başka an hayallere dalıyordu. Düşüncelerinin merkezinde hep Iain vardı.

Neden konuşmuyordu? Neden ondan kaçıyordu?

Aptalca nehre düşüp neredeyse boğulduğu gecenin üzerinden üç hafta geçmişti. Tam üç hafta önce Iain onu Joseph’in buhar kulübesinde kollarının arasına almış ve dokunuşlarıyla yakıp kavurmuştu. Bu süre içerisinde onu nadiren görmüştü; üstelik uzaktan.

Onu kontrol etmeye daha az geliyor; genelde kardeşlerinden birini ya da Killy'i gönderiyordu. Yanından geçerken de tavırları kaba ve soğuktu. Yaptığı onca iyilikten – ve buhar kulübesinde paylaştıkları sıcak dakikalardan – sonra ona nasıl böyle davranabilirdi?

Annie Iain'ı aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde yeniden işine odaklandı. Doktorun ona bitkiler ve onların yararları hakkında anlattıklarını sessizce tekrarlayıp parmaklarını zengin toprakta gezdirerek dikkatini bahçeye yoğunlaştırmaya çalışıyordu.

Kaynatılmış sarı papatyaların sakinleştirici bir özelliği vardı, hafif ağrıları ve titremeleri yatıştırıp mide problemlerine yardımcı olurdu. Haşhaş başlarıyla karıştırılan sarı papatya lapası burkulma ve morarma şişliklerini indirebilirdi. Annesinin sindirime faydalı olması için akşam yemeğinden sonra papatya çayı içtiğini hatırladı.

Lahana yaprağı lapası kanlı yaraları temizlemekte, deri yaralarını iyileştirmekte ve yanıkları tedavi etmekte kullanılıyordu. Yine de Conall'ın barut yanıklarını iyileştirmede Annie'nin sürdüğü acıtan merhem kadar iyi gelmemişti. Iain'a neden o şekilde dokunup ellerini ıslak, çıplak teninde gezdirmişti? Dondurucu nehir, nefessizlik ya da ölümden kurtulması aklını mı bulandırmıştı? Damgasını görmüş olsaydı Iain ne yapardı?

Kabak. Kabak çayı ateş, soğuk algınlığı, mide ağrıları ve karaciğer rahatsızlıklarında kullanılıyordu. Bay Blake bazı kadınların bunu kimi zaman kendilerini de öldürerek rahimde henüz gelişmemiş bebekleri zehirlenmekte kullandıklarını söylemişti. Ama çocukken çok öksürdüğünde Bain Amca'nın doktorunun ona kabak çayı verdiğini hatırlıyordu.

Kanarya otu...

O gece şimdi ona rüya gibi geliyordu. Buz gibi suya düşüşü, Iain'ın güçlü kollarıyla onu sarışı ve o anda hayatta kalacağı

düşüncesine sıkı sıkı tutunuşu. Buhar kulübesinin karanlığında onun kollarında uyanışı. Ellerinin altında onun sert erkekliğini hissedışı. Zevkle titreyişi.

Kadınlarla erkekler arasında olması gereken bu muydu – tatlı tatlı yanış; ağırlı bir ihtiyaç; aklın, vücudun ve ruhun her köşesine yayılan coşku dalgası?

Annie tam olarak bilmiyordu.

Kendisindeki değişimi de anlamıyordu. Yeni bir hayata uyanmış gibi kendi vücuduna söz geçiremez olmuştu. Yapmak zorunda olduğu tek şey, Iain'ı düşünmek ya da adanın karşısına geçip onu görmektir. Kanı birden kaynıyor, göğüsleri garip şekilde ağırlaşıyordu. Onun sesini duymak bile kalbinin daha hızlı atmasına sebep oluyordu. Iain'ın yatağında her yalnız yatışında, onun ellerinin teninde dolaştığını hayal ediyor ve acı içinde kıvranarak uyanıyordu.

Ama özlediği daha başka bir şey vardı. Iain'ın ona değerli bir şeymiş gibi sarılışı. İşte o zaman kendini güvende hissetmişti. Tıpkı evinde olduğu gibi.

En azından Albany'den konu açılana kadar.

Seni korkutan nedir, Annie?

Annie ona tekrar yalan söylemek niyetinde değildi; bu yüzden de ağzını açmamıştı.

Albany'e gidemem.

Ben senin için nereyi güvenli görüyorsam oraya gideceksin.

Kanarya otu. Baş ağrıları da dahil pek çok benzer rahatsızlığın tedavisinde iyi geliyordu. Bay Blake bunun aynı zamanda havayı arındırdığını ve ateşin bir hastadan diğerine geçmesini engellediğini söylemişti.

Ah hayır, Annie! Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?

Ne zaman o geceyi düşünse yüzü utançtan kızarıyordu. Joseph karanlıkta, yakınlarında oturuyordu. Onu duymuş muydu?

Biliyor muydu? Öyleyse bunu belli etmiyordu. Kulübeyi aydınlatıp hâlâ çıplak olan Iain onu ayı postu ceketine sarıp yakındaki bir kulübeye taşırken hemen yanında durmuştu. Orada sıcacık ateşin karşısında tek başına giyinmişti.

Dışarıda, soğukta giyinen Iain onu ceketiyile sarıp odasına kadar ona eşlik ettikten sonra uyuması için onu yalnız bırakmıştı.

Dışarı çıkarken “Söylediklerimi unutma,” demişti.

Nasıl unutabilirdi?

Burada kalırsan olacaklar belli.

Bunu hatırlayınca Annie’nin içi ürperdi. Bu söylediğinin kendisini ürküttüğünden veya heyecanlandığından emin değildi. İki türlü de Iain’ın onu korkutup kaleden gitmek istemesini sağlamaya çalışmıştı. Ama Iain’ın anlamadığı bir şey vardı.

Annie’nin gidecek başka bir yeri yoktu.

Kanarya otu. Kanarya otu. Demlenmiş kanarya otu gözleri temizlemekte kullanılıyordu. Lapadaki yapraklar ağrıyan eklemle-ri rahatlatılabildi. Annie’nin İskoçya’da yakup otu olarak bildiği, yüksek dağlarda bile yetişen bitkiyle aynı görünüyordu.

Eupatorium. Demlenmiş eupatorium sıtma ve diğer türlü ateş hastalarının terlemesine yardımcı oluyordu. Aynı zamanda mideyi de yatıştırıyor ve bir güçlendirici olarak işlev görüyordu. Bu bitkinin adını daha önce hiç duymamıştı.

Ne çok şey öğrenmişti! Ne çok şey olmuştu! Bazı günler kendini, hayatını geri kazanmaya çalışan bir döküntü gibi hissediyordu. Bir an İskoçya’da rahat bir hayat süren, amcasının şımarttığı, annesinin sevgili kızı Leydi Anne idi; sonra birden Amerika sınırında iri Komandolar ve askerlerin arasında yaşayan Annie Burns oluyordu.

İskoçya’yı ve doğduğu andan itibaren sahip olduğu rahatlığı özlese de Elizabeth Kalesi’ndeyken kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Düzenli ordunun tamtam ve trompet ses-

lerine, Komandoların kabalıklarına alışmıştı. Onların yaraları ve hastalıklarıyla ilgilenip her gün dualarını dinlerken onlardan korkmak zordu. Kendi cinsiyetinden arkadaşları olmasa da Komandolar vardı. Ona karşı saygılı ve kibar davranıyorlar, yüzer köprüünün üzerinden geçerken her daim ona eşlik ediyorlar ve kapısının hemen önüne odun yığıp onun için su getiriyorlardı. İskoçya’da hiç konuşmadığı türden kardeşleri gibiydiler.

Bay Blake yüzünde bir gülümsemeyle arka kapıda gözüktü. “Bayan Burns, belki bunu görmek istersiniz diye düşündüm. Tıslama sesi çingiraklıyılanın kuyruğundan geliyor.”

Annie bunu görmek istediğinden emin değildi ama bunu belli etmedi. “Hemen geliyorum.”

“Çok etkileyici, Binbaşı.” General Abercrombie yüzünde heyecanlı bir çocuğun gülümsemesiyle açık alandaki kağıt hedeften geriye kalanlara bakıyordu. “Böyle çarpıcı bir nişancılık gördüğümü hatırlamıyorum.”

Iain hiçbir şey söylemedi.

Wentworth onun yerine cevap verdi. “Binbaşı MacKinnon hedef vurmakta emsalsizdir, General, ama sınırda hayatta kalmak bir adamın tüfeği ne kadar hızlı doldurduğuna da bağlıdır, değil mi Binbaşı?”

Iain sesinin öfkeli çıkmasına engel olmaya çalıştı. “Evet, kesinlikle.”

Kahretsin, bundan öyle nefret ediyordu ki! İki haftadan uzun süredir hem adamları hem kendisi yemekte dans eden ayılar gibi davranıyor ve savaşı bir oyun gibi gören bir adamın keyfi için ölmüş gibi yapıyorlardı. Iain reddedecekti ama Wentworth başka şansının olmadığını açık bir dille ifade etmişti.

Iain’a gizlice “Sakın bununla alay etme,” diyerek onu uyar-

mıştı. “Komando birliklerine olan ihtiyaç benim olduğu kadar General Abercrombie’nin aklına yatmış değil.”

Iain gülmüştü. “Onu hayal kırıklığına uğratarsak bizi evlerimize mi gönderir?”

Wentworth’un ifadesi buz kadar soğuktu. “Demek istediğim, Binbaşı, siz de ben de yemin ettik. Anlıyor musunuz?”

“Tekrar mı tehdit?” Iain derinden nefret duyuyordu. Öne eğilip Wentworth’un kibirli yüzüne dik dik bakmıştı. “Bu savaş bir gün bitecek ve hesaplaşacağımız gün gelecek.”

Wentworth zorla gülümsedi. “O gün bugün değil.”

En azından Wentworth’a olan öfkesi Annie’yi düşünmesine engel oluyordu – az da olsa.

Son üç hafta boyunca ondan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Buhar kulübesinde olanlardan sonra kendine olan güveni kalmamıştı. Yumuşak vücudunun dişiliği, uyarılmasıyla açığa çıkan misk kokusu, dokunuşuna karşılık verirken çıkardığı tatlı iniltiler... Bu anılar geceleri onu çıldırtıyor ve daha önce hiçbir kadının hissettirmedeği kadar içini yakıyordu.

Annie’nin o gece söyledikleri olmasaydı Wentworth’a onu Albany’e yollaması konusunda baskı yapacaktı.

Oraya gidemem. Lütfen beni oraya gönderme. Benim için güvenli değil.

Iain onu göndermeden önce neden korktuğunu öğrenmeliydi. Tabii bu onunla konuşup ikna etmesi için baş başa vakit geçirecekleri anlamına geliyordu. Kendisine güvenmiyorken bunu nasıl yapabilirdi?

General, Iain’ın sırtına vurmuştu. “Katılmıyor musunuz, Binbaşı?”

“Evet.” Iain başıyla onayladı. Generalin ne hakkında konuştuğuna dair bir fikri yoktu.

O gün Abercrombie Iain ve adamlarının hedef vuruşlarını

izlemek istemişti; bu yüzden kim bilir kağıt hedeflere vururken ne kadar barut ve atım harcamışlardı. Iain korktuğu gibi Abercrombie'yi etkilemişti ve son bir saat boyunca Abercrombie ondan tuhaf vuruşlar yapmasını istemişti. Başının üzerinde dururken ayı vurmasını istese şaşırmasdı.

Kardeşlerinin yanında yüzlerinde sahte gülümsemeler ve ellerinde tüfekleriyle adamları duruyordu. Arkalarında, kale duvarlarında durmuş onu dürbünle izleyen düzenli ordu askerleri vardı. Aşağılık adamlar, hepsi de!

“Sırtüstü yatarken tüfeği doldurup yüzüstü dönerek ateş edebildiğinizi duydum. Nasıl yaptığınızı göstermenizi istiyorum. Dört atış diyelim mi?”

Iain Wentworth'un memnun bakışlarına karşılık verdi ve içinden cehenneme gitmesini diledi.

Alanda, tam ortalarında siyah daireler çizilmiş olan dört kağıt hedef kurulurken Iain pisliğin içinde barutluğu, bir kese misketi ve daha küçük atımıyla sırtüstü uzanmıştı. Derin bir nefes aldı ve General'in emrini bekledi.

“Şimdi, Binbaşı!”

Ellerini tüfeğin üzerinde hızla hareket ettirerek tüfeği doldurdu, yüzüstü dönüp ateş etti. Hedefi isabet ettirip ettirmediğini görmek için bakması gerekmiyordu.

Bir. İki. Üç.

Tam dördüncü kez ateş edecekti ki Albany'den gömleği kanlı bir adam bağırıp çağırarak geliyordu.

Iain orduyu takip eden satıcının yetişkin oğullarından biri olan zavallı adamı herhangi biri takip ediyor mu diye görmek için hedefini ormana çevirdi.

“Binbaşı?” General'in o dördüncü vuruşu beklediği ve adamı görmediği belliydi.

Ama Wentworth görmüştü. “Sorunumuz var, General.”

Teslimiyet

* * *

“Yolunda gitmeyen bir şeyler olmalı.” Connor, Iain’ın arkasındaki ağaçların arasından gelirken neredeyse fısıltı gibi bir sesle konuşmuştu.

“Evet.” Iain gözlerini ormandan ayırmadı. Endişeden içi ürperiyordu.

Saticının oğlu, bir Abenaki birliğinin kaleden en az üç kilometre ötede sürdüğü ikmal trenine pusu kurduğunu ve onun dışında herkesin öldürüldüğünü söylemişti. Onun nasıl hayatta kaldığını sorduklarında ölü bir boğanın arkasında saklanıp koşacak kadar güvenli olana dek yüzüstü sürünerek ilerlediğini söylemişti.

Hıçkırıklar arasında “Otuzdan fazla değillerdi ama birden tepelerden üzerimize geldiler,” dedi. “Her şeyi, tavukları bile öldürdüler!”

Iain hemen adamlarına seslendi. “Toplanın çocuklar! Abenakiler geldi!”

Ama Abercrombie elini sallayarak onlara engel oldu. “Belki düzenli ordu askerleri bu görev için daha uygundur, Albay. Ya da düzenli ordu askerlerinden bir birlik Komandolara katılmalı. Ne diyorsunuz?”

Bayan Dadı Crombie, tabii ki!

Komutan Joseph ve sol yanlarında onları koruyan küçük bir grup halindeki Iain ve adamları hızla ve sessizce ormana doğru ilerlediler. İkmal treninden geri kalanlar çok uzakta olamazdı.

Iain nihayet onu gördü – erzakla dolu ve okların isabet ettiği altı vagon. Bunun üzerine adamlarına çıkmalarını işaret etti. Vagonlara daha fazla yanaşmadan kendilerini pusudan korumak için çatışma alanının çevresini saracaklardı.

Joseph’in uyarıcı ıslığını duyduğunda henüz birkaç adım atmıştı.

“Gizlenin!”

Ve sonra ormanda arka arkaya silah sesleri duyuldu.

Abenakiler onları bekliyorlardı – sayıları otuzdan fazlaydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yaralılar tam akşam yemeğinden sonra gelmeye başladılar – önce sadece önemsiz kurşun yaraları olanlar, sonra kalçasına bir ok saplanan Cam de dahil olmak üzere daha ağır yaralılar. Hepsi de aynı hikayeyi anlatıyordu. İki yüzden fazla Fransız ve Abenakiden oluşan bir birlik ikmal trenine saldırının olduğu alanın yanında pusu kurmuştu ve Iain ile kardeşleri sıkıştırılıp ateş altında kalmışlardı.

Annie daha küçük yaraları temizleyerek, güçlendirici rom ve kaşık kaşık afyon vererek, kanlı çarşafı değiştirip Bay Blake’in ihtiyacı olduğunda ona yardım ederek aklını işine vermeye çalışıyordu. Ama saatler ilerleyip daha fazla yaralı geldikçe Iain ve kardeşlerinin dönmeyeceğinden korkmaya başladı.

Lord William ve General günbatımından hemen sonra hastaneye geldiler. Lord William General’in yanındayken Annie’ye bakmaya tenezzül etmedi, konuşabilen Komandalara sorular sordu.

“İkmal trenine saldırı tuzaktan başka bir şey değildi, Albay.” Cam’in sesi afyon yüzünden boğuk çıkıyordu. “Aşağılık adamlar Mack’i öldürmek için neredeyse her şeylerini ortaya koymuşlar gibiydi.”

Annie içinde bir yılan gibi süzülen korkuyla yerdeki kanları temizledi.

“Binbaşı’nın başına önemli bir fiyat biçildiği için çok da şaşırtıcı değil bu, değil mi, Çavuş?”

Lord William’ın söyledikleri Annie’yi şaşırttı ve General’e

Iain'ın Fransızlar ve müttefikleri karşısındaki başarısının başına iki bin pounda eşdeğer bir fiyat – canlı ele geçirilirse daha fazla – biçilmesine sebep olduğunu anlatırken Annie gizli bir korkuyla dinledi. Iain'ı ona karşı yalancı şahitlik yapacağını söyleyip tehdit ederek savaşılmaya zorladığından bahsetmemiştir.

Annie ondan nefret ediyordu.

Sonra Iain'ın Fransızların kendisine ne yapacağını anlattığını hatırladı.

Beni zayıf düşürüp muhtemelen ağzımdan laf almaya çalışırlar. Sonra belki Abenakilerin eline düşerim ve onlar da bana büyük bir memnuniyet ve zevkle ölene kadar işkence ederler.

Annie'nin ağzı kurudu.

“Romalılar Hannibal'dan nasıl nefret edip korkuyorsa Abenakiler de Iain'dan o kadar nefret edip korkarlar. Hatırlarsanız, Binbaşı, İngiliz çiftliklerine akıncı birlikler yollayan bir Abenaki köyünü harap etmek için iki kış önce onların bölgesine girmiş ve ağır hasar vermişti. Savaşçıların çoğunu öldürüp evlerini yakmış, kadınları ve çocukları bırakmıştı.”

“Ah, evet, o görev hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum.” General başını sallayarak onayladı ve çenesini kaşıdı. “Onun ve adamlarının yolda neredeyse açlıktan öldüklerini ve kendi kemerlerini kaynatıp yemek zorunda kaldıklarını da duymuştum.”

Annie *Boston Gazette*'den o konuyla ilgili bir beyanı yüksek sesle Brendan'a okuduğunu hatırladı. Tam bir kabus gibiydi. Ama Lord William ve General Abercrombie ondan sadece ilginç bir şeymiş gibi bahsediyorlardı.

“Kemerlerimizi kaydattık ve kendimize bir ziyafet çektik.” Garip şekilde düz bir sesle konuşan Cam'di. “Kar ayakkabılarımızdaki deri şeritleri kaynatmaya da niyetlenmiştik ama Mack eve giderken onlara ihtiyaç duyacağımızı söyleyerek izin verme-

di. Ağaç kabukları, donmuş sukamışı kökleri, hatta yolda bulduğumuz bir çift geyik boynuzunu da kaynatıp yedik. Mack tek başına gidip geyiği aşağı indirmeseydi ölürdük. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Geri kalanımız zor dayanırdı.”

Annie’nin korkusu arttı; Iain’in geçmişteki acılarıyla o an yaşıyor olabilecekleri karışmıştı. Iain’in cansız bedeninin soğuk bir yerde yatıyor olduğu düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ele geçirilip işkenceli bir ölümle karşılaşacağından habersiz yolda ilerliyor da olabilirdi.

Öfke ve üzüntüsünü saklamak için Wentworth’a sırtını dönüp titreyen ellerini bandajlarla oyalamaya, aklından dua okumaya başladı.

Tanrım, lütfen onu ve kardeşlerini sağ salim geri getir!

“Söyleyin Çavuş, açlıktan çıldıran bazı adamların ölümlerini etini yediği doğru mu?”

Annie General’in korkutucu sözlerini duydu ve Brendan’ın sesi zihninde yankılandı.

Gerçekten kemerlerinizi yiyor musunuz, Bay Kinney?

Evet Küçük Hanım, daha kötülerini de... Ama genç bir kadına bunlardan bahsedemem.

Annie kaleye giden yolda ne kadar acıktığını hatırladı; yolculuğu üç gün sürmüştü. Haftalarca bir şey yemeden dondurucu soğukta kaldığını aklına getirdi. Açlık. Umutsuzluk. Karamsarlık.

“Sorularınızı bana sorun, General. Adamlarıma rahatsızlık vermeyin!”

Annie’nin nefesi kesildi, hızla döndü ve kapıda Iain’ı gördü.

Yaşıyordu!

Damarlarında sıcak şarabın verdiği akışkanlığa benzer bir rahatlama hissetti. Iain’a doğru yürümeye başladı, sonra Lord William ve General Abercrombie’nin yakınında olduğunu hatırladı. Tereddüt etti – ve o anda fark etti.

Iain'ın yüzü ter ve barut içindeydi. Yeşil kareli gömleği kanla kaplıydı. Bilinci pek yerinde olmayan Connor, Iain'a yaslandı. Arkalarında Iain'ın kendisini taşıdığı gibi sırtında Killy'i taşıyan Morgan vardı.

Iain'a baktı ve gözlerinde derin bir keder gördü.

Açık şekilde hoşnutsuz olan Lord William, General'i Iain'ın yanından kapıya kadar geçirirken "Binbaşı MacKinnon'a teşekkür etmeniz gerekecek, General," dedi. "Çarpışmanın etkisiyle şu an konuşamaz halde. Binbaşı, çalışma odamda raporunuzu bekliyor olacağız."

Gözlerini Annie'den alamayan Iain, Wentworth'u görmezden geldi.

Annie'nin iri yeşil gözleri hiçbir şeyi saklamıyordu – Iain'ın hayatı için ne çok endişelenmiş, onu tekrar gördüğünde ne çok sevinmişti. Annie ölümlerin kaçınılmaz olduğu bir dünyada onun yaşama nedeni; çirkinlikler ve zalimlikler arasında bakmaya dayamadığı güzellikti.

"Buraya, Binbaşı." Bay Blake iki boş yatağı işaret etti.

Iain Connor'ı yatağa yatırırken Morgan Killy'yi diğerine yatırdı ve Komando kampının gece güvenliğini sağlamak üzere aceleyle çıktı.

"Connor'ın omzuna bir mermi isabet etti ve çok kan kaybetti." Iain Connor'ın gömleğini tutup ortasına kadar yırtarak göğsünü açığa çıkardı. "Killy'i bir Fransız kılıcı sıyırdı."

Annie hızla Connor'ın göğsündeki ve omzundaki kanı temizleyip yarasına bir bez bastırırken Iain tamamen işe yaramaz hissederek Connor'ın yanında diz çökmüştü.

Annie Iain'ın elini tuttu, beze bastırdı. "Sıkıca bastır."

Annie Connor'ı afyon ruhu içmeye ikna ederken Iain dediğini yaptı.

"Yutkun, Connor." Sesi yumuşak, dişil ve rahatlatıcıydı. "İşte böyle."

Bay Blake ilacın işe yaraması için bir dakika bekledi, sonra yarayı incelemeye başladı. Dürtmeleri Connor'ın inlemesine ve sıçrayarak uyanmasına neden oluyordu. "Mermi kasının derin bir bölümüne saplanmış. Korkarım, kesip çıkarmalıyız."

"Ah, Yüce Tanrım!" Connor'ın yüzü acı ve öfkeyle buruşmuştu. "Kahretsin, bunu biliyorum!"

Bay Blake Annie'yle birlikte Killy'nin yaralarını kontrol etmek üzere yandaki yatağa geçti. Annie'nin Killy'nin gömleğini nasıl dikkatli biçimde çıkardığını, karnındaki bıçak yarasını nasıl özenle temizlediğini, afyon ruhu vermek için nasıl İrlandalıyı kibarca uyardırmaya çalıştığını gördü ve içten içe büyük bir hayranlık duydu.

Üzerindeki önlük kanlıydı – adamlarının kanı – ama tiksiniyormuş gibi görünmüyordu. Aksine yeteneğini konuşturuyor ve kendisini işe verirken kaşlarını çatıp doktorun söylediği her şeyi tereddüt etmeden yapıyordu. Ancak Killy'nin kafasındaki bandajları çıkarıp kafa derisinin yüzülmüş olduğunu gördüğünde şok oldu. Ama hemen yarayı temizledi, üzerine lapa sürdü ve temiz bezle sardı.

Iain Connor'ı tutup Bay Blake omzundan kurşunu çekme işine girişince Annie Connor'ın yanında diz çöküp elini tutarak kulağına onu rahatlatacak şeyler fısıldamaya başladı ve bu, Iain'ın hayranlığını daha da arttırdı.

"Elimi sık, Connor."

"Canını yakmak istemiyorum."

"Canımı yakmazsın. Göründüğümden daha güçlüyüm."

Connor sonunda uykuya daldığında Annie nefes almadan doktora karnını dikmekte yardım etmek üzere Killy'nin yanına döndü.

"O bir şifacı, senin kadının." Joseph kendi dilinde konuşmuştu. Hastaneye sessizce girmişti ve o sırada Connor'ın yatağının yanında duruyordu.

Iain başını sallayarak onayladı. O bundan fazlasıydı.

“Kendini neden ondan uzak tutuyorsun? Seni izliyorum ve acı çektiğini görüyorum.”

Joseph içini nasıl görebilmişti – aşâğılık! “Ben acı çekmezsem o çekecek. Ona verebilecek hiçbir şeyim yok – ne bir ev, ne de güvenilir bir gelecek; sadece lekeli bir isim.”

“*Wastach-qua-am!*” Joseph Iain’a aptalca davrandığını söylüyordu.

Iain öfkelenmeye başladı. “Onu alacaksam hemen evlenmem gerekir; çünkü onun masumiyetine leke süremem. Ama ikimiz de bu savaştan sağ çıkmanın küçük bir olasılık olduğunu biliyoruz.”

“Tanrı bilir.”

“Onu dul, korumasız ve çocuklarımı tek başına yetiştirmek zorunda bırakamam!”

Joseph’in kara gözleri öfkeden kıvılcım saçıyordu. “Bizim – kardeşlerinin, halkının – onu yalnız bırakacağını mı düşünüyorsun? Böyle bir şey olsa bile ben onu hiç gocunmadan karım olarak annemin evine alırdım! Hayır, kardeşim, bence sen aşık olmaktan korkuyorsun. O Jeannie’den çok daha güçlü ve iyi yürekli. Şu adamlarla nasıl ilgilendiğine bak – anne ayı gibi!”

Iain’ın sinirden tepesi atmıştı ama öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Aşırı yorgunluk ve günlerdir süren gerginliğinden kendine hakimiyeti zayıflamıştı. “Ne dediğinin farkında değilsin!”

“Değil miyim? O zaman belki kendini dinlemelisin. Ona kulübede ne dedin? Evet, kendi kulaklarımla duydum. ‘Burada kalırsan olacaklar belli.’ Bu gerçeikle mücadele etmenin ne yararı var?” Sonra Joseph, Connor’ın alnına dokundu. “Yavru nasıl?”

Connor bundan nefret etse de Joseph hâlâ onun lakabını kullanıyordu – belki de tam olarak bu sebepten.

Ama Connor tartışacak halde değildi.

Joseph'in söyledikleriyle şaşırmış, kanı hâlâ hızla hareket eden Iain genç kardeşine endişe dolu gözlerle baktı. "Çok kan kaybetti ama mermiyi çıkarabildiler. Yara iltihaplanmazsa..."

"O çok güçlü ve Annie onunla da seninle ilgilendiği kadar ilgilenirse bir hafta içinde ayağa kalkıp yarasıyla övünecek."

Iain başını sallayarak onayladı. Sonra öfkesini bastırıp Joseph'in gözlerine baktı. "Sen ve adamların olmasaydınız hiçbirimiz bu gece hayatta kalmayı başaramazdı. Bir kez daha sana hayatımı borçluyum. *Wneeweh*."

Teşekkürler.

"Sen de benim için defalarca aynısını yaptın. Sen sayısını tutmazsan ben de tutmayacağıma söz veririm."

"Kaç adam kaybettiniz?"

"On altı yaralı. Sekiz ölü."

Iain'ın omuzlarındaki yük arttı. "Hem onlar hem de aileleri için üzgünüm."

"Birer kahraman olarak öldüler."

Bir süre hiçbiri konuşmadı.

Sonra Iain İngilizce konuşmaya döndü. "Wentworth beni bekliyor, değil mi?"

Joseph başını sallayarak onayladı. "Cooke seni almaya gelecek."

Wentworth ve Abercrombie'nin onunla işi bittiğinde gece yarısını çoktan geçmişti. General ona aptalca bir soru sormuştu ve bu soru orman çatışmaları hakkında pek bir şey bilmediğini gösteriyordu. Adamın sıkıcı sorularına cevap verip saf konuşmalarını dinlerken, daha önce yapmadığı kadar sabır gösterdiğini fark etti.

Wentworth sonunda buna bir son verdi. "Bu seni ve adamlarını ölüme çekmek için bir girişimdi. Bir kez daha Stockbridge müttefikleri ne kadar önemli olduklarını kanıtladılar. Komutan Joseph'e bizzat teşekkür edeceğim. Şimdi çıkabilirsiniz."

Iain yüzünde serin havayı hissettiğinden memnun olarak karanlıkta sessiz tören alanından hastaneye doğru yürüdü.

O zamana kadar on adam kaybetmişti. Billy Maguire. Phineus. Caleb. David Page. Charles Graham. Richard. Old Archi. Malcolm. James Hill. Ama yirmiden fazlası yaralanmıştı ve yedisinin durumu ağırdı. Kaçı kurtulabilecekti?

Yorgunluk ve üzüntü Iain'a neredeyse katlanılmaz bir baskı yapıyordu. Bacakları ağırlaşmış gibiydi ve ruhu bomboştu sanki. Üç yıl boyunca adamlarını tehlikeli görevlere göndermişti. Üç yıl boyunca iyi adamların savaş alanında güçsüz düşüp öldüklerine şahit olmuştu. Üç yıl boyunca öldürmüş, diğer adamların kardeşlerini ölüme göndermişti.

Bir kez daha avuçlarında kan yerine toprağı hissetmek nasıl bir duyguydu? Toprağı mezarla doldurmak yerine yeni çıkmış ürünler görmek? Yaralı ve ölmek üzere olan adamların çığlıkları yerine yeni doğmuş buzağıkların melemelerini duymak? Kendisinin ve kardeşlerinin hayatını kurtarmak için bu savaşa girmeyi kabul etmişti. Ama aksine hepsini yeryüzündeki cehenneme göndermişti. Darağacına gitmek daha mı kötü olurdu?

Iain sessizce hastanenin kapısını açtı ve Annie'nin Killy'nin yanında durmuş ona kaşıkla bir şeyler içirmeye çalıştığını gördü. Bitkin görünüyordu; yüzü yorgunluktan kırıışmış, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Iain bunların hiçbirini görmemiş olmayı dilerdi ama hastalara ve yaralılara bakma becerisi vardı. Annie'yi ilk gördüğü anda onun cesur bir kız olduğunu anlamamış mıydı?

Annie kaşığı kenara koydu, bir fincan ılık papatya çayı alıp Killy'nin dudaklarına götürdü. Küçük İrlandalı Annie'ye göz kulak olarak, ona hikayeler anlatıp onu güldürerek her zaman çok kibar davranmıştı. Şimdi ölümle burun burunaydı. Karnı o kadar derin kesilmişti ki bağırsakları görülebiliyordu. Saçı ve

kafa derisi bir savaşçının tüyler ürpertici zaferini sergilercesine soyulmuştu.

Killy içerken Annie kendi yorgunluğunu ve kafasındaki çarpıntıyı görmezden gelerek başını tuttu, sonra yavaşça yastığa geri koydu. O kadar cesur adam korkunç şekilde yaralanmış ve rahatlama ihtiyacıyla yatarken o böyle bir zayıflığa nasıl boyun eğebiliyordu? Bazıları şafağı görecektense bile yaşayamayabilirdi.

“Şimdi sadece dinlen, Killy.”

Annie ön kapının kapandığını duydu ve Iain’ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Gülümsemeye çalışıp Killy’nin elini sıktı. “Bak, seni görmeye kim gelmiş?”

Iain’ın ruh yorgunluğu odanın diğer ucundan hissedebiliyordu. Gözlerindeki, yüzünün kalın çizgilerindeki, ağır adımlarındaki kederi gördü.

Ve anladığını düşündü.

Bunlar onun adamları, arkadaşları, ailesiydi. Üç yıl boyunca onlarla yaşamış, onlarla ekmeğini paylaşmış, onlarla yan yana savaşmıştı. Artık bazıları ölmüştü, diğerleri ise acı çekiyordu ve hayatları pamuk ipliğine bağlıydı. Iain gerçek bir İskoç lordu gibi onların sorumluluğunu taşıdığını hissediyordu.

Annie’nin kalbi onun için yanıp tutuşuyordu.

Iain derin derin uyuyan Connor’ın yanında diz çöktü. Annie Iain’ı kaşlarını çatıp gömleğinin içinden küçük tahta bir haç çıkarmış dua mırıldanırken gördü. Sonra haçı öpüp gömleğinin içine geri koydu ve istavroz çıkardı.

Garip ama Katolikliği onu artık bir düşman olarak göstermiyordu. Tabii ki Iain’ın inancını unutmamıştı ama böyle şeyler garip şekilde İskoçya’daki kadar önemli gelmiyordu. Değişen neydi?

Iain kalktı, kardeşinin ateşine bakmak için elini alnına koydu; Annie’nin yanına gitti ve zoraki bir gülümsemeyle Killy’nin yanı

başına çömeldi. “Peki ihtiyar, artık Abenakilerin ve İngiliz askerlerinin ortak özelliklerini biliyoruz – ölü bir adamla arandaki farkı anlayamıyorlar.”

Annie Iain’ın söyledikleriyle şok oldu ve Killy’nin solgun yüzündeki zayıf gülümseme olmasaydı onu azarlamak için kenara çekecekti.

“Aşağılık herifin biri kafa derimi çaldı, Mack, ve gidip geri alacağım.”

“Önce ayağa kalkmalısın, değil mi?”

Bay Blake arka odadan çıktı. “Binbaşı, sizi gördüğüme memnun oldum. Bayan Burns’e eve kadar eşlik etmenizi umuyordum. Onu karanlıkta tek başına göndermek hoşuma gitmiyor. Ben de burada yaralılarla ilgilenmek zorundayım.”

Doktorun onu eve gönderme isteğine şaşırان Annie ayağa kalktı. “Ama çok fazla yaralı var! Özellikle bu gece size daha fazla yardımım dokunabilir!”

Bay Blake anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Albay gece bana yardım etmeleri için birkaç asteğmen görevlendirdi. Çok yardımın dokunuyor ama bugün yeterince yoruldun zaten. İyiliğinin karşılığında bitap düşmene izin verirsem sana kötülük etmiş olurum. Ellerini yıka, önlüğünü çıkarıp dinlen.”

“Ama adamların neye ihtiyacı olduğunu ben biliyorum! Acılarını biliyorum! Buraya geldikleri günden beri onlarlaydım! İnanın yorgun değilim...” Dirseğinde Iain’ın elini hissetti.

“Gel, Annie. Doktor haklı. Dizlerinin üzerine düşecek gibi duruyorsun. Seni eve götürmeme izin ver.”

Iain Annie’yi hastaneden alıp sessiz ve uyuyan kalede ona eşlik ederken Annie küçümsemiş ya da incinmiş hissetmemeye çalışıyordu ama içindeki huysuz sesi de susturamıyordu. Bay Blake bütün gece yaralılar için ayakta kalabiliyorsa o neden kalamıyordu? Fark yarattığını ona kanıtlamamış mıydı? Adamların

ihtiyaçlarını bilmeyen birkaç asteğmen onları Annie kadar yatıştırabilir miydi?

Ama öfkesinin altında kafasını kurcalayan bir korku saklıydı. Bay Blake onun hastanedeki yardımını önemli görmüyorsa Lord William'ı onu Albany'e göndermesi için nasıl ikna ederdi?

Iain'ın evine vardıklarında odayı karanlık ve ocağı soğuk buldu. Iain ateşi harlarken Annie de kandilleri yaktı.

“Canını sıkma.” İlk konuşan Iain oldu. “Seni yaptıklarını önemsemediği için göndermedi. Yaralıları iyileştirmekteki maharetini görmüyorsa aptalın teki demektir.”

Üç hafta boyunca Iain'ın sivri diline katlandıktan sonra ondan bekleyeceği son söz buydu. Iain diz çökmüş, küçük ateşe bir başka odun daha eklerken Annie onu izliyordu. “Çok kibarsın.”

“Hayır, gerçek bu. Gösterdiğin ilgi için minnettarım. Onların hayatlarını kurtarmak için elinden geleni yapıyorsun.” Şömine-
de yanan ateşin kızıllığı Iain'ın yüzünü daha çekici gösteriyordu ama Iain kafasını ona çevirdiği anda Annie'nin gözlerinde derin bir keder ve üzüntü olduğunu gördü.

Kalbi Iain için çarpan Annie sabahtan kalan suya bir bez batırdı, çıkarıp sıktı ve Iain'ın yanında diz üstü çöktü. “Benim için yaptıklarınla kıyaslanamaz bile.”

Sonra Annie Iain'ın kederine engel olmayı dileyerek serin bezi yanaklarına bastırdı, yavaşça yüzünden teri ve barutu sildi.

Iain Annie'nin gözlerinin içine baktı ve tiz bir sesle konuştu. “Dikkatli ol. Umarım ne yaptığının farkındasındır.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Iain'ı zayıf düşüren Annie'nin yumuşaklığıydı. Bombalı bir saldırıya karşı koyabilirdi. Ya da balta darbelerine. Ya da süngülü bir saldırıya. Ama onun ellerinin yumuşak dokunuşuna, dişi yumuşaklığına, gözlerindeki şefkate direnemiyordu.

Buna direnmenin yararı ne?

Iain Annie'nin yanağını tuttu, başparmağıyla pembe yanağını okşadı, sonra elini buklelerine götürdü ve eğilip dudaklarını Annie'nin dudaklarına yapıştırdı.

Haftalardır arzusu tatmin olmamıştı. Günlerdir ölümle burun buruna gelmişti. Ama dudakları Annie'nin dudaklarına değdiği an ona olan açlığı kav gibi alevlenmişti. Annie'yi kendisine doğru çekti, dilini ağzına soktu ve ciğerleri nefessiz kalana dek onu öptü.

Annie hafif bir çığlıkla ona yaslandı, dudaklarını dili için arayıp onun arzusuna bir bakirenin utangaçlığıyla değil, bir kadının açlığıyla karşılık verdi.

O avuntuydu. O güzeldi. O hayattı.

Ve Iain onu istiyordu.

Ama bu şekilde değil. Tıpkı bir fahişe gibi kirli bir zeminde değil.

Iain tecrübeli elleriyle Annie'nin önce elbisesini, sonra korsesini ve iç eteğini gevşetip dizine doğru kaymasına izin vererek üzerinde sadece iç gömleğini bıraktı. Sonra öpücüğe ara vermeden Annie'nin titreyen vücudunu kollarına aldı, yatağa taşıyıp üzerine çıktı.

Annie ellerini Iain'ın tenini arıyormuş gibi gömleğinin üzerinde gezdirerek vücudunu Iain'a bastırıp inledi.

Iain birden öpücüğe ara verdi, dizlerinin üzerine oturdu. Gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve yere attı. Sonra pantolonunu çıkarmadan ağırlığını bir koluna verdi, Annie'nin iki elini diğer eliyle tutup çıplak göğsüne koydu. "İstediyini al – her ne istiyorsan al."

Annie heyecan dolu ve aç gözlerle Iain'a baktı.

Sonra bir gün Annie'yi üzeceğinden korktuğu şeyleri söyledi. "Tanrı şahidim olsun ki, Annie, seninle evleneceğime yemin ediyorum."

Annie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ge-gerçekten mi?"

"Evet, aşkım. Seni bırakmayacağım. Benim gibi, bir Katoliğin bir Protestanla evlenmesinin kanundışı olduğunu biliyorum ama bir yolunu bulacağıma söz veriyorum."

Annie tatlı yüzünde bir merak ifadesiyle hafifçe inleyerek bakışlarını Iain'ın vücuduna çevirdi. Parmaklarını göğsündeki kıllarda gezdirdi ve başparmaklarıyla meme uçlarının üzerinden geçti.

Iain bir süre o şekilde durup Annie'nin kendisini keşfetmesine izin verdi. Buhar kulübesinde olduğu gibi vücudu alevler içindeydi. Teni pembeleşmişti. Göğüsleri her hızlı nefesiyle şişip iniyor ve titriyordu.

Dokunmak Annie için kışkırtıcıysa onun için çok daha ötesiydi. Parmaklarının her teması zonklayan aletini yakıyordu. İç gömleğini yırtmak, bir an önce kuytu yerlerini keşfetmek istiyordu. Ama Annie daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve Iain onun canını yakmak istemiyordu.

Kendisini ondan daha fazla uzak tutamayan Iain başını eğdi, iç gömleğini kaydırıp göğüslerinin büzülmüş uçlarını açığa çıkararak pürüzsüz şişliklerini öptü. Sonra meme uçlarını emerek, di-

liyle onlarla oynayarak, dudaklarıyla çekiştirerek tadını çıkardı. “Bu iyi hissettiriyor mu? Mmm, öyle olduğunu görebiliyorum.”

Annie inledi, Iain’ı omuzlarından tutup göğüslerini ona biraz daha sunabilmek için sırtını kaldırdı. Iain, Annie’nin de kendisi gibi yandığını anladı.

Iain bir elini Annie’nin beline kaydırды, kalçasını sıktı ve sertleşmiş aletini Annie’nin apış arasına bastırdı. Cennete ilk adım. “Ah, senin için kaç gece uykusuz kaldım ben!”

Annie bacaklarını araladı ve tamamen dişil bir içgüdüyle Iain için kalçasını kaldırdı. “Ah Iain, dokun bana! Acıma son ver!”

Iain, kanı kaynayıp birleşme ve rahatlama ihtiyacı duysa da güldü. “Bu kez ateşi o kadar hızlı yakmayacağım. Daha fazlası var.”

Iain, Annie’nin iç gömleğini tutup üzerinden çıkardı ve en tatlı etine dokunup onun tadına bakmaya heveslenerek bacağına yumuşak iç kısmına dokundu.

Sonra onu hissetti – bir yaradan dolayı kabarmış et.

Annie’nin nefesi kesildi, hemen doğrulup bacaklarını birleştirdi.

Ama Iain çoktan görmüştü.

H şeklinde bir damga.

Hırsız’ın H’si.

Kalbi göğsünde küt küt atan, vücudu korkudan titreyen Annie Iain’ın yüzündeki şaşkınlığın öfkeye dönüştüğünü görebiliyordu.

Gözleri kısıldı. “Bu ne, Annie? Söyle hemen.”

Annie’nin kanı çekildi, başı döndü ve dili tutuldu.

Annie konuşmadan Iain onu ayak bileklerinden tutup sırt üstü dümdüz yatırdı ve bacaklarını açmaya zorladı. Sonra parmaklarını yarasına götürdü. “Bu bir damga, değil mi? Sen bir mahkumsun, değil mi?”

“Lütfen, Iain, dur!” Yerde bu şekilde, amcasının onu tuttuğu şekilde tutulmanın verdiği utanca dayanamıyordu ve kurtulmak için çabalıyordu.

Ama Iain ondan çok daha güçlüydü ve göz açıp kapayıncaya kadar Annie’nin ellerini tutup kollarını başının üzerine kaldırmış ve çırpınışlarına kendi ağırlığıyla engel olmuştu. Hâlâ sert olan aleti pantolonun içinden Annie’ye değiyordu.

“Çırpınmayı bırak ve bana cevap ver!” Öfkeden yüzü karar-mıştı.

Annie Iain’ın gözlerine bakıp konuşmaya çalıştı. “Lü-lütfen Iain, bunu yapma!”

Iain bir süre Annie’ye ters ters baktı. Sonra bakışları yumuşadı. Onu serbest bıraktı, kalktı ve şöminenin yanında durdu. “Cevabını bekliyorum.”

Annie olanlara zar zor inanarak yatağın uzak köşesine çekildi, dizlerini kendine çekti. Nasıl unutabilmişti?

“A-adım Anne Burness Campbell ve be-ben bir hırsız değilim.” Sesi titriyordu ama Iain’ın gözlerine bakmak için kendini zorluyordu. “Ben bir suçlu değilim. Bu damga benim... benim amcamın verdiği bir ceza.”

Sonra garip bir şekilde kendi bedeninden uzak hissedenden Annie babasının ve kardeşlerinin Prestonpans’ta öldürüldüğünü, annesiyle birlikte zengin amcasının yanına taşınmak zorunda kaldıklarını anlattı.

“Amcamın yanında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Bana öz kızymışım gibi davranırdı. Babama öyle çok benziyordu ki bazen onun hâlâ hayatta olduğunu söyleyerek kendimi kandırırdım. Babamı her şeyden çok seviyordum.”

Ve bir gün bir hizmetçinin ya da misafirin garip bir kazada öldüğünden bahsetti. Hizmetçiler kendi aralarında fısıldaşsalar da amcasından şüphelenmek asla aklına gelmiyordu. Annesi am-

casına güvenmemesi konusunda onu uyardıktan sonra bile. Kaybettiği kitabını ararken annesinin çığlıklarını duyduğu geceye kadar...

“Kapının aralığından bakınca annemi gördüm. Amcam onu yatağına bağlamıştı. Çıplaktı ve annemi... normal olmayan şekillerde kullanıyordu. Ellerini annemin boğazına dayamıştı. Canını yakıyordu ve annem durması için yalvarıyordu.”

Annie duyduğu cümleleri tekrarlarlarken midesinin bulandığını hissediyordu.

Yeter! Lütfen dur!

Ne zaman yeteceğini ben söylerim. Benimle daha fazla oyun oynamak istemiyorsan, Mara, kızın senin yerini alabilir. Annesi gibi acıyı sever mi?

Annie'nin yanaklarından yaşlar süzüldü ama o bunun farkında değildi. “Ertesi sabah ölmüştü ve boğazında morluklar vardı. Amcam yalan söyledi, merdivenlerden düştü dedi. Onları gördüğümü bilmiyordu.”

Vücudu kontrol edilemez biçimde titreyen Annie Glasgow'a gidip babasının eski avukatını bulmak ümidiyle annesinin mücevherlerini alıp hizmetçi kızıdan ödünç aldığı eteğe nasıl diktiğini anlattı.

“Ama Bain Amca beni yakaladı. Hizmetçim Betsy itiraf edince amcam peşime düştü. Beni şerife teslim edip akrabalığımızı inkar etti ve şerif mücevherleri üzerimde buldu. Üç hafta boyunca hapiste, adamların...” Sözcükler boğazına düğümlenmişti.

“Bir gün Bain Amca hapse geldi ve bana iki seçenek sundu – ya onunla eve dönecektim ya da bir hırsız damgası yiyip denizaşırı bir ülkeye sürgün edilecektim. Eve gitmeyi ne kadar çok istiyordum! Her şeyin önceki gibi olmasını. Gördüklerimi unutmayı. Ama o, annemi öldürmüştü. Yakında bana da aynısını yapacağını biliyordum.”

Annie yutkunup midesini yatıştırılmaya çalıştı. “Reddettiğim-de gardiyanlara beni yatırmalarını emretti ve o... o... beni kendisi damgaladı; *bundan keyif alarak.*”

Son söyledikleriyle midesi altüst oldu. Yataktan fırladı, zayıf düşüp titreyene dek bir kovanın içine kusarak vücudunu arındırdı.

Yanağına bir şeyin değdiğini hissetti.

Islak bez.

Iain Annie’nin yüzünü silip, onu kollarına alarak yatağa yatırdı.

Annie titremesine engel olamayarak yumuşak ayı postunun üzerine kıvrıldı. Iain’ın kovayı yıkayıp, onun için rom hazırladığından güç bela haberdardı.

Sana inanmıyor, Annie. Hiç kimse sana inanmayacak.

Sonra da gelip yanına oturdu. “İç bakalım.”

Annie doğruldu, titreyen elleriyle bardağı aldı ve içip tadıyla ürperdi.

Bain Amca’nın söyledikleri aklına geliyordu.

Sevmeye çalıştığın adam bunu görecektir – ve seni bir kenara atacak.

Annie çaresizliğini unutmaya çalışıp devam etti: “Bay ve Bayan Hawes Albany’de sözleşmemi kayda geçirdiler. Saldırıdan önce üç ay onlarla kaldım. Bayan Hawes benden nefret ediyor ve tembel olduğumu düşünüyordu; çünkü inek sağmayı, çorap örme-yi ya da yemek yapmayı bilmiyordum. Benim giysilerimi alıp bana kendisinininkileri verdi. Bana deri bir kemerle vurdu. Onun bağırıldığını duyduğumda, Kızılderililerin vahşi savaş naralarını duyduğumda, ben... koştum.”

Iain yanında oturan solgun yüzlü, titreyen, altın rengi saçları omuzlarının üzerine dağınık bir şekilde dökülmüş kadına bakıp onu rahatlatma ihtiyacı hissetti. Güzel yeşil gözleri aynıydı, kadifemsi teni, tatlı, büzülmüş ağzı. Ama artık bir yabancı gibiydi.

Ona yalan söylemişti. Haftalarca onu kandırmıştı. Annie Burns bile değildi! Lanet olası bir Argyll Campbell'dı.

Iain bir süre sustu; sadece ateşin çıtırdayan sesi duyuluyordu.

“Bana yalan söyledin.”

“Üzgünüm! Seni tanıımıyordum! Cesaret edebildiğim kadar gerçeği anlattım sana!”

“Beni tanımıyor muydun?” İçindeki kargaşa patlayıp öfkeye dönüştü. “İki kez hayatını kurtardım! Senin için kendimi tehlikeye attım! Yanında uyudum, seni kollarımın arasına aldım ve sana asla zarar vermedim! Sana hayatımla ilgili sırlar verdim! Ama bütün bu zaman içinde sen bana gerçekleri anlatacak kadar güvenemedin mi?”

Annie çenesini kaldırdı. Gözleri yaştan parlıyordu. “Sana anlatmak istedim! Sana güvenmek istedim! Sana yalan söylemekten nefret ediyordum ama bana inanmayacağından korktum! Kimse bana inanmazdı. Tekrar beni damgalayacak ya da daha kötüsünü yapacak birinin kölesi olma riskini göze alamadım. Unutmak istedim. Hayatımı geri istedim. Özgür olmak istedim!”

Söyledikleri Iain'ın yüreğine işliyordu ama duyduklarına kulak asmayacak kadar kızgındı. “İnsan bir kez yalancı olunca, *Bayan Campbell*, karşısındaki onun hiçbir sözüne güvenemez. Belki her şey dediğin gibidir. Belki de bir suçlusundur ve kölelikten kurtulmak için elinden geleni yapan iyi bir palavracısıdır. Nereden bileceğim?”

“Iain, üzgünüm! Seni kandırmak ya da incitmek istemedim! Bana inanmalısın!”

Annie'nin yüzündeki üzgün ifade içini parçalıyordu ama öfkesi daha ağır basmıştı. “İnanmalı mıyım?”

Iain Annie'ye sırtını döndü, yerden gömleğini alıp kapıya doğru ilerledi.

Annie tiz ve korkmuş sesiyle konuştu. “Lo-lord William’a söyleyecek misin?”

Iain cevap vermeden dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarparak gitti.

Tuhaf bir şekilde gözlerine uyku girmeyen William satranç tah-tasına bakıyordu. Beyaz veziri hareket ettirmişti ve siyah atını ondan korumaya çalışıyordu.

General’den kurtulmak çok uzun zamanını almıştı. Abercrombie gece yarısına kadar Binbaşı MacKinnon’a sorular sormakta ısrar etmiş ve sonra William’ın en iyi konyağından içerek savaşı değerlendiriyormuş gibi davranmıştı.

Neyse ki General sabah gidiyordu.

Abercrombie’nin varlığı işleri aksatıyordu ve can sıkıcıydı ama William’ın bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Adam onun komutanıydı. William politik çıkarlar için ne amcasına ne de büyükbabasına dil dökmüş, kendi yolunu çizip övgüleri hak etmeyi tercih etmişti. Ama bu savaşın ortasında Abercrombie’nin aptallıklarına daha ne kadar katlanacağından emin değildi.

Doğru, onu Binbaşı MacKinnon’ı nişan aldırarak kızdırmasını izlemek keyif vericiydi; sadece Binbaşı’yı kızdırdığından değil, aynı zamanda Binbaşı’nın mükemmel atış yeteneğinden... William bunu kendisinden başkasına itiraf edemezdi ama Binbaşı’nın savaş becerilerine imreniyordu. Kendisi filintayı çok iyi kullanmadığından değil ama William nişan almada Binbaşı – ve diğer Komandolar – kadar iyi olmadığından... Kaldı ki kendisi karın tokluğuna ateş ederek büyümemişti.

Beyaz vezirin hareketini kontrol ederek atı ilerletti ve vezirin sonraki hamlesi üzerine düşündü.

William’ı Abercrombie’nin beklenmedik ziyaretiyle ilgili en çok sinirlendiren de Annie Burns’e zaman ayıramıyor – eğlenceli

akşam yemeklerinden mahrum olup onu görmeye vakit bulamıyor – oluşuydu. Yine de Annie hep aklındaydı. Onunla ilgili düşündükçe onu daha önce bir yerlerde gördüğünden daha çok emin oluyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun gibi güzel bir kadını unutmazdı. Ama yine de onu görmüş gibi hissediyordu.

Annie'yle babasıymış gibi ilgilenen doktordan günlük raporlar almış ve duydukları sadece daha çok baştan çıkmasına sebep olmuştu – Annie'nin pratik zekası, hastalık ve yaralarla tiksinden ilgilenebilmesi, tanımadığı insanlar için açıkça gösterdiği ilgi. Bu özelliklerini tam o akşam, Abercrombie ile yaralıları ziyaret ettiklerinde görmüştü.

Gözünden kaçmayan bir başka şey de Binbaşı MacKinnon için endişelendiği ve onun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde rahatlayıp neşelendiği gerçeğiydi. Belli ki onu önemsiyordu. Hem de çok. Neden bu kadar çok öfkelendiğine ise anlam veremiyordu. İkisi de Kuzey İskoçyalıydı, ikisi de Amerika sınırında yaşıyordu, ikisi de bekardı – uygun bir eşleşme gibi görünüyordu. Ama Binbaşı MacKinnon bir barbar lordunun torunu ve Kelt soyundan gelirken Bayan Burns görünüşte sıradan bir aileden geliyordu.

Ama hiç de sıradan değildi. Sınırdaki iğrençlik ve ölümden kurtarılan Annie Shakespeare okumuş, başarısız bir biçimde sofrada adabı *bilmiyormuş* gibi hareket etmiş ve zarif davranıp soylular arasında İskoç çiftçilerden çok daha rahat durmuştu. Hiçbiri uymuyordu. Basit bir çiftçi kızı değildi – William hayatı pahasına iddiaya girerdi.

Aynı zamanda Annie'nin Elizabeth Kalesi'nden gitmek istemeyişini ilginç bulmuştu. Orada yaşamaya gönüllü bir kadınla daha önce karşılaşmamıştı – tabii yordakçılar dışında. William, Bay Blake'in gözlemlerine dayanarak Bayan Burns'ün Albany'e dönmekten korktuğunu düşünüyordu.

Şansı yaver giderse yakında sebebini öğrenecekti. Abercrombie'nin William'ın kapısına dayanmasından kısa süre sonra William adamlarını Annie ve birlikte yaşadığı insanlarla ilgili bilgi almaları için Albany'e göndermişti. Arada sırada ihtiyaçlarını gidermek üzere Albany'e gitmeleri gerekiyordu. Bayan Burns kadar güzel bir genç kadını unutmak zor olacaktı.

Iain kılıcını savurdu, Morgan'inkine değdiğini hissetti. Çeliklerin çarpışma sesi avuçlarından bileklerine ve oradan da omuzlarına yayıldı. Kardeşinin kılıcını döndürdü, kendisininkini kaldırıp kardeşinin kafasını iskalayarak aşağı indirdi.

Morgan öfkeden kaşlarını çatarak kılıcını yere sapladı. "Bu sabah neyin var senin böyle? İkinci kez kafamı uçuruyordun!"

Iain kılıcını indirdi, nefes aldı. "Bir şeyim yok. Dikkat etmiyorsun!"

"Kılıcının iki kulağımın arasına saplanmamasının tek sebebi *benim* dikkat etmem!"

Iain Morgan'ın haklı olduğunu biliyordu. "Üzgünüm kardeşim. Connor ve diğer adamlar için endişeleniyorum."

"Endişelendiğin kişi Connor değil, Annie!"

Morgan'ın sözleri kılıçtan daha keskindi ve Iain'ın gecedan beri içinde tuttuğu öfke patladı. "Bana ondan bahsetme!"

"McHugh bu sabah köprüyü geçmesine yardım etti. Bütün geceyi ağlayarak geçirmiş gibi bir hali varmış. Senin yüzünden mi?"

Iain kardeşinin yüzüne Annie Burns'ün, daha doğrusu Annie Campbell'ın bir yalancı ve belki bir hırsız olduğunu haykırmak istedi. Ama onu utandırmak istemiyordu ve Wentworth sırlarını öğrenirse onu tekrar bir köle olarak satmak isteyebilirdi. Ne kadar kızgın olsa da onun köle olacağı düşüncesine katlanamıyordu. İçi içini yiyordu; onun için duyduğu öfke, üzüntü ve arzu birbirine karışmıştı.

“Lanet olası çeneni kapa; yoksa ben kaparım!”

“Yani dövüşmek istiyorsun, öyle mi?” Göz açıp kapayınca kadar Morgan’ın kılıcı yeniden elindeydi ve Iain’a etine denk gelseydi onu kesinlikle ortadan ikiye ayıracak vuruşlardan kendisini koruması için pek vakit vermeden Iain’a atılmıştı.

Ama Iain erkekliğe ilk adımı attıklarından beri Morgan’la dövüşmeye alışkındı. Kardeşinin güçlü ve zayıf noktalarını iyi bilirdi. Morgan’ı savuşturdu, ona sertçe vurup geriye gitmesine sebep oldu; vuruşunu önceden görüp engel olmasaydı Morgan’ın kılıcını elinden fırlatmak üzereydi.

İki adamın yapması gerektiği gibi, Iain’ın kolları ağrıyıp kalbi küt küt atana ve yüzünden ter akana dek pırıl pırıl gündüz vakti çeliklerini birbirine tokuşturarak dövüştüler. Iain onları görmese de Komandolar etraflarında kalabalık oluşturmuştu.

Sonra birden Iain’ın kılıcı elinden fırladı ve Morgan’ın yumruğu çenesine geldi. Iain kendisini yerde sırtüstü, sersemlemiş, nefesi kesilmiş halde ve kardeşinin kılıcını boğazının üzerinde buldu.

“Seni alt ettim, kardeşim.” Morgan’ın alnından ter damlıyordu, nefesi hızlı ve ağırdı. “Çok sinirliyen dövüşmemelisin. Ölürsün.”

Iain kardeşinin kılıcını itti, nefeslenip ayağa kalktı. Ağrı zihnini açmıştı. Uzanıp Morgan’ın omzuna vurdu. “Güçlü bir yumruğun var ve iyi kılıç kullanıyorsun.”

Sonra adamlarının ona baktıklarından emin olarak kılıcını alıp temizlemek üzere nehre gitti.

Wentworth’a gidip, bir başka keşif gezisi önerecekti.

Kaleden gitmesi gerekiyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Annie korlaşmış ateşi karıştırdı ve üzerine biraz daha odun ekledi. Sıcak bir ilkbahar günüydü ama önemli bir mesele için Lord William'ın çağırdığı Bay Blake'in bitkisel çayları için su kaynatması gerekiyordu. Bitkiler temizlenip masanın üzerindeki bakır kaselerde demlenmeye bırakılmışlardı.

Arkasında tedavisi süren son iki Komando, Connor ve Killy uyuyordu. İkisinin de yüksek ateşi vardı ama Connor keçi inadı ve yakıcı merhem sayesinde iyileşmeye başlamıştı. Killy neyse ki yavaş yavaş toparlanıyordu ama kafasındaki yara çok kötü iltihaplanmıştı.

Iain'ın iki adamı daha – Alban ve Hamish – karınlarına isabet edip zehirlerini onların kanlarına karıştıran mermilerden dolayı ölmüştü. Annie acılarını dindirmek için elinden geleni yapmıştı; onlara afyon ruhu vermiş, alınlarını serinletmiş ve ellerini tutmuştu. Öldüklerinde büyük bir yasa boğuldu. Komandoların geri kalanı adadaki küçük evlerine dönecek kadar iyileşmiş, evlerinde en son görevden dönecek arkadaşlarını beklemeye koyulmuşlardı.

Iain altı gündür keşif gezisindeydi ve Annie her gün onun için endişelenip dua ediyordu. Bildiği kadarıyla o sırada ya yaralı yatıyordu ya da hayatta kalmak için dövüşüyordu. Ormandaki bitmek bilmeyen korkunç yolculuklarını hatırladı ve Iain'ın yine böyle bir tehlike içinde olduğunu düşünerek kötü hissetti.

Pusudan sonraki gün gitmişti ve Annie kısmen onun yüzünden gittiğini biliyordu. Onu görmeye dayanamayacak kadar mı ondan nefret ediyordu?

Kendi düşünceleriyle kederlenen Annie şömineden döndü, bir sepet kumaş şeridini aldı, göz kapakları ağırlaşmasına rağmen oturup onları bandaj şeklinde sarmaya başladı. Bir haftadır ne kadar uğraştıysa da uykuları bölünmüş; derin bir uyku çekememişti. Huzursuz rüyalarla rahatsız olan, pişmanlıklarla tükenen Annie uyumaktan çok karanlığa dalıp gitmişti.

O geceye tekrar dönebilmek için her şeyini verirdi. Öpücüklerine ara verip Iain onun yalanını bizzat keşfetmeden ona gerçeği anlatırdı. Belki o zaman ona inanırdı. Hatta onu affetmeye razı olurdu. Çok geç kalmamış olsaydı...

Seninle evlenmek istiyordu, Annie.

Kabul ederdi. Jakobit soyundan gelen, kralından nefret eden bir Katolik olsa da. Bunların hiçbirinin artık önemi yoktu.

Iain'a aşıktı.

Tanrım, ona aşıktı.

Onun gücünü ve cesaretini seviyordu. Adamlarına önderlik ederken son derece adaletli ve koruyucu davranmıştı – tam bir İskoç lordu gibi. Çok iyi yürekliydi; tüfek ve kılıç kullanırken acımasız görünen büyük elleri onun tenini okşarken yumuşak dokunuşlarda bulunmuştu. Derin mavi gözlerini, kadife sesini, güneşten bronzlaşmış tenini aklından çıkaramıyordu. Erkeksi kokusu burnunda tütüyordu; öpücükleriyle onun içini yakmıştı.

Iain ise ondan nefret ediyordu.

Acı ve keskin bir üzüntü nefesini kesip gümüşüğünü çalarak göğsüne saplanmıştı.

Damgasını nasıl unutabilmişti? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti?

Kendisine defalarca aynı soruyu sormuştu ama cevabı biliyordu. Iain'ın dudaklarına ve ellerine temas ederken – ve evlenme sözünü kalbine yazarken – düşünebildiği tek şey Iain olmuştu.

Peki şimdi?

Şimdi onun bir hırsız olduğunu düşünüyordu. Bunu gözlerinde görmüştü.

İnsan bir kez yalancı olunca, Bayan Campbell, karşısındaki onun hiçbir sözüne güvenemez.

Onu Lord William'a teslim etmediği ya da adamlarına ifşa etmediği için müteşekkir olması gerektiğini düşünüyordu. Lord William eğer gerçeği öğrenirse muhakkak onu Albany'e gönderirdi. Onu zincire bile vurabilirdi – ki Annie buna tekrar dayanabileceğini düşünmüyordu. Ama Komandoların gözlerindeki güzel ışığın nefrete dönüşmesi Lord William'ın yapabileceklerinden çok daha kötü olurdu.

Ateşin üstündeki su kaynarken tıslayıp sıcıyordu.

Annie bandaj sepetini kenara koydu, hızla şöminenin yanına gitti ve eline önlüğünü sararak kaynayan suyu kenara aldı. O sırada arkadan gelen bir ses onu ürküttü.

“Doktoru çağırır mısınız, Küçük Hanım. Karnım ağrıyor.”

Annie döndüğünde sadece birkaç adım ötesinde bronz tenli genç bir asker gördü. Sarı saçları dağınık bir biçimde geriden toplanmıştı ve üniforması da hırpalanmış gibiydi. Birkaç adım öteden bile olsa Annie adamın banyoya ihtiyacı olduğunu kokusundan anlamıştı. “Bay Blake, şu anda albayın yanında. İsterseniz yataklardan birinde onu bekleyebilirsiniz.”

Adam gözleriyle Annie'yi süzüp gülümsedi. “Peki.”

Annie garip şekilde rahatsız hissederek adamdan bir adım uzaklaştı. “Size papatya çayı yapayım mı? Yardımcı olabilir.”

Gözlerini Annie'nin göğüslerine dikmiş olan adam başını sallayarak onayladı.

Annie bir bahaneyle ondan uzaklaşabildiği için memnun şekilde şöminenin yanına gitti.

O sadece genç bir asker, Annie. Aptallaşma!

Adam iri elleriyle onu arkadan yakaladı, ağzını kapatarak bağırmasına engel oldu.

Kokmuş nefesiyle Annie'nin şakağını yakarak konuştu. "Ağrı içinde olan aslında ben değilim – penisim. Çayın senden daha rahatlatıcı olduğunu sanmıyorum."

Iain üç gündür durmadan ilerliyordu. Bu kadar zamanda Ticonderoga'ya varmışlardı. Iain bir nöbetçi belirlemiş, komutayı Morgan'a vermiş ve küçük bir birlikle Rattlesnake Dağı'nın tepesine çıkmıştı. Orada bir ağaç engelinin – tamamlanınca küçük Ticonderoga yarımadasının bir ucundan diğerine uzayan bir engel – kurulmaya başladığını gözlemlemişlerdi. Fransızlar açıkça bir saldırının yaklaştığından haberdarlardı ve hazırlıksız yakalanmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Çok yüksek görünmüyor." Dougie öğlen güneşine kısık gözlerle bakarak konuşmuştu.

Iain "Çünkü biz çok yüksekteyiz," diye açıklamıştı.

Joseph Kızılderililerin yaptığı gibi başıyla işaret etti. "Askerlerin yığının tepesine daha fazla dal koymak için nasıl uzandığına bak. Senden daha yüksek."

"Tırmanabilir miyiz?"

Iain dürbününü Joseph'e vermişti. "Kale surlarından açacakları bombardıman ve tüfek ateşiyle bozguna uğrarız. Üzerine çıkacak ayakları kapacak şekilde inşa etmişler. Abercrombie bu ölüm tuzağının üzerine birliklerini gönderirse bütün adamlarını kaybeder."

Birlik gücünü tahmin etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Sonra dağdan inmiş, sırayla uyuduktan sonra Elizabeth Kalesi'ne yolculuklarına başlamışlardı.

Iain seyahatin aklını Annie'den uzak tutmasına yardımcı olacağını düşünürken yanılmıştı. Ağaçların arasından sessizce iler-

lerken düşünecek çok vakti olmuştu ve her yerde onu hatırlatan bir şeyler var gibiydi. Abenakilerle karşılaştıklarında yerle bir ettiği filikaların kalıntıları. Annie'nin, kollarında uyuduğu tepe. Ansızın çatışma başladığında Fransızlardan saklanmak için arkasına geçtikleri kaya çıkıntısı.

Iain bu göreve çıktığında Annie'nin bir yalancından başka bir şey olmadığından ve öfkesinde çok haklı olduğundan emindi. Onu kandırmıştı. Iain cinayet suçundan bahsederken o kendi gerçeğini bir sır gibi saklamıştı. Iain'ın gözlerinin içine bakmış, onunla evlenme sözünü duymuş ve hiçbir şey söylememişti. Vücudunu ona rahat bir şekilde sunabilmiş ama gerçek adını bahsetmeye geldiğinde sessiz kalmıştı. Ancak damgasını yüzüne vurduktan sonra gerçek hikayesini anlatmıştı – ve bu ona pek inandırıcı gelmemişti.

Ama yol boyunca Annie'den şüphelendiği kadar kendisinden de şüphelendiğini fark etti.

Gerçek olmasa böyle korkunç bir hikayeyi nasıl uydurabilmişti? Hangi bakire – kadınları bir bakireden ayıracak kadar tanıyordu – dediği gibi kazayla şahit olmadan seksin kötü yanından haberdar olabilirdi? Hangi mahkeme amaçlandığı gibi utanç sembolü olması açısından başparmağı, bileği ya da yanağının damgalanması yerine bacağının iç tarafının damgalanmasına karar verirdi?

Onunla ilgili garip bulduğu birçok şey yerine oturmaya başlamıştı.

Amcamın yanında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Ellerinde yeni oluşmuş nasırlar ve bebek ayağı gibi yumuşacık ayakları ile okuma yeteneği ve Wentworth'un davetindeki uygun tavırları şımartıldığını gösteriyordu. Iain bir lord konağında büyümüşü ve bütün bu hareketlerin sebebini bile bilmiyordu.

Annemi yatağına bağlamıştı. Onu... normal olmayan şekillerde kullanıyordu.

Iain onu yatağa bağlayacakmış gibi hareket edince yeşil gözleri korkudan büyümüş ve yüzü solmuştu.

Bayan Hawes benden nefret ederdi ve tembel olduğumu düşünürdü; çünkü inek sağmayı, hayvan derisi temizlemeyi ya da yemek yapmayı bilmiyordum. Bana deri bir kemerle vururdu.

Sırtındaki sarı izleri görmemiş miydi?

Tekrar köle olarak satılma riskini göze alamam. Hayatımı geri istedim. Özgür olmak istedim!

Iain özgürlüğe ne kadar susadığını anlayabiliyordu. O ve kardeşleri de yapmadıkları bir şeyden ötürü suçlanmamışlar mıydı? Kralın torunu varken üç Katolik İskoçyalıya hiç kimsenin inanmayacağını bildiğinden Wentworth için savaşmak zorunda kalmamışlar mıydı?

Sana yalan söylemekten nefret ediyordum ama bana inanmayacağından korktum! Kimse bana inanmazdı.

En önemlisi ona anlatış tarzı değişikti – konuşurken yanaklarından yaşlar süzölmüş, tir tir titremiş ve midesi bulanmıştı. Bunları nasıl numaradan yapabiliirdi? Annie için anlatmak zor olmuştu ve Iain ona hiç anlayış göstermemişti.

Iain vicdan azabı duyuyordu ve kötü bir şeyler olacağını hissederek kahroluyordu.

“Bir tuzağa yakalanmadan daha hızlı ulaşamazsın ona.” Joseph Mohikan dilinde, sadece Iain’ın duyabileceği kadar kısık bir sesle konuşmuştu.

Ya da Iain öyle düşünüyordu.

Morgan “Her ne aptalca şey yaptıysan, onu geri alamazsın,” diyerek ona katılmıştı. “Yavaşla ve Annie’yi unutup yolculuğa odaklan.”

Iain sinirlenmeye başladı. “Benim aptalca bir şey yaptığımı da nereden çıkardın?”

Morgan “Yüzündeki pişmanlık ifadesinden,” dedi.

“O kadar belli mi?”

Joseph ve Morgan aynı anda cevapladılar. “Evet.”

Sonra Joseph Iain’ın duymak istemediği soruyu sordu. “Bize anlatacak mısın, yoksa yolun geri kalanında tahmin mi yürütelim?”

Annie’yi ifşa etmek istemiyordu ama bu sırrı ölene dek tutacaklarından emin bir şekilde kendisini hikayeyi anlatırken buldu. Aynı zamanda Annie’ye karşı korkunç bir hata yaptığından da emin oldu.

“Sonra ona sırtımı dönüp uzaklaştım. Onu Wentworth’a teslim edip tekrar köle olarak satılabileceğini düşünmesini sağladım.”

Bir süre için ne Joseph ne de Morgan konuştu. Tek ses moka-senlerinden geliyordu.

Sonra Joseph nefes verdi. “Kadınlarla ilişkilerin hep böyle iyi mi oldu?”

Morgan bıyık altından küfretti. “Bu dehşeti anlamak çok zor – amcası tarafından ihanete uğrayıp damgalanması, esir alındığı insanlardan dayak yemesi, Abenakiler tarafından neredeye öldürülmesi. Hiçbir kadın bu kadar güçlü olamaz.”

“Hayır.” Annie’yi hapiste yapayalnız ve pislik içinde, etrafında ne olduğu belirsiz adamlarla birlikte düşünmek Iain’ın kötü hissetmesine sebep oluyordu. Amcasının zorla bacaklarını açıp kızgın demirle tenini yaktığını düşünmek çok daha can sıkıcıydı.

“Yani o bir Campbell.” Morgan güldü. “MacKinnonlar, Cameronlar, McDonaldlar ve McHughlar’la dolu bir kampta bunu neden sır olarak sakladığını anlayabiliyorum.”

“Campbell.” Joseph ismi tekrarlardı. “Düşman kabile mi?”

“Evet.” Iain İskoç tarihi anlatmak istemiyordu.

Morgan araya girdi. “Wentworth’u da o şekilde tanıdığına iddiaya girerim.”

Iain bunun hakkında düşünmek istemiyordu. “Mesele şu ki Annie bana yalan söyledi.”

“Onun yerinde olsan sen ne yapardın – sınırda yalnız bir kadındın?” Morgan uygun görmediğini belli eden bir şekilde Iain’a kaşlarını çatı. “Hayatta kalmaya çalışıyordu.”

Iain dürüstçe söyleyemiyordu ve bu canını çok daha fazla sıkıyordu.

Sonra onu topa tutma sırası Joseph’teydi. “Sana verilebilecek cezayı biliyor mu?”

“Evet.”

“Bir katili öldürdüğünü öğrendiğinde nasıl tepki verdi?”

“Ama ben katil değilim!”

Joseph sevimsiz koyu gözleriyle Iain’a baktı. “Nereden emin olabilirdi ki? Senden daha anlayışlı olduğu için çok şanslısın.”

Annie saldırgandan kurtulmaya çabalamıştı ama adam onu arkadan, çok sert bir biçimde tutuyor ve depoya doğru itiyordu.

“Sana dediğimi yap, yoksa canını daha çok yakarım!” Dediğini kanıtlamak için kolunu biraz daha sıktı.

Annie’nin omzu öyle acıyordu ki bir an için kemiğinin kırılacağını düşündü. Yardım çağırırsa da kimsenin onu kurtaramayacağından emin olunca bir şekilde dövüşmek için zihnini toparlamaya çalışırken ayağı takılıp yere düştü.

Bir an ona depoda tecavüz edeceğini düşünmüştü ama adamın çok acelesi vardı. Annie’yi bir rom varilinin üzerine eğilmeye zorlayıp kendi ağırlığıyla onu yerinde tuttu.

Sonra Annie’nin kolunu serbest bıraktı, eteğini kaldırdı ve ayaklarını iterek bacaklarını ayırdı. Annie’nin korkusu en kötü dehşete dönüştü. Bu gerçek olamazdı!

“Nedir bu? Bir damga?” Adam güldü. “Yani MacKinnon’ın kadını bir suçlu. Bir fahişe olduğuna iddiaya girerim, öylesin değil mi? Bunun anlamı o mu?”

Panikle gözü dönen Annie adamın bacaklarını tekmeledi, tır-

naklarını ona geçirdi ve ağzını kapatan elini kan tadı gelene kadar ısırdı.

“Ah, orospu!” Adam elini ağzından çekti.

Annie çığlık attı.

Adam dirseğini Annie’nin ensesine geçirerek onun sersemlemesine ve başının dönmesine sebep oldu. “Sessiz ol, yoksa boyunu kırarım!”

Annie adamın pantolonun düğmelerini açtığını duydu ve başının dönmesine ve acısına rağmen onunla dövüşmek için ayağa kalkmaya çalıştı. Ama adam ondan hem daha iri hem daha güçlüydü. Yüzü aşağı dönükken ona vuramıyordu.

“Keyif almaya bak, Küçük Hanım. Ben öyle yapacağım çünkü.”

“Duvara sıçramış beyninle bu zor.”

Annie bir an için Iain’ın sesini duyduğunu düşündü. Ama sonra saldırganı onu kaldırdı ve kolunu boğazına sıkıca dolayarak onu kendi önünde bir kalkan gibi tuttu.

Connor!

Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı; sağ omzu bandajlıydı ve sol elindeki tüfeğin tetiğini çekmişti. Ayakta zor durduğundan kapı aralığına yaslanmış, ama düzgün nişan almıştı. “Ellerini onun üzerinden çek; yoksa kafanı uçururum!”

“Kardeşinin fahişesini öldürme riskini göze alacak mısın?”

Connor’ın çenesi kasıldı ve gözleri karardı. “Siz düzenli ordu askerleri hedef vurmayı beceremezsiniz, değil mi? Biz Komandolar ıskalamayız bile.”

Annie saldırganın kalbinin daha hızlı attığını, vücudunun kasıldığını ve kendi nabzının da daha hızlı attığını hissetti.

Asker Annie’yi güçlü bir şekilde Connor’a doğru itince ikisi birlikte yere düştüler. Connor Annie’yi tuttu ama elindeki tüfek uzanamayacakları bir yere, boş yataklardan birinin altına fırladı.

Connor hemen ayağa kalktı. Asker ona doğru geldi ve havada uçu-

şan yumruklardan sonra yere yuvarlandılar. Ama Connor zaten ateşten ve kan kaybından güçsüzdü. Asker onu hemen sırtüstü yatırabilmişti.

Annie çılgınca etrafa bakarak fırlayıp masadan bir şişe afyon ruhu şişesi kaptı ve şişeyi adamın kafasında kırdı. Adam yere düştü, kımıldamadan durdu.

Rahatlamayla zayıf düşen Annie Connor'ın uzandığı yere doğru koşup yanında diz çöktü. "Bir yerin incindi mi?"

Connor alt dudağındaki kanı silerek yavaşça ayağa kalktı. "Sadece gururum. Onu daha çabuk durduramadığım için üzgünüm. Affet beni."

Annie Connor'ın yanağını avucuna aldı, yüzündeki kanı önlüğüyle temizledi. "Affedecek bir şey yok, Connor. Sen olmasaydın... Tanrım!"

İçi titredi.

Connor Annie'nin yanağına düşen saçını itti. "Bunu düşünmemek en iyisi. Ama şimdi git. Bana tüfeğimi getir ve sonra Wentworth'u çağır. Bu pislik ona ait."

Connor'ın dediklerini yapmak için titreyen bacaklarının üzerinde kalkınca aklına geldi.

Asker damgasını görmüştü ve kesinlikle Lord William'a anlatacaktı.

Annie'nin hastanede olacağını bilen Iain nehirde yıkanmak için durdu ve kaleye girmeden eşyalarını Morgan'ın evine koydu. Önce rapor vermek için Wentworth'un yanına gitti ve vardığı an içeriye alındı. İşlerini bir an önce bitirip Annie'yi görmek için sabırsızlanarak hemen topladığı bilgileri iletti. Ona söyleyeceği, onunla paylaşacağı çok şey vardı.

Sonra belki yarıda bıraktıkları işi tamamlayabilirlerdi – Annie Iain'ın öpücükleri için çıplak göğüsleriyle sırtüstü uzanmışken ve Iain da Annie'nin bacaklarının arasındayken.

“Biz saldırmadan önce o ağaç engelini bitirirlerse birliklerin kaleye karadan ulaşması imkansız olur. En fazla üç bin adamları var. Saldırı ağaç engeli tamamlanmadan ve sayıları artmadan gerçekleştirilmeli.”

Wentworth yazı masasının karşısına oturdu ve bir şarap kadehinin üzerinden serinkanlı bir şekilde ona baktı. “General Abercrombie kabul etmiyor. Sayıca üstün bir güce ihtiyacımız olduğuna inanıyor ve on beş bin askerden oluşan bir ordu toplayana kadar beklemek istiyor.”

“Abercrombie bir ahmak ve sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun.”

“Bu tür kararları siz vermiyorsunuz, Binbaşı.”

“Hayır, savaşı nasıl ve ne zaman yapacağımıza karar vermediğim doğru ama ölenler benim adamlarım, değil mi?” Iain burnu Wentworth’unkine değene kadar eğildi. “Dediklerimi iyi dinle, tek bir Komandoyu bile o ağaç engeline göndermeyeceğim.”

Bir süre sessizlik oldu.

“Hepsi bu mu, Binbaşı?” Wentworth’un sesi yaz mevsimindeki bir göl kadar durgundu.

“Evet.” Iain odadan çıkması söylenmeden dönüp kapıya doğru ilerledi.

Wentworth sesini biraz daha yükseltti. “Bayan Burns’ü arıyorsanız hastanede değil.”

Iain adımını atamadan durup arkasını döndü. Bütün gün bastırmaya çalıştığı öfke büyüyordu. “Nerede?”

“Akşamın büyük kısmını yukarıda – benim odamda – geçirdi.” Wentworth burun deliklerine bir şey getirip kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıp kokladı.

Annie’nin kurdelelerinden biri.

Duyduklarından sonra bir de bu görüntünün gerçekliği bir

tokat gibi çarptı yüzüne. Annie, Wentworth'un odasında mıydı? Kurdeleyi ona bir hediye olarak mı bırakmıştı?

Böyle bir şeyi yapabileceğini inkar etse de, kendisine Wentworth'un onu kandırmayı sevdiğini hatırlatsa da, kıskançlıktan çıldıracak gibiydi.

Ona sırtını döndün ve gözyaşlarını görmezden geldin, MacKinnon. Seni özlemesini mi bekliyordun? Seni beklemesini mi umuyordun? Jeannie'den dersini almadın mı?

Kafasındaki sesleri susturmaya çalıştı.

"Benimle oyun oynamayı bırak, Wentworth. O nerede?"

"Korkarım ki onu bıraktığın zamanki kadar masum değil."

Kulakları öfkeyle çınlayan Iain üç adımda odanın diğer ucuna yürüdü. Kibirli herifi boğazındaki dantelden tutup boğmamak için bütün yapabileceği buydu. "Onu bir şekilde lekelediysen, ne rütben ne de soyun seni ya da beni kurtaramaz! Nerede o?"

Wentworth'un elindeki kurdeleye baktı. "Sanırım senin evine döndü. Bitkin görünüyordu."

William penceresinden Binbaşı MacKinnon'ın öfkeli, kararlı adımlarla korkunç bir hataya dönüşeceğini beklediği bir şeyi yapmak üzere uzaklaştığını gördü.

Çoğu insanın ne yapacağı kolayca öngörülebilirdi. Ama Binbaşı için durum farklıydı; bu onu hem ilginç hem de harcanan emeğe değer bir rakip yapıyordu. Ama o gün Binbaşı söylediklerine tam olarak beklediği şekilde yanıt vermişti. William'ın abartması, hatta rol yapması bile gerekmemişti.

Bayan Burns gerçekten akşamın bir kısmını onun odasında geçirmişti ama sadece ısrarla dinlenmesini istediği için. Büyük bir felaketten son anda kurtulduğu için de Binbaşı'nın altı gün önce onu bıraktığı zamanki kadar masum değildi. Kurdelenin saçından düşmesi ise ilahi takdirdi. Ama Wentworth onu odasında

tutmak için hiçbir şekilde ikna edememişti ve William onun Binbaşısı MacKinnon'ı düşündüğünü biliyordu.

Annie çok kırılgan görünüyordu. Karşısına çıkacak kıskanç, öfkeli İskoça ne tepki verecekti? Ona tahammül edecek miydi? Yoksa Iain'ın öfkesi aralarındaki bağı kırıp belki de Annie'nin William'ın korumasını istemesine mi sebep olacaktı?

William ikincisini umuyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie geceliğiyle ateşin önünde oturmuş, neredeyse kurumuş olan saçlarını tarıyor, kendini toparlamaya – ya da yıkılmamaya – çalışıyordu. Kendisi için su getiren Brendan'ın yardımıyla yıkanmış olsa da yeterince temizlendiğini kabul etmiyordu. Hâlâ askerin ellerini üzerinde hissedebiliyor, ağız kokusunu alabiliyor, nefret dolu sesini duyabiliyordu.

Çayın senden daha rahatlatıcı olduğunu sanmıyorum.

Daha kötülerini de yaşamıştı, değil mi? Evet, yaşamıştı. Ama belki bunun bir parçasıydı. Bain Amcası'nın annesini öldürdüğü geceden beri ayaklarının altında ne sağlam bir zemin vardı ne de sığınacak bir limanı. Her şey belirsizdi. Güvenebileceği hiçbir şey yoktu.

Iain ve Komandoları dışında.

Iain'ı ise çoktan kaybetmişti. Şimdi adamlarının arkadaşlığını da yitirecekti. Ya ona saldıran asker ya da Iain sırrını Lord William'a anlatacaktı. Gerçek adı duyulacak ve son haftalarda ona son derece kibar davranan adamlar tarafından hor görülecekti. Sahip olduğu az sayıdaki arkadaşını da kaybedecekti. Tekrar yalnız kalacaktı.

Lord William'ın son olayı neden doktorun asistanı olarak çalışamayacağına ya da Elizabeth Kalesi'nde kalamayacağına bir örnek olarak kullanacağından korkmuştu. Ona saldıran İngiliz askerinin gördüklerini anlattığı zaman Lord William'ın onu sorgulaması ve belki de Bay Blake'in onu incelemesi ihtimali ise çok daha korku vericiydi. Ama o zamana kadar bu facialardan

hiçbiri yaşanmamıştı. Annie korkunç olayı anlatırken Lord William kibar davranıp ona saldıran askerin hak ettiği cezayı çekeceği konusunda güven vererek, hatta yukarıdaki misafir odasında bir süre dinlenmesi için ısrar ederek tam bir centilmen gibi davranmıştı. Ve görünüşe bakılırsa saldırgan ya damgasının bir sır olduğunu bilmediğinden ya da onu gördüğünü kabul etmenin suçunu kabul etmek anlamına gelerek asılmasına sebep olacağını bildiğinden hiçbir şey söylememişti.

Bir gün daha biterken hayatının geri kalanında bu düşüncelerle nasıl yaşayacağını düşündü – bitmek bilmeyen bir korku, sonsuz belirsizlik, derin yalnızlık? Bain Amcası'nın sebep olduğu kaderinden kaçabileceğine gerçekten inanabiliyor muydu?

Iain'ın odasında, onun eşyalarının ve kokusunun arasında olmak onu biraz rahatlatmıştı. Brendan ona Ticonderoga'ya çoğu keşif gezilerinin altı gün sürdüğünü söylemişti. Yanında olacağını bekleyemese de en azından güvende olduğunu biliyordu.

Kapı küt diye açılarak duvara çarptı.

Annie'nin nefesi kesildi, kalbi küt küt atarak ayağa fırladı.

Iain kapı girişinde duruyordu.

"Iain!" Onu sağ salim görmüş olmanın verdiği mutluluk korkularını ve üzüntülerini unutmasını sağladı. "Geri döndün! Güvendesin!"

Saçları nemli, yüzü tıraşlı, Annie'yi süzen gözleri pusluydu.

Annie titredi.

Iain gözlerini ayırmadan oradan geçen bir Komandoya seslendi. "McHugh, komutanın Morgan'da olduğunu söyleyin. Bu gece beni rahatsız edecek biri olursa tüfeğim onun için hazır!"

"Peki, Mack."

Sonra kapıyı arkasından kapattı.

O sırada Annie onun yüzündeki ifadeyi fark etti – sert, saplantılı, öfkeli.

Korkudan içi ürperdi. “I-Iain?”

Altı gün ormanda kalması bile ona duyduğu öfkenin birazını almamış mıydı?

Iain gömleğini başının üzerinden çıkarıp kenara atarak yavaşça ona doğru yürüdü. “İskoçlarla ilgili eski bir hikaye vardır, bilir misin Annie?”

Korkmuş ama gözlerini Iain’ın şarap rengi meme uçlarından ya da göğsündeki kıllardan alamayan Annie midesinin çalkalandığını hissetti ve isteksizce geriye doğru bir adım attı. “Evet.”

Iain hızla belindeki silahları – iki tüfek ve bir av bıçağı – çıkarıp masaya koydu. “O zaman bir İskoç lordunun, sevdiği kadına bir başkası sahip olursa ne yaptığıyla ilgili hikayeyi de duymuşsundur.”

Annie Iain’ın gözlerinin içine baktı ve bunu neden söylediğini merak etti. “Evet.”

“Ne yaptığını da biliyor musun, Küçük Hanım?” Artık Iain önünde durmuş, ondan güçlü olduğunu gösteriyordu.

“Iain, neden...?” Ama Iain elini pantolonuna götürdüğünde Annie’nin dili tutuldu.

“İşte o zaman kadını zorla alıp ona sahip olur.”

Iain bir hareketle bağcıklarını gevşetti, yumuşak deriyi kalça ve bacaklarından kaydırды. Aleti büyüktü, kalın ve sert biçimde karnına doğru kalkmıştı. Altında dolgun ve ağır testisleri vardı.

Daha önce bir adamı bu şekilde çıplak hiç görmemişti. Şehevi güzelliği Annie’yi kışkırtsa da böyle büyük bir şeyin bir kadının içine acı vermeden nasıl girebildiğini düşünerek şaşırmıştı.

Sonra anladı.

Iain’ın da niyeti buydu.

Annie’nin kalbi duracak gibi oldu; ağzı kupkuruydu.

Iain mokasenlerini ve pantolonunu bir tarafa fırlatırken Annie kesik kesik nefes alıp titriyordu. “S-sen... benimle...”

“Çok zekisin.” Iain Annie’nin saçlarından bir tutam alıp kokladı. “Yıkayıp onun kokusunu üzerinden atmışsın.”

Asker. Ona tecavüz eden askerden bahsediyor olmalıydı. Nasıl olduysa, nabzının hızla atmasına ve nefes alamamasına rağmen cevap verebildi. “De-denedim.”

“İyi çünkü seni hayatta başka bir erkekle paylaşamam!”

Annie, Iain ona yapışarak dudaklarını dudaklarına değdirip dilini ağzının içine sokmadan önce ona saldıran adamı nasıl kıskanabildiğini merak edecek vakti bulabildi.

Bir aşığın yumuşak öpücüğü değildi. Acele, sert ve hayvaniydi.

Ama her nasılsa mükemmeldi.

Ah, Iain’ı nasıl istiyordu! Ona nasıl ihtiyacı vardı!

İç çekti ve son altı günün telaşı ile saldırının geçmek bilmeyen dehşeti Annie’yi en az Morgan’ınki kadar şiddetli ve ihtiyaç duyan bir arzuyla bıraktığından kendisini de onu öperken buldu.

Dilini tıpkı Iain’ın yaptığı gibi onun ağzına sokup onun diliyle mücadele etti. Tıpkı Iain’ın nefesini çaldığı gibi Annie de onun nefesini çaldı. Ellerini tıpkı Iain’ın ona yaptığı gibi Iain’ın vücudunda gezdirdi, kaslarının ve kadifemsi teninin tadını çıkardı.

“Sen benimsin, Annie!” Sesi kulak tırmalıyordu, nefesi sıcak sıcak boynuna geliyordu; kulağının altındaki hassas derinin tadına bakarken dişleri çok daha fazla yakıyordu.

Iain’ın sahiplenici görüntüsünden zevk aldı, dişil içgüdüsünün kendisini teslimiyete teşvik etmesiyle boynunu onun ısırışlarına bıraktı. Sonra Iain göğsünün ortasından iç gömleğini tutup yırttı. Giysi yere doğru bir fısıltı gibi kayarak Annie’yi Iain’ın kollarında çıplak bıraktı.

“Ah!” Iain’ın göğüs kıllarının kendi meme uçlarına sürtünmesinin, karnına değen aletin sebep olduğu ateşin, Iain’ın avuçlarının omuzlarına, sırtına, kalça kıvrımlarına sertçe değişimin tatlılığıyla şaşırp iç çekti. Dizleri çözüldü ve inleyerek ona doğru eğildi.

Iain inleyerek Annie'nin çıplak kalçalarını tuttu, onu kendisine doğru sıkıca bastırıp yatağına götürdü ve yumuşak ayı postunun üzerine yatırdı.

İçinden bir ses bunu neden yaptığını merak ediyordu ama merakını bir kenara bıraktı. Umurunda değildi. Iain unutturmuştu. Tekrar temiz hissetmesini sağlamıştı. Boynundan göğsüne doğru öperken Annie hayatı boyunca o anı beklediğinden emindi.

İskoç yabaniliğini tam anlamıyla hisseden Iain kollarında titreyip inleyen kadına doyamıyordu. Annie'ye arzusuyla ceza vermeyi, Wentworth'a dair tüm düşünceleri aklından atmayı, ona tamamen ve bir tek kendisi sahip olmayı amaçlamıştı. Ama Annie Iain'dan fazlasıydı. Annie'nin verdiği ateşli karşılık onu kıışkırttı. Nazik uysallığı onu ateşledi. İhtiyacından ortaya çıkan misk kokusu onu çıldırttı.

Iain başını kaldırdı, Annie'nin güzelliğinin tadını çıkardı ve ereksiyonu acı verici hale geldi. Annie gözlerini kapatmıştı ve altın sarısı saçları ayı postunun üzerine güneş ışığı gibi yayılmıştı. Cildi uyarılmanın etkisiyle pembeleşmişti. Meme uçları sert, pembe tepeler haline gelmişti – olgun meyve gibi, Iain'ın ağzını isteyen tomurcuklar gibi.

Iain aç bir inlemeyle başını eğdi, dolgun göğüslerini elleriyle tutup şekillere sokarak birini yaladı. Iain Annie'nin nefesinin kesildiğini duydu, vücudunun titrediğini hissetti. Sonra önce bir büzüşmüş meme ucunu, sonra diğerini emmek için başını eğdi.

“Ah, Iain!” Annie parmaklarını Iain'ın saçına doladı ve altında Iain'a doğru yükseldi.

Iain başını geriye attı; gergin, ıslak meme uçlarına doğru üfle-yip daha da sertleşmelerini izledi.

Annie'nin nefesi kesildi, titredi ve Iain'ın sebep olduğu ağrıyı yatıştırmak için bacaklarını sıkıca birleştirdi.

Iain bir elini Annie'nin dizlerinin arasına koydu, bacaklarını

ayırarak onu bu soluklanmadan mahrum bıraktı. “Hayır tatlım. Ben seni rahatlatmadan rahatlamayacaksın.”

“Ah Iain, lütfen!” Annie tatlı kokusuyla Iain’ın içini titrettiğinin farkında olmadan kalçalarını kaldırdı.

Kendisini mahrum bırakmadan onu mahrum bırakamazdı ve kendisinin Annie’ye olan ihtiyacı onu paramparça ediyordu bile. Annie’nin iniltilerini kendi ağzıyla bastırarak elini yavaşça onun yumuşak iç bacağından yukarıya doğru kaydırdı. Parmaklarıyla damgasını buldu ve kasıldığını hissetti.

“Sakin ol.” Iain parmak uçları acımasızca derisine damgalanmış *H*’nin üzerinden geçerken öpücüğü derinleştirip Annie’nin ağzının içini diliyle dolaşmaya başladı.

Ama aradığı yara bu değildi.

Iain parmak eklemleriyle Annie’nin cinsellik organının üzerindeki nemli kıllarına sürttü, dış dudaklarını araladı ve yumuşak bir şekilde içteki yapışkan dudakları çekti. Sonra onu aralayıp bir parmağını içine soktu.

Annie’nin irkilmiş çığlığı uzun bir inlemeye döndü ve parmakları Iain’ın omuz kaslarını sıktı. “Iain! Ah Iain!”

“Çok ıslaksın. Çok ıslak.”

Ve sert.

Kızlık zarı.

Bozulmamıştı.

Wentworth her ne yaptıysa ona sahip olmamıştı.

Iain’ın içindeki arzu şiddete dönüyordu. O ana kadar Annie’nin ilk – ve teki – erkeği olmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

Iain kendisini kontrol etti; önce bir parmağını, sonra ikisini kaygan yuvanın içine kaydırarak Annie’yi okşadı. Annie’yi kendi ıslaklığıyla kayganlaştırarak, onu kendisi için hazırlayıp başparmağıyla şişkin yerini daireler yaparak okşadı. Annie’nin

küçük organının ağrıyan penisine neler yapacağı düşüncesi onu çıldırtıyordu. Daha fazla bekleyemezdi.

“Bakireliğinin son anlarının tadını çıkar, tatlım. Yakında içinde olacağım.”

Iain’ın sözleriyle hem tahrik olan hem de korkan Annie gözlerini açtığı anda onun puslu gözlerini, yüzünde neredeyse vahşi bir ifadeyle ona baktığını gördü. “Ama, Iain...!”

“Hişş! Bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım. Bu gece benimsin.” Sonra sıcak ağzını göğsüne bastırdı.

Annie cinsel coşkuyla inleyen bir kadın sesi duydu – ve sesin kendisine ait olduğunu fark edince şaşırdı. Fakat diğer taraftan daha önce içinde Iain’ın parmaklarının verdiği benzer bir his duymamıştı. Her itişisi onu doldurdu, içindeki zonklayan ağrıyı dindireceğe benziyordu – ama onu sadece daha umutsuz yapıyordu. Iain’ın dokunduğu o en hassas yeri titredi, karnını ateşledi. Annie kendisini utancını unutmuş, bacaklarını ayırıp Iain’a doğru kalçalarını kaldırırken buldu.

Iain inledi, Annie’nin kulak memesini ısırdı. “Evet, tatlım, kendini benim için aç!”

Iain ara vermeden ritme devam edip içine girerek onu zirveye yaklaştırırken Annie çılgına dönmüş şekilde, umutsuzca çığlık atıyordu.

Ama orgazma ulaşmadan Iain Annie’nin bacaklarının arasına geçip onları daha çok açmaya zorladı. Sonra Annie Iain’ın, ağrıyan yarığına aletinin kalın ucunu bastırıldığını hissetti.

Iain’ı içinde istiyordu, onu deli gibi arzuluyordu ama içindeki korkuya engel olamıyordu. “Acıyacak mı?”

“Güzel, tatlı Annie’m! Canını yakmamaya çalışacağım ama ah, sen çok...”

Sesi boğuk bir inlemeye dönüştü. Kalçalarını hafifçe iterek aletinin sert ucunu Annie’nin içine soktu, sonra çekti. Tekrar ve

tekrar onun içine girip her seferinde onu yavaşça açarak hareketleri erotik bir işkence olana kadar devam etti.

Annie kendi iniltilerini duyabiliyordu. "Iain, lütfen!"

Sonraki itişisi sertti ve Annie kızlık zarına ulaştığını anladı.

"Ah, Annie! Iain dişlerinin arasından tıslayan nefesi ve heyecanla dalgalanan vücuduyla kızlık zarının üzerinde bir süreliğine durdu. Sonra acı veren, yavaş bir darbeye onun içine girdi.

Bıçak darbesi gibi acıyordu.

Annie bağırdı, içgüdüsel olarak kalçalarını çekmeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı.

"Hemen geçecek, tatlım." Iain hâlâ Annie'nin içindeydi ve yanaklarına, göz kapaklarına, boynunda atan nabza öpücükler kondurup İngilizce, İskoçça, Annie'nin bilmediği bir dilde sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Vücudu gergindi.

Ama acı geçtiğinde bile Annie Iain'a daha fazla ihtiyaç duyduğunu fark etti. Aletin sadece ucu içindeydi. "Ah, Iain, yapabileceğimi düşünmemiştim...!"

"Sakin ol. Sen benim için yaratılmışsın. Vücudunun benimki ne nasıl teslim olduğunu hisset." Iain geri çekildi ve yavaşça, çok yavaşça tekrar içine girdi.

Annie bu sefer acı yerine doldurulmuşlukla tahrik olduğunu hissetti. Zevkle inledi ve parmaklarıyla Iain'ın göğsünü sıktı.

"Yüce Tanrım!" Iain inledi, tekrar geri çekildi, sonra kendisini tamamen onun içine sokup ateşli öpücüklerini yarıda kesip konuştu. "Sen... cennet... gibisin – bu çok... harika!"

Annie onu rahminde hissedebiliyordu; vücutları tamamen birleşmişti. Çok fazlaydı, çok fazla. Yetmiyordu. Sonra Iain hareket etmeye başladı. Vücudunu Annie'nin üzerinde, ona doğru, onun içinde şehevi bir ritimle hareket ettirerek aklındaki son düşünceleri de unutmasını sağlayıp ruhunu ateşe verdi.

Iain kendisini kontrol edip Annie'ye mümkün olduğunca

zevk verme isteğiyle nefes almaya çalıştı, vücudunun bir an önce doruğa ulaşma ihtiyacına direndi. Onun canını yakmak istemişti, canını yakmamak için elinden geleni yapmıştı. Annie ona kızlığını hediye etmişti ve şimdi Iain da ona bir adamın sevgisini hediye edecekti.

İçinde yavaş, yumuşak hareketlerle gidip gelerek Annie'nin onun verdiği hisse alışmasına izin veriyordu. Gözleri yarı kapalıydı, zevkle inlerken dudakları aralıktı ve Iain'ın adını söylerken çıkardığı ses inlemeleriyle karışıyordu. Iain sevgi sözcükleri mırıldanarak Annie'nin boynuna öpücükler kondurdu, diliyle kulağını yaladı, kulak memesini ısırdı.

“*Mo rùn-sa.*” Tatlı sevgilim.

“*Mo stòr.*” Hazinem.

“*Mo ribhin.*” Perim.

Annie kasılmaya başlamıştı bile. Iain'a sıkıca tutunuyordu. Kalçalarını kaldırarak Iain'ı karşılıyordu, ritmine ayak uydururken ateşi onu diri diri yakıyordu. Yaklaşan orgazm karnını kısıyor, onu doruğa ulaştırıyordu. Ama henüz izin vermeyecekti. Henüz değil.

Iain daha derine girdi, kendisini Annie'nin içinde tuttu, sonra aletini onun rahmine yerleştirdi. “Hadi, Annie! Senin de zirveye ulaştığını görmek istiyorum!”

“Ah, Tanrım, Iain!” Annie'nin çığlıkları arttı, tırnaklarını Iain'ın omuzlarına geçirdi.

Sonra Annie'nin nefesi kesildi ve Iain'a doğru yükselip sarsıldı.

Iain Annie'nin çığlıklarını ağzıyla bastırdı, ona kenetlendiğini hissetti ve son kalan kontrolünü de kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

Vahşi zevkle kendinden geçen Annie tekrar ve tekrar Iain'ın ismini haykırdı. Haz Annie'yi söndürülmesi güç bir ateş gibi yakarken

Iain becerikli, derin hareketlerle ateşi besliyordu. Bunun yarattığı şok neredeyse Annie'nin dayanabileceğinden fazlaydı. Devamında Annie sallanıyordu – ılık bir meltemdeki yumuşak küller gibi.

Iain'ın nefes alırken çıkardığı ses Annie'yi kendine getirdi. Gözlerini açtı, Iain'ın ona baktığını ve göğsünün her nefesle genişlediğini gördü. Iain terden yapış yapış olmuş, çatılmış kaşları boncuk boncuk terlemiş ve göğüsleri ile yanaklarına uzun koyu saçları yapışmıştı. Dudakları Annie'yi öpmekten şişmiş, çenesi kasılmış ve yüzü günlerdir uzayan sakalından kararmıştı. Vücudu kasılmaktan neredeyse titriyordu. Göğsündeki, omuzlarındaki, kollarındaki Kızılderili işaretlerinin altındaki kaslar gerilmişti.

Gerçek bir erkekti – ateşli, kuvvetli, saldırgan.

Bir savaşçı. Bir İskoç barbarı.

Ve tamamen ona ait.

Onunla birleşmişti; hâlâ içinde ve sertti.

Annie'nin ciğerindeki hava boşaldı. "Iain!"

Iain Annie'nin söndüğünü sandığı ateşi tekrar yakarak hareket etmeye başladı. Ama bu sefer ritmi farklı, itişleri güçlüydü. Annie yeniden zevk almaya başlasa da Iain'ın kendisini nasıl tuttuğunu fark etti.

Iain onun ihtirasını görmüştü. Şimdi sıra ondaydı.

"Sen adamı çıldırtırsın!" Iain ağırlığını bir koluna verdi, Annie'nin hassas yerini bulup okşadı.

Annie birden yine orgazm oluyor, mutluluk suya yansıyan güneş ışığı gibi içini titretiyordu. Sonra gerçek olamayacak kadar iyi hisler dalgalar halinde içinden geçiyordu.

Annie'nin çığlıklarının sesi Iain'ı orgazma yaklaştırıyor gibiydi. Iain inleyerek hareket etti, Annie'nin kalçalarını tutup kendisine daha sıkı bastırarak daha fazlasını ona verecek şekilde ayarladı. Sonra Iain hızlı, güçlü hareketlerle, ateşiyle Annie'yi yakarak derinlere girdi ve sonunda tutkusundan kurtuldu.

Iain'ın verdiği zevkle kendi aldığı zevki ateşlenen Annie ona yapışmış, şaşkınlık ve zevkle nefes alıp verirken tekrar uçuyor gibiydi. Ama bu kez Iain da onunlaydı. Iain'ın sonunda kendisini bırakıp Annie'nin içine boşalırken titrediğini hissetti ve boğuk inlemesini duydu.

“Aynı aile olduğuna emin misin?” William karanlık penceresinden dalgın dalgın dışarıya bakıyor; şüpheyi karışık şaşkınlık duygusuyla mücadele ediyordu.

Annie Burns bir *mahkum* mu?

“Evet efendim, kesinlikle. Evin konumu, kadının zorlu doğumu ve kızın betimlemesi oldukça uyuyor.”

“Şerif katliamdan haberdar mı?”

“Evet efendim. Kızılderililerin muhtemelen tecavüz etmek için kızı köylerine götürdüğünü söyleyip bunu da Kızılderililerin beyaz kadınlara ve onların sık rastlanmayan güzelliklerine duyduğu normal olmayan ilgiye bağladı.”

Sık rastlanmayan güzellik.

Yetersiz olsa da tam Bayan Burns'e uyan bir tasvir.

“Yani şerif onu gerçekte tanıyor mu?”

“Sözleşme imzalanırken Bayan Hawes'ın yanındaydı. Şerif onu oldukça iyi hatırlıyormuş gibi gözüküyordu; kısmen güzelliğinden...”

William buna inanmakta zorluk çekmedi.

“...ve kısmen bir İskoç kontunun kızı ve bir suçun kurbanı olduğunu iddia ederek masum olduğunda ısrar ediyordu.”

Bir İskoç kontunun kızı.

William gerçeğe yaklaştığını çok derinden hissederek birden döndü. “Hangi isimle kayıtlıydı?”

“Anne Campbell, efendim.”

İskoçya'da birçok Campbell vardı ama asil soydan gelen fazla değildi.

William kendisine konyak alıp Campbell Klanı'nın çeşitli kollarını hatırlamaya çalıştı. En iyi Argyll Campbell'ları tanıyordu; çünkü onlar...

Beynine kan sıçradı.

Anne Campbell.

Leydi Anne Campbell.

Prestonlular'ın bir kahramanı, Bute Marki'si, Bain Campbell'ın yeğeni.

Preston'da ölen Rothesay Kontu.

Bunu fark ettiği an haklı olduğunu anladı. Göğüslere sahip olacak yaşta değil ama güzellik vadeden, sessiz bir kızın görüntüsü aklına geldi. Saçı şimdi biraz daha koyuydu. Yüzü bir çocuğun yüzü değil, bir kadının yüzüydü. Ama gözleri – o çarpıcı yeşil gözleri – aynıydı.

Leydi Anne'i, Argyll Dükü'nü ziyarete giderken yolda Bute Lordu'nun evinde kaldığında görmüştü. Annesinin dikkat çekme çabalarına rağmen William ona pek dikkat etmemişti; çünkü kız ne cinsel ihtiyacını karşılayacak yaşta ne de uygun bir eşten beklediği kadar zengin ve İngilizdi. Ama kendisinden pek de yaşlı olmayan güzel bir dul olan annesiyle evlenmeyi düşünmüştü.

William konyasını çalkaladı, Bayan Burns'ün – Leydi Anne'in – karşısına çıkarıldığı geceyi hatırladı. William'ı gördüğü an kan yüzüne sıçramıştı ve mahkemedeki bir leydi gibi reverans vermişti.

Lo-lordum.

Küçük haspam onu hemen tanımıştı. Ama William ona yardım edecek en iyi konumda olsa da kimliğini saklamıştı. Aslında ona yalan söylemişti. Ama neden?

“Şerif Bayan Burns'ün ne tür bir suçun kurbanı olduğunu iddia ettiğini söyledi mi?”

“Hayır efendim. Herkes masum olduğunu iddia ettiği için bir cinayet suçuyla daha önce hiç karşılaşmadığını söyledi.”

“Tabii ki.” William konyağı bıraktı, yazı masasındaki en üst çekmeceyi açıp bozuk paralarını koyduğu sandıktan birazını adamın avucuna koydu. “Mükemmel iş çıkardın. Subay tabldotunda seni bir yemek bekliyor. Bundan kimseye söz etme. Yarın ilk olarak beni gör. Limana götürmeni isteyeceğim bir mektup var. Çıkabilirsin.”

“Emriniz olur, efendim.”

Ama düşüncelerinde kaybolan William adamın çıktığını duymadı.

Campbell’ın yeğeni nasıl hizmetçi olarak satılmıştı? Ona yapılan her türlü yanlış düzeltmek için çoğundan daha güçlü olduğunu bilmesine rağmen neden William’dan yardım istememişti? Campbell onu neden koruyamamıştı ve neden amcasıyla iletişime geçmeye çalışmamıştı? Bir sürü soru ama tek bir cevabı vardı.

Binbaşı MacKinnon arzuladığı kadının hem bir mahkum hem de bir lord kızı olduğunu biliyor muydu? Hayır, tabii ki bilmiyordu. O ve adamları Hannover Meclisi’ni benimsemeyecekleri gibi bir Argyll Campbell’a daha tahammül etmezlerdi. Binbaşı onun gerçek kimliğini öğrenirse bu onu kızdırır – belki şiddet derecesine kadar – ve Leydi Anne’in bu vahşilik içinde sığınabileceği bir tek William kalırdı.

Düşüncesi bile erkekliğini sertleştirmeye yetti.

William tabii ki onu ifşa ederdi. Sonra ona korumasını sunardı. Ama harekete geçmeden hikayenin tamamını öğrenmesi gerekiyordu. Bute Lordu ile arasını bozmak istemezdi. Sadece bir İskoç olsa da Bain Campbell’ın Lordlar Kamarası’nda dostu yok değildi; en başta kuzeni Argyll Dükü vardı. Aynı zamanda çok iyi pala kullanmakla nam salmıştı.

William Leydi Anne'in kendisiyle ilgili gerçekleri anlatmak istemeyeceğini düşünüyordu ama bunu kimin anlatacağını biliyordu. Masasının karşısına geçerek konyağını masaya koydu ve kağıt, mürekkep ve tüy kalemını çıkardı. Annie'nin amcasına yazacağı mektubu kafasında oluşturmaya başlamıştı bile.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Iain kollarında uyuyan kadına baktı; göğsünün bir daha hissetmeyeceği bir duyguyla yeniden kabardığını hissetti ve bu duyguyu isimlendirmek istemedi. Jeannie'nin başka birisiyle evlendiğini duyduğunda öfke ve acının onun sonu olduğunu düşünmüştü. Üç ay sonra öldürüldüğünde, duygularından ve hayallerinden geriye kalanlar da onunla toprağa gömülmüş, içini boş bırakmıştı. Çiftliğin tekrar inşa edildiğini ya da evlenip çocuk sahibi olduğunu görece kadar yaşayamayacağından emin bir şekilde kendisini savaşa vermişti.

Artık en azından bir eşin zevklerini biliyor gibiydi. Annie evsiz ve özgür olamayan bir adamla evlenmeyi hak etmediğinden kendisine kızmalıydı. Ama ona sarılırken, doymuş vücuduyla hissedebildiği tek şey derin bir hoşnutluktu.

Annie uykusunda kıpırdadı. Yüzü bir meleğinki kadar güzeldi. Tanrı izin verdiği sürece ona doğru davranmaya kararlı bir biçimde eliyle Annie'nin yanağındaki saçları itti.

Ama zenginlik içinde bir Protestan olarak yetiştirilen, krala sadık bir aileden gelen Annie sürülmüş bir İskoç, bir Katolik, silahları ve üzerindeki kıyafetlerinin dışında hiçbir şeyi olmayan bir adamla evlenme konusunda ne düşünürdü? Peki bir papaz tarafından evlendirilip Katolik çocuklar yetiştirmek? Sınırdan yaşamak?

Iain'ın yatağına girmiş, ona kendini teslim etmişti ve bir hafta önce onunla evlenmeye istekli gözüküyordu. Ondan hoşlandığı, vücudunun ona verdiği karşılıktan belliydi. Ama bu hoşlanması-

nın kısmen içinde bulunduğu kötü durumdan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Iain'ın onu bırakacağından ya da ona zarar vereceğinden korkarak ormanda dilini tutmuştu. Şimdi ona yemek, başını sokacak bir oda ve koruma sağladığı için mi ondan hoşlanıyordu? Kesin olan bir şey vardı: MacKinnon'ın torunu olan Iain ve zengin Argyll Campbell'in yeğeni olan Annie İskoçya'da karşılaşsalar mı Annie onunla konuşmaya bile tenezzül etmezdi.

Sonuç olarak Annie'nin nasıl hissettiği fark etmezdi. Iain bunu her türlü yapacaktı. Onu lekeleyemez ya da tutkularının sonucunda çocuğu olması durumunda onu korunmasız bırakamazdı.

Tutkulu olmuştu – daha önce yaşadıklarının ötesinde. Çok fazla kadının tadına bakmıştı ama Annie'nin yaşattığı zevki başka hiçbir kadınla yaşayamamıştı. Ya da bir kadının her nefesi, her kalp atışı, her titremesi onu bu kadar etkilememişti. Boşaldığında vücudundan Annie'ye akan Iain'ın *kendisiydi* – onun hayatı, onun özü.

İlk erkeği olarak onu sonsuza dek değiştirdiğini düşünüyordu ama bir şekilde değişen Iain olmuştu.

Annie hafif bir nefesle Iain'ın göğsüne biraz daha sokuldu ve ayı postu kayıp ortaya incecik, solgun bir kol çıktı. Iain o zaman gördü.

Morluklar.

Kollarının üst kısımlarında ve bir bileğinde yeni morluklar vardı.

Yüce Tanrım! Bunu Annie'ye o mu yapmıştı? Kızgındı ve ona olan ihtiyacından dolayı sabırsızlanmıştı, evet. Ama onun canını yakmamıştı – yakmış mıydı? Onu soyduğunda bu morlukları gördüğünü hatırlamıyordu; o zaman bu kendi işi olmalıydı.

O haklı. Sen bir barbarısın, MacKinnon.

Artık daha dikkatli olmak zorundaydı.

Aç uyanacağından emin olduğundan onu uyandırmamaya

dikkat ederek kalktı. Mutfığa çabuk varmazsa ikisi için de yemek kalmayacaktı. Birleşmelerinin izlerini penisinden temizledi ve örtüdeki kanı fark etti. Ağrısı olacaktı. Ertesi sabah sıcak bir duş almasını sağlayacaktı.

Iain giyinip sessizce kapıdan çıktı.

Dışarıda güneş çoktan doğmuştu ama hava hâlâ ılıktı ve hafif rüzgar baharı hissettiriyordu. Mutfaktan kızaran balık, kavrulmuş geyik eti ve mısırlı ekmek kokusu geliyordu. Altı günün ardından sonunda karınları doyan adamlar romlarını alıp oturmuş kahkahalar atarken Dougie keman çalıyordu.

Iain garip şekilde huzurlu ve tatmin olmuş hissederek mutfığa doğru ilerledi. En son ne zaman böyle hissetmişti? Hatırlamıyordu.

Morgan onu fark edip üzgün bir ifadeyle yanına geldi. “O nasıl?”

Iain “*Güzel,*” demek istiyordu. *Adamakıllı yattık. Artık benim.*

Bunları söylemek yerine hafifçe gülümsedi. “Uyuyor.”

“Yarın öğleden sonra alçak herifi mahkemeye çıkaracaklar. Umarım asılır.”

Iain kafası karışmış şekilde durdu. “Kimin asılacağını umuyorsun?”

Morgan Iain’a delirmiş gibi bakıyordu. “Ona tecavüz etmeye çalışan İngiliz askeri.”

* * *

Öfkesi gitgide artan Iain hastanede Connor’ın yatağının kenarına oturdu ve kardeşi Annie’ye yapılan saldırıyı anlatırken dinledi. Hikayeyi ikinci kez dinliyordu – önce Morgan’dan dinlemişti. En çok kimden nefret edeceğini bilmiyordu – onu inciten alçak heriften mi, gerçeği evirip çevirerek onu kıskançlıktan çıldırtan Wentworth’tan mı, yoksa Wentworth’un onu kontrol etmesine izin verdiği için kendisinden mi...

Bir İngiliz askeri ona saldırmıştı ve Annie ondan teselli görmek yerine öfke ve arzuyla karşılaşmıştı. Iain kendi söylediklerini hatırladıkça vicdan azabı duyuyordu.

Yıkanıp onun kokusunu üzerinden atmışsın.

Denedim.

O Wentworth'tan bahsetmemişti; bir adamın bir kadının canını yakabileceği en kötü şekilde onun canını yakan – ve kendisini pis hissetmesine sebep olan – bir adamdan bahsetmişti. Peki Iain ne demişti?

İyi çünkü seni hayatta başka bir erkekle paylaşamam.

Tanrım, kim bilir Annie ne düşünmüştü?

Aferin MacKinnon, canın cehenneme.

Bir yandan yaptığını geri almak istemiyordu – ne pahasına olursa olsun. Annie'nin isteksiz olmadığını biliyordu. Iain'ın kollarına aitmiş gibi oracıkta erimişti. Öpücüklerine ve dokunuşlarına kendi öpücük ve dokunuşlarıyla karşılık vermiş, Iain'ın Annie'yi vermeye zorladığı kadarını Iain'dan almak istemişti. O da en az Iain kadar kendisini kaybetmişti.

“Ona yardıma daha çabuk gitmediğim için üzgünüm. Çılgınlıktan uyanmasaydım...” Connor'ın yüzündeki vicdan azabı dolu ifade öfkeye dönüştü. “Keşke onu öldürseydim – aşağılık herif!”

Iain elini Connor'ın yaralı olmayan omzuna koydu. “Kendini suçlamanın anlamı yok. Elinden geleni yaptın. Çok şükür oradaydın.”

Morgan Connor'ı dürttü. “O Fransız kurşunu için Tanrı'ya şükürler olsun.”

Connor kaşlarını çatı. “Bunu sana kendisinin anlatmamasını garip buluyorum.”

“Ona fırsat vermedim.” Iain derin bir nefes alıp Bay Blake'in anlamaması için İskoçça konuşmaya başladı. Dikkatsizce ko-

nuşarak Annie'yi lekelemek istemiyordu. "Wentworth dedi ki... Ben Wentworth'la olduğunu sandım. Ona sahip olmak için yanına gittim."

"Yüce Tanrım!" Morgan tiksiniş bir ifadeyle dik dik ona baktı. "McHugh rahatsız edilmemek için emir verdiğini söyleyince onu teselli edeceğini düşünmüştüm. Ne yaptın?"

Iain kardeşlerine baktı. "Bir papaza ihtiyacım var."

"Bir papaz?" Kardeşleri aynı anda, hâlâ İskoçça konuşmuşlardı.

"Ah, peki, sorun yok." Morgan güldü. "Kardeşimiz bir Argyll Campbell ile evleniyor."

"Bir Argyll Campbell mı?" Connor önce midesi bulanmış, sonra sersemlemiş göründü. "Bizim Annie'miz mi?"

Annie'nin yanına dönmeye hevesli olan Iain kalktı. O gece Annie'ye göstereceği her türlü şefkati hak ediyordu. "Morgan sana bunu anlatacak. Uyandığında yanından ayrıldığımı görmesini istemiyorum. Ama onun güvenliğini düşünmemiz gerekiyor. Kölelik cezası altında yaşıyor ve Wentworth onunla ilgili kötü şeyler planlıyor – bunu hissedebiliyorum. Joseph'ten iki saat içinde bir savaşçı kurultayı toplamasını söyleyin."

Ayı postunun altında çıplak yatan Annie'yi düşündü.

"En iyisi üç saat diyelim."

Hâlâ uyuyan Annie yanağına değen dudakları hissetti. Gerindi, tenine değen postun yumuşaklığını duyumsadı. Bir şey çok güzel kokuyordu. Gözlerini açınca Iain'ın tam giyinmiş şekilde dudaklarında soluk bir gülümsemeyle yumuşak biçimde kendisine baktığını gördü.

"Tatlı Annie'm." Ellerini Annie'nin yanağına götürdü.

"Yemek getirmişsin."

"Evet. Aç mısın?"

“Karnım zil çalıyor.”

Iain’ın gözlerine baktı ve paylaştıklarının anısıyla yanakları yavaş yavaş ısındı. Diğer kadınlar da onun gibi davranıp kendilerini zevk içinde kaybederek coşkuyla çığlıklar atar mıydı? Çıkarıldığı sesler bir leydiden beklenecek insan sesinden çok hayvan sesi gibiydi. Ve vücudunun Iain’ın vücudunun altında terleyip kasılması...

“Utanmanı gerektirecek bir şey yok, tatlım.” Iain Annie’nin aklını okuyabiliyormuş gibi konuşmuştu. “Bir kadın ve erkeğin birlikte yaşayabileceği en güzel şeyi yaşadık.”

“Ahlaksız olduğumu düşünmedin, değil mi?”

Iain gözlerini kıstı, alt dudağını ısırды ve yüzüne kasvetli bir ifade geldi. “Sende ahlaksızlıktan eser yok. Bana el değmemiş ve masum bir kız olarak geldin. Bunu unutmayacağım. Sadece bundan pişman olmadığını umabilirim.”

Annie kasvetini görebiliyordu. Böyle bir belirsizlik yaşamasını istemediğinden kalktı, yüzünü avuçlarına alıp gözlerinin içine baktı. “Bir erkekle böyle bir zevk alabileceğim aklıma gelmezdi. Benim içimdeydin ama bir şekilde dokunduğun benim ruhum, MacKinnon.”

Sonra Iain’ı öptü. Iain’ın kendisini öptüğü gibi öptü – önce üst, sonra alt dudağını, sonra tüm ağzını.

Iain kendini frenledi. Çatılmış kaşları ve kesilen nefesi, Annie’nin sözlerinin ve dokunuşunun onu kışkırttığının kanıtıydı. “Ah, Annie!”

Annie onu ne kadar istediğini gösterircesine dilinin ucunu dudaklarının üzerinde dolaştırdı, dilini ağzına soktu. Iain inledi, Annie’nin kendisini yönlendirmesine izin vererek onun diline kendi dilinin kadifemsi dokunuşuyla karşılık verdi.

Annie sonunda öpücüğe ara verdiğinde Iain Annie’nin yanında sırtüstü uzandı. “Seninim, tatlım. Bana istediğini yapabilirsin.”

Annie başta şaşırdı; ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonra, açlığını hisseden Annie Iain'ın gömleğini kafasının üzerinden çıkarıp göğsünü ve omuzlarını dokunması için açığa çıkardı. Iain'ın ona nasıl zevk verdiğini hatırlayarak dizlerinin üzerine oturdu, eğilip tıpkı kendisine yapıldığı gibi meme uçlarını öpmeye başladı.

Iain'ın kasları gerilince Annie memnun oldu. Ona baktığında Iain gülüyordu.

“Evet, bir erkek de bundan zevk alır.”

Teşvik olan Annie parmaklarını Iain'ın göğsündeki koyu kıllarda dolaştırdı, diliyle meme uçlarını yalayarak, dudaklarıyla çekerek ve ağzında sertleştiklerini hissederek kaslarını hissetmenin tadını çıkardı. Annie Iain'ın nefesinin ciğerinden boşaldığını duydu, kalp atışlarının avuçlarının altında hızlandığını hissetti ve ona zevk verdiğini anladı.

Tekrar Iain'ın gözlerinin içine baktığında gözlerini kıştığını ve kafasını yana çevirip boyun kaslarını ortaya çıkardığını gördü. Güçlü kollarından birini kafasının arkasına koymuş, yumruğunu sıkıyordu. Saçları gece gökyüzündeki bir kuzgunun kanatları kadar koyu ayı postunun üzerine yayılmıştı.

Iain sert ve göz alıcı, güçlü ve yakışıklıydı. Annie'nin kendi nabızı da hızlanmıştı ve karnı derinden yanıp bacaklarının arasında sıvılaşmıştı.

Iain'ın daha fazlasını istiyordu.

Annie titreyen elleriyle Iain'ın pantolonun bağcıklarını çözdü ve Iain büyük elleriyle ona yardımcı olunca hoşuna gitti. Sonra oturup Iain'ın kaygan deri pantolonunu çıkarıp atmasını bekledi. Iain da artık onun gibi tamamen çıplaktı. Penis dikey, etrafındaki kıllarla ağır kesesi karnına doğru gerilmişti. Iain yeniden uzanıp vücudunu Annie'ye bıraktı.

Annie tereddüt ederek ellerini onun sert bacak kaslarına götü-

rüp avuçlarında hissetti. Gözlerini onun ona çok yeni olan yerine dikmişti.

Iain derin hırıltılar eşliğinde Annie'yi devam etmesi için teşvik etti. "Bana dokunmaktan korkma, tatlım. Bu kez sen benim vücudumu tanıyacaksın, değil mi?"

Merak ve arzuyla dolan Annie kesesini tutup yumuşakça okşadı, yuvarlak testislerini hissetti. Sonra tamamını elini aldı.

"Çok yumuşak ama çok da sert."

"Sana zevk vermekte daha iyi." Sesi boğuktu.

Annie yavaşça elini ucuna kaydırды, sonra başparmağını gerili ucundaki ıslaklığa götürüp morumsu derisine sürdü.

Iain dişlerinin arasından tıslayarak nefes verdi ve karın kasları gerildi. Bu sırada inleyip onun adını fısıldadı.

Onu böyle tahrik edebildiğini görüp etkilenen ve heyecanlanan Annie başparmağıyla tekrar ve tekrar ucunda döndürerek daha fazla ıslanmasını istedi. Ama ıslaklık gelmeyince Annie eğilip emdi ve diliyle ıslattı.

"Yüce Tanrım!" Iain'ın bütün vücudu gerilmişti.

Onu memnun etmeye heveslenen Annie tekrar ve tekrar emmeye devam etti; ta ki ekşi tadı ağzına gelene dek.

"Dur!" Iain parmaklarını Annie'nin saçına geçirip yumuşak bir biçimde kafasını yukarı kaldırdı. "Bana ne yaptığını biliyor musun? Hayır mı? Göstereyim."

Sonra Iain kontrolü ele geçirip onu altına aldı, dilini ağzına sokup bacaklarını ayırdı. Annie Iain'ın bu şehvi yeni dünyasında kendisine vol göstermesini istediğinden memnun bir şekilde kendini ona teslim etti. Ama Iain tekrar içine girmek yerine göğüslerinden karnına ve apış arasına doğru yakıcı bir şekilde onu öptü.

Annie durmasını sağlamak için ellerini onun saçlarına geçirdi. "Ah, Iain, düşün...!"

“Hişş!” Iain parmaklarıyla onu araladı; Annie’yi gözlerine, dokunuşuna, onu görünce hızlanan nefesine sundu. “Tadıma baktın. Şimdi ziyafet sırası bende.”

Dilinin şaşırtıcı bir hareketiyle Iain’ın ağzı sıcak ve ısrarcı bir şekilde üzerinde duruyor, Annie’nin şaşkınlık ve zevkle nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. Annie’nin onu yalayıp emdiği gibi Iain da onu hassas etini çekerek, diliyle üzerinde oynayarak, sıcak ağzıyla emip yaladı. Hayal edebildiği her şeyin ötesinde, iyi hissettiriyordu – azgın, körleştiren, vahşi zevk.

“Iain!” Kesik kesik nefes alan Annie parmaklarını onun saçına geçirmiş, Iain ağzıyla ona zevk verirken kontrol edilemez şekilde titreyerek onun adını sayıkladı.

“Çok tatlısın, Annie.” Iain inledi. Titreşim kahredici işkenceyi artırdı.

Sonra dilini Annie’nin ağzına soktu.

Kalbi küt küt atan Annie çığlık attı, parmaklarını Iain’ın terden ıslanmış saçlarına doladı.

Sonra dudakları, Annie’nin özsuyuyla ıslanmış dudakları, mis tadındaki diliyle Annie’yi öpmeye başladı – içindeki ateş yeniden alevleniyordu.

Annie’nin orgazmı onu kayganlaştırdı ve Iain yavaşça içine girip onu doldururken bu kez acı hissetmedi.

Iain onun kalçasını hareket ettirip içine tamamen girerek Annie’yi yakarken hırıltı gibi bir ses çıkardı. “Ah, Annie! Çok ıslak, çok sıkıydın!”

Annie Iain’ın ritminde, tatlı gerginlikte, içindeki kayganlık hissiyle çoktan kendinden geçmişti. “Iain, ah, Iain!”

Etinin ve kalbinin tutkuları bir olan Annie vücutları bir bütün olduğunda bile Iain’ı karşılamak için kalçasını kaldırdı. Sonra Annie kavurucu tatlılığı hissetti. Nefes nefese Iain’ın adını söy-

ledi, bacaklarını ona doladı ve iç kasları onun etrafına dolanırken onu daha fazla kendine çekti.

Iain sıcak nefesini Annie'nin şakağına üfleyerek Annie için bağırdı. Iain'ın vücudu kasıldı ve Annie boşalıp spermlerini rahmine boşalttığını hissetti.

* * *

Akşam yemeğini hatırladıklarında yemekler soğumuştur bile. Çıplak şekilde yan uzanarak, tek bir tabaktan eski Romalılar gibi yediler. Iain Annie'ye ince dilimler halinde geyik etinden verip çenesindeki suları emerken Annie de Iain'ın parmaklarını emdi. Annie son görev hakkında sorular sordu. Tartışacak daha önemli şeyleri olduğunun farkında olan Iain cevapladı.

Bir süre sessizce bekledi. Zamanı gelmişti. "Connor bugün ne olduğunu anlattı."

Annie'nin yüzündeki mutlu ifade gölgelendi. Gözlerini kaçırıp posta daha sıkı sıırdı. Saldırıyı unuttuğu belliydi.

"Wentworth dedi ki... Onunla yattığını düşünmemi sağladı. Gerçeği bilseydim sana o şekilde yaklaşmazdım. Sana el sürmek yerine seni rahatlatırdım. Üzgünüm, Annie."

"Lord William?" Annie kafası karışmış gözlerle ona baktı ve Iain bunu anlamaya çalıştığını fark etti. Sonra Annie hiç beklemediği bir şey yaparak güldü. "*Onunla yattığımı mı düşündü? Aptal şey!*"

Aptal gibi hisseden Iain Wentworth'un söylediklerini Annie'ye anlattı. "Seni onun yatağında düşünmek beni neredeyse çıldırttı. Çok utanıyorum. Benimle kuklalarından biriyle oynuyormuş gibi oynamasına izin verdim."

"Bildiyini düşünmüştüm. Bana bu yüzden kızdığını sanıyordum."

Iain'ın aklına kendi söyledikleri geldi.

Seni hayatta başka bir erkekle paylaşamam.

“Ah, Annie, sana nasıl kızabilirdim? Bu senin suçun değil. Kim bilir ne kadar düşüncesiz olduğumu sandın! Bana neden engel olmadın?”

Annie’nin yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. “Bana dokunduğun an unuttum. Ben... seni istiyordum.”

Cevabının tatlılığı Iain’ın kibrini kırdı. Daha önce göstermediği şefkati göstererek Annie’yi yumuşak bir şekilde kendisine doğru çekti, saçlarını öptü ve ona sarıldı. “Bana bundan bahsetmek ister misin?”

Annie kafasını salladı. Ama sessizlik uzadıkça Annie yavaş yavaş konuşmaya başladı. İngiliz askerinin karın ağrısı şikayetiyle gelip adam Bay Blake’i beklerken ona çay yapmayı önerdiğini anlattı. Kollarını arkasından bağlayıp eliyle çığlıklarına engel olduğunu anlattı. Onu bir varilin üzerine doğru eğdiğini, eteğini aralayarak bacaklarını ayırmaya zorladığını ve damgasını gördüğünü anlattı.

“Onunla mücadele etmeye çalıştım! Denedim!” Annie’nin vücudu titredi.

Iain Annie’nin sesindeki çaresizliği fark etti ve bir kadın olmanın, erkeklerden daha küçük ve daha zayıf olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Ona daha sıkı sarıldı. “Kendini suçlama. Küçük bir kızın yapabileceği her şeyi yaptın. O seni gafil avladı.”

“Ağzımı kapatırken elini ısırđım ve bağırmaya çalıştım. Sonra... Connor’ın sesini duyduğumda, onu sen sandım.”

“Keşke ben olsaydım.” Iain kendisine duyduğu nefrete engel olmaya çalıştı. “Bana ihtiyacın olduğunda burada olmadığım için üzgünüm. Sana sırtımı dönüp öfkeyle uzaklaşarak seni kendi üzüntülerinle yalnız bıraktım. Beni affedebilir misin, Annie?”

Annie’nin gözleri yaşardı. “Ba-bana inanıyorsun o halde?”

“Evet. Sana inanıyorum.”

Annie şaşkın gözlerle Iain'a baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. O gece kalpsizdim. Zamanı geri alabilseydim alırdım."

Annie'nin gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Ah, Iain! Benim de değiştireceğim çok şey olurdu. Senden gerçeği sakladığım için üzgünüm!"

Iain Annie'nin gözyaşlarını sildi. "Bana yalan söylemenden hoşlanmasam da hayatta kalmaya çalışıyordun. Bunun için seni suçlayamam. Amcan... bir hain gibi ölmeyi hak ediyor."

Sonra Annie'nin gözyaşları hızla aktı ve Iain durumu anladı. Yalnız geçirdiği aylar boyunca kendisini koruyup hayatta kalmaya çalışırken tuttuğu üzüntüden ağlıyordu.

"Annie, sevgilim, sana bir daha kimse zarar vermeyecek."

Tamamen çaresiz hisseden Iain Annie'nin titreyen vücuduna sarılıp ona sevgi sözcükleri mırıldandı, sığınması için kendi gücünü sundu ve sessizce Annie'nin amcası ile ona saldıran askerin cehenneme gitmeleri için lanet okudu.

Askerde yakında suçunun bedelini ödeyecekti ve o aşağılık amcası bir gün yoluna çıkarsa Iain onun bağırsaklarını çıkarıp kargalara yem olarak verecekti.

Zaman geçtikçe Annie'nin gözyaşları yavaşça durdu.

Sonra Iain haftalardır merak ettiği bir şeyi sordu. "Wentworth'u ilk gördüğünde tanıdın, değil mi?"

Annie burun çekip başını sallayarak onayladı. "Daha on iki yaşımıdayken bizde kalmıştı. Onu tekrar gördüğüme şaşırdım ve amcamla iletişime geçeceğinden korktum. Ama o beni tanımıyor."

Iain o kadar emin değildi. Wentworth'un ona karşı davranışları tersini söylüyordu. "Ondan uzak durmalısın. Seninle ilgili kötü şeyler düşünüyor. Hissedebiliyorum."

Annie titreyip Iain'a daha sıkı sarıldı.

Teslimiyet

Iain Annie'nin saçlarını öptü, ona sıkıca sarıldı. Ama savaş konseyine gitmeden önce yapmak istediği son bir şey vardı. Onun cevabına ihtiyaç duyuyordu.

“Amcan evinde Hannover ağırılıyorsa varlık ve nüfuz sahibi olmalı. Söyle Annie, amcan Argyll mi?”

Annie gözlerini kaçırdı, tereddüt eder gibiydi. “Hayır. Argyll kuzeni.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“**B**inbaşı’nın çapkınlığını korkunç buluyorum – koruması altındaki masum bir kadını nasıl baştan çıkarabilir! Annie ondan üstün ve daha iyilerine layık.”

William pencereden dışarıya baktı ve Cooke’nin Binbaşı MacKinnon’ı öfkeli bir şekilde kınamasını dinledi. Söz konusu kadının asil bir leydi olduğunu bilseydi teğmenin ne diyeceğini merak ediyordu. Bu William’ın henüz kimseyle paylaşmadığı bir sırdı. Teğmenin açık kıskançlığıyla eğlense de kendi tepkisi kafasını karıştırdı. Leydi Annie’nin Binbaşı’nın yatağında olması düşüncesi canını sıkıyordu.

Sesini duygusuz tutmaya ve tarafsız görünmeye çalıştı. “Yapma, Cooke! İkisi de İskoçyalı – ve Iain bir klan şefinin torunu.”

Cooke William’ın ceketindeki kumaş tiftiğini eliyle iterek mırıldandı. “Hain bir klan şefi.”

William kendini tutmaya gayret ediyordu. Annie’yi ilk gördüğü andan beri Amerika sınırından basit bir kız olmadığını anlamıştı. Ama Annie’nin namusunu korumak ya da kendisi için onun güvenliğini sağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Binbaşı MacKinnon’ın sonunda kendi vicdanıyla yaptığı savaşı kaybedip Annie’yle yatacağını biliyor ve bu düşünceyi eğlenceli buluyordu.

Onun unvan sahibi ve bir tanıdığın kızı olan Leydi Anne olduğunu bilmiyordu. Geriye dönüp baktığında birçok ipucu bu gerçeği gözler önüne seriyordu – resmi reveransı, onun unvanını bilmesi, sofrada adabı, satrançta neredeyse kazanacak olması, okuyabilmesi, hasta ve yaralıları karşısında görev ahlakı, cinsellikte

eğlenceli şekilde tecrübesiz oluşu. Bir centilmenin eşi olup evi idare ederek onun soyunu taşıması amacıyla nazikçe yetiştirilmişti.

Ama artık bunların hiçbirini yapamazdı; çünkü Binbaşı MacKinnon'ın iradesine yenik düşüp Annie'ye sahip olduğu belliydi. Binbaşı'nın son iki haftadır kendi odasında uyuduğu gerçeği bunu ortaya çıkarmasa da Leydi Annie'nin güzel yüzündeki ışıık bunu açık ediyordu. Annie'de daha önce bulunmayan bir şehvet, dişil bir verimlilik vardı.

Evet, Annie biriyle yatmıştı ama William'la değil.

“Binbaşı'yı dedesinin yaptıklarından sorumlu tutamazsın, değil mi?”

“Binbaşı biraz farklı – kibirli, hain, saygısız. İngiltere'yi ne kadar az sevdiğini en iyi siz biliyorsunuz, efendim. Onu savnamazsınız!”

“Onun yaptıklarını affetmiyorum, Teğmen.”

Ama aynısını ben de yapardım.

William bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Iain'ı, Leydi Annie'nin o sırada hassas olduğunu bilerek ve Binbaşı'nın yanlış davranacağından emin biçimde sinirli göndermişti. Onları ayırmak yerine karşılaşmaları tam tersi etki göstermiş ve Iain Annie'nin kızlığına sahip olmuştu.

William kalenin komutanı olarak harekete geçebilirdi. Binbaşı'yı Krallığa yakışmayan bir asker olduğundan mahkemeye çıkarabilir, onu tekrar kırbaçlatabilirdi. Zina suçuyla Leydi Anne'i de mahkemeye çıkarıp kırbaçlatması mümkündü. Onu Albany'e gönderip şerife teslim edebileceğini biliyordu. Onu kalenin duvarları içinde Binbaşı'dan uzakta, hatta evinde yaşamaya zorlayabilirdi.

Yapabileceği bu şeylerin haklı sebepleri olsa da – askeri disiplin, Hıristiyanlık ahlakı, gelenekler, kanun, adap – Binbaşı'nın

öfkesinin yanı sıra Leydi Anne’i utandırıp onun nefretini kazanmasına neden olacağından William için hata olurdu. Hayır, Leydi Anne’le yatmak istiyorsa, ona sahip olmak istiyorsa sabırlı olmak zorundaydı.

“Annie’nin iyiliğini istemeseydim Iain’ın onunla evlenmesi gerektiğini düşünürdüm.” Cooke’nin ses tonu bunu gerçekten düşünmediğini belli ediyordu.

William da bu düşünceye dayanamıyordu. “Onunla evlenmesi onurlu bir davranış olurdu.”

“Binbaşı ne zamandan beri onuru önemsiyor? Onu hamile bıraktığında muhtemelen unutacak. Onun bir yordakçı gibi sefalet içinde yaşamasını istemiyorum.” Cooke askıdan ceketini alıp, giymesi için William’a tuttu.

William kollarını geçirdi. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Çünkü o benim olacak.

“Hâlâ Onbaşı’nın ölümünden onun suçlu olduğunu düşünüyorum.”

William uyaran bir ses tonuyla konuştu. “Binbaşı’yı Onbaşı’nın ölümüyle ilişkilendiren bir kanıt yok – cinayetle suçlayabileceğimiz hiçbir kanıt. Dedikodu malzemesi verme.”

Cooke kaşlarını çattı. “Emredersiniz, efendim.”

Ah, William Iain’ın bir şekilde askerliği bırakmak üzere olduğunu biliyor ama bunu kanıtlamıyordu. Leydi Anne’e tecavüz eden adamı mahkeme sabahı vücudunda çok az izle ölü buldular. Nöbetçi askerler hapishaneye kimsenin girmediğine dair yemin etmişlerdi ve William hiç boğuşma izine rastlamamıştı. Giriş kapısındaki nöbetçi asker Komutan Joseph ile birkaç adamının o gece geç saatlerde kaleye girdiğini söylese de hapishanenin yakınlarında onlara hiç kimse rastlamamıştı. Onbaşı bir şişe rom içip hiç uyanmamak üzere uykuya dalmış gibi görünüyordu. Durumun garipliği düzenli ordu askerlerinin cehalet ve batıl inanç-

larıyla Binbaşı ve Kızılderili askerlerinin onu lanetleyerek öldürdüğünü düşünmelerine sebep olmuştu.

Onbaşı'nın ölümü büyük bir olay olmasa da uygulanması gereken bir İngiliz kanunu vardı. Domuzun asıldığını görmek William'ın hoşuna giderdi.

Yine de Onbaşı'nın gizemli ölümünün etkili bir caydırıcı özelliği de vardı. Düzenli ordu askerleri Leydi Anne'e laf atıp dokunmak şöyle dursun bakmaktan bile korkmuş görünüyorlardı. Kızılderililerin büyülerinden korkmaları yetmiyorsa da hep onun çevresinde bulunan silahlı Komandolar yetiyordu. Annie Binbaşı'nın adamlarını onu korumakla görevlendirdiğini biliyor muydu? Yüzer köprüden hiç Komando koruması olmadan geçmiyordu.

Ama Komandoların ona olan hevesleri de komutanlarınıninkinden uzun sürmeyecekti. Oradaki herkesin nefret ettiği bir klandandı; o bir Argyll Campbell'dı. Binbaşı onunla ilgili gerçeği öğrendiğinde o da adamları da onu terk edecekti. Sonra William devreye girip Annie'yi kurtarabilecekti.

Üzerinde sadece pantolonu olan Iain masaya yaslandı ve jiletin çenesinde yumuşakça kayışını hissetti. "Bir papaz bizi evlendirecek ve savaş bitip ben özgür olana dek Stockbridge'de Joseph'in kız kardeşiyle birlikte yaşayacaksın."

Annie jileti çenesinden kaldırıp Iain'a baktı. Üzerinde sadece iç gömleği olup altın rengi saçları hâlâ dağınık olduğundan sadece orada durarak Iain'ın dikkatini dağıtıyordu. "Şapel papazıyla evleneceğiz ve ben burada, seninle kalacağım. Konuşma, yoksa bıçak kayar ve bir yerini keserim."

Kendilerini bir anda ağız dalaşı yaparken buldular – Iain birlikteliklerinin Katolik geleneklerine göre gerçekleştirileceğine yemin ederken Annie İngiltere Kilisesi'nde evlenmekte ısrar

ediyordu. Iain Protestan olarak yetiştirilip doğru Kilise'ye güvenmediği için onu suçlayamazdı. Önemsiz bir mesele de değildi. İngiliz kanununa göre Katolik evlilikler tanınmıyordu ve Roma'nın kutsamasıyla doğan çocuklar gayri meşru görülürdü. Ama Annie İngiltere'de kanunlara uygun bir evlilik isterken Iain Tanrı'nın gözünde kutsallaştırılmış yeminler istiyordu.

Iain bu fikir ayrılığını bekliyordu ama pes etmeyecekti. Ona sahip olduğu gece savaş konseyinde kardeşleri ve Joseph'le birçok şey hakkında konuşmuşlardı. Iain'ın adamlarına Annie'nin gerçek ismini söylemesinde karar kılmışlardı; çünkü gerçeği şans eseri öğrenmek yerine ondan duymaları daha iyi olurdu. Aynı zamanda ona tecavüz eden askerin tanıklık yapacak kadar yaşamaması gerekiyordu. Damgasını gördüğünü itiraf etmeme ihtimali olsa da hiçbiri bu riski göze almak istememişlerdi. Iain aşağılık adamı kendi elleriyle öldürmek istese de Wentworth'un şüpheleneceği ilk kişi o olacağından onun bu işe karışmamasında ısrar etmişlerdi.

Joseph "Bu gece kadınının yanında kalacaksın," diye ısrar etti. "O it oğlunu bana bırak."

Böylece Iain Annie'nin yanına dönmüş, yanına kıvrılıp uyurken ona sarılmıştı. Ertesi sabaha kadar işi halletmişlerdi ve önce Wentworth, sonra da Annie kendisine askerin ölümünden onun sorumlu olup olmadığını sorduğunda doğruları söyleyebilmişti. Ancak boş bir rom şişesiyle ölü bulunduğunu söylediklerinde Joseph'in yaptığını anlamıştı. Yaptıkları şey için vicdan azabı duymasa da Annie'nin canı sıkılmış görünüyordu.

"Senin bir cinayet suçuyla damgalanıp asıldığını görmek istemiyorum, Iain MacKinnon," demişti.

Iain Annie'yi bırakma düşüncesiyle göğsünde oluşan ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı ve Annie'yi bir kadının yapması gerektiği gibi onu tıraşlarken izledi. Hissettiği yakınlık onu ta-

nımlayamayacağı bir şekilde kışkırttı ve daha önce hiçbir sabah yaşamadığı türden bir tatmin duygusu yaşadı – kahvaltı kokusu, korlaşmış ateş, belki uykulu gözlerle oturan bir ya da iki çocuk ve Annie.

Annie tıraşa odaklandığı için kaşlarını çatmıştı. Göğüsleri iç gömleğinin altında sallanıyor, meme uçları beyaz kumaşın altında belli oluyordu. Saçları güneş rengi ipekten bir nehir gibi kalçasına doğru sarkıyordu. Direnemeyen Morgan bir göğsünü tuttu ve meme ucunu başparmağıyla okşadı. Annie'nin nefesinin kesildiğini duydu, meme ucunun sertleştiğini hissetti ve nabzının boynunda hızlandığını gördü.

Annie'nin elleri durdu. “Güneş çoktan yükseldi, Iain. Olmaz – şimdi değil.”

“Öyle mi?” Iain durmayıp istekli meme ucuna hafifçe vurarak göğsünü oynatıp elinde ağırlaştığını hissetti.

Iain Annie'nin vücudunun tepkisini görmezden gelmeye çalıştığını görebiliyordu. Annie Iain'ın çenesini kaldırdı, boynunun sağ tarafını tıraşlayıp jilet sıcak su kasesine batırmak için durdu. Ama nefesleri düzensizdi ve Iain diğer göğsünü tuttuğunda Annie başını arkaya attı ve jilet masaya düştü.

Yüzü hâlâ tıraş köpüğüyle kaplı olan Iain kanı kaynayarak Annie'yi kendine doğru çekti ve ağzını onun ağzına yapıştırdı. Annie kendi vücudunu Iain'a bastırarak küçük sıcak dilini onunkinin etrafında döndürüp parmaklarını saçında dolaştırdı. Iain öpücüğe ara verdiğinde gülmesine engel olamadı. Annie'nin yüzünde tıraş köpüğü vardı.

Annie güldü ve elinin tersiyle köpüğü sildi. Gülerken sesi bir şelalenin tatlı sesi gibiydi. “Şimdi sen *benim* sakalımı tıraş edeceksin, öyle mi? Aptal şey!”

Iain'ın aklına bir fikir geldi ve kanı kaynadı. Bir süre için Iain arzusunun etkisinde sadece Annie'ye bakabildi. Annie'nin

şaşkın solumasını görmezden gelerek onu kaldırıp masaya yatırarak yumuş boynunu öpmeye başladı. Sonra dudaklarını çekip Annie'nin iç gömleğini sabırsız biçimde kafasının üzerinden çekip çıkararak yatağa fırlattı. Sonra onun bacaklarını ayırıp dizlerini bükmeye zorladı.

Annie pembe, vahşi ve tatlı kokulu – altın rengi kılların arasından gelen misk kokusu – vajinasıyla ona bir çiçek gibi açıldı. Aleti sertleşip pantolonunu sıkan Iain onun görüntüsünün ve kokusunun tadını çıkardı.

“Iain, ne...?”

“Güneş tepedeyken seni daha çok istiyorum, tatlım.”

Annie Iain'ın büyük ellerini kendi ellerinin üzerine kapattığını hissetti. Iain, ellerini apış arasına indirip onu ayrı tutmaya zorladı. En gizli organına bakıp gözleri kararırken onun yanakları kızardı. Parmakları yavaşça tenini okşadı, ayırdı, en hassas yerine dokunarak Annie'yi inletti. Sonra tıraş köpüğüne uzandı.

O sırada Annie ne yapacağını anladı. Şaşkınlık içindeydi, sebeepsiz yere heyecanlanarak soluklandı. “Hayır, Iain! Bunu yapacak olamazsın!”

“Evet, yaparım.” Iain sıcak elleriyle köpüğü Annie'nin apış arasına sürüp ovaladı. Annie'nin zevkten içi ürperdi.

“Iain, hayır, bu hiç uygun değil ve... aah!” Annie'nin itirazı bir iniltiye döndü ve utancını unutup kalçalarını Iain'a doğru kaldırdığını fark etti.

“Kımıldama.”

Annie nefesini tuttu. Sonra suya bir şey batırdığını duydu. *Jilet.*

Jilet keskin bir şekilde organına değdiğinde Annie hem tahrik olarak hem de korkudan inledi. “Ah, lütfen Iain, yapma!”

“Hişş, tatlım! Acıtmayacağım.” Kaşlarını çatıp jileti her seferinde suya batırmak için durarak ardı ardına kaydırıldı.

Annie'nin daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu –

jiletin keskin dokunuşu, her dokunuştan sonra gelen sıcak sızı, Iain'ın dokunuşu. Annie korkudan kımıldamamak için nefes alamıyordu. Iain'ın göğsünün kalkıp indiğini ve mavi gözlerinin gece gibi karardığını gördüğünde onun da kendisinin kadar heyecanlandığını anladı.

Iain jileti bıraktı, sıcak su kasesini alıp Annie'ye döktü.

“Iain!” En hassas organı sıcak ipek dokunuşu gibi ısınırken Annie tuttuğu nefesini bıraktı. Gözlerini kapatıp kendinden geçti.

Sonra sadece serin havayı hissetti.

Gözlerini açtığında Iain'ı tıraşın sonunda ortaya çıkan şeye bakarken buldu.

“Ah!” Iain onu ayırdı, parmaklarını üzerinde gezdirdi, birini içine kaydırıp inlemesine sebep oldu. “Düşlediğimden de güzelsin.”

Annie Iain'ın baktığı şeyi hevesle görmek isteyerek aşağıya baktı ve çıplak organının birden çıplak kalmaktan utanmış gibi pembeleştiğini gördü. “Tanrım!”

Sonra Iain Annie'nin ayaklarını omuzlarına koyup parmağını derinlere sokarak, sıcak ve kaygan ağızıyla onun tadına bakmaya başlayınca Annie konuşmadı. Iain ona ağızıyla sık sık zevk verse de dilinin bu kez hissettirdikleri neredeyse dayanılmazdı. Kılları olmadan Iain her yerini tadabiliyordu. Iain Annie'nin şiş yerlerini komple ağızına aldı, yumuşak derisini ağızıyla ıslattı, kayganlaştırdı ve çıldırttı.

Parmaklarını Iain'ın saçına geçiren Annie kendisini Iain'ın ağızına doğru bastırıp inilti ve bağırıışları arasında ismini fısıldadı. Karnı yanıyordu. Iain'ı istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. “Iain, lütfen! İhtiyacım var... ah!”

Iain Annie'yi bakışlarıyla yakarak pantolonunu yavaşça çıkardığından anlamış görünüyordu. Aleti sert ve kalın şekilde ortaya çıktı. Iain tutup okşadı. “İstiyor musun?”

“Şimdi, Iain!” Annie’nin kalçaları kendi istekleriyle hareket ediyor, vücudu ikisini de rahatlatacak şeyi bekliyordu.

Annie’nin bacaklarını omuzlarına koyup kendini ileri itti. Ama Annie’nin beklediği gibi içine girmek yerine aletini Annie’nin kaygan organında kaydırıp kalçalarını hareket ettirdi.

“Ne... ? Ah! Ah, Tanrım!” İçindeki ateş karşısında çaresiz kalan Annie titreyen elleriyle Iain’a uzandı ve kendini yeni erotik işkenceye bıraktı.

Iain fazla bekleyemezdi. Annie’nin çıplak organının görüntüsü, misk tadı ve ağzında verdiği his, zengin kokusu, erotik çığlıkları – bunlar neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Ama Iain Annie’nin zevkini ertelemek istedi, sahip olduğu her şeyi ona vermek istedi.

Annie kendinden geçerek başını iki yana sallıyordu. Gözleri kapalı ve çığlıkları umutsuzdu. Tırnaklarını Iain’ın kollarına geçirmişti. Göğüsleri şiş, meme uçları buruşmuş, teni pembeleşmişti.

Tanrım, onu seviyordu! Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Iain daha fazla bekleyemedi, geri çekilip aletini Annie’nin vajinasına yerleştirdi ve yavaş bir itişle içine girdi. Annie sıcak, kaygan ve bir yumruk kadar sert şekilde onu sardı. “Yüce Tanrım, Annie! Çok tatlısın!”

Iain Annie’nin kucaklayışına karşılık vermek için eğilip yüzüne, boynuna, göğüslerine öpücükler kondurup içine girerken gergin sesi Annie’nin çığlıklarından duyulmuyordu. Annie bacaklarını Iain’ın beline doladı, onu kendine doğru çekip kalçasını onun için kaldırdı. Sonra Iain Annie’nin içindeki gerginliğin doruğa ulaştığını hissetti – ve patladı.

“Iain!” Annie keskin tırnaklarını Iain’ın sırtına geçirmiş ismini haykırıyordu. İç kasları Iain’ı sarmış onu kendi orgazmına yaklaştırıyordu.

“Annie, aşkım!” Iain daha derine inip üç itişle Annie’nin rahmine ruhunu bırakırken titredi.

Kapı çaldığında hâlâ öpüşüyorlardı ve kalp atışları yavaşlamamıştı.

“Iain, seni, um... uyandırmak istemezdim ama bir sorunumuz var.” Morgan’ın sesiydi. “Joseph’in adamları gittiler ve o aşağılık lord seninle konuşmak istiyor.”

“Ah, bir dakikaya oradayım!” Iain henüz tıraşını bitirip giyinmesi gerektiğini fark ederek bağırmıştı. Annie’ye baktı, gözlerindeki endişeyi gördü, yanaklarına dökülen saçları itti. “Endişelenme, tatlım.”

Annie Iain’ın yüzünü avuçlarının içine aldı. “Nasıl endişelenmem? Her an ölüm tehlikesiyle yaşıyorsun.”

“Senin için bir adım önde olmaya söz veriyorum.”

Iain bir saat sonra Wentworth’un karşısına çıktı, Joseph’le anlaştıkları şekilde konuştu. “Onun günahını aldım. Şimdi işleri yoluna sokmalıyım.”

Elinde bir fincan çay tutan Wentworth bir ara öfkesini gösteren gri gözleriyle Iain’a baktı. “En kibar şekliyle hayal kırıklığına uğradım. Yollarını senin kadar iyi bilen bir adamdan daha fazlasını beklerdim.”

“Akrabaların tartışması tuhaf bir durum değil, değil mi efendim?”

Wentworth fincanı bırakıp ayağa kalktı. “Hayır, tuhaf değil. Soylu amcam ve majesteleri ara sıra aynı fikirde olmaz ama majesteleri babasına kızdığı bir anda ordusunu hiç geri çekmedi.”

“Hiç çeker mi?”

Wentworth hain yorumunu duymamış gibi davranıp yavaşça pencereye doğru yürüdü. “Ne çözüm öneriyorsun?”

“Morgan ve ben Connor’ı komutada bırakıp bir an önce

Stockbridge'e gitmeliyiz. Belki yolda onları yakalayabiliriz. Doğru sözcük ve hediyelerle Joseph ile adamlarını geri dönmeye ikna edebileceğime eminim."

"Sadece ikiniz mi?"

"Burası ile Stockbridge arasında çok az tehlike var. Adamlarımın enerjisini en iyi bir ya da iki kişiyle halledilebilen bir görevde harcamanın gereği yok."

"Pekala. Çabuk dönmeye bakın."

Sonra Iain planın kendisini en çok endişelendiren kısmına geldi. "Ben uzaktayken Bayan Burns Connor'ın koruması altında Komando kampında kalacak. Adamlarıma onun adadan ayrılmaması ve ona zarar vermeye çalışanları öldürmeleri emrini verdim."

"Tabii Annie konusunda emirlerini iptal edebileceğimi biliyorsun."

"Deneyebilirsin." Iain dönüp uzaklaştı.

Ama Wentworth'un sesini duydu. "Onu senden iyi koruduklarını umalım, Binbaşı."

Wentworth'un söyledikleriyle içine endişe düşen Iain eşyalarını alıp Annie'yle vedalaşmak üzere odasına döndü.

Annie'ye sıkıcı sarılıp gözyaşlarını sildi. "Tehlikeli bir görev değil ama uzun sürebilir. Endişelenme."

Annie gülümsedi ama gözlerindeki üzgün ifadeyi saklayamadı. "Tanrı sizinle olsun, Iain MacKinnon – ve sözünü unutma."

Iain Annie'yi öptü. "Her zaman bir adım önde, aşkım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Annie ancak Iain gittikten sonra adada esir olduğunun farkına vardı. Bay Blake’e yardım etmek için hastaneye gitmeyi denedi ama köprüde nöbet tutan Cam karşıya geçmesine izin vermedi.

“Bunun için üzgünüm, hanımefendi. Gerçekten üzgünüm. Ama bunlar Mack’in emirleri.”

Iain’la vedalaşırken duyduğu üzüntü öfkeye dönüştü. Iain hangi hakla onu hapsediyordu? Hastanede çalışmaksızın nasıl yararlı olabilirdi? Annie onun kölesiymiş gibi kararlarını neden önce onunla tartışmadan uygulamaya koymuştu?

Bunu çözmek için Connor’ı aradı. Ama Connor nehrin diğer tarafında Ticonderoga çatışması için adamları eğitiyordu. Ellerinde tüfekleri, sırtlarında çantalarıyla pislik içinde oynayan çocuklar gibi yerde sürünen adamları ancak kale ile orman arasındaki büyük alanda görebiliyordu.

Ama bu oyun değildi. Savaştı.

Ve Iain onu kötülük olsun diye adaya hapsedmemişti. Emirleri ne kadar sinir bozucu olursa olsun çocuksu öfkesiyle kimse-nin vaktini çalmak istemezdi. Artık giyinmesine yardım edecek bir hizmetçi kıza ihtiyaç duyan şımarık kız ya da kaybolmuş bir çocuk değildi. Yardım etmek için yapabileceği bir şeyler elbette vardı; en azından Connor’la konuşana kadar.

Annie nereden başlayacağına emin olamayarak ve oyalanıp endişelerini unutmak istediğinden Iain’ın odasına dönüp odayı daha önce muhtemelen hiç temizlenmediği kadar detaylı şekilde

temizlemeye koyuldu. Yatak çarşaflarını yıkayıp kuruması için sıcak mayıs güneşinin altına astı. Pencere eşiğindeki tozları sildi ve küçük çarmıhı parlattı. Ama ne kadar uğraşsa da aklını korkularından arındıramıyordu.

Ne tür bir görev Iain ve Morgan'ın tek başlarına gitmesine sebep olmuştu? Joseph ve Stockbridge savaşçılarının geri çekilmesini gerekli kılan neydi? Iain onları geri getirmeye mi gidiyordu? Sorduğunda bunlardan bahsedemeyeceğini söylemişti.

Cevaplarını alamayan Annie süpürgeyi alıp yerleri süpürmeye başladı. Masanın yanında su dökülmüş yerleri süpürürken durdu, eğilip yere dokundu; paylaştıkları tutku gözünün önüne geldi – iç gömleğini Annie'nin kafasının üzerinden çıkarırken Iain'ın gözlerindeki ateş, vajinasında Iain'ın ağzının verdiği anlatılamaz his, güçlü vücudunun orgazma ulaşip Annie'ye spermlerini bırakırken titreyişi. Sadece bunları hatırlamak bile içini ısıtmaya yetmişti.

İki haftadan uzun süredir sevgiliydiler. İki haftayı, öncesindeki karanlığı unutmak için neşeyle geçirmişlerdi. Iain her gece vücutlarının gizemlerini göstererek, Annie'nin asla tahmin edemeyeceği şekillerde ona zevk vererek kadın ve erkeklerle ilgili ilginç şeyler öğretmişti. Her gece Annie kendini güvende hissedip vücudu, zihni ve kalbi memnun şekilde uykuya dalmıştı.

Ormanda nasıl bir mucize onu Iain'a getirmişti? Toprak setten onun ayaklarının dibine düşmesi sadece şans olamazdı. Bir bakışıyla vücudunu yakabilen bir adam. Ona inanan bir adam.

Iain MacKinnon'la karşılaştırdığı için her gün Tanrı'ya şükredecekti.

Şimdi onunla evlenecekti – Jakobit soyundan bir Katolik'le, bir İskoç barbarıyla. Genç bir kız olarak hayalini kurduğu eş – geniş tarlaları ve onurlu bir adı olan rütbeli bir İngiliz centilmeni – o değildi. Fransız ipeğinden elbiseleri olmayacaktı. Boynunda

Teslimiyet

parlayan Burness zümrütler olmayacaktı. Kavrulmuş et, şaraplar ve keklerle dolu masalar olmayacaktı. Kokulu çiçeklerle dolu aydınlık odalar olmayacaktı. Oda orkestrası ya da çiftlerin dansı olmayacaktı.

Onun yerine bir zamanlar farklı birine ait olan keten bir elbise giyecekti. Boynu ve parmakları boş olacaktı. Kavrulmuş geyik eti, nehirden tutulmuş balık ve haşlanmış patates yiyeceklerdi. Dougie keman çalacaktı. Ve Annie kendini mutlu hissedecekti.

Annie kalktı, gülümseyerek yerleri süpürmeye devam etti.

Tabii ki düğünün bir Katolik papaz tarafından mı – orada hiç olmadığı için mümkün değildi ve Annie çocuklarının öksüz görülmelerini istemezdi – yoksa kaledeki Iain inancından vazgeçmezse – ki vazgeçmezdi – onları evlendirmeyi reddedecek şapel papazı tarafından mı gerçekleştirileceğine karar vermeleri gerekiyordu.

Ama o zamana kadar çok fazla şeye dayanmışlardı. Bir çözüm mü mutlaka olacaktı.

* * *

Iain sessizce kürek çekerken sandalın altında Champlain Gölü'nün suları bir fısıltı gibiydi. Elizabeth Kalesi'nden ayrıldıktan yarım gün sonra buluşma noktasında Joseph'le karşılaşmıştı ve Morgan ile küçük bir savaşçı grubu güneye, Albany'e dönerken Iain ile Joseph'in adamlarının çoğu kuzeye yönelmişti.

Morgan arkalarından “*Beannachd leat!*” diye seslenmişti. *Tanrı sizi korusun!*

Iain gitmek için izin isteseydi çok daha kolay olurdu ama Wentworth kalenin çevresine Katolik bir papazı – özellikle de Fransız – yaklaştırmazdı. Bu inanışa ters zamanlarda papazlara suçlu ya da casuslarmış gibi davranılırdı. Böylece Iain ve Joseph anlaşılamamış ve Iain'a kaleyi terk etmesi için sebep doğmuştu.

Iain Annie'ye nereye ya da neden gittiğini söylememişti. Bu ortaya çıkarsa Wentworth'un Annie'yi suç ortaklığıyla suçlamasını istememişti – komutanın izni olmadan görevi bırakmak fi-rardı. Gittiğinde Annie'nin endişelenmesini ya da öldürülür veya esir alınırsa kendini suçlamasını istememişti. Ona tehlikeli bir görev olmadığını söylese de aslında en tehlikeli görevlerden biriydi. Başka birinin hayatını riske atmak istemediğinden yalnız gitmek istemişti ama Joseph arkada bırakılmayı reddetmişti.

İşleri düşman topraklarından kuzeye, Montréal'e doğru ilerleyip Wyandot savaşçıları gibi boyanarak kapılardan geçip bir papaz bularak kimseye zarar vermeden papazı oraya gelmeye ikna etmektir. Sonra gizli bir nikah için Elizabeth Kalesi'ne papazla dönerken Stockbridge'deki buluşma noktasında Morgan'la buluşarak tehlikeli yollardan geri döneceklerdi. Sonra Joseph'in güvenilen savaşlarından bazıları papaza Ticonderoga'ya kadar eşlik edeceklerdi. Wentworth orada olduğunu bilmeyecekti.

Her şey yolunda giderse kolay olacaktı.

Hızlı ilerliyorlardı. Dört günlük yolun sonunda Ticonderoga'nın kuzeyine varmışlardı. Ama Champlain Gölü'nde birçok Fransız gemisinin yanı sıra Abenaki ve Wyandot birlikleri vardı. Yakında yola karadan devam etmek zorunda kalacaklardı.

Diğer sandaldan Joseph batıyı işaret etti. Güneş batıyordu. Yakında kamp kurmaları gerekiyordu. Iain ön tarafta, solda küçük bir koy fark etti; başıyla orayı işaret etti. Joseph başını sallayarak onayladı. Sandalları kıyıya doğru yönlendirdiler, az sayıda sandalı ağaçlığa doğru çekip çalılıkların altına sakladılar. Sonra geceyi geçirecek bir yer için iç kısımları keşfe çıktılar.

Çok gitmemişlerdi ki kayalık bir tepeye geldiler. Joseph'in adamları arkalarını korurken Iain ve Joseph gölü ve ormanı daha iyi görebilmek için tırmandılar. Iain dürbününü alıp göle baktı. Kuzeyde Ticonderoga'ya ilerleyen altı gemi ve bir düzine yel-

kenliden oluşan bir donanma gördü. Dürbünü Joseph'e verip gemileri gösterdi. Joseph dürbünle baktı, Iain'ın mesajını aldığını göstermek için başını salladı. Tekrar yola koyulmadan önce gemilerin ertesi sabah oradan ayrılmasını beklemek zorundaydılar.

Joseph kaşlarını çattı. Dürbünü tekrar gözüne götürüp objektifi aşağıdaki ormana çevirdi. Ama Iain'ın görmesi için dürbüne ihtiyacı yoktu.

At arabaları. Fransız askerleri.

İkmal birliği.

Batıya doğru – Wyandot topraklarına – gidiyordu.

Joseph dürbünü Iain'a geri verdi, gülerek dirseğiyle omzundan dürttü.

Iain merakla dürbünü alıp zayıf birliğe baktı. Yaklaşık elli asker, yaklaşık otuz Wyandot saydı – kendi topraklarındaki bir gezi için fazla. Her biri malzemelerle dolu bir düzine atlı, arabayı koruyorlardı. Yolcu yok gibi görünüyordu. Sadece bir...

Iain şaşkınlıkla bakakaldı.

Bir papaz.

Iain dişlerinin arasındaki bıçakla, sadece kamp ateşi altında süründü. Uzun bir süre, ikmal birliğinin çoğu uyuyana kadar bekleyip Fransız karargahını izlemişti. Sonra pantolonunu çıkarıp derisini karartmak için ayı yağı ve kül sürdü. Yavaş ve sessizce ilerleyerek Wyandot nöbetçi askerlerinin yanından geçti. Papaz içeriden aydınlatılmış çadırının tam önünde duruyordu.

O ve Joseph başta ikmal trenine pusu kurup papazı o şekilde almayı düşünmüşlerdi ama Iain bunun çok tehlikeli olduğuna kanaat getirmişti. Elinden gelse insanları öldürerek günahlarını artırmazdı ve yüz Stockbridge savaşçısının birden ortaya çıkması Fransız askerleri ve Wyandot müttefikleri arasında paniğe yol açarak ateş açmaya sebep olurdu. Ve Iain beyaz barış bayrağı sal-

layıp kendisini göstererek papazdan kibarca kendisiyle gelmesini istemekten memnun olsa da Iain'ın kellesine biçilmiş bedel asla hayatta kalamayacağı kadar fazlaydı. Bu yüzden herkes için – kendisi hariç – en güvenilir yolu seçti. Sonuçta onun nikahıydı.

Iain yalnız değildi. Joseph ve adamları nöbetçi askerlerin ötesinden kamp yerini çevrelemişlerdi ve kötü bir şey olursa müdahale etmeye hazırlardı. Iain kötü bir şey olmaması için dua etti.

Gözlerini papazın çadırına dikip kollarıyla kendini çekip nefes, adım, deri gıcirtısı seslerini dinleyerek ilerliyordu. Çadırdan en fazla iki metre uzakta en iyi nasıl gireceğini düşünüyordu ki – ya çadırı arkadan bıçakla yırtarak ya da riske girip çadırın eteğinden yırtarak – yanındaki çadırdan genç bir Fransız askeri çıktı; ateşin yanından geçip papazın çadırına girdi. Tartışmaya başladıklarını duydu.

Iain durup bekledi.

Baykuş sesi. Öksürük. Yaprakları titreten rüzgar. Arkasında iki Wyandot bir kadınla ilgili konuşuyorlardı. Ateşten göğe doğru turuncu alevler çıkıyordu.

Iain subayla papazın aynı çadırda kalıp kalmadığını merak ediyordu ki içerideki sesler kesilip asker tekrar ortaya çıktı.

“Bonne nuit. Père Delavay. Dormez bien.”

Ama asker kendi çadırına doğru bir adım atmıştı ki durup karanlığa doğru döndü ve direkt Iain'a bakıyormuş gibi gözükte.

Her an sıçramaya hazır olan Iain kaçmasını ya da saldırmasını söyleyen hayvan içgüdülerini bırakıp nefesini tutup öldürmek zorunda kalmamak için dua etti.

Sonra asker hızlı adımlarla, pantolonunu çözerek geldi.

Ah, Tanrım! İşeyecekti!

Bu ikisi için de felaket sebebi olamazdı.

Kımıldamaya cesaret edemeyen Iain kendisinden en fazla üç adım ötedeki askeri penisini çıkarıp Iain'ın suratına doğru işer-

ken izlemekten başka bir şey yapamadı. Sonra asker bir şarkı mırıldanarak dönüp çadırına gitti.

Iain biraz bekleyip elinden geldiğince hızlı ve sessiz biçimde hareket ederek ayağa kalkıp papazın çadırının önüne geldi, çadırın eteğini kaldırıp içeri girdi.

Gri saçlı, elmacık kemikleri çıkık ve aristokratik bir burnu olan papaz şaşkınlık ve korkuyla ona baktı. Kupkuru bir sesle fısıldadı: “*Mon dieu!*”

“Ben Iain MacKinnon ve size zarar vermeyeceğim.” Elindeki bıçağı yanlış anlayabileceğini fark ederek kınına soktu. Sonra istavroz çıkardı. “Günah işlemek üzere olduğum için beni affedin, Peder.”

* * *

Annie düzgün dikmeye özen göstererek Killy’nin hikayesini dinledi. Brendan’ın yırtık gömlek kolunu dikmek için akşam güneşinden yararlanıyordu.

“Ama malzemeler o kadar uzun süredir yolda ki bisküviler taşa döndü! Kurtlanmıştı bile.”

Ağır eğitim günlerinin ardından yemek ve gece içtikleri romla rahatlayan adamlar tanıdık hikayeye kahkahalar attılar.

Annie de üzüntüsüne rağmen güldüğünü fark etti. “Ne yaptınız? Korkunç derecede aç değil miydiniz?”

“Evet Küçük Hanım, karınlarımız zil çalıyordu. Mack büyük fiçıyı açıp kale duvarının altına koymamızı söyledi.” Doğuştan hikaye anlatıcı olan Killy hâlâ solgun yüzünde bir gülümseme ile tiyatral bir etki için durdu. “Sonra bisküvileri yumuşatmak için gülle atmamızı söyledi!”

Adamlar kahkahalarla güldüler.

Annie de onlarla birlikte kahkaha attı. “Güllerle mi?”

“Evet, Küçük Hanım. Bir düzine gülle attık ve ilk kırılan fiçıydı!”

Parmaklarını dans ettiren Dougie'nin keman sesi kahkahalarla karıştı.

Annie elişini dizine koydu. "Tekrar aramızda olduğun için çok memnunum, Killy. Senin hikayelerini seviyorum."

Killy'nin yüzü kızardı. "Sevdiğiniz şey İrlandalı cazibem, Küçük Hanım."

"Evet, o da var." Annie güldü, sandalyeye benzer çotuktan kalktı.

"İyi geceler, Küçük Hanım."

"İyi uykular, Küçük Hanım."

Sohbet eden adamların neşeli seslerini ve Dougie'nin keman sesini arkasında bırakarak yazın habercisi ılık rüzgarın içinden Iain'ın evine gitti. Bir gece balıkçılı avlanmak için yavaşça bir tür bataklığa doğru uçtu. Batıda ufuk turuncu ve pembe renkte parlıyor, akşam güneşiyle ateşleniyordu.

Iain da görebiliyor muydu? Elinde romuyla Morgan ve Joseph'in yanında oturuyor muydu? Adamları gibi hikayeler anlatıp gülüyorlar mıydı? Annie'nin onu düşündüğü gibi o da Annie'yi düşünüyor muydu? Yoksa tehlikede ve hayatı için savaşıyor muydu, hatta yaralı mıydı, ya da daha kötüsü?

Her an ölüm tehlikesiyle yaşıyorsun.

Senin için bir adım önde olacağıma söz veriyorum.

Iain on iki gündür yoktu – on iki uzun gün, on iki daha uzun gece. Tehlikeli bir görev olmadığını ve uzun sürebileceğini söylemişti ve son iki gün sonsuz gibiydi. Annie korkularını saklayıp Iain'ın her zaman gösterdiği cesareti göstermek için elinden geleni yapmıştı. Ama her gece uyumayıp Iain ve diğerlerinin güvende olması için dua ediyor, ormandaki günlerini hatırlıyordu – savaş naralarının, tüfeklerin, yere düşüp ölen adamların sesleri.

Bana verdiğin sözü tut, Iain MacKinnon. Tanrım, sözünü tutmasına yardım et!

Connor ve adamların onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu. Connor ağır görevlerine rağmen onunla kahvaltı yapıp akşam yemeği yiyecek zaman buluyordu. Killy hâlâ fiziksel işler için çok zayıftı ama dili her zamanki gibi güçlüydü ve bunu adamlara odun ve su götürmelerini emrederken kullanıyordu. Iain'ın adamları melekler gibi onunla ilgileniyorlardı – küfredip rom içen melekler; ama yine de melekler.

Onun bir Campbell olduğunu bildiklerini öğrendiğinde şaşırılmıştı. Iain ondan duymalarının en iyisi olacağını düşünerek kendisi gerçeği öğrendikten kısa süre sonra onlara gerçek adını söylediğinden bahsetmişti. Annie ondan nefret edeceklerini düşünmüştü ama aksine daha koruyucu görünüyorlardı.

Lord William üç kez onu çağırmıştı ve üç kez acil bir şey çıktığından gitmek zorunda kalmıştı. İlkinde baruthanede yangın çıkmıştı. İkincisinde asma köprü çökmüştü. Üçüncüsünde bir grup Abenaki bir saldırıya hazırlanıyorlarmış gibi ormanın kenarında belirmişlerdi ve kale savaşa hazırlanmaya başlamıştı.

Annie bu sorunların arkasında Komandoların olduğunu çok iyi biliyordu. McHugh ve Cam'in kahvaltı yaparken Brendan'la Abenaki grubundan bahsedip güldüklerini duymuştu.

Brendan “İyi yapıyorsunuz ama ateş edeceklerinden korkmuyor musunuz?” diye sormuştu.

McHugh “Sırları korumak için ateş edemezler,” diye cevaplamıştı.

“Onlar hedeflerinden çok kendilerini vururlar. Yüzlerini gördün mü?” Cam kahkahayı patlattı.

Annie Lord William'ı ondan uzak tutmak için böyle önlemler aldıklarını anlayınca şaşırılmıştı. Yakalanırlarsa mahkemeye çıkıp muhakkak cezalandırılırlardı.

Iain gitmeden önce “Sen de artık onlardan birisin,” demişti. “Hiçbiri sırrına ihanet etmez ya da sana zarar vermez.”

Annie bu ayak takımının, bu iri Komandoların arkada bıraktığı akrabalarının yerini alarak birbirleri için bir klan olduklarının farkına varmıştı. Çoğu Culloden’de babalarını kaybetmişti ve büyük bir bölümü de bir Argyll kılıcıyla ölmüştü ama yine de Annie’yi kabul etmişlerdi. Bu daha çok Iain’a duydukları sevgi ve bağlılıktan olsa da Annie memnundu.

Ama onu önemsediklerini biliyordu. Onlarla ilgili bir şey daha biliyordu – yalnızlardı ve Annie onlara arkada bıraktıklarını hatırlatıyordu. Gözlerindeki hasreti görebiliyor, evlerinden bahsederken ya da Dougie keman çalarken seslerindeki efkarı duyabiliyordu. Çoğunun sınır köylerinde bıraktıkları sevgilileri ya da eşleri ve çocukları, evlerinin etrafında huzur bulabilmek için kendi hayatlarını riske atıp düşmanlarının düşmanlarıyla savaşarak korumayı umdukları sevdikleri vardı.

Çoğu üç yıldır Iain’ın yanındaydı ve sadece Noel’de ailelerinin yanına gidiyorlardı. Buna nasıl dayanıyorlardı? Sevdiklerinden uzakta yaşamaya nasıl dayanabiliyorlardı? Eşleri ve sevdikleri hâlâ hayatta mı çoktan ölü mü olup olmadıklarını merak ederek devamlı bir korku ve endişeyle yaşayabiliyordu?

Annie’nin gözleri doldu ve gözündeki yaşlar yanaklarından süzüldü. Adamlar ve aileleri için mi, Iain için endişelendiğinden mi ağladığını söyleyemiyordu.

Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Iain’ın kendisini Stockbridge’e göndermesine izin vermeyecekti.

Connor’ın evin kapısında onu beklediğini gördü. Gözyaşlarını silmeye çalıştı ama Connor çoktan görmüştü.

Connor, Iain’ın ifadesine çok benzer şekilde kaşlarını çatıp Annie’nin omzuna güven verici şekilde omzunu koydu. “Ne oldu?”

Annie omuzlarını silkti, gülümsemeye çalıştı. “Güçlü olmaya çalışıyorum ama... Onun için endişeleniyorum.”

“Ah, hepsi bu mu?” Connor gözlerini devirdi. Sonra sırtıttı. “Belki bu yardımcı olur.”

Connor elini kaldırdı ve Annie küçük bir taç tuttuğunu gördü.

Bu beyaz kurdelelerle bağlanmış pembe, sarı ve beyaz çiçeklerden bir taçtı.

Annie tacı alıp şaşkın biçimde Connor’a baktı. “N-ne?”

“Iain’in saçına takmak için gönderdiği bir hediye. Ona güvenmeni söylüyor. Hemen giyinip benimle nehrin karşısında, ormanda seni beklediği yere gelmeni istiyor.”

Annie Connor’ın dediklerini ancak idrak edebildi. “Bu Iain’dan mı? Iain döndü mü?”

Connor’ın gülücüğü büyüdü. “Evet ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyor. Yatağında senin için bir elbise var. Acele et ve giyin! Bekliyor.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Yatmaya devam et. Neredeyse geldik.”

Onu gizleyip elbisesini korumak için koyu renkte bir örtüyle sarılmış olan Annie sandalda yüz üzeri yatarken Connor, McHugh ve Cam sandalları yüzerek nehir kıyısına çekiyorlardı. Orada, karanlığa bürünen ormanın bir yerlerinde Iain onu bekliyordu.

Yeni, yumuşak ipek elbisesine dokundu, saçındaki çiçekten tacı hissetti ve kalbi küt küt attı. Iain onunla evlenmek için bekliyordu.

Annie'nin aklında bir sürü soru vardı. Hâlâ bir papaz ya da papaz yardımcısı yokken nasıl evleneceklerdi? Döndüyse neden kampta değildi? Neden onunla gizli gizli buluşuyordu? Böyle güzel bir elbiseyi nereden bulmuştu?

Connor'a bütün bu soruları sormuştu ama Connor gülümseyerek cevap vermeyi reddetmişti. “Ah, yorucu sorularınla beni sıkıştırıp durmayı bırak da giyin! Hava kararıyor! Iain bilmen gereken her şeyi sana anlatacak.”

Annie titreyen elleriyle ve zor nefes alarak yeşil ve pembe keten elbisesini çıkarıp yenisini giymişti. Toz pembe renginde ipekten yapılmış zarif fildişi bağcıklarla işlenmiş elbise üzerine onun için yapılmış gibi uymuştu ve daha önce hiç giyilmemiş görünüyordu. Ancak bağcıkları düğümlemeyi bitirdikten sonra onun gelinliği olduğunu fark etmişti. İpek elbise üzerindeyken evlenecekti.

Sandalın kuma çıktığını hissetti, mokasenlerin suda çıkardığı

sesi duydu ve başını kaldırdığında giysileri ve saçları ıslak üç adamın iki büküm şekilde sandalı kıyıya çektiğini gördü.

Güçlü kollar onu örtüyle birlikte sandaldan çıkardı ve Connor onu hızla ağaçlığa taşıdı.

Connor “Seni o kadar uzun süre taşımasına şaşırmamalı. Bir çocuk kadar hafifsin,” dedi.

Sonra nehrin sesinin yerini ağaçların arasından esen hafif rüzgarın ve dallara konan kuşların sesleri aldı. Ormanın derinliğinde bir çimenliğe ve batan güneşe doğru açan kır çiçeklerinin yanına varana dek ilerlediler.

Ve Iain orada sağ salim bir şekilde onu bekliyordu.

Uzun saçları ıslak ve yüzü tıraşlıydı; Annie nehirde yıkandığını anladı. Üzerinde deri pantolon ve tozlukları vardı ama giydiği gömlek yeniydi. Yanında, MacKinnon tartanı bağlanmış olan kılıcı vardı.

“Iain!”

Ayaklarının üzerine basar basmaz Iain’a doğru koşmaya başladı. Kollarına atlayıp gücünü hissetti; Iain yanaklarını, alnını, dudaklarını öperken dudaklarının sıcaklığını hissetti. Annie de tadını almak için dudaklarını ayırarak onu öptü. On iki gün ve gecelik korku ve açlığı kucağının sıcaklığında unuttu.

Annie adamların gizli gizli güldüğünü duydu.

“Önce düğün, değil mi?” Morgan’ın sesiydi.

Annie yavaşça dudaklarını Iain’dan ayırdı, aklında hâlâ sorularla ama mutlu şekilde Iain’ın mavi gözlerinin içine baktı.

“Gördüğüm en güzel şeysin, tatlım. Ah, seni nasıl özledim!”

Sonra birisi öksürdü ve Fransız aksanıyla konuştu. “Başlayalım mı?”

Annie kafasını çevirdi, nefesi kesildi.

Morgan ve Joseph’in yanında siyah cüppeli, belinden haç sarkan bir adam vardı.

Katolik bir papaz.

Annie şaşırmış, kızgın, kafası karışmış şekilde Iain'a baktı. "N-ne...?"

"Özür dilerim, Peder, gelinle konuşmalıyım." Iain güçlü kollarıyla Annie'ye belinden sarıldı ve onu biraz uzağa götürdü. Sonra Iain Annie'nin çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Dilediğin gibi olmadığını biliyorum, Annie. Bana kızdığını görebiliyorum ve seni suçlamıyorum; çünkü bunu sana sormadan yaptım. Ama yaptığım şeyi *İngilizcikler* ihanet olarak görebilirdi ve bu açığa çıkarsa senin suçlanmanı istemezdim."

Öfkelenen ve düşünmekte zorlanan Annie dik dik Iain'a baktı. "Ne yaptın, Iain MacKinnon?"

Iain başparmağıyla Annie'nin yanağını okşadı. "Komutanımı kandırdım, Fransız bir papazı kaçırdım ve senden sakladım; çünkü seni korumak istedim. Hayır, beni dinle! Yakında Ticenderoga'ya gideceğim ve belki dönemem. Ben ölürsem ve sen hamileysen ne olur? Beş parasız ve utanç içinde o bebeği doğurmanı istemem. İstersen kız, bağır bana! Beni suçla! Gerekirse bana vur! Ama şimdi, burada, bu yerde benimle evlen – *hâlâ vaktimiz varken.*"

Kalbi göğsünde küt küt atan Annie Iain'ın dediklerini, hissettiklerini düşündü. Iain'ın mavi gözlerindeki endişeyi – ve kararsızlığını – görebiliyordu. Sonra aklına geldi: bütün bunları –komutanını kandırıp zor yollardan giderek kendisini tehlikeye sokmuştu – sonunda Annie'nin onu kabul edip etmeyeceğini bilerek yapmıştı.

Sonra Annie'nin içini garip bir durgunluk kapladı, öfke ve kafa karışıklığını kalbinden atarken zihni sisli gibiydi. Iain yakında savaşa gidecekti ve dönmeyebilirdi. Gerisi önemli miydi?

Yorgunluktan yüzü çökmüş, ona sıkılmış şekilde bakan papaza baktı. Sonra yaşaran gözleriyle Iain'a döndü. "Evet, Iain

MacKinnon. Seninle burada, bu yerde – hâlâ vaktimiz varken – evleneceğim.”

Iain Annie’nin elini tuttu, güven verici şekilde sıktı ve onu papazın yanına götürdü.

“Annie, bu Papaz Jean-Marie Delavay.”

Annie ne yapacağını bilemeden – daha önce Katolik bir papazla ya da Fransız’la karşılaşmamıştı – Iain’ın elini bırakıp reverans verdi. “Peder.”

“Ayağa kalk ve adını söyle, kızım.” Aksanı yoğun ama söyledikleri anlaşılırdı.

Annie birden gergin hissederek ayağa kalktı. “Leydi Anne Burness Campbell.”

“Leydi?”

Annie Morgan’ın şaşkınlıkla fısıldadığını duydu. Connor, McHugh ve Cam’in de şaşırdığını hissetti ve Iain’ın kendisine onu ilk kez görüyormuş gibi baktığını gördü.

Iain Annie’nin elini dudaklarına götürüp öptü. “Leydi?”

Bilmiyor muydu? Adından tahmin edememiş miydi? “Evet.”

Sonra Papaz Delavay konuşmaya başladı. Onlara önce eğilmelerini, sonra kalkmalarını söyledi. Papazın Latince, İngilizce ve Fransızca söyledikleri Annie’ye bir rüyadaymış hissi veriyordu. Peder onların ellerini bir MacKinnon tartanına bağladı, Annie’ye hem garip şekilde tanıdık hem de tamamen yabancı gelen duaları okuyarak istavroz çıkardı.

Ama Annie’nin tek görebildiği Iain’dı. Annie’nin titreyen ellerini tutan Iain. Yemin etme vakti geldiğinde Annie’yi yönlendiren Iain. Onu hayatı boyunca sevmeye, saymaya ve el üstünde tutmaya söz veren Iain. Annie’ye altın bir yüzük takan Iain. Annie’nin yüzünden gözyaşlarını silen Iain. Onu öpüp ayaklarını yerden kesen Iain.

Ve Annie kendisini kutsanmış hissetti.

Iain yanakları heyecandan kızarmış, başında çiçekten bir taç bulunan Annie'yi Dougie'nin kemanı ve McHugh'ın yasaklanmış kaval sesi eşliğinde Morgan'la dans ederken izledi. Annie dört eşli dansın adımlarını bilmediğinden Morgan ve Connor ona öğretmeyi görev bellemişlerdi. Komando kampındaki herkes onu alkışlarla cesaretlendiriyordu. Küçük ayaklarıyla nazik ve hafif olan Annie kolay öğrenmişti.

Iain'ın kanı romla ısınmıştı – ve arzusu da öyle. Yakında nazik ayaklarını yerden kaldırarak odasına taşıyıp yatağına yatıracak ve kocası olarak onu alacaktı. Ama kutlamayı bölmeyecekti – henüz değil.

Nöbetçi askerler dışında herkese ekstra rom söylemişti ve nehrin diğer tarafından Komando kampını görerek orada birkaç gün kalmaya karar veren Papaz Delavay için bir şişe şarap bulmayı başarmıştı.

“Bunlar senin adamların mı?” diye sormuştu.

“Adadakiler, evet.”

“Katolikler mi?”

“Evet, hepsi de. Çoğu Culloden soyundan. Geri kalanı İrlandalı.”

Gözlerinde ateşin yansıması olan papaz ellerini cüppesinin kollarına sokmuştu. “Burada olduğuma göre günahlarını çıkar-malılar – ama ifadelerine bakılırsa bu biraz zaman alabilir. Onları yanıma getirebilir misin?”

“Evet Peder, çok cömertsiniz ama bulunursanız büyük ihtimalle siz casusluk, ben de ihanet suçuyla asılırız.”

Papaz Delavay güldü. “Macera arayışıyla buraya geldim. Doğru yere gelmiş gibiyim.”

Iain bunu kardeşleri ve Joseph'le konuştuktan sonra Annie'yi Papaz Delavay, Connor, McHugh ve Cam'le yeniden nehrin karşısına göndermişti ve kendisi Morgan, Joseph ve Joseph'in

adamlarıyla güneyden, Stockbridge'den dönüyormuş gibi görünmek için ormana gitmişlerdi. Wentworth'a görevinin başarılı sonuçlandığına dair haber yollayıp kendisini bekleyen Annie'nin yanına gitmek için yüzer köprüyü geçmişti.

Adamları evlendiğini duyunca sevinçle bağırmışlardı ama Connor'ın odasından Papaz Delavay çıkınca şaşkınlıktan sesleri kesilmişti. Bazıları istavroz çıkarmıştı. Diğerleri gözlerine inanamadıkları için bakakalmıştı.

“Neden öyle ciddi duruyorsunuz?” Papaz Delavay öfkelenmiş gibi kollarını kaldırmıştı. “Bu bir düğün, değil mi?”

Dougie bir kez daha keman çalmaya başladı ve durgunluk eğlenceye döndü. Annie şimdi kendisinden pek uzun olmayan ama ayakları çevik olan Killy ile dans ediyordu. Killy Annie'yi döndürdü, heyecanla ciyaklamasına sebep oldu, sonra geri adım atıp ona en hızlı İrlandalı ayak hareketlerini gösterdi.

“Adamların onu seviyor.” Bardağında bir yudum rom kalan Joseph Iain'ın yanında duruyordu.

Wentworth Stockbridge askerlerinin rom içmelerine izin vermezdi ama çoğu bu kurala uymamıştı.

“Evet, severler.” *Ben de.*

Annie'nin artık kendisine bir eş olarak bağlı olduğunu düşünmek Iain'ın hoşuna gidiyordu. Annie bir adamın bekleyeceği her sığata sahipti; cesur, güzel, zeki, zarif ve tutkulu – evet, arzulu. Annie ormanda çok hassas görünmüştü. Iain'ın yaptığına başta kızıp şaşırmış, sonra kendisine yabancı gelen törenden korkmuştu. Öfkesini kenara bırakıp ona güvenmeye istekli oluşu, tören boyunca onu yönlendirmesi için Iain'a dönüşü onu çok duygulandırmıştı.

“Hâlâ onun bir ‘leydi’ olmasının ne anlama geldiğini anlamıyorum.”

Iain daha önceden Morgan ve Connor'ın Joseph ve adamları-

na soyluluk ve asaleti anlatmaya çalıştıklarını – ve başaramadıklarını – duymuştu. Bazılarının daha değerli veya daha iyi soydan geldiği düşüncesi Mohikanlara garip geliyordu. “Onu önemli bir kabile reisinin kızı olarak ve ‘leydi’yi de saygı ifadesi olarak düşünün.”

“Ah, o zaman atalarından aldığı büyük bir bilgi birikimi var.”

Cam gelip Killy’nin yerini alınca Annie güldü. “Benim sıram, leydim.”

Leydi Anne.

Iain babasının bir lord olduğunu fark etti. Annie’nin amcası Argyll Dükü’nün kuzeniyse Annie büyük olasılıkla bir lordun kızıydı. “Şey, hayır. İngiltere’de bu bilgiden çok güç, mal ve topraklarla ilgili.”

“Avrupalılar garip insanlar.”

“Evet, kesinlikle.” Ama Iain diğer adamların Annie’yle konuşup dans edişini izlemekten bıkmıştı. İlerledi ve Cam’i iyi huylu bir şekilde dürttü. “Karımı bırak.”

Tam kolunu Annie’nin beline atıp onu döndürmüştü ki Annie’nin nefesi kesildi ve McHugh’ın kavalından çıkan melodi boğuk bir uğultuya dönüştü.

Beklenmedik şekilde bir düzine silahlı düzenli ordu askeriyle Wentworth ve Teğmen Cooke gelmişti.

“Sanırım törenlerini böldük, Teğmen.” Wentworth soğuk bir şekilde Iain’a baktı, sonra bakışlarını Annie’ye çevirdi.

“Kesinlikle, efendim.” Teğmen Cooke de hayal kırıklığına uğramış şekilde Annie’ye bakıyordu.

Iain Annie’yi arkasına alıp öne çıktı. “Morgan, küçük prensi düğününe çağırmayı unuttun mu?”

“Ah, unutmuşum! Affedin beni, efendim.”

Cooke perişan görünürken Wentworth sadece gülümsüyordu.

“Görünüşe göre kutlamalar usule uygun. Tebrikler, Binbaşı. Ama Anglikan papazı ya da şapel papazı olmadan nasıl tamamlandı? Çünkü şapel papazına kimseyi evlendirme konusunda izin vermediğimden eminim.”

Papaz Delavay’ın Connor’ın evinde olduğunun farkında olan Iain hızlı düşündü. Papaz ortaya çıkarsa ikisi de kesinlikle asılırdı. “Albany’den tanıdığım bir papazın vekilliğiyle yapıldı.”

Wentworth bir süre için şaşkın gözüktü; sonra tekrar yüzünü maskeleydi. “Çok iyi bildiğiniz gibi Krallık, Katolik evliliklerini tanımaz.”

“Krallığın canı cehenneme!”

Hemen arkalarında bir ses yükseldi ve Iain romun adamlarının kanını aptallık noktasına kadar ısıtmadığını umdu. Annie’nin bulunduğu yerde bir çatışmayı riske alamazdı.

“Hişş!” Iain adamlarına bağırdı, sonra Wentworth’a bakıp sakince konuştu. “Çocuklarımı gayrimeşru görmeyi seçersen umurunda olmaz. Annie benim karım ve sadece benim kurallarına bağlı şekilde karım olarak kalacak. Yaşadığım sürece kimsenin onu lekelemesine ya da ona elini uzatmasına izin vermeyeceğim.”

Annie Iain’ın sesindeki gücü duydu, onunla Lord William arasındaki sessizliğin gerginleştiğini ve havanın nefret ve söylenmemiş tehditlerle ağırlaştığını hissetti. William ateşle oynadığını bilmiyor muydu? Komutan Joseph’in adamları ve korumaları etrafını çoktan sarmışlardı. Komandoların çoğu bıçaklarını kınlarından çıkarmıştı ve bir ya da ikisinin elinde de tüfekleri vardı. Çatışma başlarsa Wentworth ve adamları Komando kampından sağ çıkamazlardı.

Sonra Lord William’ın gözleri Annie’nin gözlerine kilitlendi. “Öne çıkın, Bayan Burns.”

Annie kalbinin duracağını hissetti. Bir adım attı ama Iain kolunu kaldırarak ona engel oldu.

“Ondan ne istiyorsun?”

Ama Lord William cevap vermedi. Onun yerine yavaşça Annie’ye doğru yürüdü. Sonra elini tuttu, hafifçe eğilip dudaklarına götürdü.

“Beni affedin, Leydi Anne. Daha erken müdahale edip sizi bundan kurtarmalıydım. Keşke bana güvenseydiniz...”

Annie kanının çekildiğini hissetti. Kalbi o kadar güçlü atıyordu ki sözlerinin devamını duyamadı ve yer ayağının altından çekilmiş gibi hissetti. “Tanrım!”

Annie William’ın ona uzandığını gördü ama Iain çoktan güçlü kolunu beline atıp onu kendisine doğru çekmişti.

“Sakin ol, aşkım. Sana zarar veremeyecek.” Sesi uzaktan geliyor gibiydi. “Ne istiyorsun, Wentworth?”

Annie William’ın gülümsediğini gördü. “Ona asla zarar vermem, Binbaşı; çünkü karınız görüldüğünden daha fazlası. Gerçek adı Annie Burns değil, Leydi Anne Burness Campbell ve sınırda yaşayan bir kız değil, arkadaşım Argyll Dükü’nün kuzeni.”

Annie birinin güldüğünü duydu, sonra teker teker bütün adamlar kahkahalar atana kadar yayıldı ama Annie onlarla gülemiyordu. William onun kim olduğunu biliyorsa...

“Karımın gerçekte kim olduğunu biliyorum.” Iain’ın cevabı adamların gülmekten karınlarının ağrmasına sebep oldu.

Lord William afallamış gibiydi. Annie yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi ve altında yatan öfkeyi gördü ve bu bilgiyle Iain’ı incitmeyi amaçladığını anladı. Ama tekrar konuştuğunda sesi soğuk ve sakindi ama söyledikleri Annie’nin ruhuna işledi.

“O zaman, Binbaşı, onun aynı zamanda on dört yıllık bir sözleşmeli hizmetçilik cezasına çarptırıldığını ve bir Kızılde-rili saldırısında meşru sahibi öldüğünden – dürüst olmadığı bir mesele – sözleşmesinin yenileneceğini biliyorsunuz demektir.”

“Sözleşmesinin meşru sahibi *benim!*” Iain’ın sesi geceyi sessizliğe boğmuş görünüyordu.

Annie böyle bir şeyi nasıl başardığını merak ederek şaşkınlıkla Iain’a, sonra tekrar ikinci kez şaşırmış gözüken Lord William’a baktı.

William’ın yanak kasları gerildi ve burun delikleri alevlendi. “Belgeleri göster.”

Morgan gömleğinin içinden bir tomar parşömen kağıdı çıkartıp Lord William’a uzattı. Lord William mührü kırdı ve kağıtları alev ışığına doğru eğerek aceleyle okudu.

Kafasını kaldırdığında yüzünde öfkeye dair bir iz kalmamıştı ve yerinde hafif bir gülümseme vardı. Belgeleri Morgan’a geri verdi. “Her şey usulüne uygun gibi. İyi düzenlenmiş, Binbaşı. Kesinlikle çok iyi düzenlenmiş.”

“Bu bir oyun değil, karımın hayatı.” Iain’ın sesinde nefret vardı.

“Ah, kesinlikle.” Lord William daha yumuşak şekilde Annie’ye baktı. “Artık ona ihtiyacınız yok, Leydi Anne. Dilerseniz bu evliliği feshedip sizi sefalet ve utançtan kurtararak size güzel bir yaşam sunabilirim. Gerçekten bu sınır adamına, bu *Katolik*’e, bu isimsiz, rütbesiz, yoksul adama bağlanmak istiyor musunuz?”

Annie’nin duyduğu öfke korkularını bastırdı. “Onun bir ismi var! O MacKinnon Klanı’nın reisi Iain Og MacKinnon’ın torunu, Iain MacKinnon ve ben onun yanından başka bir yerde olmak istemiyorum.”

Lord William’ın bakışları sertleşti. “Umarım tercihinizden çok çabuk pişman olmazsınız.”

Annie’nin onun gidişini izlerken duyduğu rahatlık hemen sonrasında yerini korkuya bıraktı. Lord William kim olduğunu bildiğine göre hiçbir şey onu Bain Amca’ya göndermesine engel olamazdı.

Annie kendisini rahatlatmaya çalışıp artık evli ve sözleşmesi-
nin sahibi kocası olduğundan Bain Amca'nın yapabileceği çok az
şey vardı. Ama keman yine çalmaya başlasa da Bain Amca'nın
ona zarar vermek istediğinde bunu kolaylıkla yapabileceğini dü-
şünüp korkusuna engel olamadı.

“Bana ne zaman söyleyecektin?”

Zihni boşalmış, sevişmelerinin ardından uykuya dalmak üze-
re olan Iain Annie'nin çıplak kalçasını okşadı. “Neyi, aşkım?”

Annie'nin parmakları Iain'ın göbeğindeki kıllarla oynadı.
“Sözleşmemi aldığını.”

Iain Annie'nin ne tepki vereceğini merak ediyordu. “Karar
vermemiştim. Bir yandan endişelenmemen için bu gece anlat-
mayı, bir yandan da sana hiç anlatmayıp belgeleri ateşe atmayı
düşünüyordum. Bir erkeğin bir kadına sahip olması düşüncesi
kadın için onur kırıcıdır.”

Annie başını kaldırıp yumuşak, yeşil gözleriyle ona baktı.
“Kanuna göre sahibim olduğunu düşünmenin garip olmadığını
söyleyerek yalan söyleyemeyeceğim. Ama sana güveniyorum,
Iain. Sen... hayatımı tekrar kurtardın.”

Iain Wentworth'un yüzündeki şaşkınlık ve öfkeyi hatırlayarak
derin bir tatmin duygusu hissetti. Aşağılık adam Iain ve adam-
larını Annie'nin karşısına koyarak Annie'yi onun korumasına
muhtaç bırakmayı ummuştu. “Bir kadınla gönül eğlendirmek
için çok zalim bir yol.”

“Seni koruyacağımı söylerken tam olarak bunu demek iste-
miştim.” Sonra Iain Wentworth'un ona zarar vereceğini hisse-
dip kardeşleriyle birlikte onu en iyi nasıl koruyabileceklerini
tartışmak için Joseph'le ve en iyi adamlarıyla görüşüp bir plan
yaptıklarını anlattı. O Joseph tartışmış gibi yaparak Joseph'in çe-
kilmesi ve Iain'ın onun peşinden gitmesi için bir sebep yaratmış-

lardı. Sonra, kalenin dışına çıkınca ayrılmışlardı ve Iain Joseph ve adamlarıyla bir papaz kaçırmak için kuzeye giderken Morgan onun sözleşmesini ve düğün için ona birkaç hediye almak için Albany'e gitmişti. Ticonderoga'nın kuzeyine doğru bir günlük yolculuktan sonra Papaz Delavay'la nasıl karşılaşp onu kendisiyle gelmeye nasıl ikna ettiğinden bahsetti.

"Sana anlatmadım; çünkü endişelenmeni ya da ters giden bir şeyler olursa kendini suçlamayı istemiyordum."

"Bir papazı kaçırmak – ah, Iain!" Annie Iain'a ters ters baktı. "Öldürülseydin ne olurdu?"

"Ama öldürülmedim, aşkım, ve sıkıntılarımin karşılığında güzel bir karım oldu."

"Riskli bir plandı bu, Iain. En azından güvendesin. Ama, lütfen, bir daha saklama. Ben bir kadını, çocuk değil."

Iain Annie'nin yumuşak kalçasını tutup sırttı. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Annie kaşlarını çatıp gözlerini kıstı.

Iain gülmesine engel olamadı. "Ah, pekala, daha fazla sır yok."

"Ayrıca sabah beni Stockbridge'e göndermeyi düşünme. Evet, planının bu olduğunu biliyorum ama senden ayrılmayacağım."

"Böylesi daha iyi, Annie."

"Lütfen, Iain, senden o kadar uzakta olma düşüncesine dayanmıyorum."

Iain da aynı hissettiği için yumuşadı. "Pekala. Kalabilirsin – şimdilik."

Annie gülümsedi. Sonra Iain'ın üzerine çıkıp ellerini göğsünde dolaştırdı. "Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?"

Böyle bir oyunu oynamaya hevesli olduğunu görerek şaşırın Iain inledi. Annie'ye aç olduğundan kalçalarını tuttu ve onu yukarıya doğru, misk ve baharat kokulu organı ağzına gelene kadar

kaldırdı. Aldığı zevkleri hatırlayarak pembe eti karıncalandı. İain Annie'nin inlediğini duydu.

“Doyur beni, hizmetçi.”

William kendisini tüketen öfkenin ifadesi olan titreyen kadehi soğuk şömine tabanına koydu. Oyuna gelmişti ve böyle olacağı belliydi. Şah-mat.

Binbaşı Komutan orada olmadığı sürede Joseph'le arasını düzeltmekten – tabii gerçekten tartışılarsa – çok daha fazlasını yapmıştı. Bu firarla aynı şeydi ve az da olsa kırbaçlanmayı hak ediyordu ama William baruthane yangınının, çöken asma köprü-nün ya da ‘Abenaki’ saldırısının arkasında Komandoların olduğunu kanıtlayamadığı gibi bunu da kanıtlayamıyordu.

Binbaşı çok akıllı ve yetenekliydi ve adamları da çok sadıktı.

O gece William Annie'nin gerçek adını söyleyerek Binbaşı'nın Leydi Anne'e karşı hislerini yıkmak istemişti. Binbaşı ve adamlarının ona düşman olacağından, Annie'nin yardım ve koruma için William'a dönmek zorunda kalacağına emindi. Ama Binbaşı onun adını zaten biliyordu – ve onu kabul etmişti. Annie de onu seçmişti.

Bir MacKinnon ile bir Argyll Campbell?

Mantıklı gelmiyordu. Leydi Anne Binbaşı'ya güvense de neden yalan söylemişti? MacKinnonlar ve Argyll Campbell'lar düşmandı ve Leydi Anne'in ailesi uzun süredir Krallığa bağlıydı. Neden kendisine William'dan çok daha azını verebilecek bir adamla evlenmişti? Binbaşı sözleşmesini almıştı ama William da cezasını kaldırabilirdi. Kendi sınıfına nasıl sırt dönebilmişti? William ona tüy yataklar, ipekler ve en iyi şaraplardan sunabilecekken saman, ayı postu ve birayı tercih etmişti.

William ayağa kalktı; taşları oturtmaya çalışarak peruğunu dikkatsizce tuvalet masasına atıp soyunmaya başladı. Her bilme-

cede olduğu gibi Leydi Anne’le ilgili olaylar bir düzene konulup kontrol edilebilirdi.

Belki Binbaşı tarafından kurtarılmak onu romantik fantezi-
lere sürüklemişti. Diğer türlü, William el üstünde yetiştirilmiş
bir kadının Binbaşı’yı nasıl çekici bulabileceğini anlamıyordu.
Bronz teni, Kızılderili işaretleri ve uzun saçıyla bu adam bir
barbardı. Ama kadınlar konu cinsellik olunca her zaman man-
tıklı değillerdi.

William ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp mumları üfledi.
Sonra pantolonunu ve iç çamaşırlarını da çıkarıp çıplak şekilde
yatağına uzanarak tavana baktı. Kale uyuyordu. Komando kampı
bile sessizdi.

William gözlerini kapattı, Leydi Anne’i Binbaşı’nın yatağında
düşünmemeye çalıştı ama başaramadı. Gerilip onu isteyen aletini
tutup tembelce okşadı.

Bu bilmecenin sorunu hâlâ birçok parçanın kayıp olması-
ydı. William’ın cevaplara ihtiyacı vardı ve bunu ona verebilecek
tek bir insan kalmıştı – Bain Campbell, Bute Lordu. William
Ticonderoga’daki savaş için yola çıkmadan önce o ay içinde
markiden bir cevap bekliyordu. O zaman anlayacaktı.

William biraz rahatladı.

Taşlar yerine oturuyordu.

Oyun henüz bitmemişti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**K**arım bir leydi.” Iain gür sesiyle, Annie’nin boynuna sı-
cak nefesini üfleyerek konuşunca Annie rüyalarından
uyandı. “Ve normal bir leydi bir adamın kendisine böyle dokun-
masını istemez.”

Iain elini Annie’nin bacaklarının arasına atıp vajinasını arka-
dan tutmak için kaydırıp Annie’nin en çok ihtiyaç duyduğu yere
küçük daireler halinde parmak uçlarını bastırdı. Annie zevkten
içi titreyerek tam olarak uyandı. Iain başparmağını içine soktu-
ğunda inlemesine engel olamadı.

“Mmm, görünüşe göre bu, leydinin hoşuna gidiyor.” Iain
Annie’nin kulağının altını hafif hafif ısırarak onu içten dıştan ok-
şadı. Sertleşmiş penisi beline değiyordu.

“Ah, Iain!” Zevkten içi titreyen Annie kolayca orgazma ulaştı.

Iain zevkini tecrübeli dokunuşlarıyla geciktirerek son sarsın-
tıları da tatlı bir şekilde sakinleşene kadar ona eşlik etti. Ama
Iain’ın işi bitmemişti – henüz değil.

“Leydimi dizlerinin üzerinde arkadan alırsam ne düşünür;
vahşi, sert?”

Annie Iain’ın acelesini hissedebiliyordu ve Iain’a olan ihtiya-
cı yeniden alevlenmişti. “Evet, Iain! Lütfen!”

Annie birden kendisini ellerinin ve dizlerinin üzerinde, ba-
cakları ayrılmış şekilde, Iain’ın ellerini de kalçalarını tutup ale-
tiyle içine girmeye çalışırken buldu. O sırada Annie’nin çığlıkları
Iain’ın boğuk iniltileriyle karıştı.

“Ah, Yüce Tanrım!” Iain sert, acımasız, harika ritmiyle içine
girerek onu doldurdu, ona gömüldü.

Annie testislerinin ona şapladığını, penisinin, içindeki hassas yere değdiğini hissetti. Kaygan sürtünme kavurucu ve tatlıydı. Iain'ın parmakları yumuşak, şişmiş organında geziyor, sıcak dudaklarıyla Annie'yi öpüp tenine doğru fısıldıyordu. Çifte haz neredeyse katlanabileceğinden fazlaydı.

Annie onun adını haykırdı, inledi ve rahatlamak için yalvardı. "Iain! Ah, Tanrım, Iain!"

Sonra Annie'nin içine çılgın, vahşi bir zevk ateş dalgası gibi yayıldı. İç kasları Iain'ın aletine doğru coşkuyla titreyip onu tekrar ve tekrar sardı, ta ki Iain onun adını haykırıp içinde parçalanana kadar.

İkisi de nefessiz kalarak yatağa çöktüler.

Iain sırt üstü döndü, Annie'yi terli göğsüne çekip saçlarını öptü. "Belki de benim karım o tarz bir leydi değil."

Annie kıkırdamamaya çalışarak başını kaldırdı. "Belki de... yaramaz bir leydidir."

Iain'ın tok sesiyle gülüşü Annie'yi gülümsetti. O artık Annie'yi Abenakilerden kurtaran savaş yorgunu adam değildi. Evlendikleri ay yüzünü kırıştıran gerginlik gitmişti. Daha kolay ve daha sık gülüyordu; bazen de Annie Lord William savaşa zorlamadan önceki halini gördüğünü hissediyordu. Kardeşleri ve adamları ondaki değişikliği fark etmişlerdi ve evliliğin ona yaradığını söylüyor, içtimaya en son geldiğinde onunla dalga geçiyor ve sırtarak iyi uyuyup uyumadığını soruyorlardı.

"Evet, karım yaramaz bir leydi ama yine de bir leydi." Gözlerindeki neşe üzüntüye dönerek Annie'nin elini dudaklarına götürüp öptü. "Gitmeliyim, aşkım. Bekliyorlardır."

Dışarıdan adamları onun teftişini beklerken güne başlayan Komando kampının sesleri geliyordu.

Annie gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum."

Annie Iain'ın tıraş olup giyinmesine yardım ederken Tanrı'ya

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**K**arım bir leydi.” Iain gür sesiyle, Annie’nin boynuna sı-
cak nefesini üfleyerek konuşunca Annie rüyalarından
uyandı. “Ve normal bir leydi bir adamın kendisine böyle dokun-
masını istemez.”

Iain elini Annie’nin bacaklarının arasına atıp vajinasını arka-
dan tutmak için kaydırıp Annie’nin en çok ihtiyaç duyduğu yere
küçük daireler halinde parmak uçlarını bastırdı. Annie zevkten
içi titreyerek tam olarak uyandı. Iain başparmağını içine soktu-
ğunda inlemesine engel olamadı.

“Mmm, görünüşe göre bu, leydinin hoşuna gidiyor.” Iain
Annie’nin kulağının altını hafif hafif ısırarak onu içten dıştan ok-
şadı. Sertleşmiş penisi beline değiyordu.

“Ah, Iain!” Zevkten içi titreyen Annie kolayca orgazma ulaştı.

Iain zevkini tecrübeli dokunuşlarıyla geciktirerek son sarsın-
tıları da tatlı bir şekilde sakinleşene kadar ona eşlik etti. Ama
Iain’ın işi bitmemişti – henüz değil.

“Leydimi dizlerinin üzerinde arkadan alırsam ne düşünür;
vahşi, sert?”

Annie Iain’ın acelesini hissedebiliyordu ve Iain’a olan ihtiya-
cı yeniden alevlenmişti. “Evet, Iain! Lütfen!”

Annie birden kendisini ellerinin ve dizlerinin üzerinde, ba-
cakları ayrılmış şekilde, Iain’ın ellerini de kalçalarını tutup ale-
tiyle içine girmeye çalışırken buldu. O sırada Annie’nin çığlıkları
Iain’ın boğuk iniltileriyle karıştı.

“Ah, Yüce Tanrım!” Iain sert, acımasız, harika ritmiyle içine
girerek onu doldurdu, ona gömüldü.

Annie testislerinin ona şapladığını, penisinin, içindeki hassas yere değdiğini hissetti. Kaygan sürtünme kavurucu ve tatlıydı. Iain'ın parmakları yumuşak, şişmiş organında geziyor, sıcak dudaklarıyla Annie'yi öpüp tenine doğru fısıldıyordu. Çifte haz neredeyse katlanabileceğinden fazlaydı.

Annie onun adını haykırdı, inledi ve rahatlamak için yalvardı. "Iain! Ah, Tanrım, Iain!"

Sonra Annie'nin içine çılgın, vahşi bir zevk ateş dalgası gibi yayıldı. İç kasları Iain'ın aletine doğru coşkuyla titreyip onu tekrar ve tekrar sardı, ta ki Iain onun adını haykırıp içinde parçalanana kadar.

İkisi de nefessiz kalarak yatağa çöktüler.

Iain sırt üstü döndü, Annie'yi terli göğsüne çekip saçlarını öptü. "Belki de benim karım o tarz bir leydi değil."

Annie kıkırdamamaya çalışarak başını kaldırdı. "Belki de... *yaramaz* bir leydidir."

Iain'ın tok sesiyle gülüşü Annie'yi gülümsetti. O artık Annie'yi Abenakilerden kurtaran savaş yorgunu adam değildi. Evlendikleri ay yüzünü kırıştıran gerginlik gitmişti. Daha kolay ve daha sık gülüyordu; bazen de Annie Lord William savaşa zorlamadan önceki halini gördüğünü hissediyordu. Kardeşleri ve adamları ondaki değişikliği fark etmişlerdi ve evliliğin ona yaradığını söylüyor, içtimaya en son geldiğinde onunla dalga geçiyor ve sırtarak iyi uyuyup uyumadığını soruyorlardı.

"Evet, karım *yaramaz* bir leydi ama yine de bir leydi." Gözlerindeki neşe üzüntüye dönerek Annie'nin elini dudaklarına götürüp öptü. "Gitmeliyim, aşkım. Bekliyorlardır."

Dışarıdan adamları onun teftişini beklerken güne başlayan Komando kampının sesleri geliyordu.

Annie gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum."

Annie Iain'ın tıraş olup giyinmesine yardım ederken Tanrı'ya

o gün sadece eğitim alanına gittiği için şükrediyordu. Ertesi gün savaşa gidecekti.

Annie kendisini ele geçirmeye çalışan korkuyla mücadele ederek tehlikeli bir şekilde devam etmek için hazır hissedene kadar Komando kampında kalmayı seçen Papaz Delavay'a kahvaltı götürdü. Annie papazın gitmekte isteksiz oluşunun kutsadığı ve ekmeklerini paylaştığı Komandoların Fransızları öldürüp, onlar tarafından öldürölmelerini izlemek istemediğiyle ilgili olabileceğini düşünüyordu. Onu suçlayamazdı.

Göze çarpmadan onların arasında durabilmek için bir Komando gibi giyinmiş olan papazın küçük bir kulübesi vardı ve günlerini dua edip akşamlarını adamlarla konuşarak, günahlarını çıkartarak ve çoğunun pek bilgili olmadığı inanç konusunda onları bilgilendirerek geçirmişti. Papaz, Annie'nin Katolik bir papazdan ya da bir Fransız'dan olmasını beklediği gibi bir adam değildi. Ona büyükbabasını hatırlatıyordu – ama büyükbabası Papaz Delavay'ın yemekler ve kalede pek şarap bulunmaması hakkında şikayet ettiği kadar hiçbir şey hakkında şikayetçi olmazdı.

Annie'nin ona getirdiği sosis ve bisküvilere göz ucuyla bakarak “İngiliz olsam sadece yemek için teslim olurdum,” dedi.

“O kadar kötü olamaz!” O günlerde kamp yemeklerinin kokusunun bile midesini bulandırdığını itiraf etmek istemese de güldü.

Papazın bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olunca hastaneye gidip sabahını merhemler yaparak, bandajlar sararak ve doktora ilaçları ile aletlerini toplamasında yardımcı olarak geçirmişti. Ticonderoga'ya saldırı için binlerce düzenli ordu askeri ve köylünün kamp kurduğu William Henry Kalesi'nin kalıntılarında küçük bir çadırdan hastane kuracaktı. Annie de gidip ona yardım etmek istese de Iain bunu yasaklamıştı.

Iain neredeyse öfkeli görünerek, “Seni Stockbridge’e göndermedim, Annie, ama bu konuda sözünü dinleyeceğimi sanma,” demişti. “William Henry kanlı bir yer; yoksa unuttun mu? Oraya yanaşmana izin vermem!”

Böylece, dua etmekten başka çaresi kalmayan Annie savaşı hastalar, yaralılar ve az sayıda düzenli ordu askeriyle kalede beklemeye başlamıştı.

Her bir kavanozun mühürlendiğinden emin olarak deri paketlenmiş küçük kavanozları tahta sandığa yerleştirdi. Sıcaktan elbisesi üzerine yapıştıyordu ve göğüslerinden aşağıya ter akıyordu. Baş döndü ve Iain ile adamlarının o havada nasıl eğitim gördüğünü merak etti. Sonra muhtemelen sıcağa alışkın olduklarını düşündü. Sonuçta çoğu orada büyümüştü. O sofrada otururken, el işi yapıp serin, yağmurlu İskoçya’da derslerine çalışırken Iain ateş etmeyi, arı kovanlarından bal çalmayı – döndüğünde Annie için kullanacağı bir beceri – öğreniyordu.

Iain dönecekti.

Dönmeliydi.

Annie onsuz bir hayat düşünemiyordu.

O ay Annie’nin en güzel zamanlarıydı. Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Bazen böyle bir mutluluğun gerçek olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Her sabah onun kollarında uyanıyor, her gece onun sevgisine doyarak uyuyordu. Gün içinde ikisinin de görevleri olsa da – Iain önlerinde savaş için adamlarını eğitiyordu; Annie hastanede hasta ve yaralılarla ilgileniyordu – akşam konuşacak, sevişecek ve hayal kuracak vakitleri oluyordu.

Iain ona klanından, Joseph ve kardeşlerinin sınırda yetiştiğini anlatırken Annie annesini, babasını, kardeşlerini ve Rothesay’daki topraklarının güzelliğini anlatıyordu. Gecenin geç saatlerinde Iain Albany’nin kuzeydoğusundaki çiftliğinden ve savaş bitip

tekrar özgür olduğunda bir gün orada Annie için yeni bir ev inşa edeceğinden bahsetmişti.

Ama bu sözler ne kadar mutluluk verici olsa da savaşın gölgesi her zaman üzerlerindeydi ve Annie mutluluklarının kısa sürebileceğini biliyordu. Annie Iain için duyduğu endişesini bir kenara itip birlikte geçirdikleri zamana gölge olmasını engellemek için elinden geleni yapmıştı. Ama vakit yaklaştıkça korkularını bir kenara itmek imkansızlaşıyordu.

Ya yaralanırsa, esir alınır ya da öldürülürse?

Iain'ın vücudunun her yerini tanıyordu ve çoğu adamlardan çok daha güçlü olsa da derisi ve kasları mermiye, bombaya ya topun gücüne dayanamazdı. Babasının ve kardeşlerinin kendi kanlarının içinde öldüğü gibi Iain'ın da parçalanmış halde yerde yattığını düşünmeye dayanamıyordu.

Peki ya Morgan, Connor ve Joseph? Onlardan biri kötü bir şekilde yaralanır ya da öldürülürse Iain kendisini suçlu hissederdi ve içini parçalayan üzüntüyü sonsuza dek taşırdı. Peki adamlar? Hepsinin hayatta kalması imkansızdı.

Annie gözlerinin yaşardığını hissetti ve buna engel olmaya çalıştı. Adamların gösterdiği cesareti gösterebilirdi. Hayatlarını riske alanlar onlardı, Annie değildi.

Bay Blake küçük çanak çömlekleri göstererek Annie'ye "Bayan MacKinnon, sanırım bunlar da o sandıkta gitmeli," dedi.

Annie kalkıp ona doğru yürüdü. Ama yer onu çekiyormuş, ovalanmış tahtalar üzerine geliyormuş ve oda etrafında dönüyormuş gibi hissediyordu. Son gördüğü şey Bay Blake'in şaşkın yüzü oldu.

Iain General Abercrombie'nin gözlerine baktı ve kendisini daha kaç kez tekrar etmesi gerektiğini merak etti. "Ağaç engeli en az altı adım yüksekliğinde ve onun on beş adım öncesine bel hiza-

sında çalı çırpı yığılı. Altı bini eğitimli düzenli ordu askeri olmak üzere yaklaşık on altı bin adamdan oluşan bir ordumuz var. Becerilerini yabana attığınızı düşünüyorum, Binbaşı. Komandolar Majesteleri'nin ordusunda işe yarayan tek adamlar değildir.”

Ama Iain susmadı. “İngiliz düzenli ordu askerleri uçamazlar ve mermi yediklerinde Komandolar kadar hızlı ölürler.”

Diğer subaylar etrafında rahatsız bir şekilde hareket ettiler ve general mavi gözleriyle açıkça kızgın bir şekilde ona baktı.

Sonra Wentworth konuştu. “Korkarım ki Binbaşı MacKinnon’la aynı fikirdeyim, General. Ağır top ateşi çok fazla kayıp olmadan siperlerini bozmanın anahtarı.”

Iain Wentworth’a baktı. İkisi Iain’ın düğün gecesinden beri pek konuşmamışlardı. Wentworth emirlerini Cooke aracılığıyla vermişti ve Iain’ı odasına sadece birkaç söz söylemek için çağırmıştı. Aşağılık adamın yenilgiye uğramaya alışık olmadığı ve bundan hoşlanmadığı belliydi. Abercrombie karşısında Iain’la aynı tarafta olduğu gerçeği, aşağılık bir adam olduğu kadar aptal olmadığını da gösteriyordu.

“Pekala.” Abercrombie sinirli şekilde burnundan soludu. “Topçular burada olacak.”

Iain General’i stratejisini özenle anlatırken dinledi ve Abercrombie’nin malzeme aktarıp ordunun ihtiyaçlarını karşılamak konusunda oldukça yaratıcı olsa da savaş hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini anladı. Kaleyi almaları bir mucize olurdu.

Iain üç yıldır her günün hayatının son günü olabileceğini bilecek savaşla yatıp savaşla kalkmıştı. Savaştan birkaç saat önce bir adamı sıkıştıran korkuyu çok iyi biliyor; dehşetin soğukluğunu tanıyordu. Ama Ticonderoga’nın düşüncesi ona başka türlü korkular da veriyordu. Bu kez bir şey farklıydı ve nedenini tahmin etmek zor değildi.

Annie.

Iain'ın aklına gelebilecek son şeydi. Elma yeşili gözleriyle, altın sarısı saçlarıyla, tatlı gülüşüyle, insanı kendine getiren kahkahasıyla, kaybettiğini fark etmediği ışığı ve umudunu ona geri vererek Iain'ı gafil avlamıştı.

Daha önce bir kadına bu kadar yakın olup onun her düşüncesi ve hissi Iain için böylesine önemli olmamıştı. Kalbi, bedeni ve ruhu daha önce herhangi birine böyle ait olmamıştı. Hayallerini veya geleceğini daha önce hiç bu kadar önemsememişti.

General parmağıyla George Gölü, Sabbath Day Noktası'nı göstererek "Kuzeye doğru devam etmeden önce burada kamp kuracağız," dedi.

Adamlar başlarını sallayarak onayladılar.

Bu adamların çoğu hiç William Henry'nin kuzeyinde bulunmamışlardı ve Iain karşılaştıkları şeyle ilgili bir fikirleri olduğundan şüpheliydi. Uygun şekilde yönlendirilmezlerse tek başına orman bile mağlup gelmelerine yeterdi.

"İkmal trenleri..."

Wentworth'un çalışma odasının kapısı açıldı ve Brendan nefessiz kalmış şekilde içeri girdi. Hafifçe reverans verdi. "Beni affedin ama Mack için acil bir mesajım var."

General önce Brendan'a, sonra Iain'a baktı ama Wentworth konuşması için başını salladı.

"Doktor, Annie'nin fenalık geçirdiğini söyledi!"

Iain çıkmak için izin bile istemedi.

Annie uyandığında küçük hastane yataklarından birinde yatıyordu ve Bay Blake endişeli şekilde kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Ne... oldu?"

"Bayıldın." Serin, ıslak bir bezi Annie'nin alnına bastırdı.

"Bayıldım mı?" Annie'nin kafası karışık.

Teslimiyet

“Yaşlı kalbimin yerinden çıkmak üzere olduğunu söylemeliyim. Ama ateşin yok. Nasıl hissediyorsun?”

“Biraz başım dönüyor. Bayıldım mı?” Daha önce hiç bayılmamıştı.

“Evet, öyle. Karnın tok muydu?”

“Yemek yiyecek halim olmadı. Hava çok sıcak.”

“Ağrın var mı? Başın ağrıyor mu?”

“Hayır.” Annie yavaşça kalktı. “Sıcaktan olmalı. Alışkın değilim.”

“Belki.” Doktor ikna olmuş görünmüyordu. “Son kez ne zaman âdet oldun?”

Açık açık sorulan soru yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Daha önce bir erkekle bu tarz şeyler hakkında konuşmamıştı. Ama hatırlamaya çalışınca bir ay geciktiğini fark etti. Şaşkınlıkla elini karnına götürdü.

Olabilir miydi? Bu kadar çabuk?

“Sanırım nisan sonuydu.”

“Haziranın son haftasındayız.” Doktorun alnındaki çizgiler yumuşadı ve sonra gülümseyiverdi. “Sanırım, Bayan MacKinnon, hamilesiniz.”

“Bir bebek?” Iain güzel yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapı girişinde duruyordu. Sonra endişe ve merak dolu gözlerle Annie’ye baktı. “Annie?”

Annie duygulandı ve boğazı düğümlendi – hamile olduğu için şaşkın, Iain’ın bebeğinin karnında büyüdüğünü düşünerek neşeli, Iain’ın gözlerindeki açık hevesle hassas hissediyordu. Annie onu hiç bu kadar şaşkın ya da umutlu görmemişti.

Annie konuşmadı, Iain’a elini uzattı.

Bay Blake gülümseyerek ayağa kalktı. “Doğum kışın ortalarında olacak.”

Iain Annie’ye kırılgan bir şeymiş gibi bakıyordu. “O hamile mi?”

“Kesinlikle. Kadın hamileyse ilk zamanlarda başı döner ya da midesi bulanır. Biraz istirahat etsin, geçer.”

Iain ona tekrar baktığında gözlerindeki şefkat Annie’nin nefesinin kesilmesine sebep oldu. “Anlamamış mıydın?”

Annie kendini aptal gibi hissetti. İşaretleri nasıl fark etmemişti? “Ha-hayır. Korkunç sıcaklardan olduğunu sanıyordum.”

Iain Annie’nin elini sıktı, gülümsedi. “Seni ferahlatmalıyız.”

“Bayan MacKinnon, yardımlarınız için teşekkür ederim ama bugünlük buradaki işiniz bitti. Öğleden sonranızı yatarak geçirmenizi tavsiye ederim.”

Annie yataktan kalkacaktı ki Iain onu kollarına aldı.

“Doktor dinlenmeni söylüyorsa dinleneceksin. Teşekkürler, doktor.”

Askerlerin ve Komandoların arasından o şekilde geçmek garipti; çünkü kendini iyi hissediyordu ama Iain onu yere bırakmıyordu.

“Sadece bayıldım, seni aptal. Şimdi oldukça iyi hissediyorum. Beni taşımana gerek...”

“Hişş, aşkım.” Iain dudaklarını Annie’nin şakağına bastırdı, yumuşak bir sesle “Seni taşımayı seviyorum. Yapabiliyorken bunun tadını çıkarmama izin ver,” dedi.

Annie birden endişelendi, Iain’ın söylediği korkunç gerçek aklına geldi ve neşesi acı tatlı bir hal aldı. Ertesi gün Iain savaşa gidiyordu. Çocuğunun doğumunu görecek kadar yaşayamayabilirdi.

Annie başını Iain’ın omzuna koydu ve gözlerini kapattı.

Iain Annie’nin soyunmasına yardım etti, onu ferahlatmak için serin bir bezi teninde gezdirerek elini karnının üzerinde tuttu ve uyuyana kadar onunla kaldı. Oğlunun ya da kızının Annie’nin içinde büyüdüğünü düşünmek onu her geçen dakika daha çok şaşırtıyordu.

Annie gözleri kapalı şekilde gülümsedi. “Mutlu musun?”

Iain konuşmaya çalıştı. “Tanrı’dan böyle bir lütuf beklemiyordum, Annie.”

Annie hiç yorgun olmadığını söyleyerek itiraz etse de kısa sürede uykuya dalmıştı. Iain üzerine bir örtü örtmüş, yanağını öpmüş ve isteksizce yanından ayrılmıştı. Sonra akli Annie’yle ve taşıdığı yeni hayatla ilgili düşüncelerle dolu olan Iain savaş meselesine geri döndü.

Iain subaylarına “Savaş planımızda bir aksilik oldu. Liderimiz bir aptal ve düşmanımız iyi hazırlanmış,” dedi. “Görevimiz emirlerimizi yerine getirmek – ve Dadı Crombie’nin stratejisiyle ölmek için daha iyi bir planla hazır olmak.”

Kendisinin dile getirdiği itirazlar üzerine Abercrombie’nin hücum hattını anlattı. Komandolar kalenin çevresindeki her yeri biliyorken neden orduyu yönlendirmiyordu? La Chute Nehri’nden bir saldırıda şanslarının daha çok olmasına rağmen neden ağaç engeliyle uğraşacaklardı? Neden bütün orduyla düşmanların onların hareketlerini gözetleyebileceği kıyıya çıkacaklardı ki?

Iain verebileceği tek cevabı verdi. “Çünkü Abercrombie hedefe ateş etmemizi izlemekten keyif alsa da taşralılara Komandolar kadar iyi dövüşmeleri konusunda güvenmiyorlardı.”

Connor öğrenerek homurdandı. “O zaman o da Braddock kadar aptal!”

Abercrombie’nin planı üzerinden işe koyuldular, zeminin yapısı ve kalenin düzenini düşünerek yolunda gitmeyen bir şey olursa neler yapacaklarını tartışılar.

Iain ancak konsey bitip diğer subaylar gittiğinde Morgan, Connor ve Joseph’e haberi verdi.

“Annie hamile.”

Üçü de önce ona bakakaldılar, sonra güldüler.

Connor Morgan’a döndü. “Söyle bana kardeşim, sence ürünü

yapan çiftçinin tohumlarının kalitesi ve küreğinin gücü mü; yoksa üzerine ektiği arazinin zenginliği midir?

Morgan ve Joseph kahkaha attılar.

Sonra Morgan cevapladı. “İkisinin de etkisi var. Ama bu durumda kardeşimizin küreğini gördüğümü ve benim kadar güçlü ve büyük olmadığını söylemem gerekiyor.”

Connor “Benimki kadar da değil,” diye ekledi.

“...yani üzerine ektiği arazi iyi olmalı, kesinlikle iyi bir arazi.”

Iain onlara küfür etmek üzereydi ki Joseph elini Iain’ın koluna koyup Mohikan dilinde konuştu. “Çocukların şakalarının canını sıkmasına izin verme. Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Dönmezsen onunla ve çocukla ilgileneceğimizi biliyorsun.”

Iain başını salladı ve tuttuğunu unuttuğu nefesini verdi. Sonra Papaz Delavay’dan benzer bir söz almaya gitti. Ne kardeşleriyle Joseph’in bakışmalarını gördü, ne de birbirlerine ettikleri yeminleri duydu – dördünden biri Ticonderoga’ya dönecekse bu Iain olacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie uyandığında sersem gibi hissediyor ve midesi bulanıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, giyindi ve Iain'ın odasındaki kapıyı aralayıp dışarıya baktı. Dougie o gece keman çalmıyor, tüfeğini temizliyordu. Diğerleri de sessizce konuşarak tüfeklerini temizliyor, kılıç ve süngülerini keskinleştiriyor, barutluklarını yeniden dolduruyor ve eşyalarını topluyorlardı.

Iain aralarından geçerken her biriyle konuşuyor, çantalarını kontrol ediyor, sorularına cevap veriyor ve onlarla şakalaşıyordu. Iain'ın adamlarına güven verdiğini, onlarla konuşurken adamların yüzlerinin ışıldadığını gördü. Iain tıpkı bir İskoç lordu gibi gücünü onlarla paylaşarak onları önemsedğini gösteriyordu.

Peki bir İskoç lordunun karısı ne yapardı?

Orada durup ağlamazdı, Annie.

Annie gözyaşlarına engel olmaya çalışarak Iain'ın çantasını yatağa döküp parmaklarını eşyalarının üzerinde dolaştırdı – tüfekleri, barutluğu, tartan sarılı kılıcı, taşıma kayışı, matarası. Mataradan ilk içtiği, kılıcının sapına dolanmış tartandaki MacKinnon renklerini ilk gördüğü, çantasını karıştırırken onu ilk izlediği günün üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi.

O günler karanlık ve korkunç günlerdi ama onu Iain'la karşılaştırmıştı. O günleri hiçbir şeye değişmezdi.

Sonra Annie'nin aklına birden bir fikir geldi ve bıçaklarından birini aldı, saçından bir tutam kesip bir ucundan bağladı, Iain'ın atımlarını koyduğu keseye koydu. Iain'ın parçası rahmindeydi ve Annie'nin bir parçası da Iain'la gidecekti.

“Gittiğimi görmeye istekli misin?”

Annie şaşkın biçimde döndü. “Öyle bir şey söylemedim!”

Iain arkasından kapıyı kapattı, Annie’nin yanına gidip onu kendisine doğru bastırdı. “Ah, Annie, affet beni. Bir askerin savaşa gitmeyi hafife almak için yaptığı bir alışkanlık.”

“Bence hiç komik değil!” Annie’nin üzüntüsü sesinin huysuz ve kızgın çıkmasına sebep oluyordu.

Iain Annie’nin alnını öptü, ona daha sıkı sarıldı. “Bu gece hâlâ bize ait.”

Annie Iain’a iyice sokulup bu düşünceye tutundu. “Evet, bu gece hâlâ bize ait.”

Iain’ı çantasını toplarken izledi ve Iain Annie’nin kar ayakka-bılarını ve ayı postu ceketini düzenle koyduğunu görünce onunla birlikte güldü.

“Bunlara ihtiyacım olacağımı düşünmemiştim.”

Sonra kızarmış biftek ve haşlanmış patates yediler. Iain tatlı sözlerle Annie’yi yemeğe ikna ederek bulanana midesinin itirazlarına rağmen onu küçük lokmalarla besledi.

Ama Annie onunla yalnız kalmayı istese de Iain’ın dikkatini vermesi gereken çok şey olmalıydı ve yemekleri sürekli bölünüyordu.

Önce Morgan geldi. “Bize verdikleri çakmaktaşları tüfeklere uymuyor.”

“Abercrombie’nin aşağılık levazım subayına yolunuza çıkar-sa onu testislerinden vurmanızı emrettiğini söyleyin ve sonra ihtiyacım olanı alın.”

Sonra Connor geldi. “McHugh üç düzenli ordu askeriyle kavga etmiş; sonra onu muhafız binasına atmışlar.”

“Ah, Tanrı aşkına! Bırakın da orada biraz korksun. Yarın sabah çıkarırlar.”

Brendan ve Killy öfkeli görünüyorlardı. Killy ikisi adına ko-

nuştı: “Burada kalacağımız söylendi, Mack. Bizi burada bırakıyor olamazsın!”

Iain Annie’nin elini sıktı. “Bizimle Ticonderoga’ya gelmeyeceğiniz doğru; ama sizi zayıf bulduğumdan ya da size savaşta güvenmediğimden değil. Sizin için başka bir görevim var. Benim için Papaz Delavay ve Annie’yle ilgilenmenize ihtiyacım var. Henüz saklıyoruz ama Annie hamile.”

İki Komandonun öfkeleri gülücüklere döndü ve Iain onlara bu görevde güvenebileceği adamların sadece onlar olduğunu ve Annie’nin korumanın yanı sıra hassas bir durumda olduğundan evle ilgili de fazladan yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

“Size güvenebilir miyim?”

Brendan ciddi bir ifadeyle sertçe başını sallayarak onayladı: “Evet, Mack.”

Killy güldü. “Bebeğe benim adımlı vereceksiniz tabii ki.”

Iain eliyle odadan çıkmalarını işaret etti. “Aptal İrlandalı!”

Annie konuşmak için adamların gitmesini bekledi. “Hevesini kırdın.”

“Hevesini kırmaya çalışmıyorum, Annie.” Iain Annie’ye bir süre ciddi bir şekilde baktıktan sonra sırtıttı. “Ama izle – bebeğin henüz sır olduğunu söyledim; yani göz açıp kapayıncaya kadar bütün Komando kampı öğrenecek. İşkence altında bile olsa İngiliz askerlere ya da Fransızlara bir şey söylemeyecekler ama Komandolar bir sırrı birbirlerinden saklayamıyorlar.”

Gerçekten de Iain yemeğini bitirdiğinde – Annie bir lokma daha yemeyi reddetmişti – ikisinin yanlarına gelmesi için bağııyorlardı.

Iain Annie’nin utandığını hissederek kolunu onun omzuna atıp onunla birlikte çıktılar.

Adamlar tezahürat ettiler. Sonra teker teker öne çıkıp Annie’nin önünde şapkalarını çıkararak ona ve doğacak bebeğine iyi dilekte bulundular.

“Uzun ömürlü ve mutlu olsun.”

“Teşekkürler, Cam.”

“Bebeğe ve sana uzun ömür ve sağlık dilerim.”

“Teşekkürler, Forbes.”

“Bir kızsız senin güzelliğini, bir erkeğe babasının cesaretini alsın.”

“Teşekkürler, Dougie.”

Adamları Annie’yi ve doğmamış çocuklarını kutsarken Iain izledi. Adamlarının Annie’ye değer verdiğini biliyordu ama bunu beklememişti. Hepsinin de geri dönemeyeceğini fark edince boğacı düğümlendi. Sonra anladı. Çirkinlik ve ölümden önce adamları güzellik ve yeni bir yaşama saygılarını sunuyorlardı.

Kendi üzüntü ve endişesine rağmen zarıf ve minnettar şekilde onları karşılayan Annie ağlamak üzere olsa da onlara gülümseyerek cevap vererek tam asil bir leydi olduğunu gösteriyordu. Ama Annie adamlarını mutlu etse de Iain onu kendisine istiyordu.

Sonra adam da kutsadıktan sonra Iain Morgan’ı kenara çekti. “Komutayı...”

“Bana veriyorsun, tamam, biliyorum. Ona git, Iain.”

Adamlarına iyi dinlenmesini söyleyen Iain Annie’yi yeniden içeri sokarak kapıyı arkalarından kapattı. Sonunda yalnızlardı.

Annie kollarını kendisine sarmıştı ve yüzü düşmüştü; titreyen mum ışığında küçük, kırılgan ve korkmuş gözüküyordu. Annie titrek şekilde nefes aldı ve Iain ağlamamaya çalıştığını fark etti.

Annie’yi kollarına alıp saçlarını öptü. “Gel, Annie.”

“Be-ben de senin gibi güçlü olmaya çalışıyorum ama...” Annie’nin sesi çatlak çıkıyordu.

“Mohikanlar bir kadının gücünün bir kısmının gözyaşlarında yattığına inanırlar. Ağlamaktan utanma, aşkım. Gözümde daha küçük görünmeyeceksin.”

Annie yanakları ıslak şekilde, parıldayan yeşil gözleriyle

Iain'a baktı. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum, Iain MacKinnon."

Iain Annie'nin endişesini anlıyordu; çünkü o da Annie'nin çocuğunu onsuz doğuracağı düşüncesine dayanamıyordu. Ama bunu ona söylemiyordu. "Ölmek gibi bir niyetim yok, Annie."

"Unuttur bana, Iain! Unutmaya ihtiyacım var – bir süreliğine de olsa."

"Tamam."

Iain Annie'yi rahatlatmak için yüzünü öperek gözyaşlarının tuzlu tadını aldı. Ama dudaklarının ona değdiği anda ona olan ihtiyacı arttı. Yumuşaklığın yerini direncini kıran bir sertlik aldı. Iain bir elini Annie'nin saçına attı, ağzını kendisine göre ayarladı; sertçe ve asılmak üzere olan bir adamın umutsuzluğuyla öpmeye başladı. Annie de inleyerek Iain gibi ateşli bir şekilde onu öptü.

Birbirlerini iyi tanıyorlardı; ellerini bağcıklara atıp deri ve keten giysilerini çıkararak zevke en doğru yoldan, en hızlı şekilde ulaşmaya çalışıyorlardı. Kolları bacakları dolaşık, bedenleri birleşip rahatlamak için sabırsız, çıplak bir şekilde yattılar. Annie hevesle onu beklerken Iain aletini tuttu.

"Annie, aşkım!" Annie'nin verdiği yapışkan, sıkı his Iain'ın nefesini kesti; içini yakıp testislerini gerdi.

Annie Iain'ın adını haykırdı, bacaklarını beline sardı; ellerini sırt kaslarında ve kalçalarında dolaştırarak içine girerken ona tutunup masaj yaptı. "Ah Iain, sana ihtiyacım var!"

Çoktan doruğa yaklaşan Iain Annie'siz zevk bulmamaya kararlı şekilde aletini Annie'nin yapışkan ve şişmiş organına sokup hareket ettirdi. Annie uzun süre derin derin inledi; Iain ritmine devam ederken Annie'nin iç kasları onun etrafını sardı.

Iain Annie'nin yanaklarına, dudaklarına, boynuna doğru üfleyerek İngilizce, İskoçça ve Mohikan dilinde sevgi sözcükleri mırıldandı. "Bana gel, aşkım! *Tha gràdh agam ort! Nia ktachwahren!*"

Sonra Annie'nin nefesi kesildi ve Annie tırnaklarını Iain'ın omuzlarına geçirip gözlerinden yaşlar gelerek Iain'a doğru yükseldi. "Iain!"

Kendinden geçerken güzel yüzünde mutluluk ve üzüntüsü birbirine karışan Annie Iain'ın gördüğü en güzel şeydi. Annie'nin mutlulukla kendinden geçişi Iain'ın kontrolünü ele geçirdi ve dudaklarında onun adıyla Annie'nin kendinden geçişine katıldı.

"Iain?"

"Mmm?"

"Kız olursa ona annemizin adını vermek istiyorum – Mara Elasaïd."

"Güzel bir isim. Erkek olursa?"

"O zaman babasının adını veririz."

"Ah peki, güzel fikir. Peki onun adı ne?"

"Sensin, aptal!"

Annie gecenin geç saatlerine kadar Iain'ın göğsünde yatıp uyanık kalmaya çalıştı; çünkü şafakta Iain'ın gideceğini biliyordu. Iain'ın yavaş nefesini ve düzenli kalp atışlarını dinledi; teninin sıcaklığının, kaslarının sertliğini, göğüs kıllarının yanağına değişimin verdiği hissin tadını çıkardı. Iain çok güçlü, canlı ve hayat dolu hissediyordu ve Annie herhangi bir şeyin onun hayatına mâl olacağını zalimce ve korkunç buluyordu.

Yumuşaklığa vakit ayırıp en küçük zevklerin tadını çıkararak iki kez sevişmişlerdi. Annie Iain'ın dokunuşunda, kokusunda, teninin tenine değişimin verdiği mutluluktan zevk alıp dokunarak, tadarak, görerek ve koklayarak Iain'ın her yerini hafızasına kazıdı. Iain'ın verdiği her şeyi almış ve ondan hiçbir şeyi esirgememişti.

Kalbinin böyle bir duygu fırtınasına dayanması gerçekten

mümkün müydü – eşit derecede üzgün ve neşeli, endişeli ve umutlu? Aşkın böyle dertli ya da mutluluğun üzüntü kaynağı olabileceğini bilmiyordu. Ama bu fırtına bütün benliğiyle – vücudu, aklı ve ruhuyla – Iain’ı sevmekse bunu kabul ederdi.

“Annie?” Iain dudaklarını Annie’nin yanağına bastırdı.

Annie’nin gözleri açıldı.

Çoktan pantolonunu giymiş Iain yatağın kenarında duruyordu. Arkasındaki pencereden doğan güneş pembe pembe parlıyordu.

Annie doğruldu. “Hayır!”

Iain Annie’nin yüzüne düşen saçları yumuşakça itti. “Güzel uyudun. Kendini suçlama.”

Annie odundan yapılmış gibi hissederek kalktı. Sonra, birçok kez yaptığı gibi Iain’a kemerini, silahlarını, bıçaklarını vererek Iain kocası olarak değil, savaşa hazır bir savaşçı olarak önünde durana dek ona tıraş olup giyinmesinde yardım etti.

Morgan, Connor ve Joseph dışarıda duruyordu.

Evlerin ardında adamları bekliyordu.

Joseph Annie’yi kucakladı. “Senin ve bebeğin için dua edeceğim.”

“Ben de senin için.”

Sonra Connor Annie’yi kendine çekip yanağından öptü. “Kendine dikkat et ve endişelenme. Iain’a göz kulak olacağız.”

“Kendine dikkat et, Connor MacKinnon.” Annie gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Bebeğimin amcalara ihtiyacı olacak.”

“Korkma, Annie. Her şey güzel olacak.” Morgan Annie’ye sıkıca sarılıp yanağından öptü ve fısıldadı. “Onu sana geri getireceğim.”

“Dikkatli ol, Morgan. Lütfen, dikkatli ol!”

Sonra üçü Annie’yi Iain’la bırakarak uzaklaştılar.

Iain Annie’ye döndü, son kez Annie’ye sarıldı. “*Tha mórán ghràdh agam ort, dh’Annaidh.*” Aşkım seninle, Annie, ve her zaman öyle olacak.

William önceki hafta, düzenli ordu askerleri kuzeye ilerlemeden Londra'ya bir mektup göndermişti. Mektupta Ticonderoga'da başarısız olunursa onun Majesteleri'ne verilmesiyle ilgili talimatla birlikte Ticonderoga'nın genel planlarıyla ilgili endişelerinden bahsetmişti. Mektup sadece William'ın Abercrombie'den daha yetenekli bir stratejist olmadığıнын, aynı zamanda günü kurtarmaya çalıştığıнын – ve böyle yaptığı için geride tutulduğunun – kanıtı olacaktı. Büyükbabası öfkelenecekti.

Abercrombie Ticonderoga'da galip gelmezse generallik görevi sona erecekti. William bunu sağlayacaktı.

William peruğunu düzelterip pudralamaya başladı.

Ama artık görünüşe göre Abercrombie William'a iyilik yapmıştı; çünkü William Leydi Anne ile ilgili bütün sorularının cevabını almak üzereydi – Binbaşı MacKinnon ile çoğu adamının orada olmadığı bir zamanda. Morgan'ın geride bıraktığı bir avuç hasta ve yaralı Komando ile Stockbridge'li savaşçı Leydi Anne'in hâlâ yasal koruyucusu olan Bute Lordu'na engel olamazlardı. Campbell yasal olmayan evliliğini iptal edip onu İskoçya'ya geri götürmek isterse kimsenin onu durdurma yetkisi yoktu.

Tabii ki William Annie'yi William'a bırakacak farklı bir eylem planı seçmesini umuyordu.

William büyük bir bölümü gerçeği yansıtan hikayesini hazırlamıştı. Leydi Anne sınırda ölümden kurtarılmıştı ama gerçek adını söylememişti. William onu ne yazık ki Binbaşı MacKinnon'la tehlikeli evliliğine engel olamayacak kadar geç tanımıştı. Campbell yeğeni ona yalan söylediği için bundan William'ı sorumlu tutamasa da William özür dileyecekti.

Sonra William sorularını soracaktı. Leydi Anne sınıra nasıl gelmişti? Nasıl satılmıştı? Kim olduğunu neden saklamak istemişti?

Amca ile yeğenin bir araya gelmesinin yanında alacağı cevaplar şüphesiz eğlenceli bir akşamüzeri geçirmesini sağlayacaktı.

William ellerindeki pudrayı temizledi, fazlalıkları ortadan kaldırmak için peruğu hafifçe sallayıp aynanın karşısında yeniden taktı. Görünüştünden tatmin olunca aşağıdaki ofisine inip cepheden gelen mektuplara bakmaya başladı. En yenisi, 5 Temmuz akşamı gelen, ordunun Sabbath Day Noktası'na vardığını bildiriyordu.

Bu iki gün önceydi. Ticonderoga savaşı sonunda başlamıştı.

Iain dağın zirvesinde yüzüstü uzanmış İngilizlerin gelişini izliyordu. “Kim kayıp kırmızı koyunları bir araya toplamama yardım etmek ister?”

Sağda, aşağılarında ve arkalarında bir tabur İngiliz askeri ormanda acemice onları Ticonderoga Peninsula'nın batısına ulaştıracak yönde ilerliyorlardı.

Morgan Iain'dan dürbünü alıp baktı ve başını salladı. “Bunlar hangi cehenneme gittiklerini sanıyorlar?”

Iain Abercrombie'nin bir aptal olduğunu söyleyip ona küfredip adamlarına sessizce ilerlemelerini emretti. Önderlik için Komandoları tercih etmek yerine Iain ve adamlarını sol kanatlarını koruma ve pusularda liderlik yapma görevi vermişti. İngiliz askerleri küçük müfreze birlikleri halinde ormana dağılmışlardı. Montcalm onları bulursa kolay av olurlardı.

Dağın yamacı dik ve çok ağaçlıydı; böylece pusu için hem birçok yer hem de birçok seçenek sunuyordu. Yine de Iain bu çatışmanın ilk katliamından adamlarını korumak için hızlı olmalarını söylemişti.

Bir haftadır dışarıdaydılar; günlerce William Henry'nin kalıntılarında bütün güçlerini – Iain'ın görmüş olduğu en büyük orduyu – George Gölü'ne taşımak için filika ve sandallardan oluşan bir filo oluşturmuşlardı. Sonunda, 4 Temmuz'da suya indiklerinde filo büyüleyici gözüküyordu. Connor bile şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Dadı Crombie gemi indirmeyi biliyor; bunu o yapsın.”

Karaya çıkarma başka bir şeydi. Karadaki ikinci günlerinde savaşa hazır bir şekilde, bir İngiliz ordusunun geldiğinin farkında olan birlikleriyle bekleyen kaleye yaklaşmış değillerdi. Şaşkınlık olmayacaktı.

Iain gömleğinin içinden Joseph’in önceki gün kendisi için yaptığı küçük ilaç kesesini çıkardı. İçinde Annie’nin ipek saçlarından bir tutam vardı. Bunu William Henry’ye vardıklarında fark etmiş ve çıkarıp burnuna götürmüştü. Üzerinde hâlâ onun kokusu vardı – misk ve bal. Annie onu şaşırtmayı ne çok seviyordu!

Annie’yle vedalaşmak, hiç istemediği bir şeydi. Hamile olmasaydı daha kolay olurdu. Her gün loğusa yatağında ölen kadınlar olurdu ve birçok bebek ilk nefeslerini alacak kadar bile yaşamıyordu. Iain doğumda Annie’nin yanında olmak istiyordu. Neyse ki ona ne olursa olsun – Tanrı nasip ederse – aşkları Annie’ye neşe verip onu teselli edecek bir şeye, bir meyveye dönüşecekti. Papaz Delavay’ın bebeği vaftiz edip kötü bir şey olursa Annie’nin son duasını okuyacağı sözü de onu biraz rahatlatmıştı.

Iain rotalarını biraz daha güneye çevirmişti ki direkt ileriden ateş sesleri geldi. “Kurtlar kuzumuzu bulmuş! Gelin!”

Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde düzeni bozmadan ağaçların arasında ilerlediler ve sırtları ona dönük, kendilerine ateş eden düzenli ordu askerlerine karşılık veren Fransızları çoktan çevirdiklerini fark ettiler.

Komandolar komuta beklemeye gerek duymadan nişan alıp ateş açtılar.

Iain tüfeğini yeniden doldurdu, nişan aldı ve arkasındaki Fransızların ne kadar fazla olduğunun farkında olmadan adamlarını bir araya toplamaya çalışan bir İngiliz askeri fark etti. Subay adamlarına bağırdı, kaos içinde emirler vererek onları bir arada

tuttu. Ama Fransızlar silahlarını tekrar dolduruyorlardı. Subay hemen saklanmazsa delik deşik olacaktı.

Iain adamın yüzünü gördü.

Teğmen Cooke.

Iain sadece birkaç saniyesinin olduğunu biliyordu. Cam ve Morgan'a kendisini korumaları için işaret vererek çatışmaya doğru koşup Cooke'yi sırtından yere yatırdı. Bunu yaptığı an Fransızlar mermi yağdırdı.

Nefesi kesilen Cooke yüzüstü yerde yatıyordu.

Iain sırtüstü döndü, hedefini seçip yüz üstü döndü, nişan aldı ve ateşledi. Etraftaki ağaçların arasından Fransızlara Komando mermileri saçılıyordu.

Arkasında Cooke zorla nefes aldı, öksürdü ve şaşkınlıkla Iain'a baktı.

"İyi günler, Teğmen." Iain güldü. "Beni özlediniz mi?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün sabahın geç saatlerinde William; Bute Lordu Bain Campbell'ı ve Leydi Anne'in önceki hizmetçisi olduğunu söylediği genç bir kızı Elizabeth Kalesi'nde karşıladı. William adamın Annie'nin nasıl cezalandırıldığını anlatamayacak kadar yeğeni için endişelendiğini anlayarak kızın anlatmasını istedi.

“Oradaydı ve Annie'nin suçuna ortak olmuştu,” dedi adam.

Ama William genç kızın tereddütlü açıklamalarını dinleyince bunun bir yalan olduğunu anladı. Hiçbir İngiltere mahkemesi soylu bir genç kadını amcasının evinden mücevher çaldığı için sürmezdi. Bu olmazdı.

Asla.

William Annie'nin Campbell'ın onu suçladığı oyunları da oynayabileceğine – onu kandırıp çaldığı mücevherleri eteğine dikip zengin bir tüccarın oğluyla kaçmak için ona karşı geldiğine – inanmamıştı. William'a yalan söylemiş olsa da Annie tecrübeli bir yalancı değildi. Sofra adabı bilmiyormuş gibi davranmayı bile becerememişti. Zenginliğe ulaşmak için erkekleri kullanan türden bir kadın da değildi. Öyle olsa Binbaşı MacKinnon'la değil, William'la yatardı.

“Bunu yapmaması için ona yalvardım, efendim, ama beni dinlemedi. Onu durdurmak için Bute Lordu'nu bulmaktan başka seçeneğim yoktu, efendim.” Kızın sesi dökmediği gözyaşlarıyla titriyordu ve sesinden üzüntüsü anlaşılıyordu.

Seçeneğim yoktu.

William yanlış anlamadıysa genç kız ona bu ifadeyi verme-

ye zorlanmıştı. Eğilmiş başı ve titreyen ellerinin dışında Bain Campbell'ın zorba tavırları ve yerinde duramaması bunu belli ediyordu. Kızın başına dikilmiş, söylemek istediklerini ona söyletiyormuş gibi gözlerini ona dikmişti. William cevap almaktan ziyade kafasında daha fazla soru işareti oluşmuştu – ve Campbell'ın kendisinin bir şekilde yeğeninin içinde bulunduğu durumdan sorumlu olduğu hissi. Genç kadının – Leydi Anne'in eski hizmetçisinin – gerçeği bildiğinden emindi. Belki onunla birkaç dakika geçirmenin bir yolunu bulabilirdi.

“Onun nerede olduğunu merak edip hayatta olması için dua ederek ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi tahmin bile edemezsiniz. Mektubunuz için ne kadar teşekkür edeceğimi bilemiyorum.” Campbell kafasında peruk bile olmadan, sadece gömleği ve pantolonuyla duruyordu. William'dan en az yirmi kilo fazla, kolları kılıç kullanmaktan kaslı olan bu adam oldukça iriydi.

William, Campbell'ın yalanının ne kadar belli olduğunu bilip bilmediğini merak ederek gülümsedi ve başını eğerek selam verdi. Leydi Anne'in nerede yaşadığını bilmek istiyorsa Albany'e gidip Annie'nin ilk sahibini bulabilirdi. Ama Campbell'ın darmadağınık görünüşü ve tavırlarından gerçekten endişeli olduğu belliydi – Leydi Annie'nin iyiliği için ya da başka sebeplerden, William ayırt edemiyordu.

“Bir işe yaradığım için memnun oldum. Ama korkarım ki ben o mektubu yazdıktan sonra yeğeninizin durumu değişti. Evlendi.”

Campbell yıldırım çarpmışa döndü; ağzı kocaman açıldı ve gözleri irileşti. “Evlendi mi?”

“Evet. Onu kurtaran adamla gizlice evlendiler. Adam aynı zamanda sözleşmesini aldı. Korkarım onu Stockbridge'e göndermek çok zor olacak, eğer amacınız buysa.”

Campbell güldü ve yüzünü büyük ellerinin içine gömerek oturdu. Başını kaldırıp William'a baktığında hâlâ gülüyordu ama öfkesi açıktı. “Kim bu asker?”

“MacKinnon Komandoları’nın komutanı Binbaşı Iain MacKinnon.”

Campbell ayağa fırladı. “Bir MacKinnon mı? Skye’den?”

William başını sallayarak onayladı. “Binbaşı MacKinnon, Iain Og MacKinnon’ın torunudur.”

“Sürülmüş bir Jakobit mi? Bir Katolik mi?” Adam açık bir iğrenme hissiyle tükürürcesine konuşmuştu.

“Onu ne yazık ki birbirlerine aşık olmalarını engelleyemeyecek kadar geç tanıdım. Evlilik gerçekleşene kadar ondan da haberim olmadı.” Kim olduğunu bilseydi, onu kendisine alırdı.

Campbell yürümeye başladı. “Sizin suçunuz yok. Kabahatli olan yalnızca MacKinnon. Katolik bir evlilik olduğunu söylediniz, değil mi? O zaman mühim değil. Benimle Stockbridge’e gelecek, o kadar. Beni ona götürün.”

William, Campbell’a Komando kampına doğru eşlik ederken eski tanıdığına yazmanın doğru bir adım olup olmadığını merak ediyordu.

“Pekala, bugün İngiltere için büyük bir gün. Kaleye ulaştık.” Iain dolu ve hazır tüfeğiyle geniş bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmıştı. Vücudu çatışmayı beklediğinden gergindi.

Adamlarının kısık sesleri ormanın içinden bir fısıltı gibi geçti. Komandolar hazırды.

İleride ağaç engeli vardı ve onun arkasında aceleyle kurulmuş, toprakla doldurulmuş tahta bir duvardan biraz daha yüksek olan göğüs siperleri duruyordu. Siperler boyunca Fransız askerleri yerlerine doğru koşar adımlarla ilerlerken şapkaları ve tüfek namluları sallanıyordu.

Düşman da hazırды.

Iain, Abercrombie’nin neden ordusunun Ticonderoga’da çabucak başarılı olabileceğini düşündüğünü anlayabiliyordu. Siper-

ler bombardımanla kolayca dağıtılabilirdi. Ama Iain'ı endişelendiren siperler değil, ağaç engeliydi. Ağaç gövdelerinden oluşan çene hizasında bir duvara dallar yığılmıştı ki bu orayı geçilmez kılıyordu. Oradan geçmeye çalışan askerler dallara takılacakları için Fransız keskin nişancılara kolayca av olabiliyorlardı.

Iain gözüyle kendi konumu ve Fransız tüfeklerinin arasındaki uzaklığı ölçtü. Yanaklarından, göğsünden ve sırtından ter akıyordu. Hava çok sıcaktı. “Nişancılarının atış mesafesindeyiz. Başlarınızı aşağıda tutun, çocuklar.”

Tamtam sesleri yaklaşarak topçu birliklerinin ve piyadelerin yaklaştığını gösteriyordu. Önceki gün hezimete uğrayan Abercrombie o sabah ordunun doğru yoldan gittiğinden emin olmuştu. Komandoları önder olarak kullanmamış ya da kaybolan adamlarını kurtardıkları için onlara teşekkür bile etmemişti. Komandoların yardımından nefret ediyormuş gibi gözüküyordu ve Iain Teğmen Cooke ve kayıp düzenli ordu askerlerine – 150’den fazla Fransız tutsakla – kamp yolunda eşlik ederken Iain’a bağırıyordu.

“Emirlerinizin dışına çıktınız, Binbaşı! Ordunun ilerlemesi için liderlik yapıyorsunuz; esir alıp rehberlik yapmıyorsunuz!”

Iain da bağırdı. “Ordu ilerlemiyordu! Daha savaş başlamadan adamlarınızın ölmelerine izin vermemi mi tercih ederdiniz?”

En azından Teğmen Cooke memnun olmuştu. “Sizi ve adamlarınızı küçük görmüş olabilirim. Albay Wentworth’un itaatsizliğinize neden katlandığını şimdi anlıyorum. Ormancılığınız eşsiz. Hayatımı kurtardınız. Adamlarımın hayatını kurtardınız. Teşekkürler, Bayım.”

Cooke ona ilk kez ‘Bayım’ diye hitap etmişti.

Tamtam sesleri giderek yaklaştı, her vuruş hayatlarının son saniyelerine denk geliyordu. Iain’ın defalarca duyduğu; ardından silah atışlarının, bombardıman gürültüsünün, ölenlerin çığlıklarının geldiği tempoydu.

Gömleğindeki ilaç kesesini dudaklarına götürüp öptü.

Korkma. Yakında döneceğim.

Connor sesli bir şekilde konuştu: “İngiliz ordusu tamtamlar ve parlak kırmızı üniformalarıyla geldiğini haber verirken bizim fısıldayıp gizlice dolanmamız bence mantıklı değil.”

Adamlar kahkaha attılar.

Ama yanlış bir şey vardı. Iain sağdaki ağaçların arasından kendilerini belli eden kırmızı üniformalarını görse de tekerlek gıcirtısı ya da sürtme sesi gelmiyordu. Bunun anlamı... *topçu birliği yoktu.*

Düzenli ordu askerlerinin saldırı yerlerine geçmesini emreden bir komutayla tamtamların ritmi değişti. Adamlar botlarının pat pat sesiyle, şakırdayan kopça ve süngüleriyle, ağır nefes alarak düzen oluşturuyorlardı.

“Ah, Tanrı aşkına, hayır!”

Ama çok geçti ve Iain’ın yapabileceği bir şey yoktu. Emirler verilmişti.

Morgan nişan aldı. “Abercrombie bu yüzden cehennemin dibinde çürüyecek!”

Kalbi öfkeden küt küt atan Iain tüfeğini omzuna kaldırdı. “Tanrı sizi korusun, çocuklar. Tanrı hepimizi korusun.”

Annie kumaşı çok dikkatli bir şekilde dikiyordu. İki gündür üzerinde uğraştığı minik gecelik bitmek üzereydi. Kumaş, iğne ve iplik Iain’ın hediyesiydi. Annie bakmadığı bir anda ondan endişelenmemesini isteyen ve elinden geldiğince geri döneceğini söyleyen bir mektupla birlikte onları şöminenin yanında keten beze sarılı bir şekilde bırakmıştı. Bebek kıyafetleri dikmek için biraz erken olsa da – karnı henüz büyümemişti bile – bir şeyler yapmak aklını korkulardan uzak tutuyordu ki Iain’ın amacı tam olarak buydu.

Killy'nin evinin önündeki gölgeliğin altında Papaz Delavay birkaç Komandoya Günahlardan Arınmış Doğum'u anlatmaya çalışıyordu.

Annie'nin hoş bulduğu Fransız aksanıyla "Günahlardan Arınmış Doğum kavramı İsa'ya değil, Meryem'e işaret eder," demişti.

Brendan "Çünkü bir adamın spermeleri olmadan karnı şişti," diye öneride bulundu.

Annie saçlarına kadar kızardığını hissedip kafasını eliğine eğdi.

"*Non, mon dieu!* Çünkü o günahlardan arınmış doğdu, aptal İskoçyalı!"

Ve Annie bir haftadan uzun süredir ilk kez güldüğünü fark etti.

Iain sekiz uzun gündür yoktu ve her gün bir öncekinden daha katlanılmaz geçiyordu. Annie gün boyunca bir sisin içerisindeymiş gibiydi; vücudu Komando kampında, kalbi ve aklı Iain'daydı. Geceleri uyuyamıyor, sürekli dua ediyordu.

Tanrım, onlara dikkat et. Onları koru.

Onları bana sağ salim geri getir!

Biraz kuzeyde askerler can verirken onun mavi gökyüzünün altında oturmuş etraftaki kuşların cıvıltısını dinliyor oluşu ne garipti! Görünüşe göre doğa adamların mücadelelerini ya da kadınların kalp ağrılarını pek önemsemedi.

Babası ve kardeşleri Prestonpans'da savaşmaya gittiğinde annesi de böyle mi hissetmişti? Annie o sabahı çok iyi hatırlıyordu. Annesinin gözyaşları. Babasının sıkıca sarılışı. Kardeşlerinin gürültülü şakaları. Sis. Sonbaharın kokusu. Ayaklarının altındaki soğuk zemin.

Babası ve kardeşleri altı yaşındaki Annie'nin gözünde hoş ve yenilmez görünerek gitmişlerdi; aklı onların başına geleceklerden çok aç karnında ve yiyeceği yulaf lapasında olsa da.

Dört gün sonra üzeri kanlı Bain Amca haberi getirmişti.

“Kayboldular, Mara. Hepsi de.”

Annesi yürek parçalayıcı bir çığlıkla yere düşmüştü ve çığlıkları henüz anlayamayan Annie için korkutucuydu.

O, Mamaidh!

Anılarında kaybolan Annie gözünden bir yaş kumaşa düşene kadar ağladığının farkında olmadı. Hızla gözyaşlarını sildi.

Adamlar bir şey hakkında gülüyorlardı – Annie ne olduğunu duymamıştı.

Sonra Annie’nin tanımayı öğrendiği uyarı ıslığı duyuldu.

Kahkahalar kesildi ve adamlar ayağa kalktılar.

“İçeri geçseniz iyi edersiniz, Peder.” Killy’nin elinde bir silah vardı. “Siz de, hanımefendi.”

Papaz Delavay hızla uzaklaşırken Brendan nehre doğru baktı. “Wentworth nehri geçiyor. Yanında altı İngiliz askeri ve iki kişi var – daha önce görmediğim iri bir adam ve... genç bir kız!”

“Genç bir kız mı?”

Adamlar bir bakmak için koşuştular, memnuniyetlerini mırıldanarak görmek için birbirlerini ittiler.

“Ah, çok güzel bir kız.”

Başka bir kadının arkadaşlığı düşüncesiyle heyecanlanan Annie de onların arasına katılıp meraklı meraklı bakındı.

Ve o anda gördü.

Panikle geriye doğru bir adım atıp Killy’ye çarptı. Yüzünün rengi uçtu, ağzı kurudu ve kalbi nefessiz kalan ciğerlerine doğru küt küt atmaya başladı. Uzaktan bile olsa onları tanıdı – adamın uzun adımları, geniş omuzları, kızın sarı saçları ve narin vücudu.

Bain Amca ve Betsy!

Tanrım, zavallı Betsy!

“Ha-hayır!”

“Kim onlar, hanımefendi?” Killy elindeki silahla önünde duruyordu.

“O... o Bute Marki’si Bain Campbell – amcam.” Adını telaffuz etmekte zorlanmış, sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Ve o da... leydimin hizmetçisi.”

“Sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz.” Brendan bir elinde bıçak, diğer elinde tüfeğiyle Annie ile yaklaşanlar arasında durdu. “Düzene geçin, çocuklar. Annie, sen de içeri gir!”

Tüfeklerini hazır eden adamlar ellerinde bıçakları ve savaş baltalarıyla ayağa fırladılar.

Ama Annie Komandoların arkasına saklanamayacağını biliyordu – bu seferlik. Önünü keserlerse ya da Komandolar Annie’yi onun rızası olmadan Bain Amca’ya vermeyi reddederlerse öldürmeye tereddüt etmezdi. Adamlar ölürdü. Ve amcası onların arasına girerse bu cesur adamlar ölürlendi.

Onlar olmadan Bain Amcası’yla yüzleşmekten başka seçeneği yoktu.

Annie titreyen elleriyle ince geceliği karnına doğru bastırdı, Iain’ın verdiği altın yüzüğü parmağında hissetti. Artık amcasının hırsızlıkla damgalayıp sürgüne yolladığı zayıf ve masum kız değildi. İyi bir adamın sevgisini kazanmıştı. Savaşın dehşetini görmüştü.

Onun tarafından ölümü – bir kez daha – göze almayacaktı.

Komandoların herhangi birine ya da Betsy’e zarar vermesine de izin vermeyecekti.

Annie bir çözüm aradı. “Killy, Brendan, lütfen onunla dövüşmeyin! Dövüşürseniz kesin ölürsünüz ve daha çok Komandonun benim yüzümden öldüğünü görmeye dayanamam! Onun yanına gitmeliyim.”

Brendan kafasını salladı. “Bu hoşuma gitmedi. Mack sana dikkat etmemizi söyledi ve yapmamız gereken bu mu!”

“O haklı, Brendan. O aşağılığı öldürürsen ya anında asılırsın ya da hayatının sonuna dek saklanmak zorunda kalırsın. Bir planınız var mı, Küçük Hanım?”

“Gidip onunla konuşacağım. Ona beni koruyacağımızı belli edin. Ama onunla dövüşmeyin.”

“Neden burada?”

“Bilmiyorum, Killy. Sanırım beni İskoçya’ya geri götürmeye geldi ya da...”

Annemle ilgili gerçek de benimle birlikte mezara girsin diye beni öldürmeye...

“Onunla gidemezsin!”

“Hayır, Brendan, gitmeyeceğim. Ama birinin Iain’a haber vermesi gerekiyor. Hemen gelmezse...”

Bain Amca onu Lord William’ın dibinde öldüremezdi. İsteği olmadan kaleden çıkaramazdı. O evli bir kadındı ve karnında kocasının çocuğunu taşıyordu.

Ama Katolik bir evlilik yaptın. Bunu saymayacak.

Hayır, bunu saymayacaktı. Ama yabana atamayacağı bir şey vardı. Satılmıştı. Karnındaki bebeğin Iain’a ait olmasının yanı sıra kanuna göre o da Iain’a aitti. Bain Amca onu Iain’dan almak zorunda kalacaktı ve Iain onu geri vermezdi – hâlâ yaşıyorsa.

Peki ya Bain Amca Iain’ı dövüşse zorlarsa?

Bu soru Annie’de yıldırım etkisi yapıp duyduğu korkuyu artırdı. Bain Amca kılıç kullanma yeteneğiyle bilinirdi. Ama şimdi bunu düşünemiyordu. Şimdi soğukkanlı olmalıydı.

“Bununla ilgileneceğiz, küçük hanım.” Killy küçük bir bıçağın yumuşak sapını Annie’nin eline bastırdı. “Bunu al. Elimizden geldiğince seni izleyeceğiz.”

Muhafız yaklaştı.

Annie bıçağı eteğinin içine soktu. “Gitmeliyim.”

“Tanrı yardımcın olsun!”

Annie çenesini kaldırdı ve korkudan titreyen bacaklarını onun hayatını mahvetmeye çalışan adama doğru yürümek için zorladı.

Ama her adımda korkusu azalıp öfkeye döndü. Yanına vardığında onu titreten korku değildi.

“Annie.” Bain Amca Annie’nin elbisesine ve neredeyse bitmiş olan geceliğine bakarken gözlerinde açık bir iğrenme ifadesi vardı. “Ah, bunları giyiyor olamaz...”

“Aşağılık herif!” Annie bir adım geri gitti. “Neden geldin? Canımı yeterince yakmadın mı?”

Annie karşı koyamadan Bain Amca ona sarılıp tehditkar bir sesle konuştu: “Beni utandıracak bir şey yapma, Annie. Kaçtığın gece olduğu gibi bedeli yine küçük hizmetçin öder.”

Annie bir düzine tüfeğin hazır duruma getirilirken çıkardığı sesi duydu. “Bana ya da Betsy’e bir zarar verirsən arkadaki adamlar seni öldürecek.”

Bain Amca gerilip homurdandı. “Buna cesaret edemezler!”

“Onlar kocamın adamları, Lord William’ın değil; onun komutasında yaşamaya ya da ölmeye yeminliler. İngiltere ya da Krallık umurlarında değil. Senin ne yaptığını biliyorlar ve sadece ben onlardan istediğim için ateş etmeden bekliyorlar.”

Gözleri Annie’nin arkasındaki Komandolara takılan Bain Amca onu yavaşça bırakıp geriledi. “Onları kırbaçlatacağım.”

“Bu adada komutan sen değilsin. Ben ve kocam. Ve Ticonderoga’dan döndüğünde seni burada görürse İskoçya’ya bir daha dönemezsin.”

Bain Amca Annie’ye bir yabancıymış gibi bakıp gülümsedi. “MacKinnon döndüğünde sen gitmiş olacaksın.”

Iain geri çekilmelerinin işareti olan tamtam seslerini duydu, göğüs siperlerine nişan alan bir Fransız askerini fark ederek ona ateş etti. Asker karşılık veremedi aniden gözden kaybolup çılgınlığı ölmek üzere olanların iniltileriyle karıştı. İngiliz askerleri ormana geri çekildiğinde Iain tüfeğini yeniden yükleyip nişan aldı ama saldırı çoktan bitmişti.

Gözlerini kapatıp ağaç gövdesinin arkasına geçti. Boğazı kavruluyordu, ağzında barut tadı vardı ve burun delikleri kan kokusuyla doluydu. Bir mermi denk gelen sol omzu ağrıyordu. Fransız bombardımanı ile esip gelen çömlek parçasıyla kesilen yanağı hâlâ kanıyordu. Bir mermi parçası bacağında bir çizik oluşturdu. Yine de yaraları küçüktü. Tabii Morgan onu düşen bir daldan uzaklaştırmasaydı o kadar küçük olmazlardı. Bir adamı ezecek kadar büyüktü.

Etraftan yaralıların ve ölmek üzere olanların çığlık ve iniltileri duyuluyordu. Yüzlerce düzenli ordu askerleri ağaç engelinin önünde oyuncak askerler gibi yatıyordu. Abercrombie altı kez saldırılarını emretmişti ve İngiliz subaylar altı kez sadakatlerinin ve komutanlarının kibirlerinin kurbanı olan adamlarını ölme yollamışlardı. Hemen ileride sağlam Fransız göğüs siperleri vardı.

Iain daha önce böyle bir şey görmemişti – böyle mantıksız ölüm. O ve adamları ellerinden geleni yaparak çok sayıda Fransız askerini öldürmüşlerdi. Ama bütün göğüs siperini kaplayacak kadar Komando yoktu ve topçular olmadan Fransızları siperlerinden mahrum bırakamazlardı. Komandolar açıkta olmasalar da onlar da ağır bir bedel ödemişlerdi. Fransızlar öldürücü ateşin nereden açıldığını fark edince topçularını ağaçları döndürüp Komandoları devirmeye çalıştılar.

Iain, onun ve Joseph'in yaklaşık otuz adam kaybettiğini ve bir o kadarının da ağır yaralandığını tahmin ediyordu. Abercrombie mücadelenin yeniden başlamasını emretmeden önce ölü ve yaralılarla ilgilenecek çok az vakit bulabilmişlerdi.

“Bir adamın hem bu kadar aptal hem de bu kadar inatçı olabileceğini bilmiyordum!” Morgan Iain'ın yanına oturdu. Yüzü baruttan kararmıştı ve terliydi; gözleri savaş yorgunluğunu gösteriyordu. “Saldırı planını değiştirmiyor ama ölmeleri için daha

fazla adam yolluyor! Aşağılık herif komuta vermeye uygun değil! Omzuna bakayım.”

“Beni kollayıp durmaktan vazgeçin. Üçünüzün de bunu yaptığını biliyorum.” Iain Morgan’ın elini itti. “Cam’e bak. Göğsüne bir mermi isabet etti.”

“Bakılacak bir şey yok.” Morgan Iain’a bir su matarası uzatıp omzunu sarmaya başladı. “Son saldırıda öldü, Tanrı ruhunu korusun. Charlie Gordon da başını yitirdi.”

Morgan’ın söyledikleriyle Iain tokat yemişe döndü. İstavroz çıkardı. Öfke ve üzüntüden boğazı düğümlenmişti.

Cam cesur bir adamdı – en iyilerindendi. Başından beri Iain’ın yanındaydı. Charlie daha on sekiz yaşındaydı.

Iain kendisini bıkkın hissetti –ölümden, öldürmekten, savaş-tan. “Connor’ı gördün mü?”

“Biraz daha barut, mermi ve çakmaktaşı bulmaya gitti.”

Iain içti, sonra matarayı yakındaki bir ağacın altında sessizce oturan Dougie’ye uzattı. Cam, Dougie’nin en iyi arkadaşıydı.

Iain tüfeğini sırtına asarak ayağa kalktı. “Yaralıları buradan çıkaralım.”

Fransız nişancılarının hâlâ onları izlediğini bildiklerinden yavaşça ilerleyerek yaraları Iain’inki gibi hafif olanları muayene edip bakıma ihtiyacı olanları doktor çadırlarına gönderdiler.” Daha yirmi dakika geçmemişti ki Iain tekrar tamtam seslerini duydu – ama bu kez orduya geri çekilmelerini işaret ediyordu.

Iain adamlarının tezahüratlarını duydu, ölümleri ertelenen düzenli ordu askerlerinin rahatlamış çığlıklarını duydu. Ama bir şey daha duydu – adamlarının sıraya geçmesini söyleyen Fransız subaylarının sesleri. Montcalm ziyaretlerine karşı saldırıyla cevap verecekti.

Yüzü boya ve barutla kararmış, saçları terden yapış yapış olan Connor ona yanaştı. “Abercrombie geri çekilmemizi emrediyor.”

Morgan yere tükürdü. “İşi mahvedip zor kısmını bize bırakıyor.”

“Bütün gündür yaptığı ilk akıllıca şey bu.” Sonra Iain adamlarına seslendi: “Düzene geçin, çocuklar. Montcalm bizi uğurlamaları için adamlarını yolluyor.”

Iain filikalarla aralarında uzanan ormanı düşündü. Yabancı topraklara giren İngiliz askerlerini düşündü. Adamlarının karmış yüzlerindeki yorgunluğu gördü. Zarar görmemiş tek bir adam yoktu.

Sonra tüfeğini doldurdu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Annie, Betsy'nin iyiliği için Bain Amca ve Lord William'la kaleye gitti. Evde kalmayı planlamış olsa da Betsy'i Bain Amcası'yla yalnız bırakmayı reddetmişti. Koşarak gidip Betsy'e sarılmış ve hizmetçisinin gözlerindeki korku dolu ifadeyi fark etmişti. O sırada Betsy son aylarda her ne yaşamışsa Annie'nin yaşadıklarından daha kötü olduğunu anladı.

Bain Amcası onları ayırmaya, Betsy'nin kendi evinde kalmasını sağlamaya çalışmıştı ama Annie ona engel olmuştu. En kibirli sesiyle “Bu hiç uygun olmaz. Ev sahibini utandırmak mı istiyorsun?” demişti. “Betsy benimle kalıp önceki gibi bana hizmet edecek.”

Lord William onlara misafirperver şekilde Bain Amca'ya verdiği odalarının yanındaki bir odayı vermişti. Annie Bain Amca'ya o kadar yakın olmaktan hoşlanmamıştı ama en azından kapılarının bir kilidi vardı – ve Betsy'nin bavulu gelir gelmez kapıyı kilitlemişti. Sonra pencereyi açıp Iain'ın adamlarının onu görüp nerede olduğunu bilmesi için aşağı sarktı. Yakınlarda iki Stockbridge'li görmüştü. Biri başını sallayarak anladığını belli etmiş ve Annie'nin korkusu biraz olsun azalmıştı.

O bir tutsak değildi.

Sonra Betsy'e döndü. Birbirlerine sarılıp ağladılar.

“Sizi bir daha görebileceğimi sanmıyordum, leydim. Bize sizin pusuya düşüp öldürüldüğünüzü söyledi ama sizi bulacağı içime doğmuştu. En kötüsünü düşünmeye başlamıştım. Bu benim hatam! Nereye gittiğinizi ona ben anlattım. Çok üzgünüm!”

“Asıl üzgün olan benim! Seni onunla hiç bırakmamalıydım. Sana vurduğunu söyledi ve...”

Betsy gözlerini kıstı. “Lütfen bundan bahsetmeyin! Geçmişte kaldı. Ormandan buraya kadar nasıl geldiğinizi anlatacak mısınız?”

Annie Bain Amca’nın onu bulduğu korkunç andan başlayarak Iain’ın Ticonderoga’ya gittiği güne kadar anlattı. Amcasının ona yaptığı damgadan, uzun deniz yolculuğundan, satılmanın ve üzerindeki giysilerin çıkarılmasının verdiği utançtan söz etti. Abenaki saldırısından, ormandaki yolculuğundan ve Iain’ın ayı postundan ceketinin içinde uyandığı günden bahsetti. Iain’ın onu nasıl sağ salim kaleye getirip onu kurtardığı için yüz kez kırbaçlandığını anlattı. Ona aşık olup onunla evlendiğini ve şimdi onun çocuğunu taşıdığını söyledi. Iain ve adamları için nasıl endişelendiğini ve onları tekrar evde görmeyi nasıl istediğini söyledi.

Betsy utangaç bir şekilde gülümseyerek “Yakışıklı mı?” diye sordu.

“Evet, yakışıklı ve cesur. Bute Lordu’nun bize zarar vermesine de müsaade etmeyecek.”

Yaşıyorsa.

Sonra Betsy ayağa kalkıp bavulu açtı. İçinden gümüş saplı bir tarak, pembe ipek elbiseli bir porselen bebek ve parşömen kağıdına sarılı bir şey çıkardı.

Büyükannesinin gümüş saplı tarağı. Babasının uzun zaman önce bir Noel’de ona verdiği porselen bebek. Gül kokulu sabun.

Annie sabunu burnuna götürdü ve sıcak gözyaşlarının dizinde duran değerli şeylere damladığını hissetti. “Ah Betsy, çok düşüncelisin!”

“Gerçekten hayattaysanız evinizi özlemiş olabileceğinizi düşündüm.”

Sonra Annie aylardır söylemek istediğini söyledi. “Sana her-

hangi bir mutsuzluk verdiysem beni affetmeni istiyorum. Birine varını yoğunu vermenin ne olduğunu anlamazdım; ta ki...”

Ama Betsy parmaklarını Annie’nin dudaklarına bastırdı. Mavi gözlerine yeni gözyaşları dolmuştu. “Bana hiç sıkıntı vermediniz, leydim.”

Annie daha önce taşıdığını bilmediği bir yükün omuzlarından kalktığını hissetti.

William çalışma odasının karanlık köşesinde oturup konyasından yudumladı. Satranç oynamak istemiyordu ve yukarıdan Campbell’ın horlamasını duyuyordu. Campbell’a kendi odasını alması ve Leydi Anne ile hizmetçisinin yanındaki misafir odasında kalması için ısrar etmişti. Misafir odasındaki sert ot yatağı tüy yatağına tercih ettiğinden değil, Leydi Anne’in güvenliğini sağlamak için tek yol olduğundan böyle uygun görmüştü. Kuşkusuz daha kötü bir yerde kalmakta ısrar ederse uyandıracağı şüphelerden kaçınmayı düşünerek isteksizce kabul etmişti.

William, Campbell’ın onu Leydi Anne’den uzak tutmaya çalıştığını biliyordu. Annie’yi onunla hiç yalnız bırakmamıştı; bir dakika için bile. Yeğeninin durumuyla ilgili gerçek her neyse, Campbell William’ın bunu öğrenmesini istemiyordu ve bu William’ı daha çok meraklandırıyordu.

Ama kimse ona bir şey anlatmazdı. Yakında olduğunda Leydi Anne susuyor, Bute Lordu önemsiz meseleler hakkında konuşup duruyordu. William’ın hizmetçiyi özel olarak sorgulama girişimi kızı o kadar korkutmuştu ki William geri çekilip kızı rahat bırakmıştı – ama boynundaki yaraları görmüştü.

Emin olduğu tek şey vardı: Annie amcasından korkup ondan nefret ediyordu ve onunla İskoçya’ya dönmek istemiyordu. Campbell’ı ilk gördüğünde yüzündeki şaşkın ve korku dolu ifa-

deyi görmüştü. Korkusuna rağmen başını dik tutarak onun yanına gidişini izlemiş ve cesaretine hayran olmuştu.

William Annie'nin İskoçya'ya gitmesini istemiyordu ama müdahale etmenin onu aştığını da düşünüyordu. Leydi Anne kalırsa onun yatağını değil, Binbaşı MacKinnon'ın yatağını ısıtacak. William Campbell'ı kızdırırsa kazanabileceği çok az şeyi varken kaybedebileceği çok fazla şeyi vardı. Campbell bir lord idi. Siyasi itibarı ve İskoç olduğu gerçeği onu Majesteleri için önemli bir dost kılıyordu. Campbell'ın öfkesini kazanarak büyükbabasıyla arasını bozup gerçek bir unvan ve kendi topraklarını elde etme umudunu riske sokmuş olurdu.

Keşke müdahale etmek için açık ve yasal bir sebebi olsaydı...

Campbell araya girmesini istemişti ama tamamen farklı bir şekilde.

“Bu MacKinnon'ı çatışmanın içine atıp ölmesini sağlamanızın bir yolu yok mu?” diye sormuştu.

Kendisinden daha önce doğrudan öldürmesi istenmediği için şaşırmıştı ama bunu belli etmemek için de elinden geleni yapmıştı. “Binbaşı MacKinnon muhtemelen çatışmanın içinde; üç yıldır en kötü çatışmalarda hayatta kalmayı başardı. Ama yardımcı olacağını düşünürseniz Leydi Anne'e öğüt vermekten memnuniyet duyarım.”

Campbell gergin bir şekilde güldü. “Bu gerekmeyecek. Kendi istediğini yapmayacak; benim dediğimi yapacak. Sabah yola çıkacağız.”

William pek emin değildi. Konyağını son kez yudumladı ve bacaklarını gerdi. Sonra kapının açıldığını duydu ve adamlarının vardığını anladı.

“Efendim.”

“Düşündüğüm gibi mi?”

“Evet efendim. Leydi buraya geldikten kısa süre sonra iki Komando kuzeye doğru gitti.”

“Binbaşı MacKinnon’ı getirmeye.”

“Öyle sanırım, efendim.”

“Mükemmel.” William ayağa kalkıp altınlarını tuttuğu sandığın yanına gitti ve küçük bir kese altın aldı. “Size bir görev daha vereceğim – ikinize. Öncelikle kalan Stockbridge’lilerden kimin komutada olduğunu bulup bana getirin.”

“Emredersiniz, efendim.”

“İkinci olarak, casusluk yapıp bir evin duvarlarının ardında ne konuşuluyorsa bana bildirmenizi istiyorum.”

“Emriniz olur, efendim. Kimin evi?”

William dönüp keseyi ona attı. “Benim.”

Annie kalenin çevresindeki ormanda savaş boyaları sürünmüş, savaş naraları atan Abenakilerin görüldüğü haberiyle uyandı. Surlara birkaç zararsız ok atarlardı ama varlıkları Lord William’ın amcasının orada birkaç gün daha kalmasında ısrar etmesine yetmedi.

Lord William kahvaltılarını bitirirken “Gördükleri her İngilizî öldürüp kafa derisini yüzecekler,” diye açıkladı. “Onlar ormandayken yola çıkmak bir intihar olur.”

Bain Amca bu durumdan hoşnut olmamıştı. “Neden askeri birliklerinizi gönderip onları uzaklaştırmıyorsunuz? Savaşı kazanmak için garip bir yol.”

“Bizi duvarların dışında pusuya düşürmeye çalışıyorlar. Ağaçların arasında bir düzine Abenaki görsek de muhtemelen saklanmış saldırmayı bekleyen yüzlercesi vardır. Birliklerimin çoğu Ticonderoga’yken saldırı riskini göze alamam. Son altı haftadır yaptığımız gibi onlara karşılık vermezsek ilgilerini yitirip köye dönerler. Doğru değil mi, Leydi Anne?”

Annie Lord William’ın tuhaf tuhaf ona baktığını gördü. “Evet.”

Altı haftadır Lord William'ı oyalayıp Annie'den uzak tutanlar Abenaki gibi davranan Komandolardı. Ama Lord William bunu biliyordu; ya da en azından bundan şüpheleniyor; bunu Annie'nin gözlerinde görebiliyordu. Yoksa Annie'ye aynı oyunun o anda da oynandığını mı anlatmaya çalışıyordu? Annie'ye yardım ediyor olabilir miydi?

Annie Lord William'ın gri gözlerinin içine baktı. Sonra amcası şüphelenmesin diye hemen gözlerini kaçırdı. Ama umutlanmıştı.

Kahvaltıdan sonra Lord William'la özel olarak konuşabileceği bir fırsat bulmak için elişiyle salona geçti. Bain Amca'nın bir ara tuvalete gitmesi gerekecekti elbette. Ama amcası onun amacını fark etmiş görünüyordu. Annie çıldıracağını düşünene kadar Lord William'la sohbet ederek odadan çıkmadı.

Sonra bir asker gelip Lord William'ı önemli bir mesele için çağırdı ve Annie kendisini Lord William'la değil, Bain Amcası'yla baş başa buldu. Annie bunun iyi olmayacağını düşünerek ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi ama Bain Amca önüne çıktı.

“Artık seninle konuşmamız gerekiyor, Annie.” Büyük elleriyle Annie'nin omuzlarını tuttu.

Annie omzunu silkerek ondan kurtuldu ve yanından geçti. “Sana söyleyecek bir şeyim yok. Sen bir katilsin ve kötü niyetli bir akrabasın!”

Bain Amca arkasından seslendi. “Annen yatağıma kendi isteğiyle geldi.”

Kalbi öfkeden küt küt atan Annie döndü. “Yalan söylüyorsunuz!”

Bain Amca pencereden dışarı çıktı ve Annie Lord William'ın dönüp dönmediğini gözetlediğini anladı. “Gerçeği söylüyorum. Sana nasıl babanı hatırlatıyorsam ona da kocasını hatırlatıyordum. Güzelliğinin doruğunda ve çok yalnız bir kadındı.”

“Beni senin hakkında uyardı! Sana güvenmememi söyledi!”

Ama Bain Amca dinlemiyordu. “Başta küçük oyunlarımız hoşuna gidiyordu. Evet, annen acıyı severdi.”

“Sus! Onun hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum!”

“Ama sonra daha fazlasını istedim.”

“Onu da diğerlerini öldürdüğün gibi öldürdün! Ağladığımı duydum. Seni gördüm! Ellerin onun boğazındaydı!”

Bain Amca Annie’ye bakmak için döndü. “Gördüğünü sandığın şeyi görmedin! Sana bunu söylüyorum, küçük Annie. Annen ölmeden önce doruğa ulaşmıştı!”

Gözünden yaşlar akan Annie elişini göğsüne bastırarak bağırdı: “Hayır! Sen iğrenç bir adamsın!”

Bain Amcası yeniden pencereden dışarı baktı. “Evet, belki öyleyim. Ama büyük adamların ihtiyaç ve arzuları diğerlerininkinden farklıdır. Sevgililerimin benim ellerimde yaşadığını, onlar üzerindeki etkimin hissetmem gerekiyor. Sen anlamazsın.”

Annie ondan bir adım uzaklaştı. Sırtından soğuk terler boşalıyordu. Onu dinlemek cehenneme şöyle bir bakmak gibiydi. “Büyük bir adam olduğunu düşünüyorsun – diğerlerinin açısından zevk alan sen? Beni hırsızlıkla damgaladın, demirle yaktın ve bundan zevk aldın! Bu büyük bir adamın değil, bir şeytanın veya delinin yapacağı türden bir şey!”

Bain Amcası onu duymuş görünmüyordu. “Çoğu zaman kendilerine gelip tekrar nefes almaya başlarlar. Ama bazen...”

“Ahlaksız!”

“Seni sürgüne yollayarak ölümüne sebep olmadan sesini kesebileceğimi düşündüm – sevgili kardeşimin çocuğu. Ama sonra Lord William’ın mektubunu aldım.” Bain Amca güldü. “Ona denk gelmen ne tesadüf! O zaman seni yanıma almam gerektiğini düşündüm.”

Bain Amcası sert bir şekilde Annie'ye baktı. "Benimle İskoçya'ya geleceksin, Annie, o kadar!"

"Beni neden rahat bırakmıyorsun! Lord William'a hiçbir şey anlatmadım! Iain'ı seviyorum ve ondan ayrılamam!"

"O hain MacKinnon'ı bırakıp benimle İskoçya'ya geleceksin; yoksa karnındaki çocukla birlikte son nefesini verirsin!"

Annie içgüdüsel olarak bebeğini korumak için elini karnına götürdü. "Iain seni yaşatmaz!"

Sonra Annie dönüp hızla çıktı.

Iain istavroz çıkardı, Lemuel'in gözlerini kapatıp yün battaniyeyi genç adamın solgun yüzüne çekti. Yirmi altı Komando, on sekiz Stockbridge askeri ve bin üç yüzden fazla İngiliz askeri ile köylü ölmüştü – bir hiç uğruna. Ticonderoga Kalesi İngiliz ordusu gelmeden önceki halinin aynısıydı. Iain Fransız kayıplarının beş yüze çıktığından kuşkulanıyordu.

Fransızlar onları zekice planlanmış bir pusuyla yenip sayıca üstün olduklarından öldürebilirlerdi. Ama Abercrombie ağaç engelinin orada olduğunu biliyordu. Topçu birliklerine ihtiyaç olduğu uyarısını almıştı ama adamlarını defalarca engele yollamıştı ve Fransızlar askerlerini zaman geçirmek için öldürürken o birliklerini dal ve ağaç gövdeleri arasından çıkmaya zorlamıştı.

Aşağılık adam vurulmayı hak ediyordu.

En azından geri çekilmeleri korktuğu kadar acı olmamıştı. Montcalm kalenin korumasından çok uzaklaşmayacak kadar zeki bir stratejistti. Abercrombie'nin aptallığı Fransızlar için günü kurtarmıştı ve Montcalm risk almak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Iain kalkıp Sabbath Day Noktası'ndaki hastane çadırından adamlarının geceyi geçirdiği yere doğru ilerledi. Doktorun mermiyi çıkarmak için kestği sol omzu çok ağrıyordu. Vücudunun

uykuya, zihninin rüyalarda kaybolmaya ihtiyacı vardı. Ama kendi rahatından önce adamlarının rahatını sağlamalıydı.

Adamların arasında dolaşarak yaralarını kontrol etti, cesaretlerini övdü ve elinden geldiğince onlara güven verdi.

“Mack.” Dougie’nin gözlerinden Cam için ne kadar üzüldüğü belli oluyordu.

Iain sağ elini Dougie’nin omzuna koyup sıkarak üzüntüsünü paylaştı. “İyi dövüştü. Yüce Tanrım, onu özleyeceğiz.”

Dougie kirli sakallı yanaklarında gözyaşlarıyla başını sallayarak onayladı. “Cesur bir adam ve iyi bir arkadaşı.”

Iain devam ederek sordu: “Gözün nasıl, McHugh?”

“Hâlâ görebiliyorum.”

“Ah, tamam o zaman. İlk nöbet senin.”

Adamlarının yerleştiğinden emin olduktan sonra kardeşlerini aradı ve ottan yapılma yatağını – sıcaklık için üzerine yün örtü gibi örtülmüş çam yaprakları – onların yanına koydu. Oturdu, Morgan’ın ağzına götürdüğü rom şişesini alıp içti. Sonra onu gözü morarmış ve yanağı çiziklerle dolu olan Connor’a uzattı.

“Güzel görünüyorsun.”

“Sen de.” Connor sırtıp şişeyi aldı ve içti.

“Tanrı’nın üçümüzden en çok hangimizin yüzünü beğendiği belli.” Morgan şişeyi geri alıp güldü. “Tek bir çizik bile yok.”

Connor homurdandı. “Bence Tanrı yüzünü kışınla karıştırdı ve oturabilmeni istedi.”

Iain yatağına uzandı, yıldızlara bakarak kardeşleri savaşta sağ salim kaldığı için Tanrı’ya şükretti. Birçoğu hayatta değildi. Sonra gömleğinden keseyi çıkarıp öptü. Ertesi gün Annie’ye kavuşacaktı.

Omzundaki yarayı görmezden gelmeye çalışarak gözlerini kapadı.

Gecenin ortasında Joseph onu uyandırdı. “Misafirlerin var.”

Teslimiyet

Killy ve Brendan.

Iain korkuyla doğruldu. “Annie.”

Yüzü yorgunluktan kıvrılmış Killy başını sallayarak onayladı. “Dün amcası geldi. Elimizden geldiğince hızlı sana bu haberi ulaştırmak istedik.”

Sinirden ağrısını ve yorgunluğunu hissetmeyen Iain, Killy konuşmasını bitirmeden toplanmaya başlamıştı. “Neden geldiğini söyledi mi?”

Adamlar başlarını salladılar.

“Neler oluyor?” Connor eline bıçak alarak doğruldu.

Yanındaki Morgan da uyandı.

Brendan “Annie onu İskoçya’ya götürmek istemesinden korkuyor,” dedi. “Onunla dövüşmemize izin vermiyor, Mack. Onu adadan aldığı anda bile ateş etmemize izin vermedi. Bize bunun bedelini ödeteceğini ve daha fazla Komandonun onun yüzünden öldüğünü görmeyi istemediğini söyledi.”

Yani Bain Amca Annie’yi bulmuştu. Haberi ona Wentworth uçurmuş olmalıydı. Aşağılık adam!

“Wentworth’un odasının önüne bekçi koyduk. Annie orada kalıyor. Biz de seni götürmeye geldik.”

“İyi yapmışsınız. Biraz burada dinlenin.” Iain çantasını taktı, silahlarını kemerine dizdi ve kardeşlerine döndü. “Morgan, sen... Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Seninle geliyoruz.” Morgan eşyalarını çantasına doldurdu. Barutluk kolundan öne doğru sarkıyordu.

Connor çantasını takıp ağırlığını ayarladı. “Bu aşağılık Campbell’la tek başına yüzleşmene izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?”

Iain kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Abercrombie bunu firar olarak görür. Yakalanırsak vuruluruz. Sizden bunu isteyemem.”

Morgan bir adım geri gitti. “O karlı mart sabahında komutada ben olsaydım görevimi yapardım. Utanç verici bir şekilde kıza tecavüz edilmesine ve kızın öldürülmesine engel olmazdım. Ama riski aldın ve bedelini ödedin. Şimdi güzel, tatlı bir karın ve yolda bebeğin var. Bunu kaybetmene izin vermeyeceğim. Annie’ye bir daha kimsenin zarar vermesine de müsaade etmeyeceğim.”

Connor başını sallayarak onayladı. “Senin için ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ormandan sağ çıkacağını nasıl bilebilirsin? Sana kötü bir şey olursa birinin hâlâ Annie’ye bakması gerekecek.”

Kulağa mantıklı geliyordu ama korkunç bir risk aldıkları aşıkardı.

Joseph başını aralarına uzattı. “Çan çan etmeyi bırakın. Sandallar hazır. Adamlarım ve ben sizi bekliyoruz.”

Iain, Killy ve Brendan’a döndü. “Yardımlarınız için teşekkür ederim, çocuklar. Killy, McHugh’a komutanın onda olduğunu söyle. Dadı Crombie bizi çağırırsa çilek toplamaya gittiğimizi iletirsin.”

Sonra Iain arkasında Morgan ve Connor’la Joseph’in peşinden George Gölü’ne doğru gitti.

Annie elişinden başını kaldırdı, Bain Amcası’nın gözleri kapalı şekilde uzandığını gördü. Lord William masasının başında oturmuş mektup yığınının okuyordu. Keşke Bain Amcası horlamaya başlasaydı. O zaman rahatça konuşabileceğini bilirdi.

Amcasıyla karşılaşmasının şaşkınlığı ve ondan duyduklarının korkusuyla öğleden sonrasının büyük kısmını Betsy ile yatak odasında geçirmişti. Ancak Lord William geri döndüğünde onunla özel olarak konuşmak isteğiyle tekrar beklemeye başlamıştı. Ama Bain Amcası yanından bir an olsun ayrılmıyordu.

Tam vazgeçip yatağına gitmek üzereydi ki kapı tıklandı ve Ticonderoga'dan rapor getiren bir haberci içeri giriverdi.

Lord William mektupları alıp ifadesiz bir şekilde göz gezdirdi. "Teşekkürler, Teğmen. Ordunun ne zaman geri döneceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?"

"General yarın William Henry'ye varmayı umuyor. Bu kadar çok yaralı varken kara yolculuğu muhtemelen tam bir gün alır, Albay."

"Pekala. Çıkabilirsiniz."

Haberci selam verip gitti.

Zor nefes alan Annie ayağa kalkıp bekledi.

Lord William kalkıp yumruklarını arkasında birleştirerek pencereye doğru yürüdü. Ama sesi tamamen duygusuz çıkıyordu. "Majesteleri'nin birlikleri geri çekilmek zorunda kalmış. Kayıp büyük. Neredeyse bütün subaylar ya yaralanmış ya da ölmüş. General topçular olmadan saldırdı. Birliklerimiz Montcalm'ın göğüs siperlerini aşamadılar."

Annie'nin dizleri çözüldü ve sandalyesine yaslandı. "Pe-peki Komandolar, efendim?"

Lord William Annie'ye baktı, raporlardan birini alıp göz attı. "Raporlar Komandoların da büyük kayıp verdiğini söylüyor. Ama görünüşe göre Binbaşı MacKinnon hayatta. O ve kalan adamları geri çekiliyorlar. Bu kadar."

Annie tuttuğu nefesini verdi. Kalbi tek bir gerçeğe tutunmuştu.

Iain yaşıyordu.

"Kayıplarınız için çok üzüldüm, efendim. İyi geceler – ve teşekkürler, efendim."

Merdivenlerin yarısını çıkmıştı ki amcasının sesini duydu.

"Koruma ayarlayın. Sabah kuzenimle yola çıkıyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Annie korkudan titreyen Betsy’e sıkıca sarıldı.
“Bizi öldürecek!”

“Kimseye zarar vermeyecek – hiç kimseye.” Annie bundan emin olmayı isterdi. Kalçasındaki bıçağı hissetti. Amcası onlara bir şey yapmaya kalkarsa onu kullanacaktı.

Koridordan Bain Amca bir kez daha kapıyı açması için bağırdı. “Şimdi açmazsan ben açarım!”

“Döndüğünde kocamla konuşabilirsin! O zamana kadar bu odadan çıkmayacağım!”

Birden oldu. Bir gürültüyle kapı açıldı. Betsy’nin korkunç çığlığı. Bain Amca’nın onu saçından tutup ayağa kaldırışı...

“Aşağı inin! Araba bekliyor!”

Sonra Lord William geldi. “Sinirlerine hakim ol, Campbell. Sonra dilediğini yap ama benim çatımın altında elini kaldıramazsın! Size eşlik edebilir miyim, leydim?”

“Kendi işine bak, Wentworth.” Bain Amca sinirli bir şekilde homurdanarak bıraktı.

Annie gözyaşlarına ve öfkesine engel olmaya çalışarak Lord William’ın kolunu kabul etti. “Gel, Betsy. İain bizi yolda bulur.”

Annie bu umuda tutunarak Lord William’ın ona aşağıya inerken, bekleyen arabaya kadar eşlik etmesine izin verdi. Lord William onu bir şaperon eşliğinde hoş bir geziye gönderiyormuş gibi “Stockbridge askerleri Albany’e kadar size eşlik edecek,” dedi.

“Kocam ben istemeden evinizden alınmama izin vermenizden hoşlanmayacak. Ben de karnımdaki bebek de ona aidiz.”

“Leydi Anne, evliliğiniz tanınmış kilisede yapılmadı; bu yüzden geçersiz. İngiliz kanunlarına göre kocanız yok ve çocuğunuzun babası da yok.”

“O zaman İngiliz kanunları hiç adil değil!” Sesi öfkeden titriyordu ve gözlerinde yaşlar birikmişti.

“Belki.” Lord William, Annie’nin at arabasına binmesine yardım etti. “Sözleşme meselesine gelince, amcanız Binbaşı MacKinnon’dan sizi geri almak üzere yüklü bir miktar bıraktı.”

Gözlerinden yaşlar akan Annie eteğini düzelterek oturdu. “Satılık olmayan bir şey nasıl alınabilir? Bu hırsızlık!”

Lord William arabanın kapısını kapattı. “Binbaşı karşı çıksa da mahkemenin satışa izin vereceğini düşünüyorum; çünkü bu satış sizi soylu amcanıza veriyor.”

“Onunla ilgili soylu hiçbir şey yok.” Bain Amca’nın duyup duymadığını umursamadan konuşmuştu.

Lord William, Annie’nin sol elini tutup vedalaşmak için öptü. “Farklı şekillerde karşılaşmış olmayı dilerdim, leydim. Dikkate değer bir kadınsınız.”

Sonra aniden Iain’ın altın yüzüğünü Annie’nin parmağından çıkardı.

Annie dehşet içinde çığlık attı, uzanıp almaya çalıştı. Onu kaybetmenin acısı göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. “Hayır, bunu yapamazsınız!”

“O altın yüzük MacKinnon’ın. Lord William bu yüzüğü ona verecek.” Amcası arabaya binip karşısında otururken sırtıyordu. Betsy de onun yanında solgun bir şekilde titriyordu.

“Aşağılık adam! Benden böyle değerli bir şeyi nasıl alırsın?” Annie bunları Lord William’ın yüzüne tükürerek söylemişti. Kaleden gerçekten alındığının farkına varınca çığlığı bir ağıda dönmüştü.

Bain Amca Annie’nin gözlerinin içine baktı ve Annie babasının

gözlerine benzeyen o mavi gözlerde kendisinin ve Betsy'nin ölümünü gördü. "Gittiğin yerde altın yüzüğe ihtiyacın olmayacak."

Annie'nin sırtı soğuk soğuk terledi.

Iain senin için gelecek Annie. Bunu yapacağını biliyorsun.

Annie amcasının tehdidini duyup duymadığını merak ederek Lord William'a baktı.

Lord William gizlice amcasına baktı ve dudaklarını oynattı.

Araba ilerlemeye başlarken Annie Lord William'ın "Her şeye hazır ol," dediğine yemin edebilirdi.

Iain ve kardeşleri Joseph'le birlikte öğleden önce Elizabeth Kalesi'ne vardılar. Korumaları kenara itip Wentworth'un yardımcılarından biriyle muhabbetini yarıda kestiler.

Wentworth hemen genç subaya gitmesini söyledi. "Neden bu kadar uzun sürdü, Binbaşı?"

Iain Wentworth'u boğazındaki dantelden tutup hızla ayağa kaldırdı. "Karım nerede?"

Wentworth soğuk, gri gözleriyle ona baktı. "İki saat önce amcasıyla birlikte gitti."

"Ona bir şey olursa..."

"Tahmin edeyim. Beni öldürürsün. Bunu belli ettiğine göre neden dördünüz elinizden geleni yapmıyorsunuz? Atlarım bizi bekliyor. Komutan Joseph'in adamları yolda oyalanıp Leydi Anne'e göz kulak olmayı kabul ettiler. Albany'e varmadan onlara yetişmeliyiz."

Şaşkına dönen Iain onu bıraktı. "Ne diyorsun sen?"

"Hâlâ Leydi Anne'i kurtaracak vakit olduğunu söylüyorum."

Iain sadece ağrıyan omzuna merhem sürüp kendisini daha farklı türden bir mücadeleye hazırladıktan sonra hemen yola çıktılar. O giyinirken Joseph ve kardeşleri savaş şarkıları söylüyor, Joseph kartal tüyüyle ona doğru duman savuruyor ve kardeşleri

kılıç ve hançerini bileyliyordlardı. Iain aklındaki tüm korkuları, Annie'nin çaresiz görüntülerini, kendisini zayıflatacak her duyguyu unuttu.

Güçlü ol, aşkım. Seni bırakmam.

Kaledeki düzenli ordu askerlerini çoğu irileşmiş, korku dolu gözlerle ona baktılar.

Wentworth sadece başını salladı. "Hazır olduğumuzu görüyorum."

Iain kısa süre sonra süvari atında oturmuş, yanında kardeşleri, Joseph ve Wentworth'la Albany'e doğru ilerliyordu. Kaleden çıktıklarından bu yana merak ettiği soruları sordu. "Bize neden yardım ediyorsun? Onu başımıza dert açan sen değil miydin?"

"Farkında olmalısınız ki Bain Campbell ahlaksız bir katil." Wentworth'un sesinden iğrenmiş olduğu belliydi. "Gerçeği bilseydim onunla iletişime geçmezdim."

"Peki gerçeği nasıl öğrendiniz?"

"Kendi yöntemlerim var."

Iain bunun doğru olduğundan emindi.

Wentworth "Unutma ki Campbell iyi dinlenmişken sen yaralı ve savaş yorgunusun," diyerek onu uyarmıştı. "O palada zorlu bir rakiptir ve Cumberland Dükü'ne Culloden'de İskoçyalılar'ın cezasını karşılamak için bir yöntem oluşturmakta büyük yardımı dokunmuştur."

Iain o mücadelenin hikayesini iyi biliyordu. İngiliz askerlerinin nasıl sadece önlerindeki savaşçıya değil, yandakinin korunmasız sol tarafına da saldırmaya çalıştıklarını biliyordu. Campbell sadece bu yüzden bile ölmeyi hak ediyordu. Ama birçok İskoç bu şekilde ölmüş olsa da Cumberland için günü kurtaran mermiler olmuştu. Uzaktan saldırı için kılıç uygun değildi.

"Benim güvenliğim için endişelendiğini söyleme."

"Çok fazla şeyi riske alıyorum, Binbaşı."

“Evet, bu doğru.” Iain kardeşlerine döndü. “Çocuklar, küçük prensçiğe göz kulak olun da dala takılıp bir yerini çizmesin ya da düğme düşürmesin.”

“Sizin ölmenize müsaade edemem.” Wentworth’un sesi sinirli çıkıyordu.

“Ah, şey, ölüp de seni çetrefilli sorularla bırakmak istemem.” Iain gülmesine engel olamadı ve kardeşleri ile Joseph de güldüler. “Endişelenmeyin, efendim. Bain Campbell fazla yaşamayacak.”

Arabanın sallanması ve boğucu sıcak zaten bulanık midelerini daha kötü yaptığından Annie inledi. Kusma ihtiyacı duymadan Albany’e kadar nasıl gideceğini bilmiyordu. Betsy’nin elini daha sıkı tuttu, yavaşça nefes alıp mide bulantısını durdurmaya çalıştı. Kaldı ki mide bulantısı duyduğu endişelerin en basitiydi. Bain Amca aklına eseni yaparsa İskoçya’ya asla canlı ulaşamazdı. Ama orada öldürmezdi. Lord William’a, Iain’a ve kaleye çok yakındı. Onunla yalnız kalana kadar beklerdi.

Her şey için hazırlıklı ol.

Kalenin dışına çıktıklarında Annie onlar için bir şeylerin hazırlandığını fark etti. Yanlarına verilen korumalar İngiliz düzenli ordusundan değil, Joseph’in adamlarıydı. Daha önce bunun hakkında düşünemeyecek kadar üzgündü.”

Bain Amcası işemek için arabayı durdurduğunda Annie Betsy’e “Iain’ın karısı olduğumu biliyorlar,” diye fısıldadı. “Kardeş gibidirler. Savaşçının nasıl bizi görebilecek kadar kapıya yanaştığını görüyor musun? Amcamın bize zarar vermesine izin vermeyecekler. Hazırlanmalısın.”

Annie Stockbrige askerlerinin yolculuğu yavaşlatmanın yollarını aradığını biliyordu. Sahte pusudan bunu anlamasaydı bile yolu kaplayan devrilmiş iki ağaçtan bunu anlardı. Ama yine de araba tekerlekleri gıcırdayarak ilerliyordu. Albany’e gittikçe yaklaşıyorlardı.

Ya Iain geri çekilirken öldürüldüyse? Yaralanıp senin için gelemezse?

Birden aklı bu sorularla doldu. Midesi bulandı ve bu kez inlemesine engel olamadı.

“Bacaklarını bir Katolik’e, sırf bir askere açarak daha fazlasını bile hak ediyorsun. Baban ne büyük utanç duyardı!” Amcası ona ondan tiksiniyormuş gibi bakıyordu. “Söyle bana – MacKinnon güzel damganı gördüğünde ne dedi?”

Annie gözlerini açtı ve ona bakıp güldü. “Bir gün seni öldüreceğine yemin etti.”

Bain Amca güldü ama Annie gülmeden önce yüzündeki korku ifadesini görmüştü.

Sonra bir kuş sesi duydu – ki ses bir kuştan gelmemiştir.

Araba yavaşça durdu.

“Ne oluyor şimdi, Tanrı aşkına? Wentworth’un bize eşlik etmeleri için bu adamlar yerine eğitimli düzenli ordu askerlerini görevlendirmesini tercih ederdim.”

Arabanın kapıları açıldı. Annie belinde güçlü kollar hissetti, Betsy’nin bağırdığını duydu ve birisinin Bain Amcası’nın boğazına süngüsünün ucunu bastırdığını gördü.

Sonra güçlü kollar onu arabadan çıkarıp uzaklaştırdı. Annie kendisini Morgan’ın yüzüne bakarken buldu. “Güvendesin.”

“Ah, Morgan!” Hem öyle olduğunu bildiğinden hem de onu sağ salım gördüğünden rahatlayan Annie Morgan’a sarıldı.

Annie etrafta Iain’a bakındı. Yanında Betsy ellerini ağzına götürmüş, gözleri irileşmişti. Arabada gözü morarmış ve yanağında çizikler olan Connor bilinçsiz arabacıdan dizginleri almıştı. Tüfeklerini hazırlamış olan Stockbridge’liler arabanın etrafında ve yolu tıkamışlar; ağaçların arasında bekliyorlardı.

“Iain...?”

Morgan başıyla işaret etti.

Annie gösterdiği yere bakıp Iain'ı görünce ciğerlerindeki hava boşaldı.

Arabadan yirmi adım ötede yolun ortasında duruyordu. Yaşlı İskoçyalılar gibi MacKinnon tartanı vardı üzerinde; sağ omzu çıplaktı ve sağ eliyle sıkıca kılıcını tutuyordu. Şakaklarına uzanan saçları büyük savaşçı örgüleri şeklindeydi ve geri kalanı sırtına dökülüyordu. Ama yüzünün yukansı İskoç mavisini değil, Kızılderili kırmızısıyla boyanmıştı ve kollarını pazubantları yerine Kızılderili işaretleri süslüyordu.

“Bain Campbell! Öne çık ve kılıcını çek!” Iain'ın meydan okuyuşu ormanda yankılandı.

Annie durumu idrak etmekte gecikmedi. Iain Bain Amcası'yla bir Komando gibi tüfeğiyle değil, bir İskoçyalı gibi kılıç kılıca, ölümüne dövüşecekti.

Annie'nin içi ürperdi.

Amcasını çok az kişi kılıçta yenebilirdi.

Stockbridge'liler arabadan uzaklaştılar. Silahları hâlâ hazırды.

Öfkelenen Bain Amca arabadan indi. Önce peruğuyla ceketini çıkardı ve onları arabaya attı. Sonra arabadaki koltuğun altından kılıcını çekip çıkardı. Yavaşça, kendinden emin bir şekilde botlarını pisliğe batıra batıra arabanın etrafından dolandı.

Iain'ı gördüğünde güldü. “Beni yeneceğini mi düşündün, MacKinnon? Senin gibi çok adamla çarpıştım ben.”

Iain kılıcını kaldırıp güldü. “Daha önce benim gibi bir adamla karşılaşmadığına bahse girerim.”

Nefes almakta zorlanan Annie Bain Amcası'nın öne çıkıp kemikleri parçalayabilecek vuruşlarla Iain'a saldırışını izledi. Ama Iain vuruşlarına öyle sert karşılık verdi ki Bain Amca neredeyse atların olduğu yöne düşecekti.

Bain Amca'nın gömleği kanlanınca nefesi kesildi.

Iain göğsü hızla inip kalkarak geri adım attı. “Bu Colloden'de sömürdüğün her İskoç kızı için.”

Yüzünden korkunç ifadeden öfkeli olduğu belli olan Bain Amca hırıldadı. Kılıcını kaldırıp Iain'ı dizlerinin üzerine devirmek ya da kılıcını elinden fırlatmak için ölümcül vuruşlar salladı. Ama Iain kendi vuruşlarıyla karşılık verip bertaraf etti. Ormanda çelik sesleri yankılanıyordu.

“Gücün tükeniyor, MacKinnon. Ve sol kolun – gücün yetmez, değil mi?”

O sırada Annie daha önce görmediği şeyi gördü. Iain kılıcını iki eliyle tutmaya çabalıyordu ve giysisinin altında bandaj gibi bir şeyler gördü. Yaralıydı.

Morgan Annie'yi daha sıkı tuttu. “Sakin ol, Annie.”

“Bu bizi sadece eşit yapar, ihtiyar. Seni bitirmeye yetecek gücüm var.” Iain birden atılarak onun kılıcını yere fırlattı ve kendi kılıcının ucunu Bain Amca'nın sol bacağına geçirdi. “Bu Leydi Mara Burness Campbell için.”

Böylece annesinin intikamı da alınmıştı.

Annie'nin gözleri doldu.

Bain Amca bağırıp geriye doğru sendeledi ve bir dizinin üzerine çöktü. Pantolonunun önü kandan sıırılsıklam olmuştu. Ama tekrar ayağa kalktığıında elinde küçük bir silah vardı.

Annie'nin yüreği hopladı.

Bağırdı. “Iain!”

Ateş etti.

Iain yüzünde şaşkın bir ifadeyle ve kaburgasının sağ tarafı kanlar içinde dizlerinin üzerine çöktü. Acıdan kaşlarını çatıp kendi kanına dokundu. “Beni öldürerek kurtulamazsın, Campbell. Kardeşlerim ve onların ardından Mohikan kardeşlerimle dövüşeceksin. Hepimizi öldürmen mümkün değil.”

“Belki ama en azından seni öldürüp kardeşinin acı içinde yaşayacağını bilirim.”

Bain Amcası'nın kılıcını kaldırıp öldürücü darbe için atılınca Annie'nin gözlerinden yaşlar boşaldı.

Morgan Annie'nin mücadeleyi görmemesi için yüzünü göğsüne bastırdı ve onu sıkıca tuttu. "Gözlerini kapat."

Annie Morgan'ın gömleğini sıkıca tuttu. Vücudu titriyor ve Iain'ın ismini fısıldıyordu.

Sonra sesleri duydu – çeliğin kestiği etten çıkan ses, ciğerlerden çıkan son nefesin sesi, uzun hayvani bir hırıltı. Ardından sessizlik.

"Bu da Annie'm için."

Bu Iain'ın sesiydi.

Annie döndü ve Iain'ın kanlar içinde, yüzü yorgunluk ve acıdan kırıkmış halde kılıcını yere saplamış Bain Amcası'nın cansız bedeninin yanında durduğunu gördü. Etrafta zafer çığlıkları yankılandı; Morgan ve Connor da Joseph ve adamlarına ilginç zafer çığlıklarında eşlik etti.

"Iain!" Annie, hayatta oluşunun verdiği rahatlık ve kötü şekilde yaralanmasının verdiği endişeyle Iain'a doğru koştu. Canını yakmamaya dikkat ederek sıkıca sarıldı.

"Bunu görmemelisin. Bir leydiye göre değil." Iain Annie'nin saçlarını öptü, zayıf düşen sol koluyla onu kendisine çekti ve ayaklarını yerden keserek amcasının cansız bedeninden uzaklaştırdı. "Sana zarar verdi mi, aşkım?"

"Hayır, senin ve Joseph'in adamlarının sayesinde."

O sırada ağaçların arasından Lord William çıktı.

Yani ona yardım *ediyordu*.

"...ve Lord William'ın."

Sonra Iain inleyip Annie'ye biraz daha yaslandı. "Daha fazla ayaklarımın üzerinde kalamayacağımı düşündüm. Arabaya kadar bana yardım et."

Connor hemen yanına gelip Annie'ye Iain'ı arabaya bindirmesinde yardım etti. "Onu doktora götürelim."

Araba kaleye dönerken Annie kanamasını durdurmak için bir kumaş bastırdı, Iain'ın saçlarını okşayıp dua etti.

Tanrım, lütfen onu şimdi kaybetmeme izin verme!

Iain acı çekiyordu ve olanların farkında değildi. Kaleye ulaşp onu arabadan aldıklarını hatırlıyordu. Ona afyon ruhu verip dişlerinin arasına ısırması için deri bir kayış koyduklarını hatırlıyordu. Korkunç bir acı vererek mermiyi çektiklerini hatırlıyordu. Annie'yi yanında hissediyordu. Küçük ve sıcak parmaklarıyla yüzünü okşuyor, elini tutarak ona bir şeyler fısıldıyordu.

Bay Blake'in sesini duydu. "Şansına mermi bir kaburga kemiğine gelmiş. Kemiği kırmış ama organlara zarar vermemiş. Yaranın iltihaplanmamasını sağlarsak iyileşir."

Annie'nin ağladığını duydu, başını göğsünde hissetti ve onu rahatlatmaya çalıştı.

Ama çok yorgundu ve daha Annie'nin adını söyleyemeden uyuyakaldı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

William pencereden Annie'yi izliyordu. İçinde garip bir huzursuzluk vardı. O gün adamlarından birinin – Krallığa sadık olmayan bir Katolik'in – bir lordu, bir politik müttefikini öldürmesine seyirci kalmıştı. Kuşkulu doğan bir adamın cesaret ve onurla savaştığını ve bir soylunun – kendi sınıfından bir adamın – kendisini korkaklığıyla rezil ettiğini görmüştü. Öldürücü vuruşla soylu adam ölünce hem rahatlamış hem de neşelenmişti.

Mücadeleyi izlemenin yanı sıra bunu düzenlemek için de çok çalışmıştı. William müdahale etmeseydi Campbell MacKinnon'dan iki gün önde olacaktı – ki bu iki gün içinde Leydi Anne'i kötü kullanıp öldürebilirdi. İngiliz düzenli ordu askerleri yerine onlara eşlik etmeleri için Stockbridge'li askerleri görevlendirmeseydi arabaya pusu kurmak bu kadar kolay olmazdı.

Evet, Campbell'ın ölümünde büyük bir rol oynamıştı ve bunun için mutluydu.

Peki neden?

Kendi kendine Campbell'ın adaletten kaçan ve biri harekete geçmeseydi böyle davranmaya devam edecek ahlaksız bir suçlu olduğunu; bunları toplum, namus, ahlak ve etik için yaptığını söyledi. Ama kendisine yalan söylüyordu. Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Gerçek cevap; yorgunluktan kırıılmış yüzü ve kanlı elbisesiyle tören alanında yürüyordu.

Leydi Anne.

Onunla karşılaşmadan önce aşağılık adam ne kadar ahlaksız

olsa da soylu bir arkadaşının özel hayatına hiç müdahale etmemişti. Girişte hafif ayak seslerini ve muhafızların onu içeri aldığını duydu ve odasına girdiğinde dönüp ona baktı.

Annie reverans verdi. “Beni çağırtmışsınız, efendim?”

William garip şekilde dilinin tutulduğunu hissetti. “Binbaşı MacKinnon yakında iyileşecek sanırım.”

Annie solgun görünüyordu ve Iain bunun zorlu günden mi hamileliğinden mi kaynaklandığını merak ediyordu. “Evet, efendim.”

Lord William masasından bir rapor aldı. “General Abercrombie onu ve kardeşlerini firarla suçluyor. Kendi mektubumla onları önemli ve gizli bir görev için çağırdığımı belirttim. Ayrıca otoriteleri amcanızın düşman elinde trajik ölümü hakkında bilgilendirdim. Keşke tavsiyemi dinleyip orman güvenli olana kadar bekleseydi.”

Annie’nin gözlerinden hissettikleri belli oluyordu – endişe, rahatlama, minnettarlık. “Teşekkür ederim, efendim.”

Annie’nin gözlerinden garip şekilde etkilenen Lord William sırtını ona çevirip boş boş dolaşmaya başladı. “Teğmen Cooke, Binbaşı ve adamlarının fazlaca destekçisi olduğunu söylüyor. Görünüşe göre Komandolar onun ve savaşa giderken yolda kaybolan çok fazla sayıda İngiliz askerinin hayatını kurtarmış.”

“Teğmenin hayatta olduğuna sevindim, efendim.”

“Hizmetçiniz yerleşti mi?” William kızın adını hatırlayamıyordu.

“Evet, Morgan ve Connor ona yer açmak için bir odayı paylaşıyorlar.”

Kendisine konuşmakta zorlandığı için kızgın olan Lord William, Annie’ye döndü. “Diyeceğim şu ki amcanız artık sizin için bir tehdit oluşturmadığına göre İngiltere’ye dönebilirsiniz. Size ihtiyacınız olan paranın yanı sıra koruma ve topluma yeniden

takdiminizi sağlamaktan gurur duyarım. Savaş bitene kadar tabii ki Albany'deki evimde kalmanız gerekecek ama savaş bittiğinde Londra'ya gidebiliriz.”

Annie çok şaşırılmış görünüyordu. “Bana metresiniz olmamı mı öneriyorsunuz, efendim?”

Lord William açıklamaya çalıştı. “Kim olduğunuzu bilseydim, Leydi Anne, benim evimde benim korumam altında kalmanızda ısrar ederdim. Amcanızın arkadaşı olduğum için bana güvenmediniz – şimdi anlıyorum. Bir adamın korumasına ihtiyaç duyarak Binbaşı MacKinnon'la birleşmeye karar verdiniz. Ama artık saklanmanız gerekmiyor. Yasalara uymayan bu evliliği bırakıp onurunuzu yeniden kazanabilirsiniz. Birlikteliğimize bizzat bir şey katmayacağınız için sizinle evlenemem ama size sınırdan uzakta, sıkıntı çekmeyeceğiniz ve güvenliğiniz için endişelenmeyeceğiniz bir yerde rahat bir yaşam sunabilirim.”

“Peki ya karnımdaki bebek?” Elini koruyucu şekilde karnına götürdü.

Lord William kendisine daha çok güven duyarak devam etti: “Başka bir adamın çocuğunu büyütme düşüncesinden hoşlanmam ama diğer adamların yuvalarına çok fazla çocuk bıraktığım için bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Çocuğu başkasına vermeyi seçerseniz sizi durdurmam ama bunu yapmanız için de sizi zorlamam.”

Annie gülümsedi, sonra bir kahkaha attı. “Bugün beklemediğim şekilde bana yardım ettiniz, efendim ve bunun için size minnettarım. Teklifiniz için onur duymam gerektiğini bilsem de cevabım hayır. Iain'la sadece korumaya ihtiyacım olduğu ve o hazır olduğundan evlenmedim. Onunla evlendim çünkü onu seviyorum.”

Onun böyle saçma konuştuğunu duyunca William'ın içi burkuldu. “Sizin gibi soylu bir kadının onun gibi bir adamda ne bulduğunu anlamıyorum.”

“Ah, aslında anlıyorsunuz. Onun ne kadar onurlu, güçlü ve cesur olduğunu biliyorsunuz. Benim için geleceğini biliyordunuz; beni korumak için her şeyini feda edeceğini de. Ama yanlış anlaşılma olmasın; Iain MacKinnon ile sizin aranızdaki büyük bir fark var: Iain için beş parasız bir çiftçi kızı, bir Campbell ya da bir kont kızı olmam önemli değil. Ben onun için bir yabancıyken bile bana onur ve saygıyla yaklaşıyordu.”

William kendisini azarlanmış gibi hissediyordu; başını yere eğdi.

Annie bu teklifi hiç almamış gibi konuşmaya devam etti: “Burada olduğuma göre, efendim; sizden üç şey isteyebilir miyim, onu merak ediyorum.”

Lord William yutkundu, hissettiği gibi incinmiş davranmaya çalıştı. “Elimden gelen şeylerse memnuniyetle yaparım.”

“Öncelikle yüzüğümü geri alabilir miyim?”

“Tabii ki.” William cebinden çıkardığı yüzüğü Annie’nin avucuna koydu.

“İkincisi daha zor. Öldüğü sırada benim varlıklarım – bazı kişisel eşyaların yanı sıra Burness mücevherleri – amcamdaydı. Onların kocama verilmesini talep ediyorum.”

‘Koca’ kelimesi yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. “Tabii ki, leydim. Size ait olan şeyleri geri almanızı seve seve sağlarım.”

“Teşekkürler, efendim.” Annie birden gergin görünerek elbiselerini düzeltti ve ellerini kenetledi. Ama göz gözeydiler. “Aynı zamanda kocamı ve kardeşlerini Majesteleri’nin hizmetinden çekerseniz çok memnun olurum.”

William öfkелendi. “Söz konusu bile olamaz.”

“Üç yıldır savaşıyorlar, efendim; çoğu gönüllüden daha fazla hem de. Sizin için kaç adam öldürdüler? Kaç kere ölümden döndüler?”

“Savaş bitmedi ve Ticonderoga’dan geri çekilirken yetenekli adamlara çok daha fazla ihtiyaç var.”

“Bu yüzden mi onları tuzığa düşürdünüz? Ah, evet, gerçeği biliyorum. Amcam gibi işlemedikleri bir suç yüzünden onları cezalandırdınız.” Annie’nin sesi titriyor; yüzündeki ifadeden ne kadar kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Ama o da kızgındı. “Kendi istekleriyle katılsalardı gitmekte özgür olacaktı. Ama İngiltere’nin ihtiyacının yanı sıra Krallığa saygı göstermemeleri onları hizmete zorlamamı haklı çıkarıyor!”

Annie ters ters Lord William’a baktı ve satranç tahtasından beyaz bir piyon aldı. “Kocamı kıskanıyorsunuz ve sadece geceleri isteyerek onun altında yattığım için değil. Onu kıskanıyorsunuz; çünkü o gerçek bir lider. Sizin gibi adamlarını birer piyon veya istediği zaman değiştirebileceği bir taş olarak görmüyor. Adamları onu sevdikleri için savaşıyorlar, sizin askerleriniz ise savaşmak zorunda oldukları için...”

Annie piyonu yeniden tahtaya koydu. “Yalvarırım efendim, onları bırakın!”

Lord William konuşmaya çalıştı. “Yapamam.”

“Yapmak *istemediğinizi* söylemek istiyorsunuz!” Annie satranç tahtasını alıp taşları odaya saçarak fırlattı. “Kocamın değerli kanının her bir damlasında sizin ruhunuzdakinden daha fazla onur var!”

Annie çıkıp gitti.

Aklı da satranç taşları gibi dağılan William bir an öyle kaldı. Titreyen eliyle siyah şahı yerden aldı ve çatlamış olduğunu gördü. Sonra, siyah şahı elinde tutup pencereden Leydi Annie’nin sevdiği adama dönüşünü izledi. Öfkeli değildi ama içinde garip bir boşluk hissediyordu.

Iain gözlerini açtı ve kendi evinin ağaçtan duvarını gördü. Ağzı afyonun etkisiyle uyuşmuştu ama zihni açıktı. Sol omzu ağrıyor ve sağ tarafı her nefes alışında kötü şekilde acıyordu; afyonun

etkisi yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Yatakta rahatlamaya çalışarak döndü ve yanında sıcak bir ağırlık hissetti.

Annie.

Üzeri giyinikti ve mışıl mışıl uyuyordu; nefes alış verişleri düzgündü. Korkunç günler geçirmişti ve yorgundu. Sadece yüzünü görmek istediğinden saçlarını yüzünden itti.

Annie başını kaldırdı, endişeli gözlerle Iain'a baktı. "Iain?"

"Seni uyandırmak istemedim."

Annie doğruldu. "Susadın mı?"

"Evet."

Annie hemen su getirdi, ateşi var mı diye alnını kontrol etti, bandajlarının açılmadığından emin oldu ve ona biraz daha afyon vermeye çalıştı.

"Hayır. Şişeyi yerine koy."

Annie kafası karışmış şekilde ona baktı. "Ağrın yok mu?"

"Evet ama tekrar uyumadan önce seni biraz daha görmeme izin ver. Gel de deminki gibi yat yanıma."

Annie dediğini yapıp yattı ve elini yumuşakça göğsüne koydu. Birden gözleri yaşardı. "Son günlerde sürekli seni kaybetmekten korkarken şimdi yanında olmak bir mucize gibi."

Iain yanağındaki yaşları sildi. "Hayatta kalacağıma söz verdim, değil mi?"

Annie başını sallayıp kısacık bir süre gülümsedi. "Kaybettiğin adamlar için üzülüyorum. Onları, özellikle Cam'i özleyeceğim."

Iain Ticonderoga'daki geri çekilişi tüm dehşetiyle anlattığını fark etti. "Abercrombie geri çekileceğimizi duyurduğu an hayatta kalıp kalmayacağımızı merak etmeye başladım. Bu, cehenneme gitmeyi beklemek gibiydi."

Annie'nin yanaklarından tekrar yaşlar süzüldü. "Bu kadar insanın acı çekmesine çok üzülüyorum. Karılarını ve çocukları düşününce..."

“Benim řu an dűřűndűğűm, aşkım, burada seninle olmaktan ne kadar mutlu olduğum.” Iain Annie’nin saçlarını okşayıp o anki huzurun tadını çıkardı. “Killy ve Brendan, amcanın geldiğini söylediğinde seni bir daha göremeyeceğimden korktum. Sana yapacağı işkenceleri düşünerek geçirdiğim geri dönüş yolculuğű hayatımın en uzun gecesiydi. O geldiğinde burada olmadığım için üzgűnűm. Adaya adımını bile atamazdı.”

Annie sevdiği adamın gözlerine baktı ve unutmak istese de Lord William ve Betsy’nin yanında amcasını gördüğű andan itibaren olanları anlattı. Betsy’i korumak için amcasıyla gittiğini, Bain Amcası’nın annesiyle ilgili söylediğű korkunç şeyleri anlattı. Annie kapıyı kilitledikten sonra Lord William’ın onu Bain Amca’dan nasıl koruduğűnű anlattı. Iain’ın öldüğűnden ya da yaralandığından ve onu bir daha görememe ihtimalinden endişelendiğini anlattı.

“Korkmuştum!”

“Olağüstű derecede cesurdun.”

Sonra ormanın içinden geçen yolculuklarını anlattı – bir şeylerin olmak üzere olduğűnű nasıl anladığını, Betsy’i uyardığını, onu gerçek bir İskoç savaşçısı gibi giyinmiş şekilde yolun ortasında görünce kalbinin neredeyse durmak üzere olduğűnű anlattı.

“Sana çoktan aşık olmasaydım o anda olurdum.”

Sakallı yüzű kesik ve çiziklerle bile dayanılmaz güzel olan Iain sıırıttı. “Yani beni İskoç tartanıyla görmek hoşuna gidiyor, öyle mi?”

“Evet – ve saçın örgűlűyken.” Iain’ı öptű. “Ama kırmızı boyanın kötü görűndüğűnű dűřűnűyorum.”

“Joseph bunu duymasın. Mohikanlar parlak kırmızı renklelerinden gurur duyarlar.”

Annie elini Iain’ın göğsűne götürűp avucunu kalbinin üzerine koydu. “Bain Amca’nın elinde o silahı gördüğűmde ve ateş ettiğinde...”

“Şimdi bunu düşünme.”

Ama düşünmeden edemiyordu. “Morgan görmemem için başımı çevirdi ama ben duydum. Duydum... ve öldüğünü düşündüm.”

“Eski bir kılıç hilesi – düşmanın öldürücü vuruş için yakınlaşmasına izin ver ve kılıcının altından geç.”

Annie gözlerini kapatıp yaşadığı korkuyu unutmaya çalıştı. “Bu gece Lord William’ın sayesinde beraber olmamız ne garip!”

“Evet kesinlikle garip! Daha iyi biri olduğunu söylemek istesem de dilim varmıyor. Büyük ve ölümcül bir yalanla nasıl biri olduğunu kanıtladı. Benim kadar o da amcanın ölümünü istiyordu ve benimkiyle aynı sebepten. Seni istiyordu.”

Lord William’la görüşmesini hatırlayan Annie gözlerini kaçırdı.

“Ne oldu, Annie?” Iain’ın sesi endişeli çıkıyordu. “Söyle bana.”

“Bu akşam Lord William onun metresi olmamı teklif etti.” Lord William’ın teklifini ve Iain’ın serbest bırakılması için yalvarışının dışında her şeyi anlattı. “Hatta başka bir adamın çocuğunu büyütmeyi hak ettiğini söyleyerek bebeği de kabul etti.”

Iain Annie’nin yanağını okşayarak ciddi bir biçimde Annie’nin gözlerine baktı. “O haklı. İskoçya’ya dönüp kocanın vurulduğu ya da Kızılderililer tarafından esir alındığından endişelenmeden, aç kalıp yorulmadan yaşayabilirsin. İpek elbiseler giyebilirsin, hizmetçilerin olabilir ve kabul görülen kilisede seninle evlenecek zengin bir koca bulabilirsin. Ama gitmene izin verecek kadar kendini düşünmeyen bir adam değilim, Annie.”

Annie başını çevirip Iain’ın avucunu öptü. “Ve ben de gitmek istemeyecek kadar bencil bir kadınıyım. Her ne olursa olsun seninle yaşamak istiyorum. Seni seviyorum, Iain MacKinnon.”

“Ben de seni seviyorum.”

SONSÖZ

15 Nisan 1759

Albany, Hudson Nehri

New York Kolonisi

Iain Annie'nin tatlı sesiyle uyandı.

"Sisli bir sabahta Strichen'e vardığımda bir kızın gerçek aşkı asla dönmeyeceği için ağıt yaktığını duydum."

Iain gözlerini açtı ve Annie'nin bebeğini emzirip sallayışını izledi. Gözleri küçük Iain'ın yüzündeydi ve güzel yüzünde memnuniyet ifadesiyle bir parmağıyla bebeğin yumruğunu tutuyordu. Altın rengi saçları çocuklarının koyu saçlarına zıt bir şekilde omzuna doğru dökülüyordu.

Iain'ın içini güneş ışığı gibi sıcak bir his kapladı. İkisini sonsuza dek izleyebilirdi. Hayattaki en şanslı erkek oydu ve bunu çok iyi biliyordu.

Bebek sonraki hafta üç aylık olacaktı. Sisli bir ocak sabahında doğan bebek hâlâ Iain'a bir mucize gibi geliyordu. Annie'nin ağrıları akşam başlayıp kötüleşmişti. Joseph'in kardeşi Rebecca ve Betsy Annie'yle ilgilenirken Iain evden çıkmıştı. Kardeşleri, Joseph ve meraklı birkaç Komando rom ve kürkleriyle ateşin çevresinde toplanıp uzun, soğuk gece boyunca onunla beklemişti.

Rebecca onu rahatlatmaya çalışmıştı. "İlki her zaman en zordur. Çıglıkları öldüğünü göstermez. Evet, acı verir ama onu öldürmez."

Ama güneş doğup çıglıkları daha ümitsiz bir hal alınca Iain endi-

şelenmeye başlamıştı. Annie'nin acı çığlıklarını duyup buna kendisi sebep olduğunu düşünerek içi parçalanıyordu. Hayatında ilk kez gerçek anlamda kendini çaresiz hissetmişti. Annie'yi korumak için her türlü acıyı çekse de bu sefer elinden bir şey gelmiyordu.

Rebecca kapıyı açtı. "Seni çağırıyor."

Iain en kötüsünden korkarak odaya girdiğinde Annie'nin omuzlarındaki örtü dışında çıplak bir şekilde doğum masasında uyukladığını gördü. Yüzü ter içinde kalmış, acı ve yorgunluktan kırıkmıştı.

Annie'nin yanına çömeldi, elini tuttu ve yanağını okşadı. "Annie?"

Annie gözlerini açtı, hafifçe gülümsedi ve ona fısıldadı. "Çok fazla ölüm gördün, Iain. Şimdi göreceğin hayatın ta kendisi."

Bu kadınlara özgü anlara eşlik etmesine izin verdiği için şaşkına dönen Iain sancısı tekrar başlayınca başını omzuna koyarak ona destek verdi ve bütün vücudu titrerken elini iyice sıkmasına izin verdi. Nefesini tutup acı verici son anlardan sonra oğlunu dünyaya getirişini izledi.

Iain sonunda odanın kapısını açıp bebeği adamlarının görmesi için havaya kaldırarak güçlü bir oğlu olduğunu duyurunca Komandolar tezahürat çığlıkları attılar. Bir hafta sonra, Peder Delavay'ın kutsamasıyla bebek Iain Cameron MacKinnon'ı Cam'in anısına vaftiz ettiler.

Iain, Wentworth'un neden birden Morgan'ı Komandoların başına getirip onu serbest bıraktığını asla bilmeyecekti ama bunun aşağılık adamın Annie'ye olan ilgisinden kaynaklandığını biliyordu. Wentworth küçük Iain'ın doğumundan birkaç gün sonra onu çağırıp hizmeti için teşekkür etmiş ve Komandoların ona ihtiyacı olduğunda geri dönmesi şartıyla ordudan ayrılmasına izin vermişti. Iain başta kardeşleri veya adamlarından ayrılmayı reddetse de Morgan ve Connor ısrar etmişti.

Morgan “Her göreve gidişimizde Annie’nin gözlerindeki korkuyu görüp Tanrı’ya beni senin öldürüldüğünü ya da esir alındığını söylemek zorunda bırakmaması için dua ediyorum,” demişti. “Buna cesaretim yok.”

Connor “Güzel bir karın ve küçük bir oğlun var,” demişti. “Onların sana ihtiyaçları var. Şimdi çiftliğe dönüp hepimiz için bir ev inşa edebilirsin. Savaş sonsuza dek sürmeyecek.”

Böylece Iain Annie’nin iyileşmesini ve karların erimesini beklemişti. Sonra Annie’nin eşyalarının da içinde bulunduğu küçük sandık da dahil olmak üzere değerli eşyalarını toplayıp arabaya koymuş, arabayı güçlü öküzlere bağlamıştı.

“Tanrı sizinle olsun, leydim!” Noel’den hemen önce Brendan’la evlenen Betsy, hanımından çekinmeden ağlamıştı. “Sizi özleyeceğim!”

Annie gözyaşlarını silip gülümsemişti. “Bir daha görüşeceğiz, söz veriyorum.”

Iain dizginleri eline alarak Annie ve bebek Iain’la birlikte Elizabeth Kalesi’ni arkada bırakmıştı. Joseph ve adamları ormanda onlara eşlik ediyordu.

“*Beannachd leat!*” Morgan arkalarından seslenmişti. *Tanrı sizi korusun!*

Connor el sallamıştı. “Sıcak yemeğiniz eksik olmasın!”

Kardeşleri onunla vedalaşıp Wentworth ve Cooke surlardan gidişlerini izlese de sonraki göreve hazırlanmakla meşgul olan Komandolar onları görmek için gelmemişlerdi. En çok da bu, artık kendisinin onlardan biri olmadığını anlamasını sağlamıştı. O artık bir Komando değildi. Onlarla daha farklı vedalaşmak istese de belki en iyisi buydu; çünkü onlar hâlâ savaşa bağlıyken Iain’ın hayatı başka yere aitti. Yine de onun gidişine kayıtsız görünüşleri onda garip bir boşluğa sebep olmuştu.

Onları – yaşayanları ve ölürlen gördüklerini – asla unutmayacaktı.

Annie'yle altı haftadır Albany'deydiler. Iain bu sürede çiftlik hayvanları, yem ve gerekli malzemeleri alıp onları çiftliğe taşımak için gerekli arabaları kiralamıştı. "Araziyi ancak bir yıllık yoğun bir çalışmayla ormandan kurtarabilirdi ama önce evi ve ahırları inşa etmesi gerekecekti. Annie'ye bir hafta içinde başını sokacağı bir çatı ve şömine ateşi sözü vermişti ve bu sözünü tutmaya kararlıydı.

"Yani sabah doğup büyüdüğüm Strichen'e dönüp başka biriyle evleneceğim."

Annie başını kaldırdı, Iain'ın ona baktığını görüp gülümsedi. "Biliyor musun, minik Iain? Baban çok cesur bir adam. Evet, çok cesur ve onurlu bir adam."

Iain kalkıp Annie'yi yanağından öptü. "Günaydın, aşkım. Sana da, delikanlı!"

Sonra yıkanıp giyinmeye koyuldu. Arabalar yüklü ve onlar için hazır olacaktı ve Iain bir saat içinde ayrılmak istiyordu.

O gün, neredeyse dört yıl süren bir savaşın ardından eve gidiyordu.

Annie kollarındaki bebeği daha rahat bir şekilde tutup dışarıyı izledi. Başta büyükbaş hayvanlar ve meleyen kuzularla dolu çiftliklerin arasından geçmişlerdi. Sonra çiftlikler seyrelti ve ormandan geçtiler. Artık ağaçlar daha sıkı ve çok nadiren bir evin ya da ot yığınının yanından geçiyorlardı. Sadece arabaların gıcırdaması, hayvanların sesleri ve bazen arkalarındaki arabacının sesi duyuluyordu.

Bunu Iain'a asla söylemezdi ama Albany'den gitmek onu üzmişti. Dükkanları ve kiliseleri tekrar görmek, gazeteleri okumak, sokakta insanların arasına karışmak ve diğer kadınlarla

konusmak onu heyecanlandırmıştı. Iain Annie'ye bebeğe kıyafet dikmesi için kumaş, iğne ve ipliğin yanı sıra üç tane güzel, yeni elbise almıştı.

Gittiği her yerde Rothesay Kontu'nun kızı Leydi Anne olarak gördüğü gibi Iain MacKinnon'ın karısı olarak da saygı görmüş-tü. Görünüşe göre Albany'deki herkes kocasından haberdardı ve gazetelerde onun kahramanlıklarını okumuştı. Bazısı ondan çekinse de – belki Lord William Iain'ı ve kardeşlerini cinayet suçundan aklamayı reddettiğinden – çoğu insanın Fransızları ve Kızılderili müttefiklerini oyaladığı için ona borçlu olduğu belliy-di. Bazısı parasını bile reddetmişti.

Ve Annie yaşayan bir efsanenin karısı olduğunu fark etmişti.

Albany'i geride bırakmak zor olsa da Iain için evine dön-menin anlamını biliyordu. Ama aynı zamanda onları neyin beklediğinin de farkındaydı. Iain ona evlerin ve ahırların ya-kıldığını anlatmıştı. Tarlaları yabancı ot ve çalılar kaplamış-tı. Bahçe, fidanlarla doluydu. Bir süre ilk karşılaştıklarında yaptıkları gibi sundurmada uyumaları gerekecekti ama ev yeniden inşa edildiğinde bile hayat bir mücadeleden ibaret olacaktı.

Iain onu “Kolay olmayacak, Annie,” diyerek uyarmıştı. “Baş-ta yiyecek olarak tüfeğim ve tuzaklarımla ne getiriyorsam, onun-la yetineceğiz ama gelecek senenin hasadıyla toprak tekrar can-lanacak. Asla aç kalmayacağına söz veririm.”

Ama Iain ona mısır unu ve nehir suyuyla idare edeceklerini söylese de Annie onu bundan mahrum edemez ya da heyecanı-nı endişeleriyle gölgelendiremezdi. Annie Iain'ın kaybettiklerini yeniden inşa etmeyi ne kadar istediğini biliyordu. O sırada yü-zünden ne kadar istekli olduğunu görebiliyordu.

“MacKinnon topraklarında sayılırız.” Iain, Annie'ye bakıp gülümsedi.

Annie taş yığını ya da sınıra dair bir işaret görmek için etrafa bakındı. “Nereden anladın?”

Iain dizginleri bırakmadan başını salladı. “O küçük dere güney sınırımızı gösteriyor.”

Küçük dereden tekerlekleri suda şaplatıp taşlarda gıcırdatarak geçtiler ve kıvrımlı bir yolda ilerlediler.

Iain kaşlarını çattı.

“Ne oldu?”

“Duman.”

Annie de kokusunu alabiliyordu – meltemle taşınan odun dumanı gibi bir koku. Peşinden bir vuruş sesi, uzaktan çarpma sesleri duyuldu. Iain – Kızılderililerin ya da kaçakların – arazide gecekondular bulabilecekleri ve orayı tekrar boşaltmak için kan dökebileceği konusunda Annie’yi uyarmıştı.

“Ve bu olursa saklan,” demişti. “Kızılderililer ya Stockbridge’den ya da Altı Ulus’tandırlar ve bize zarar vermezler ama kaçaklar bizi hoş karşılamaz veya bir kadına iyi davranmazlar.”

Annie Joseph ve adamlarının hâlâ onlarla olmasını diledi. Albany’e vardıklarında Joseph, Morgan ve adamlarına görevlerinde yardımcı olmak için kaleye dönmüştü. Şimdi arkalarında sadece Iain ile beş arabacı – Iain’dan korksalar da dövüşmek yerine güvenli bir yerlere kaçacak adamlar – kalmıştı.

Iain tüfeğini alıp dizine koydu. Yolun kıvrımından dönerken arabayı yavaşlattı.

Sonra bir ses duydu.

Komandoların uyarı ışığı.

Annie Iain’ın yüzündeki şaşkın ve kararsız ifadeyi görüp bunun nasıl olabileceğini merak etti. Morgan ve Connor’ın başı belaya girmiş ve oraya mı sığınmışlardı? Biri ışığı öğrenmiş ve Iain’ı kandırıp öldürmek için bunu mu kullanıyordu?

Annie gözlerini ileri dikip bebeğini sıkıca tuttu.

Sonra yol tekrar düzleşti ve orman geri kalıp uzakta koyu, işlenmiş toprak üzerinde bir ev ve ahır ortaya çıktı. Adamlar her yerde çalışıyorlardı – sabanla tarla sürüyor, bahçeyle ilgileniyor, ahır ve eve çekiç vuruyorlardı.

Kısa bir an için Annie gecekonducuların – bütün bir klanın – toprağı ele geçirdiğini düşündü. Ama sonra arazideki adamlardan biri başını kaldırıp sırttı.

“Sonunda geldin, Mack. Bütün işi bize mi bırakacaktın?”

Killy!

Annie’nin nefesi boşaldı ve boğazı düğümlendi. “Ta-Tanrım!”

Komandolar Joseph ve adamlarıyla göreve gitmemişlerdi. Çiftliğe gelip orayı yeniden kurmaya gelmişlerdi.

“Gözlerime inanamıyorum!”

Annie başını kaldırıncı Iain’ın hayret dolu gözlerle onlara baktığını gördü.

Arazide çalışan adamlardan bir çığlık yükseldi ve evin üzerindeki biri el salladı. Morgan.

Annie de el salladı. “Ah, Iain, ne yaptıklarına bak!”

“Bakıyorum ama anlayamıyorum.”

Öküzü ilerlemesi için zorlayıp ekibi evin önüne getirdi. Her tarafta Komandolar kütük taşıyor, tahta kesiyor ve toprağı kazıyorlardı. Joseph ve adamları yabani ağaç ve çalılıkları yakmak için açılmış küçük ateşle ilgileniyordu. Connor ön kapıyla uğraşırken Morgan daha fazla çivi istiyordu.

Annie de büyük bir şaşkınlık içindeydi. Talaş ve yeni sürülmüş toprağın kokusu burnunu gıcıklıyordu. Belinde Iain’ın ellerini hissetti ve Iain onu ve bebeği yere indirirken gözlerine baktı. Mavi gözlerinde aynı karışık duyguların yansıması vardı – şaşkınlık, memnuniyet ve can yakacak kadar hassas bir duygu.

Iain Annie'nin alnını öptü. "Arabaların yanında kal. Senin ya da bebeğin üzerine bir şey düştüğünü görmek istemiyorum."

Connor omzunun üzerinden onlara baktı. "Ağzın açık şekilde burada bize bakıp duracak mısın; yoksa bize yardım edecek misin?"

Iain'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Connor kapının menteşelerini takarken Iain kapıyı bir tarafından kaldırıp tutuyordu.

"Sağlam bir kapı."

"Bunun için McHugh'a teşekkür et." Connor homurdanarak kendi tarafını kaldırdı. "O bir marangoz."

Kapının – oldukça zahmetli olan – yapımı tamamlanınca Morgan çatıdaki işini bitirip onların yanına inmişti. "Yeni evine bakmak ister misin, Annie?"

Komandolar arabaları boşaltıp arabacıları Albany'e geri yollarken Morgan, Connor ve Joseph'le birlikte Annie ile Iain'a evi gezdirdi. Tahta zemin üzerinde yürüyüp geniş şöminenin yanından geçerek üç odaya açılan kapıdan sonra merdivenlerden geniş çatı katına çıktılar.

"Büyük bir ev." Annie çatı katının bir ucundan diğerine baktı.

"Siz ikinizin bir sürü minik yavrusu olacağını düşündük." Connor göz kırptı ve Annie yüzünün kızardığını hissetti.

"Ayrıca, ben nerede uyuyacağım?" Joseph sırıttı. "Sizin eviniz benim evim. Öyle değil mi kardeşim?"

Iain kaşlarını çattı. "Ah, evet, öyle sanırım."

Sonra, Morgan onlara büyük yatak odasının zemininin altına yaptıkları gizli bölmeyi gösterdi. Sonra onları arka kapıdan çıkararak, büyük taş fırından ve et ile balığın odun dumanında muhafaza edildiği duman evinden geçirip hayvanların, ot ve mısırlarının bulunduğu, tavukların saman kemirdiği ahıra götürdü.

Annie kollarındaki bebeği daha rahat bir şekilde tutup, Iain'ın yüzünde rüyaya dalmış bir adamınki gibi bir ifadeyle, ahır böl-

melerini test edip otluğa çıkıp ellerini düzgün duvarlarda gezdirişini izledi. Annie'ye her şey bir rüya gibi geliyordu. Bebekle soğuk havada dışarıda uyumaktan ve Iain'ın arazide tüm gücüyle çalışmasından duyduğu endişeleri yok olmuştu.

Morgan onlara etrafı göstermeyi bitirdiğinde adamlar gülümseyerek kir ve ter içinde evin ve ahırın çevresinde toplanmışlardı.

Iain sözcükleri güçlkle seçiyordu: "Yaptığınız şey, beklen-ti ve hayallerin ötesinde. Size sonsuz minnettarım. Ama sizin Montcalm'a casusluk yapmanız gerekmiyor mu?"

Adamlar güldüler.

"Wentworth'u alt etmek için yol bulabilen tek sen değilsin, kardeşim." Morgan Iain'ın omzuna vurdu. "Montcalm biraz bekleyebilir ama bu bekleyemez. Bir adamın bir yılda yapamadığını iki yüz adam birkaç günde yapabilir. Aramızda Annie ile yeni hayatınıza böyle sıkıntı ve zorlukla başlamanızı isteyen kimse yoktu."

Boğazı düğümlenen Annie konuşmaya çabaladı. "Böyle bir iyiliğin karşılığını nasıl ödeyebiliriz?"

"Karşılığı ödeyen biziz, hanımefendi." Brendan öne çıktı. "Hasta ve yaralı olduğumuzda bizimle ilgilendiniz ve Iain MacKinnon'a hayatını borçlu olmayan adam pek yok burada."

Annie onlar teker teker konuşurken gözü yaşlı şekilde onları dinledi.

Brendan ilk savaşında iki Fransız askeri süngüleriyle üzerine gelirken tüfeğini dolduramadığı için nasıl korktuğunu ama yanında elinde tüfeğiyle Iain'ı bulduğunu anlattı. Joseph ormanda bir ayıyla karşılaştığını ve Iain'ın öfkeli hayvanla dövüşüp onu uzaklaştırdığını anlattı. McHugh ayak bileği bir tuzağa takıldığında Abenakilerden kaçamadığı zaman Iain'ın onu sırtında kampa taşıdığını anlattı.

Hikayeler birbirini kovaladı. En son Dougie bir Abenaki savaşçı birliği tarafından esir alınıp işkence için soyulup bir ağaca

bağlandığını anlattı. “Sonumun geldiğini düşündüm; üstelik korkunç bir son. Ama sonra bir tüfek sesi duydum ve Abenakiler birer birer tam kalplerinden vurulup yere düştüler. Mermilerin nereden geldiğini anlayamıyorlardı – biri buradan, biri oradan. Beni kurtarmak için hayatını gözünü kırpmadan feda edenin ancak Iain MacKinnon olabileceğini biliyordum.”

Şarkıyı başlatan kalın ve net sesiyle Dougie’ydi. Sonra Komandolar ve Mohikanlar yumruklarını havaya kaldırıp birlikte söylemeye başladılar.

“MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon!”

Annie’nin yanaklarından gözyaşları süzüldü, yüreği sıkıştı. İleride torunlarına bu anı anlatacağını biliyordu. Bu, adamların kalede yapamadıkları bir vedalaşma şekliydi.

Iain övgüleri kabul ederken başı dikti ve yüzünde deneyimli bir savaşçının ifadesi vardı. Ama gözlerinin yaşla parıldadığını görebiliyordu. Tezahürat sesleri azalırken Iain kolunu Annie’nin beline atıp onu kendisine doğru çekti.

“Hiçbir komutan benim sizinle gurur duyduğum kadar adamlarıyla gurur duymaz. Siz o kadar iyi ve güçlüsünüz ki...” Sesi fısıltıya dönüştü. “Sizi asla unutmayacağım.”

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Connor, Morgan’a döndü. “Binbaşı MacKinnon, kuze-ye ilerlememizin zamanı gelmedi mi?”

“Evet geldi, Komutanım.”

Annie gittiklerini görmeye dayanamıyordu; bu kadar çabuk değil. “Ama gidemezsiniz! Biraz kalıp dinlenin! Akşam yemeğine kalın!”

Morgan ona güldü. “Keşke mümkün olsaydı, Annie, ama Montcalm’ın yalnız kalmasına izin veremeyiz. General Amherst Ticonderoga’ya gözünü dikti ve Dadı Crombie’nin yapamadığını

yapma cesaretini gösterebilir. Ama bizi tekrar göreceksiniz – çok yakında.”

Sonra adamlara döndü. “Hadi yola çıkma zamanı, Komandolar!”

Komandolarla Mohikanlar çığlıklar ve bağrışmalar eşliğinde eşyalarını ve silahlarını alıp vedalaşarak ormanın içinde kayboldular.

Annie kocasına dönüp gözlerinin içine baktı. “Seninle karşılaştığımdan beri, Iain MacKinnon, hüznü ve neşeyi aynı anda hissediyorum.”

“Evet, ben de aynı hisler içindeyim.” Iain Annie’nin başını öpüp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Mavi gözleri sevecenlik doluydu. “Ama Mohikan ninelerim, bir şeyleri riske sokmadan kalbini başkasına açamayacağını söylerdi, Annie. Cehennemin vereceği acıları göze alarak senin ve küçük Iain’ın bana vereceği keyfe teslim olurum.”

Ardından Iain Annie’yi kollarının arasına alıp, onu ve bebeği yeni evlerine, yeni bir başlangıca taşıdı.

Teslimiyet

İtinayla seçilmiş bir grup savaşçı... İskoç atalarının cesaretine ve vahşi doğada onlarla yaşayan Kızılderililerin gizliliğine ve kurnazlığına sahiptiler. Sınırların, yasakların olmadığı savaşta Fransızlarla dövüşürken yeni bir onur nişanı aldılar, yeni bir nesli başlattılar...

Iain MacKinnon İngiliz kraliyetine hizmet etmek zorunda bırakıldı ama vicdanı onu Abenakilerin elinde kaçınılmaz bir ölümle karşı karşıya kalmış güzel bir kadını kurtarmak için harekete geçirdi. Emirlerle karşı çıktı; kardeşlerini, adamlarını ve görevini tehlikeye attı... Bir kadın için. Ama Annie'nin tatlı vücudunu kollarıyla sararken hiç pişmanlık duyamıyordu. Kadının ondan bir şey sakladığını hissetse de kalbine engel olabilmek için çok geçti. Aşkta ve savaşta öyle anlar olur ki yapılabilecek tek şey... *Teslimiyet*'tir.

Sister Planet

ISBN 978-605-4188-72-7

18 TL